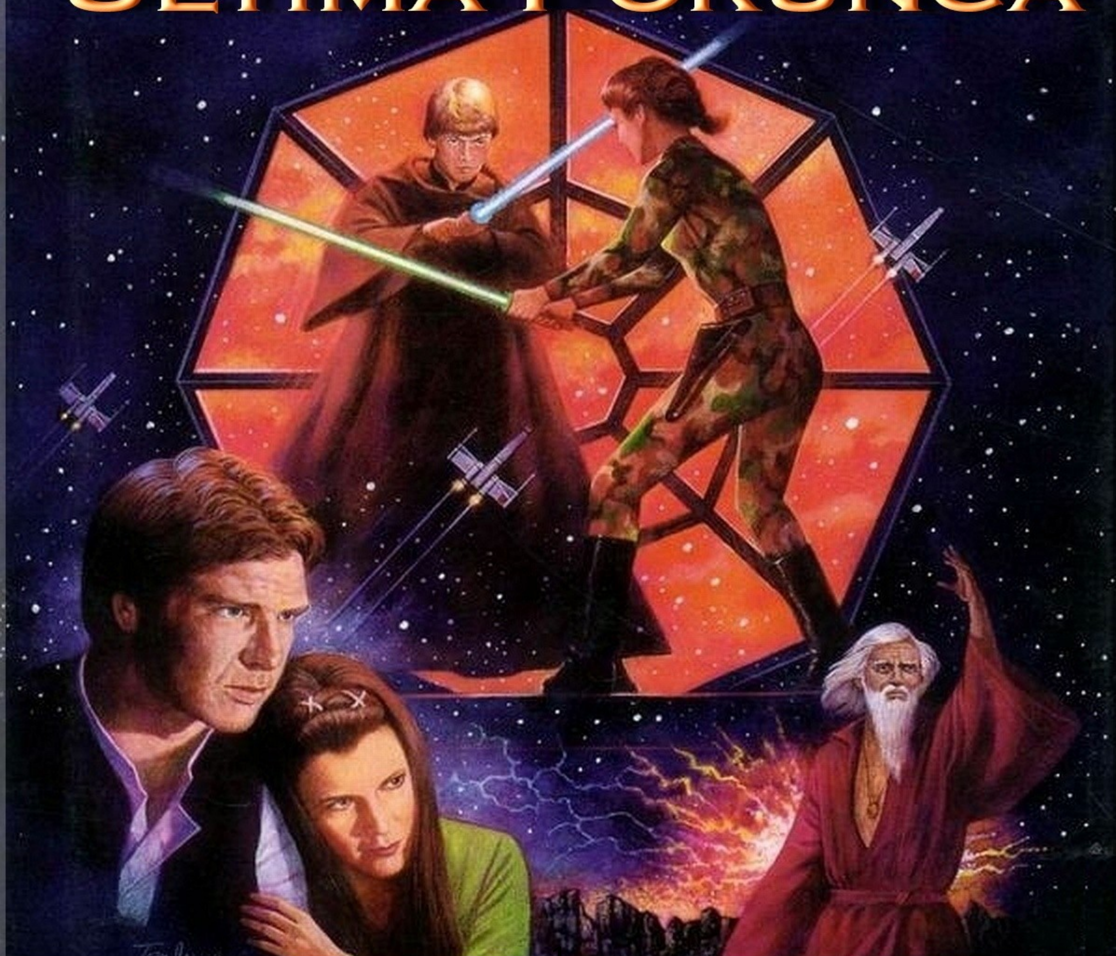
STAR WARS

ULTIMA PORUNCĂ

TIMOTHY ZAHN

TRILOGIA ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI

TIMOTHY ZAHN

ULTIMA PORUNCĂ

Trilogia THRAWN-Ultimul lord al Întunericului
VOLUMUL 3

-1993-

Thrawn Trilogy
Heir to the Empire (1991)
Dark Force Rising (1992)
The Last Command (1993)

Timothy Zahn

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

El este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important in revitatizarea atentiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

Romanul *Ultima Poruncă* este volumul final al trilogiei *Ultimul Lord al Întunericului.*

Se dedică tuturor celor care au ajutat ca aceste cărţi să fie posibile, mai ales lui Anna Zahn, Betsy Mitchell, Lucy Autrey Wilson şi, desigur, celui a cărui viziune a declanşat totul, George Lucas.

Capitolul 1

Lunecând prin bezna spaţiului cosmic, distrugătorul spaţial imperial *Himera* îşi îndreptase ameninţătoarea formă de săgeată spre steaua palidă a sistemului ţintă, aflat la o distanţă de trei miimi de an-lumină şi se pregătise de luptă.

— Toate sistemele sunt armate, Mare Amiral, raportă ofiţerul de comunicaţii din fosa babord a echipajului. Unităţile de luptă şi-au început verificarea finală.

— Perfect, locotenente, încuviinţă Thrawn. Anunţă-mă când au terminat. Căpitane Pellaeon?

— Da, domnule amiral, rosti Pellaeon şi cercetă chipul superiorului său în căutarea unor urme de stres.

Stresul pe care el însuşi îl simţea cu siguranţă. La urma urmelor, aceasta nu era o altă simplă lovitură tactică asupra rebelilor, un atac minor asupra unui convoi sau un raid de hărţuire împotriva unei insignifiante baze planetare. După aproape o lună de pregătiri frenetice, principala campanie a lui Thrawn în vederea victoriei finale a Imperiului era pe punctul de a fi lansată.

Dar dacă Marele Amiral simţea vreo tensiune, şi-o masca perfect.

— Începe numărătoarea inversă, i se adresă lui Pellaeon cu glasul calm cu care comanda cina.

— Da, domnule amiral, încuviinţă căpitanul şi reveni spre grupul de siluete holografice la scara 1/4 aflate în holo-displayul punţii pupa. Domnilor: indicatorii de lansare. *Bătăiosul* – trei minute.

— Confirmat, *Himera*, încuviinţă căpitanul Aban a cărui ţinută militară perfectă camufla prea puţin nerăbdarea de a începe războiul împotriva rebelilor. Vânătoare bună!

Holograma pâlpâi bâzâind, apoi dispăru, când *Bătăiosul* îşi activă câmpurile deflectoare, punând capăt comunicaţiilor pe rază mare. Pellaeon îşi îndreptă atenţia asupra următoarei siluete.

— *Neiertătorul* – patru minute şi jumătate.

— Confirmat, spuse căpitanul Dorja strângând pumnul drept în cel stâng, în străvechiul gest mirshaf de victorie, şi dispăru de asemenea din holo-display.

Pellaeon îşi cercetă datapadul.

— *Judecătorul* – şase minute.

— Suntem gata, *Himera*, vorbi căpitanul Brandei cu glas încet.

Încet... şi puţin straniu.

Pellaeon se încruntă spre el. Hologramele 1/4 nu arătau prea multe detalii, totuşi expresia de pe chipul lui

Brandei era lesne de citit. Era expresia unui individ dornic de sânge.

— Acesta este un război, căpitane Brandei, rosti Thrawn apropiindu-se silenţios de Pellaeon, nu o ocazie pentru răzbunări personale.

— Îmi cunosc datoria, Mare Amiral, replică rigid Brandei.

Sprâncenele negru-albăstrui ale lui Thrawn se înălţară imperceptibil.

— Ţi-o cunoşti, căpitane? Ţi-o cunoşti cu adevărat?

Lent, fără tragere de inimă, o parte din pârjol se stinse de pe faţa lui Brandei.

— Da, Mare Amiral, murmură el. Datoria mea este faţă de Imperiu, faţă de dumneavoastră, faţă de navele şi echipajele aflate sub comanda mea.

— Foarte bine, zise Thrawn. Într-un cuvânt, faţă de cei vii. Nu faţă de cei morţi.

Brandei continua să fie tulburat, dar încuviinţă din cap.

— Da, Mare Amiral.

— Să nu uiţi asta niciodată, căpitane. În războaie, şansa apare şi dispare, şi poţi să fii sigur că rebelii vor căpăta ceea ce li se cuvine pentru distrugerea *Irevocabilului* în bătălia pentru flota Katana. Dar asta se va petrece în contextul strategiei noastre generale, nu ca un act de răzbunare personală.

Ochii săi roşu-strălucitori se mijiră puţin.

— În nici un caz nu va fi opera unui căpitan al Flotei aflat sub comanda mea. Cred că m-am făcut limpede înţeles.

Obrazul lui Brandei zvâcni. Pellaeon nu-l considerase niciodată un individ sclipitor, totuşi era îndeajuns de inteligent ca să recunoască o ameninţare atunci când o auzea.

— Foarte limpede, Mare Amiral.

— Perfect. Thrawn îl mai privi o clipă, după care aprobă din cap. Cred că ai primit indicatorul de lansare.

— Da, Mare Amiral. *Judecătorul* – terminat!

— Continuă, căpitane, zise Thrawn şi se întoarse cu spatele.

— *Nemesis*...

Pellaeon termină lista de pe datapad fără alte incidente. Până ce dispăruse ultima hologramă, se încheie şi verificarea finală a propriilor unităţi de luptă.

— Graficul de desfăşurare pare să fie respectat, vorbi Thrawn când Pellaeon reveni la consola sa de comandă. *Şoimul Furtunii* anunţă lansarea cargoboturilor de ghidare, cu cablurile de remorcare funcţionând perfect. În plus, tocmai a fost interceptat un apel general de ajutor dinspre sistemul Ando.

Erau *Bătăiosul* şi unităţile sale de luptă, respectând cu stricteţe graficul.

— A răspuns cineva, domnule amiral? se interesă Pellaeon.

— Baza rebelă de la Ord Pardron. Va fi interesant să vedem ce fel de ajutoare vor trimite.

Pellaeon încuviinţă din cap. Rebelii văzuseră de acum destule din tacticile lui Thrawn pentru ca să se aştepte ca atacul de la Ando să fie doar o nadă şi să răspundă în conformitate. Pe de altă parte, o flotă alcătuită dintr-un distrugător spaţial imperial şi opt cuirasate Katana nu putea fi ignorată cu uşurinţă.

Desigur, asta conta prea puţin. Aveau să trimită câteva nave la Ando, ca să se lupte cu *Bătăiosul*, alte câteva la Filve, ca să lupte cu Judecătorul, altele la Crondre, ca să-i facă faţă lui Nemesis şi tot aşa. Până ce *Şoimul Furtunii* avea să atace baza în sine, la Ord Pardron nu va mai fi rămas decât scheletul unei defensive care va ţipa disperată după întăriri din partea Rebeliunii.

Întăririle urmau să plece zorite într-acolo... şi adevărata ţintă a Imperiului avea să rămână vulnerabilă şi lesne de cucerit.

Pellaeon privi pe videcranul prova spre steaua sistemului Ukio aflat drept în faţă şi simţi cum gâtlejul i se usucă, gândindu-se la ideea incredibilă a planului acela. Deoarece câmpurile planetare erau capabile să devieze aproape orice, cu excepţia celor mai masive bombardamente cu turbo-lasere şi torpile protonice, strategia clasică susţinea că unica modalitate de cucerire a unei planete dezvoltate tehnologic era desantarea unei forţe de sol foarte rapide, care să încerce distrugerea generatoarelor câmpurilor planetare. Prinsă între atacul orbital şi cel dezlănţuit de pe sol, planeta ţintă era întotdeauna grav afectată până când, finalmente, ceda. Alternativa-desantarea a sute de mii de soldaţi, într-o campanie majoră de sol, care se putea prelungi pe durata a luni sau ani – nu era cu nimic superioară. De aceea, capturarea unei planete relativ nevătămate, dar cu generatoarele de câmp intacte, era considerată o imposibilitate.

Axioma aceea militară avea să fie desfiinţată azi, o dată cu Ukio.

— Apel general de ajutor interceptat dinspre sistemul Filve, Mare Amiral, raportă ofiţerul de comunicaţii. Ord Pardron a răspuns din nou.

— Perfect, zise Thrawn consultând un crono. Cred că peste şapte minute vom putea acţiona. Buzele i se strânseră abia vizibil. Ar fi bine să confirmăm dacă exaltatul nostru maestru Jedi este gata să-şi joace rolul.

Pellaeon îşi ascunse o grimasă. Joruus C'baoth, clona nebună a maestrului Jedi Jorus C'baoth mort de multă vreme, care, cu o lună în urmă, se autoproclamase adevăratul moştenitor al Imperiului. La fel ca lui Thrawn, nici lui nu-i plăcea să stea de vorbă cu individul, totuşi ar

fi fost bine să se ofere. În caz contrar, ar fi primit pur şi simplu ordinul s-o facă.

— Mă duc eu, domnule amiral, rosti sculându-se de la consolă.

— Mulţumesc, căpitane, încuviinţă Thrawn de parcă Pellaeon ar fi avut de ales.

Simţi chemarea mintală din clipa în care ieşi de sub protecţia anti- Forţă asigurată de ysalamirii risiplţi prin punte pe cadrele lor nutritive, în mod clar, maestrul C'baoth era nerăbdător să declanşeze operaţiunea. Pregătindu-se pe cât putea mai bine, luptându-se cu nonşalanta presiune mentală a lui C'baoth, Pellaeon se îndreptă spre cabina de comandă a lui Thrawn.

Încăperea era puternic iluminată, contrastând evident cu luminile discrete pe care le prefera de obicei Marele Amiral.

— Apropie-te, căpitane Pellaeon, strigă C'baoth din mijlocul cercului dublu de displayuri, te aşteptam!

— Am fost concentrat asupra restului operaţiunii, replică Pellaeon rigid, străduindu-se să-şi ascundă nemulţumirea faţă de Jedi şi ştiind cât de zadarnice erau asemenea tentative.

— Bineînţeles, surâse C'baoth şi zâmbetul său dovedi mai mult decât orice cuvinte cât de mult îl amuza lipsa de confort a celuilalt. Este însă lipsit de importanţă. Să înţeleg că Marele Amiral este, în sfârşit, gata?

— Aproape. Înainte de a acţiona, dorim să curăţăm cât mai mult posibil Ord Pardron.

C'baoth pufni.

— Continuaţi să presupuneţi că Noua Republică va dansa după melodia Marelui Amiral.

— Aşa va fi. Marele Amiral a studiat inamicul în amănunt.

— I-a studiat operele de artă, pufni din nou bătrânul. Asta va fi util dacă va veni vreodată momentul ca Noua Republică să nu poată lupta decât cu artiştii.

Un semnal dinspre cercul de displayuri îl salvă pe Pellaeon de la necesitatea unui răspuns.

— Ne deplasăm, îi spuse el lui C'baoth.

Începu să numere în minte cele şaptezeci şi şase de secunde necesare pentru a ajunge din poziţia lor la sistemul Ukio şi se strădui să nu se lase afectat de cuvintele bătrânului. El însuşi nu înţelegea cum putea Thrawn să deducă secretele cele mai tainice ale unei specii din studierea formelor ei de artă. Spre deosebire de C'baoth însă, văzuse suficiente dovezi în această privinţă pentru ca să se încreadă în instinctele Marelui Amiral.

Pe de altă parte, C'baoth nu era realmente interesat de o dezbatere onestă a subiectului. În ultima lună, de când se auto-declarase adevăratul moştenitor al Imperiului, maestrul Jedi escaladase acest război tăcut împotriva credibilităţii lui Thrawn, implicând că adevărata înţelegere sosea doar prin intermediul Forţei. Şi, ca atare, numai prin intermediul persoanei sale.

Pellaeon nu agrea argumentul respectiv. Împăratul fusese de asemenea expert în folosirea Forţei, totuşi nu fusese capabil să-şi prezică propria moarte, la Endor. Cu toate acestea, seminţele de nesiguranţă pe care C'baoth încerca să le sădească începuseră să prindă, mai ales printre ofiţerii mai puţin experimentaţi ai lui Thrawn.

Ceea ce însemna, pentru Pellaeon, un motiv în plus pentru ca atacul acesta să reuşească. Rezultatul atârna în aceeaşi măsură de felul în care Thrawn descifrase etosul cultural ukioan şi de tacticile militare directe. De convingerea lui Thrawn că, la un nivel psihologic esenţial, ukioenii erau îngrozIţi de imposibil.

— Nu va avea întotdeauna dreptate, îi întrerupse C'baoth reflecţiile.

Pellaeon îşi muşcă zdravăn interiorul obrazului, înfiorându-se faţă de uşurinţa cu care îi erau violate gândurile.

— Nu cunoaşteţi conceptul de intimitate, aşa-i? mârâi el.

— Eu sunt Imperiul, căpitane Pellaeon, răspunse C'baoth şi ochii îi luciră cu un foc negru, fanatic. Gândurile tale fac parte din felul în care mă slujeşti.

— Eu îl servesc pe Marele Amiral Thrawn, ripostă sec celălalt.

— Poţi să crezi asta, dacă doreşti, zâmbi bătrânul. Să revenim însă la afaceri, la adevăratele afaceri imperiale. Căpitane, când bătălia de aici va lua sfârşit, doresc să expediezi un mesaj spre Wayland.

— Pentru a vă anunţa iminenta întoarcere? întrebă acru Pellaeon.

De aproape o lună, C'baoth insistase că în scurt timp va reveni la fostul său cămin de pe Wayland, unde să preia conducerea instalaţiei de clonare din vechiul tezaur al împăratului situat în Muntele Tantiss. Deocamdată fusese însă prea ocupat cu tentativa de subminare a poziţiei lui Thrawn pentru a acţiona realmente în direcţia respectivă.

— Nu te îngrijora, căpitane, vorbi C'baoth părând din nou amuzat. Când va sosi momentul cuvenit, voi reveni într-adevăr pe Wayland. De aceea, vei trimite mesajul după încheierea acestei bătălii şi le vei ordona să creeze o clonă pentru mine. O clonă foarte specială.

Marele Amiral Thrawn va trebui să autorizeze mesajul, apărură imediat cuvintele în mintea lui Pellaeon, dar, în mod inexplicabil, întrebă:

— De ce tip?

Căpitanul clipi repede, neînţelegător, reluând mental vorbele abia rostite. Exact, asta spusese. C'baoth surâse, descifrându-i confuzia.

— Doresc doar un simplu servitor, zise el. Cineva care să mă aştepte acolo, când mă voi întoarce. Clona va fi realizată pe baza unui trofeu de preţ al împăratului – cred că era vorba despre eşantionul B-2332-54. Desigur, îi vei sublinia comandantului garnizoanei de acolo că trebuie să păstreze secretul absolut.

N-o să fac aşa ceva.

— Am înţeles, se auzi Pellaeon spunând.

Sunetul cuvintelor îl şocă, mai ales pentru că în nici un caz nu dorise să rostească aşa ceva. Dimpotrivă, de îndată ce bătălia lua sfârşit, avea să-i raporteze incidentul lui Thrawn.

— De asemenea, vei păstra secretul acestei discuţii între noi, urmă leneş C'baoth. După ce vei expedia ordinul, o vei uita.

— Bineînţeles, încuviinţă Pellaeon doar ca să scape de el.

Evident că-i va raporta Marelui Amiral; Thrawn va şti ce trebuia făcut.

Numărătoarea inversă ajunse la zero şi pe principalul display mural apăru planeta Ukio.

— Ar trebui să afişăm un display tactic, maestre C'baoth, zise Pellaeon.

— Cum doreşti.

Pellaeon se întinse peste cercul dublu de displayuri şi atinse tasta corespunzătoare, iar în centrul încăperii apăru displayul tactic holografic. *Himera* se îndrepta spre o orbită înaltă deasupra ecuatorului de pe faţa luminată a planetei; cele zece cuirasate Katana ocupau poziţii defensive exterioare şi interioare, iar *Şoimul Furtunii* apărea ca susţinere dinspre faţa întunecată. Alte nave, în majoritate cargoboturi şi alte tipuri comerciale, puteau fi

zărite coborând prin interstiţiile temporare pe care dispeceratul de la sol le deschidea în câmpul planetar energetic – un înveliş albăstrui ceţos ce înconjura Ukio cam la cincizeci de kilometri de suprafaţă. Două ecouri radar clipiră roşu: cargoboturile de ghidare din *Şoimul Furtunii*, arătând la fel de inocente ca şi celelalte nave ce se grăbeau disperate către adăpost. Cargoboturile... şi cele patru nave invizibile pe care le remorcau.

— Invizibile doar pentru cei care n-au ochi să le vadă, murmură C'baoth.

— Aşadar acum le puteţi vedea? mormăi Pellaeon. Ce spectaculos sporesc capacităţile Jedi...

Sperase să-l irite puţin pe bătrân – nu mult, doar puţin. Efortul fusese însă zadarnic.

— Pot să văd oamenii din interiorul preţioaselor lor ecrane de invizibilitate, replică indiferent maestrul Jedi. Le pot vedea gândurile şi călăuzi voinţa. Ce mai contează metalul în sine?

Pellaeon simţi cum îi zvâcneşte buza.

— Multe nu contează pentru dumneavoastră.

Cu coada ochiului, îl zări pe celălalt zâmbind.

— Ceea ce nu contează pentru un maestru Jedi nu contează nici pentru Univers.

Cargoboturile şi crucişătoarele invizibile se apropiaseră de câmpul deflector.

— Vor abandona cablurile de remorcare imediat ce se află în interiorul câmpului, îi reaminti Pellaeon lui C'baoth. Sunteţi pregătit?

Maestrul Jedi se îndreptă în scaun şi închise ochii, reducându-i la dimensiunile unor fante.

— Aştept comanda Marelui Amiral, zise el sardonic.

Pentru o secundă, Pellaeon îi privi expresia indiferentă şi se simţi cuprins de un fior. Îşi reamintea cu exactitate prima ocazie în care C'baoth încercase genul acela de control de la distanţă. Îşi putea reaminti şi

suferinţa vizibilă pe chipul bătrânului, expresia de concentrare şi agonie în vreme ce se străduia să menţină contactele mintale.

Cu abia două luni în urmă, Thrawn declarase încrezător că maestrul Jedi nu avea să fie niciodată o ameninţare pentru Imperiu, deoarece îi lipsea capacitatea de focalizare şi concentrare a capacităţilor sale pe termen lung. În mod evident, între timp C'baoth izbutise să înveţe controlul necesar.

Ceea ce făcea din el o ameninţare la adresa Imperiului. O ameninţare cu adevărat periculoasă.

Intercomul emise un bip.

— Căpitane Pellaeon?

Pellaeon se întinse peste cercul de displayuri şi atinse tasta de accesare, alungându-şi pe cât putea temerile legate de C'baoth. Cel puţin pentru moment, Flota avea nevoie de acesta. Din fericire, poate, şi C'baoth avea nevoie de Flotă.

— Suntem gata, domnule amiral, rosti el.

— Pregăteşte-te, se auzi glasul lui Thrawn. Cablurile de remorcare se desprind chiar acum.

— Sunt liberi, încuviinţă C'baoth. Au trecut pe energia proprie... se îndreaptă spre poziţiile stabilite.

— Confirmă că se găsesc sub câmpul planetar, ordonă Thrawn.

Pentru prima dată, o urmă a vechii încordări apăru pe chipul lui C'baoth. Deloc surprinzător; graţie ecranului de invizibilitate, care împiedica *Himera* să vadă crucişătoarele şi în acelaşi timp scotea din funcţiune senzorii acestora, singura modalitate de a cunoaşte poziţia exactă a propriilor nave o constituia capacitatea maestrului Jedi de a localiza precis minţile pe care le atingea.

— Toate patru navele sunt sub câmp, spuse el.

— Eşti sigur, maestre Jedi? Dacă greşeşti...

— Nu greşesc, Mare Amiral, îl întrerupse tăios C'baoth. Îmi voi juca rolul atribuit în această bătălie. Tu ocupă-te de rolul tău.

Pentru o clipă, intercomul rămase tăcut. Pellaeon făcu o grimasă, imaginându-şi expresia Marelui Amiral.

— Perfect, maestre Jedi, replică Thrawn cu calm. Pregăteşte-te să-ţi joci rolul.

Se auzi clicul dublu al deschiderii unui canal de comunicaţii.

— Distrugătorul spaţial imperial *Himera* către supra-senioratul Ukio, rosti Thrawn. În numele Imperiului, declar sistemul ukioan readus sub jurisdicţia legii imperiale şi sub protecţia forţelor imperiale. Dezactivaţi câmpul planetar, rechemaţi toate unităţile militare la baze şi pregătiţi transferul organizat al puterii.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Ştiu că recepţionaţi acest mesaj, urmă Thrawn. Dacă nu veţi răspunde, voi considera că intenţionaţi să respingeţi oferta Imperiului, în această eventualitate, nu am altă alternativă decât să încep ostilităţile.

În continuare tăcere.

— Au emis altă solicitare de ajutor, îl auzi Pellaeon pe ofiţerul de comunicaţii. Pare mai alarmată decât prima.

— Sunt sigur că a treia va fii şi mai alarmată, comentă Marele Amiral. Pregătiţi secvenţa 1 de tragere. Maestre C'baoth?

— Crucişătoarele sunt pregătite, Mare Amiral, răspunse C'baoth. Ca şi mine, de altfel.

— Asigură-te, rosti Thrawn pe un ton uşor ameninţător. Dacă sincronizarea nu este absolut perfectă, întregul spectacol va fi mai mult decât inutil. Bateria 3 de turbo-lasere – pregătiţi-vă pentru secvenţa de tragere la semnalul meu. Trei… doi... unu... foc!

Pe holograma tactică, două suliţe de foc verde se desprinseră din *Himera* pornind spre planeta de

dedesubt. Salvele turbo-laserelor loviră ceaţa albăstruie a câmpului planetar, se lăţiră puţin; energia lor fu defocalizată şi se reflectară către spaţiu...

Iar cu perfecta sincronizare dorită, cele două crucişătoare invizibile ce pluteau graţie elevatoarelor repulsor sub punctele respective din câmpul planetar traseră, la rândul lor, cu turbo-laserele, sfredelind atmosfera, lovind cele două baze aeriene majore de pe Ukio.

Asta văzuse Pellaeon. Ukioenii, care nu ştiau de existenţa crucişătoarelor invizibile, văzuseră cum *Himera* trăsese două salve devastatoare prin câmpul planetar impenetrabil.

— A treia transmisiune s-a întrerupt la jumătate, Mare Amiral, raportă ofiţerul de comunicaţii cu un ton de amuzament sumbru. Cred că i-am surprins.

— Să-i convingem că n-a fost un simplu accident, spuse Thrawn. Pregătiţi secvenţa 2 de tragere. Maestre C'baoth?

— Crucişătoarele sunt pregătite.

— Bateria 2 de turbo-lasere – pregătiţi-vă pentru secvenţa de tragere la semnalul meu. Trei... doi... unu... foc!

Suliţele verzi ţâşniră din nou şi iarăşi, cu o sincronizare perfectă, crucişătoarele invizibile creară iluzia.

— Excelent, încuviinţă Thrawn. Maestre C'baoth, deplasează crucişătoarele pe poziţii pentru secvenţele 3 şi 4.

— Aştept comanda, Mare Amiral.

Fără să vrea, Pellaeon se încordă. Secvenţa 4 avea drept ţintă două dintre cele treizeci de generatoare de câmp ukioene. Lansarea atacului ar fi însemnat că Thrawn renunţase la obiectivul său declarat de a cuceri Ukio cu defensiva planetară intactă.

— Distrugător spaţial imperial *Himera*, îţi vorbeşte ToL dosLla din supra-senioratul ukioan, se auzi un glas uşor tremurat din difuzorul intercomului. Îţi solicităm să opreşti bombardamentul asupra planetei, cât timp discutăm termenii predării.

— Termenii mei sunt foarte simpli, anunţă Thrawn. Veţi începe prin a dezactiva câmpul planetar, pentru ca trupele mele să poată asoliza. Ele vor prelua controlul asupra generatoarelor de câmp şi a tuturor armelor sol-spaţiu. Toate vehiculele de luptă mai mari decât speederele de comandă vor fi concentrate în bazele militare specificate, unde vor fi preluate de Imperiu. Veţi răspunde în faţa Imperiului, dar sistemele politice şi sociale vor fi conduse de voi. Desigur, cu condiţia ca populaţia să se comporte corespunzător.

— Şi după implementarea acestor modificări?

— După aceea, veţi face parte din Imperiu, cu toate drepturile şi îndatoririle pe care le implică apartenenţa.

— Nu vor exista taxe pentru susţinerea efortului de război? întrebă suspicios dosLla. Tinerii noştri nu vor fi recrutaţi cu forţa?

Pellaeon îşi putea închipui surâsul ironic al Marelui Amiral. Nu, Imperiul nu trebuia să se mai sinchisească vreodată de recrutarea forţată, în nici un caz acum, după ce descoperise cilindrii Spaarti pentru clonare ai împăratului.

— La a doua întrebare, răspunsul este nu, vorbi Thrawn. La prima, tot nu, dar în funcţie de circumstanţe. După cum ştiţi probabil, majoritatea lumilor imperiale plăteşte actualmente taxe pentru susţinerea efortului de război. Există însă şi excepţii şi este foarte probabil ca partea voastră să provină direct din producţia agricolă şi din facilităţile de procesare a ei.

La celălalt capăt al legăturii se lăsă tăcere. Pellaeon pricepu că dosLla nu era naiv; ukioanul înţelegea perfect

intenţiile lui Thrawn vizavi de planeta sa. Se începea prin controlul imperial direct asupra defensivelor sol-spaţiu, apoi urma controlul direct al sistemului de distribuţie a produselor agricole, facilităţilor de procesare şi regiunilor întinse de culturi şi păşuni pentru animale; după care, în scurt timp, întreaga planetă avea să devină unul dintre punctele de alimentare ale maşinii de război imperiale.

Alternativa pentru ukioan era însă să păstreze tăcerea şi să asiste la distrugerea totală a planetei sub ochii săi. Ştia şi asta la fel de bine.

— Ca gest de bună intenţie, vom dezactiva câmpul planetar, vorbi în cele din urmă dosLla pe un ton care, deşi sfidător, recunoştea înfrângerea. Dar înainte ca generatoarele şi armamentul sol-spaţiu să fie predate unităţilor imperiale, vom solicita anumite garanţii în privinţa securităţii poporului ukioan şi a terenurilor noastre.

— Bineînţeles, aprobă Thrawn fără cel mai mic ton de satisfacţie pe care şi l-ar fi permis în momentul acela majoritatea comandanţilor imperiali.

Un mic gest de curtoazie care, Pellaeon o ştia, era la fel de precis calculat ca şi atacul asupra planetei. Permiţându-le liderilor ukioeni să se predea cu demnitatea neştirbită, diminua inevitabila rezistenţă faţă de conducerea imperială până ce avea să fie prea târziu.

— Reprezentantul nostru va porni în scurt timp pentru a discuta detaliile cu guvernul planetar, continuă Marele Amiral. Până atunci, presupun că nu aveţi nimic împotrivă ca unităţile noastre să adopte poziţii defensive preliminare.

Suspinul ukioanului fu mai degrabă simţit decât auzit.

— Nu avem nici o obiecţie, *Himera*. Dezactivăm câmpul.

Pe displayul tactic, ceaţa albăstruie care înconjura planeta dispăru.

— Maestre C'baoth, ordonă Thrawn, comandă crucişătoarelor să ocupe poziţii deasupra polilor. Nu dorim ca navele de desant să fie lovite din greşeală. Generale Covell, poţi începe să-ţi transporţi trupele pe suprafaţă. PozIţii defensive standard în jurul tuturor obiectivelor.

— Am înţeles, Mare Amiral, se auzi glasul lui Covell poate niţel cam sec şi Pellaeon surâse imperceptibil.

Trecuseră doar două săptămâni de când comandanţilor Flotei şi trupelor de uscat li se adusese la cunoştinţă secretul proiectului de clonare Muntele Tantiss şi Covell era unul dintre cei care încă nu se obişnuiseră pe deplin cu ideea respectivă.

Poate faptul că trei dintre companiile pe care avea să le conducă spre suprafaţa planetei erau alcătuite exclusiv din clone avea o legătură cu scepticismul său.

Pe holograma tactică, primele valuri de nave de desant şi escortele de vânători TIE ieşiseră din *Himera* şi din *Şoimul Furtunii*, răsfirându-se către ţintele ce le fuseseră atribuite. Clone în nave de desant, gata să îndeplinească ordinele imperiale. La fel cum făcuseră deja clonele din crucişătoarele invizibile.

Pellaeon se încruntă, fulgerat de un gând straniu şi neliniştitor. C'baoth fusese capabil să conducă atât de bine crucişătoarele, fiindcă toate echipajele lor, alcătuite din mii de oameni, erau compuse practic din variante a numai douăzeci de minţi? Sau – şi mai neliniştitor – controlul la fracţiune de secundă al maestrului Jedi se datora faptului că el însuşi era o clonă?

Indiferent care dintre ipoteze ar fi fost adevărată, însemna asta oare că proiectul Muntele Tantiss îl slujea în mod direct pe C'baoth în tentativa sa de preluare a puterii? Poate că da. Altă întrebare pe care trebuia s-o supună atenţiei lui Thrawn.

Se uită spre C'baoth, amintindu-şi cu întârziere că, în prezenţa maestrului Jedi, asemenea gânduri nu mai reprezentau proprietatea sa intimă. Totuşi bătrânul nu-l privea, ci se uita drept înainte, cu ochii nefocalizaţi, cu chipul încordat. Un surâs vag pornise să-i încreţească gura.

— Maestre C'baoth?

— Sunt aici, şopti C'baoth cu glas răguşit şi gros. Sunt aici, repetă el mai tare.

Pellaeon se încruntă spre hologramă.

— Cine sunt aici?

— Sunt la Filve, zise C'baoth şi-l privi brusc pe Pellaeon cu ochi strălucitori şi nebuni. Jedi ai mei sunt la Filve.

— Maestre C'baoth, confirmă deplasarea crucişătoarelor deasupra polilor, se auzi glasul poruncitor al lui Thrawn. După aceea, doresc rapoarte despre atacurile simulate...

— Jedi ai mei sunt la Filve, îl întrerupse C'baoth. Ce-mi pasă mie de atacurile voastre?

— C'baoth...

Printr-o mişcare a mâinii, bătrânul închise intercomul.

— Acum, Leia Organa Solo, murmură el, eşti a mea.

***

Şoimul Mileniului viră scurt spre tribord, când un vânător TIE trecu peste el, trăgând nebuneşte din lasere şi încercând, zadarnic, să urmărească manevrele cargobotului. Încleştând din dinţi în faţa zguduiturilor, Leia privi cum unul dintre X-interceptorii care-i escortau distruse naveta imperială, transformând-o într-un nor de foc. Cerul se roti în jurul cupolei *Şoimului*, când reveni la destinaţia iniţială...

— Atenţie! ţipă C-3PO de pe scaunul dinapoia lui Leia, când alt vânător TIE se năpusti din lateral.

Avertismentul nu fusese necesar; cu o stângăcie amăgitoare, *Şoimul* se răsucea deja în direcţia opusă, arătându-şi bateria ventrală de lasere cu cuarte. De abia audibil chiar şi prin uşa cabinei, Leia percepu răcnetul de luptă wookiee şi vânătorul TIE împărtăşi soarta partenerului său.

— Bravo, Chewie, strigă Han în intercom readucând *Şoimul* la poziţia orizontală. Wedge?

— Nu te-am părăsit, *Şoimul*e, răspunse prompt acesta. Nici un pericol pentru moment, dar un alt val de TIE a pornit încoace.

— Da, încuviinţă Han şi se întoarse spre Leia. Tu hotărăşti, iubito. Tot mai vrei să asolizăm?

C-3PO emise un icnet electronic.

— Căpitane Solo, doar nu propui să...

— Gălăgia, Auriule, îl întrerupse bărbatul. Leia?

Leia privi către distrugătorul imperial şi cele opt cuirasate dispuse în jurul planetei asediate din faţa lor, strângându-se aidoma mynockilor în jurul unui generator electric neecranat. Ar fi trebuit să fie ultima ei misiune diplomatică înainte de a se retrage pentru naşterea gemenilor: o călătorie scurtă pentru a calma nervosul guvern filvean şi a reafirma decizia Noii Republici de a proteja sistemele din Sectorul respectiv.

Ce mai reafirmare...

— Nu putem să răzbim prin toate astea, recunoscu ea fără chef. Şi chiar dacă am putea, mă-ndoiesc că filvenii ar risca ridicarea câmpului pentru a ne lăsa să pătrundem. Mai bine s-o ştergem.

— Mi se pare corect, mormăi Han. Wedge, retragerea! Ţine aproape de noi.

— Am nevoie de câteva minute să calculez saltul.

— Nu te mai obosi, îl opri Han activând calculatorul. Îţi dau eu coordonatele.

— În regulă. Escadrila Vagabond, formaţie ecran.

— Ştii c-au început să mă obosească toate chestiile astea? reveni Han către Leia. Mi s-a părut că ziceai că amicii tăi noghri te vor lăsa în pace.

— Asta n-are nici o legătură cu ei, clătină femeia din cap.

Simţea o tensiune stranie şi nedesluşită care-i cuprindea fruntea. Era numai imaginaţia, sau navele imperiale din jurul lui Filve începuseră să-şi abandoneze formaţia de luptă?

— Aici e Marele Amiral Thrawn, cu cuirasatele din Forţa întunecată.

— Aşa-i, încuviinţă Han încetişor şi Leia făcu o grimasă, percepându-i fulgerul momentan de amărăciune.

În ciuda eforturilor generale de a-l convinge de contrariu, Han continua să se învinovăţească pentru faptul că Thrawn ajunsese înaintea Noii Republici la flota Katana ce plutea abandonată în adâncurile spaţiului – aşa numita Forţă întunecată.

— N-aş fi crezut că le va recondiţiona atât de rapid, adăugă bărbatul întorcând botul *Şoimului* dinspre Filve.

Leia înghiţi un nod. Tensiunea ciudată nu dispăruse, ci era aidoma unui rău îndepărtat care-i apăsa mintea de jur împrejur.

— Poate că are destui cilindri Spaarti ca să cloneze ingineri şi tehnicieni, nu numai soldaţi.

— O ipoteză al naibii de atractivă, mârâi Han şi, în ciuda tensiunii, femeia îi percepu modificarea bruscă a aurei atunci când atinse tasta de comunicaţii. Wedge, ia uită-te înapoi la Filve şi zi-mi dacă n-am cumva vedenii?

Din difuzor se auzi icnetul scurt al lui Wedge.

— Vrei să zici că toate unităţile imperiale şi-au oprit atacul şi vin după noi?

— Îmhâm.

— Nu-i o vedenie. Cred că ar fi momentul să dispărem.

— Mda... poate...

Leia se încruntă spre soţul ei. Ceva din glasul lui...

— Han?

— Filvenii ar fi cerut ajutor înainte de a activa câmpul, nu? întrebă Han gânditor.

— Exact, aprobă Leia precaut.

— Iar cea mai apropiată bază a Noii Republici este Ord Pardron, nu?

— Exact.

— Asta-i! Escadrila Vagabond, modificăm cursul la tribord. Urmaţi-mă!

Şoimul porni într-un viraj strâns spre dreapta.

— Atenţie, *Şoimul*e, îl avertiză Wedge, asta ne readuce la TIE.

N-o să ajungem aşa departe. Ăsta-i vectorul nostru.

Îndreptă nava pe noul curs şi privi scurt în displayul pupa.

— Este bine, continuă să ne urmărească.

Calculatorul piui, anunţând stabilirea coordonatelor pentru salt.

— Wedge, am coordonatele pentru tine, rosti Leia întinzându-se spre tasta de transmitere.

— Atenţie *Şoimul*e, o întrerupse Wedge. Musafiri la tribord!

Femeia privi în direcţia respectivă şi gâtul i se uscă instantaneu, văzând la ce se referea Wedge. Vânătorii TIE goneau rapid şi se aflau deja suficient de aproape ca să intercepteze orice transmisiune pe care *Şoimul* ar fi făcut-o către escortă. Expedierea coordonatelor lui Wedge ar fi fost o invitaţie deschisă adresată imperialilor de a-i aştepta la destinaţie.

— Poate aş putea fi de folos, înălţimea Ta, propuse C-3PO. După cum ştii, sunt fluent în şase milioane de forme

de comunicare. I-aş putea expedia coordonatele comandantului Antilles, de pildă, în limbajul comercial boordist sau vaathkree...

— Şi apoi i-ai expedia şi traducerea? pufni Han.

— Desigur..., încuviinţă droidul, apoi se întrerupse. Vai de mine! continuă pe un ton stânjenit.

— Lasă, nu-ţi face griji. Wedge, ai fost acum doi ani la Xyquine, nu?

— Da. Aha! O manevră Cracken?

— Exact. La doi – unu, doi!

Dincolo de cupola cabinei, Leia zări X-interceptorii poziţionându-se într-o nouă şi complicată formaţie de escortă în jurul *Şoimului*.

— Ce obţinem prin asta? întrebă ea.

— Evadarea, răspunse Han, studiind din nou displayul pupa. Ia coordonatele, adaugă doi la a doua cifră a fiecăreia şi expediază-le X-interceptorilor.

Leia se apucă de treabă, începând să înţeleagă. Modificarea celei de-a doua cifre nu avea să schimbe vectorul aparent de ieşire din spaţiul normal în aşa măsură încât imperialii să-şi dea seama de vicleşug, dar în acelaşi timp avea să fie suficient ca să-i devieze cu doi ani-lumină de la ţintă.

— Deşteaptă chestie! Iar manevra aceea de zbor pe care au făcut-o a fost doar praf aruncat în ochii imperialilor?

— Exact. Oricine ar crede că a fost o comandă de manevră. O şmecherie inventată de Pash Cracken cu ocazia dezastrului de lângă Xyquine. Han privi iarăşi displayul pupa. Cred că ne-am îndepărtat suficient... Să-ncercăm.

— Nu sărim în hiperspaţiu? se încruntă femeia.

O amintire veche şi destul de neplăcută îi apăru din adâncul minţii. Goana nebună prin care se îndepărtaseră

de Hoth, cu întreaga flotă a lui Darth Vader suflându-le în ceafă şi cu o hiperpropulsie care se dovedise defectă...

Han îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu te teme, iubito. Hiperpropulsia funcţionează perfect azi.

— Să sperăm.

— Atâta vreme cât ne urmăresc pe noi, continuă el, nu vor ataca Filve. Şi cu cât îi îndepărtăm mai mult, cu atât unităţile de susţinere de la Ord Pardron vor beneficia de timp suplimentar pentru ca să ajungă aici.

Fulgerul verde orbitor al unei salve care-i rată cu puţin opri răspunsul lui Leia.

— Cred că le-am oferit tot timpul necesar, îi zise lui Han simţind în trup agitaţia gemenilor nenăscuţi. Nu putem, te rog, să ieşim de aici?

A doua lovitură devie din câmpul deflector superior al *Şoimului*.

— Cred c-ai dreptate. Wedge, gata de plecare?

— Oricând o doreşti. Dă-i drumul, şi te urmăm.

— S-a făcut.

Han se întinse, apucă manetele hiperpropulsiei şi le trase lin spre el. Prin cupola cabinei, stelele se expandară, deveniră linii stelare... şi ajunseră în siguranţă.

Prinţesa inspiră adânc şi expiră lent. Continua să perceapă neliniştea gemenilor şi, pentru un minut, îşi întoarse mintea către ei, străduindu-se să-i liniştească. Se gândise adesea că era o senzaţie ciudată să atingă minţi care foloseau emoţii şi senzaţii pure, nu imagini şi cuvinte. Minţi extrem de diferite de ale lui Han, Luke şi altor prieteni.

Diferite, de asemenea, de mintea îndepărtată care orchestra atacul imperial.

Înapoia ei uşa glisă, deschizându-se, şi Chewbacca pătrunse în cabină.

— Bravo, Chewie, îl felicită Han în vreme ce wookiee-ul îşi instală corpul masiv în scaunul pentru pasageri de la tribord, alături de C-3PO. Ai mai avut probleme cu braţul de control orizontal?

Chewbacca mormăi o negaţie. Ochii săi negri cercetară chipul femeii şi mârâi o întrebare spre ea.

— N-am nimic, răspunse Leia stăvilindu-şi lacrimile bruşte şi inexplicabile. Îmi dau cuvântul.

Se uită la Han şi văzu că şi soţul ei se încruntase.

— Doar nu te-ai speriat? întrebă el. N-a fost decât o unitate de luptă imperială. Nimic deosebit.

— Nu despre asta era vorba, clătină Leia din cap. Acolo a mai existat ceva. Un fel de... Nu ştiu...

— Poate ceva similar indispoziţiei pe care ai simţit-o la Endor, sugeră C-3PO. Îţi aminteşti – atunci când eu şi Chewbacca reparam...?

Chewbacca mârâi un avertisment şi droidul amuţi instantaneu. Mult însă prea târziu.

— Nu, lasă-l să vorbească, zise Han privind protector şi în acelaşi timp suspicios spre Leia. Despre ce indispoziţie a fost vorba?

— N-a fost mare lucru, îl linişti ea prinzându-l de mână. La prima orbită pe care am descris-o în jurul lui Endor, am trecut prin locul în care explodase Steaua Morţii. Pentru câteva secunde, am simţit ca şi cum prezenţa împăratului m-ar fi înconjurat. Asta-i tot.

— Ah, deci asta-i tot, pufni Han sarcastic fulgerându-l din ochi pe Chewbacca. Un împărat mort caută să te înşface şi crezi că nici măcar nu merită să-mi menţionezi faptul?

— Termină cu prostiile! N-a fost nimic îngrijorător – s-a sfârşit aproape imediat şi n-au existat efecte secundare. Îţi spun adevărul. Oricum, la Filve am simţit ceva cu totul diferit.

— Mă bucur s-o aud, ricană bărbatul nedorind să abandoneze subiectul. După ce te-ai întors de la noghri, ţi-ai făcut vreun control medical?

— N-am prea avut timp, pentru că...

— Perfect. O să-l faci imediat ce ne-ntoarcem.

Leia încuviinţă cu un oftat tăcut. Cunoştea tonul acela şi, oricum, nu era ceva împotriva căruia să argumenteze.

— Bine. Dacă o să am timp.

— O să-ţi faci timp. Altfel îl pun pe Luke să te încuie în centrul medical, când se întoarce. Vorbesc cât se poate de serios, iubito.

Ea îl strânse de mână, dar în aceeaşi clipă simţi o gheară în jurul inimii. Luke, singur în teritoriul Imperiului... Însă nu păţise nimic. Şi nici n-avea să păţească.

— Bine, repetă. O să-mi fac un control, îţi promit.

— Aşa, da, aprobă Han cercetându-i chipul. Prin urmare, ce ai simţit la Filve?

— Nu ştiu... Poate că acelaşi lucru pe care l-a simţit Luke în Katana. Ştii... atunci când imperialii au trimis o echipă de abordaj formată din clone.

— Mda... Cuirasatele alea erau totuşi al naibii de departe.

— Dar şi clonele erau mai multe.

— Este adevărat. Ei bine, Chewie şi cu mine o să ne-apucăm să reparăm stabilizatorul de flux ionic înainte de a ne lăsa de tot. Te descurci singură, aici, iubito?

— Nici o problemă, încuviinţă Leia fericită că subiectul fusese abandonat. Daţi-i drumul!

Întrucât cealaltă posibilitate era una la care nici nu voia să se gândească deocamdată. De mult timp se spunea că împăratul deţinuse capacitatea de a utiliza Forţa pentru a-şi controla în mod direct unităţile militare. Dacă maestrul Jedi cu care Luke se confruntase pe Jomark avea aceeaşi capacitate...

Coborî palma, îşi mângâie pântecul şi se focaliză asupra celor două minţi micuţe dinăuntru. Nu, nu era deloc ceva la care ar fi vrut să se gândească.

***

— Bănuiesc, rosti Thrawn cu glas de un calm letal, că ai o explicaţie.

Încet, cu un gest deliberat, C'baoth ridică ochii de la cercul dublu de displayuri din cabina de comandă, pentru a privi la Marele Amiral. La acesta şi, cu un dispreţ necamuflat, la ysalamirul de pe cadrul nutritiv fixat pe umerii lui.

— Tu, Mare Amiral, ai o explicaţie?

— Ai întrerupt atacul de diversiune asupra lui Filve, îi ignoră Thrawn răspunsul. După aceea, ai trimis toate unităţile de luptă într-o urmărire zadarnică.

— Iar tu, Mare Amiral, nu ţi-ai respectat promisiunea de a mi-i aduce pe Jedi, ripostă C'baoth cu o voce al cărei ton, observă neliniştit Pellaeon, sporea în volum şi ascuţime. Tu, noghrii îmblânzIţi, întregul Imperiu – cu toţii aţi dat greş!

— Într-adevăr, se mijiră ochii roşiatici ai lui Thrawn. Tot vina noastră este şi faptul că n-ai izbutit să-l reţii pe Luke Skywalker, după ce ţi l-am trimis pe Jomark?

— Nu tu mi l-ai trimis, Mare Amiral, ci eu l-am chemat acolo, prin intermediul Forţei...

— Contrainformaţiile Imperiului au lansat zvonul potrivit căruia Jorus C'baoth s-a întors şi a fost văzut pe Jomark, îl întrerupse tăios Thrawn. Transporturile Imperiului te-au adus acolo, Intendenţa ţi-a mobilat şi aprovizionat casa de acolo, iar Ingineria ţi-a construit pista camuflată de asolizare. Imperiul a făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru ca să ţi-l dea pe Skywalker pe mână. Tu n-ai izbutit să-l reţii pe planetă.

— Nu-i adevărat! Skywalker a plecat de pe Jomark, fiindcă Mara Jade a scăpat de la voi şi i-a zăpăcit minţile împotriva mea. Şi va plăti pentru asta! M-auzi? Va plăti!

Thrawn rămase tăcut câteva clipe, apoi rosti cu un glas ce-şi regăsise controlul:

— Ai trimis toate unităţile de luptă de la Filve pe urmele *Şoimului* Mileniului. Ai reuşit s-o capturezi pe Leia Organa Solo?

— Nu, mârâi C'baoth. Însă nu pentru că n-a dorit să vină la mine. O doreşte! La fel ca şi Skywalker.

Thrawn privi spre Pellaeon.

— Vrea să vină la tine?

— Foarte mult, surâse bătrânul şi, pe neaşteptate, vocea lui îşi pierdu orice mânie şi deveni aproape visătoare. Vrea să-i instruiesc copiii... Să-i învăţ în căile Jedi... Să-i creez după propria mea imagine... Fiindcă eu sunt maestrul! Singurul care-a mai rămas!

Reveni cu atenţia la Thrawn.

— Trebuie să mi-o aduci, Mare Amiral, continuă pe un ton aflat între solemnitate şi rugăminte. Trebuie s-o eliberezi din temniţa în care se găseşte, printre cei care se tem de puterile ei. Dacă nu, ei o vor distruge.

— Bineînţeles că trebuie s-o facem, încuviinţă Thrawn împăciuitor, dar lasă sarcina asta în seama mea. Mai am nevoie doar de puţin timp.

C'baoth se încruntă gânditor, strecurând mâna pe sub barbă, pentru a atinge medalionul care-i atârna la gât, şi Pellaeon simţi un fior. Indiferent de câte ori le-ar fi văzut, nu se putea obişnui cu accesele acelea neaşteptate de nebunie a clonei. Ştia bine că fusese o problemă universală a primelor experimente de clonare: o instabilitate mentală şi emoţională permanentă, invers proporţională cu durata ciclului de creştere a clonei. Prea puţine lucrări ştiinţifice asupra subiectului mai supravieţuiseră Războiului Clonelor, dar Pellaeon găsise

una care sugera că nici o clonă care fusese adusă la maturitate în mai puţin de un an nu avea să fie îndeajuns de stabilă pentru a supravieţui în exteriorul unui mediu total controlat.

Ţinând seama de distrugerea pe care o dezlănţuiseră în galaxie, Pellaeon crezuse dintotdeauna că stăpânii clonelor găsiseră finalmente o soluţie, cel puţin parţială, la problema aceea. O cu totul altă întrebare era dacă ei recunoscuseră cauza fundamentală a nebuniei.

S-ar fi putut ca Thrawn să fi fost primul care o înţelesese cu adevărat.

— Perfect, Mare Amiral, rosti brusc C'baoth. Îţi acord o ultimă şansă. Dar te avertizez: va fi ultima! După aceea, mă voi ocupa personal de problemă. Şi încă un avertisment: dacă nu poţi duce la bun sfârşit nici măcar o sarcină atât de măruntă, s-ar putea să te consider nedemn să conduci forţele militare ale Imperiului meu.

Privirea lui Thrawn scânteie, dar se mulţumi să încline uşor din cap.

— Îţi accept provocarea, maestre C'baoth.

— Bine. C'baoth se instală mai comod în scaun şi închise ochii. Acum poţi pleca, Mare Amiral. Doresc să meditez şi să plănuiesc viitorul cavalerilor mei Jedi.

Thrawn rămase tăcut o clipă, privindu-l fără să clipească din ochii săi roşu-sclipitori. După aceea, se întoarse către Pellaeon.

— Însoţeşte-mă pe punte, căpitane. Vreau să supraveghezi pregătirile defensive pentru sistemul Ukio.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon gata să accepte orice pretext pentru a se îndepărta de C'baoth.

Înainte de a pleca, se opri pentru o clipă şi-l privi pe bătrân, iar o cută de încruntare îi traversă chipul. Dorise să-i atragă lui Thrawn atenţia asupra a ceva? Era aproape sigur că aşa fusese. Ceva legat de C'baoth, clone şi proiectul Muntele Tantiss ...

Gândul nu voia însă să apară şi, ridicând din umeri, abandonă încercarea. Cu siguranţă, ideea avea să se ivească după un timp.

Ocolind inelul de displayuri, îşi urmă comandantul afară din cabină.

***

Capitolul 2

Se numea Calius saj Leeloo, Oraşul Cristalelor Incandescente, de pe Berchest şi fusese una dintre cele mai spectaculoase minuni ale galaxiei încă din primele zile ale Vechii Republici. Întregul oraş era un cristal gigantic, creat de-a lungul eonilor de jerbele de stropi săraţi dinspre apele roşu-portocalii întunecate ale Oceanului Leefari, ce se izbeau de faleza scundă pe care se ridica. Oraşul original fusese sculptat cu răbdare în cristal, de-a lungul a zeci de ani, de către meşterii berchesteni locali, ai căror descendenţi continuau să-i dirijeze şi îngrijească dezvoltarea lentă.

La apogeul Vechii Republici, Calius fusese o atracţie turistică majoră, populaţia sa trăind confortabil de pe urma milioanelor de vizitatori care se înghesuiau să vadă frumuseţea ameţitoare a oraşului şi a împrejurimilor. Dar haosul generat de Războiul Clonelor şi ascendenţa ulterioară a Imperiului taxaseră sever asemenea distracţii superficiale, şi Calius fusese nevoit să caute alte modalităţi de supravieţuire.

Din fericire, comerţul turistic lăsase ca moştenire rute comerciale bine stabilite între Berchest şi majoritatea sistemelor importante din galaxie. Soluţia evidentă era ca berchestenii să promoveze Calius drept centru

comercial şi, cu toate că oraşul nu se ridica deocamdată la nivelul lui Svivren sau Ketaris, atinsese un grad modest de succes.

Singura problemă era că se afla în regiunea controlată de imperiali.

O grupă de trupe de şoc se deplasa pe strada aglomerată, cu armurile lor albe reflectând culorile clădirilor angulare roşu-portocalii din jur. Ocolind-o pe departe, Luke îşi trase gluga mai strâns în jurul feţei. Nu percepea nici un sentiment special de alertă din partea soldaţilor, totuşi nu avea rost să-şi asume vreun risc în teritoriul Imperiului. Trupele de şoc trecură fără măcar să arunce o privire în direcţia sa şi, cu un suspin de uşurare, tânărul reveni la contemplarea aşezării. Din cauza trupelor de şoc, a membrilor echipajelor imperiale aflaţi în permisie şi a contrabandiştilor mereu în căutare de afaceri, aura comercială întunecată a oraşului diferea în mod straniu şi vădit de frumuseţea lui senină.

Iar undeva prin frumuseţea aceea senină se găsea ceva mult mai periculos decât trupele de şoc imperiale.

Un grup de clone.

Cel puţin, aşa considerau Contrainformaţiile Noii Republici. Examinând cu infinită răbdare mii de comunicate imperiale interceptate, experţii apreciaseră că sistemul Berchest reprezenta unul dintre punctele de transfer ale noului flux de duplicate umane ce începuseră să piloteze navele şi transportoarele maşinii de război conduse de Marele Amiral Thrawn.

Fluxul trebuia stopat... şi cât mai repede. Iar asta însemna găsirea şi distrugerea cuvelor de clonare. La rându-i, asta însemna parcurgerea în sens invers a şablonului de trafic dintr-un punct de transfer cunoscut – prin urmare, confirmarea faptului că clonele treceau realmente prin Calius.

Un grup de bărbaţi înveşmântaţi în dulamele şi mantiile negustorilor svivreni apăru de după colţul unei clădiri şi, aşa cum procedase de atâtea ori în ultimele două zile, Luke îşi extinse percepţia într-acolo.Îi fu suficientă o verificare rapidă; negustorii nu aveau aura stranie pe care o detectase în echipa de clone ce-i atacase la bordul lui Katana.

Dar chiar în clipa în care îşi retrăgea Forţa dinspre ei, altceva îi atrase atenţia. Ceva ce aproape că trecuse cu vederea în torentul de gânduri şi senzaţii umane şi non-umane ce se învolburau laolaltă precum cioburi de sticlă colorată într-o furtună de nisip. O minte calculată şi rece, despre care era sigur că o mai întâlnise, dar pe care n-o putea identifica prin pâcla de zgomot mental din jur.

La rândul său, proprietarul minţii aceleia era pe deplin conştient de prezenţa tânărului în Calius. Şi îl privea.

Luke făcu o grimasă. Singur în teritoriul inamic, cu nava la doi kilometri depărtare, la astroportul Calius, şi deţinând ca unică armă o sabie Jedi ce avea să-l identifice în clipa în care o scotea de sub tunică, era departe de a deţine o poziţie avantajoasă.

Totuşi el dispunea de Forţă... şi ştia că urmăritorul său era acolo. Una peste alta, şansele se echilibrau.

La doi metri spre stânga se afla intrarea în tunelul lung şi arcuit al unui pod pietonal. Cotind prin ea, Luke iuţi pasul, încercând să-şi reamintească din harta oraşului, pe care o studiase, încotro se îndrepta podul. Decise că traversa râul îngheţat al oraşului şi suia după aceea către cartierele mai înalte, locuite de elită, care se ridicau deasupra oceanului. Înapoia sa, îşi percepu urmăritorul intrând de asemenea pe pod şi, pe măsură ce tânărul se îndepărtă de vacarmul mental al zonei comerciale aglomerate din spate, reuşi finalmente să-l identifice pe individ.

Nu era chiar aşa de rău pe cât se temuse, dar, cel puţin potenţial, era destul de rău. Suspinând, Luke se opri şi aşteptă. Curba mediană, lină, a podului împiedica vizualizarea capetelor sale şi de aceea constituia un loc perfect pentru o confruntare.

Urmăritorul se apropia de segmentul curb şi, parcă anticipând că avea să fie aşteptat acolo, se opri în afara razei vizuale a tânărului. Luke îşi extinse percepţiile şi detectă sunetul unui blaster scos din toc.

— E-n regulă, vorbi el. Suntem singuri. Poţi să vii.

Urmă o ezitare scurtă, apoi Luke simţi licărul momentan de surpriză şi, în cele din urmă, Karrde apăru de după curbă.

— Văd că Universul nu şi-a epuizat modalităţile de a mă surprinde, comentă contrabandistul înclinând din cap spre Luke într-un salut scurt, în timp ce-şi introducea blasterul în toc. După cum te comportai, am bănuit că eşti un spion al Noii Republici. Recunosc însă că eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o trimită.

Luke îl privi, străduindu-se din răsputeri să-i descifreze aura. Ultima dată când îl zărise pe Karrde, imediat după bătălia pentru Katana, bărbatul subliniase că el şi grupul său de contrabandişti intenţionau să-şi păstreze neutralitatea în război.

— Şi ce intenţionai să faci după ce ai fi ştiut cu siguranţă?

— Nu mă gândisem să te predau imperialilor, dacă asta voiai să spui, zise Karrde privind în urma sa. Dacă nu te deranjează, aş dori să nu staţionăm. Berchestenii nu obişnuiesc să poarte conversaţii prelungite pe poduri, iar vocile pot fi auzite în tunel la distanţe surprinzător de mari.

Şi dacă la celălalt capăt al podului era pregătită o ambuscadă? într-un asemenea caz, Luke ar fi ştiut înainte să ajungă acolo.

— N-am nimic împotrivă, rosti el păşind în lateral şi făcându-i semn celuilalt s-o ia înainte.

Contrabandistul îi aruncă un surâs sardonic.

— N-ai încredere în mine, aşa-i? întrebă el, trecând pe lângă tânăr.

— Probabil că de vină este influenţa lui Han, spuse Luke pe un ton de scuză şi-şi potrivi pasul după al său. A lui Han, sau a ta. Sau, poate a lui Mara...

Percepu modificarea din aura lui Karrde – o sclipire de îngrijorare imediat ascunsă.

— Apropo de Mara, ce mai face?

— Aproape că şi-a revenit, îl asigură Luke. Medicii mi-au spus că vindecarea genului acela de leziuni neurale minore nu este dificilă, dar că durează.

Karrde încuviinţă, menţinându-şi privirea îndreptată înainte.

— Apreciez că vă îngrijiţi de ea, rosti aproape fără chef. Propriile noastre facilităţi medicale n-ar fi putut face faţă.

Luke îl opri cu un gest din mână.

— A fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face după ajutorul pe care ni l-aţi oferit la Katana.

— Poate...

Ajunseră la capătul podului şi ieşiră pe o stradă mult mai puţin aglomerată decât cea pe care o părăsiseră. În faţa lor, deasupra clădirilor apropiate, se puteau zări cele trei turnuri complicat sculptate ale sediului guvernamental, orientate spre ocean. Extinzând Forţa, Luke îi cercetă rapid pe trecătorii din preajmă. Nimic.

— Te îndreptai undeva anume? îl întrebă pe Karrde.

— Pur şi simplu ieşisem la plimbare, clătină contrabandistul din cap. Tu?

— La fel, încercă Luke să-i imite tonul.

— Sperai să vezi vreun chip familiar? Sau poate două, trei, ori patru?

Aşadar Karrde ştia, sau bănuise, motivul pentru care se afla aici.

Cumva, asta nu-l surprindea cu adevărat.

— Dacă ele pot fi văzute aici, o să le descopăr, îi răspunse. Ai cumva vreo informaţie care să-mi fie de folos?

— S-ar putea. Ai destui bani, ca s-o plăteşti?

— Cunoscându-ţi preţurile, probabil că nu. Dar ţi-aş putea deschide un cont, când mă-ntorc.

— Dacă te mai întorci. Ţinând seama de numărul trupelor de şoc care se află între tine şi teritoriile sigure, în clipa de faţă nu reprezinţi ceea ce aş numi un risc atrăgător de investiţie.

Luke înălţă o sprânceană.

— Spre deosebire de un contrabandist aflat în fruntea listei persoanelor cel mai dorite de imperiali?

— Întâmplător, zâmbi Karrde, Calius este unul dintre puţinele locuri din spaţiul imperial unde mă găsesc în perfectă siguranţă. Guvernatorul berchestean şi cu mine ne cunoaştem de ani buni. Mai precis, există anumite articole importante pentru el pe care numai eu i le pot furniza.

— Articole militare?

— Eu nu fac parte din războiul vostru, Skywalker, îi reaminti Karrde cu răceală. Sunt neutru şi intenţionez să rămân aşa. Crezusem că am făcut asta clar, ţie şi surorii tale, înainte de a ne despărţi.

— A fost foarte clar, îl asigură tânărul, dar crezusem că evenimentele din ultima lună te-au făcut să te răzgândeşti.

Expresia celuilalt nu se schimbă, însă Luke îi putu detecta modificarea aproape nedorită a aurei.

— Nu mă topesc după ideea că Marele Amiral Thrawn are acces la o instalaţie de clonare, recunoscu Karrde. Deţine potenţialul pe termen lung de a înclina balanţa

puterii în favoarea sa, iar asta n-o doreşte nici unul dintre noi. Consider totuşi că tabăra voastră exagerează cu reacţia faţă de situaţia curentă.

— Nu ştiu cum poţi considera că exagerează. Imperiul a pus mâna pe majoritatea cuirasatelor din flota Katana, iar acum are o resursă nelimitată de clone pe care să le folosească drept echipaje.

— N-aş folosi cuvântul nelimitată, clătină Karrde din cap. Clonele nu pot fi crescute oricât de rapid, dacă se doreşte să aibă o stabilitate mentală suficientă pentru a le încredinţa nişte nave de luptă. Ţin minte că regula fundamentală era de minim un an pentru o clonă.

Un grup de cinci vaathkree trecu prin faţa lor pe o stradă transversală. Deocamdată, Imperiul clonase numai oameni, totuşi Luke îi verifică oricum. Nimic nici de data aceasta.

— Un an pentru o clonă, zici?

— Ăsta ar fi minimumul absolut. Documentele dinaintea Războiului Clonelor pe care le-am văzut afirmau că perioada recomandată este de trei până la cinci ani. Sigur că da, mult mai puţin decât ciclul uman de dezvoltare, totuşi n-ar fi un motiv de panică.

Tânărul privi în sus, spre turnurile sculptate al căror roşu-portocaliu luminat de soare contrasta puternic cu norii albi dolofani ce se rostogoleau de peste oceanul care se întindea în spatele lor.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că acele clone care ne-au atacat în Katana au fost crescute în mai puţin de un an?

— Depinde cu cât mai puţin, strânse din umeri Karrde.

— Ciclul complet a variat între cincisprezece şi douăzeci de zile.

— Poftim? făcu contrabandistul oprindu-se şi răsucindu-se către Luke.

— Cincisprezece până la douăzeci de zile, repetă tânărul oprindu-se de asemenea.

Karrde rămase nemişcat, îl privi cu atenţie, apoi îşi reluă mersul.

— Imposibil, murmură el. Trebuie să fie o eroare pe undeva.

— Îţi pot face rost de o copie a studiilor.

Karrde încuviinţă gânditor, cu ochii pierduţi în gol.

— Cel puţin asta explică situaţia de la Ukio.

— Ukio? se încruntă Luke.

— Probabil că nu eşti la curent cu ultimele noutăţi... Acum două zile, imperialii au lansat o serie de atacuri simultane asupra unor ţinte din Sectoarele Abrion şi Dufilvian. Au avariat considerabil baza militară de la Ord Pardron şi au capturat sistemul Ukio.

Luke simţi un gol în stomac. Ukio era unul dintre primii cinci producători agricoli ai Noii Republici. Repercusiunile, fie şi numai pentru Sectorul Abrion...

— Planeta a păţit ceva?

— Se pare că nu. Sursele mele mi-au spus că a fost capturată cu câmpurile şi armele sol-spaţiu intacte.

Golul creştea întruna.

— Crezusem că aşa ceva era imposibil...

— Capacitatea de a reuşi imposibilul a fost una dintre trăsăturile pentru care au fost selectaţi Marii Amirali, comentă sec Karrde. Detaliile atacurilor continuă să fie vagi... ar fi interesant de aflat cum a reuşit s-o facă.

Prin urmare, Thrawn avea cuirasatele Katana, plus clone cu care să echipeze navele, iar acum obţinuse şi o sursă de hrană pentru clone.

— N-a fost doar un simplu raid, vorbi încetişor Luke. Imperiul se pregăteşte să lanseze o ofensivă majoră.

— Aşa începe să pară, aprobă Karrde. În mod neoficial, aş zice că te aşteaptă o treabă al naibii de grea.

Tânărul îl privi cercetător. Chipul şi glasul celuilalt erau la fel de calme ca întotdeauna, totuşi aura dinapoia lor nu mai avea aceeaşi siguranţă.

— Şi nimic din toate astea nu te face să te răzgândeşti? insistă el.

— Nu mă alătur Noii Republici, Skywalker, clătină Karrde din cap. Există mai multe motive, iar nu ultimul dintre ele este faptul că nu mă încred pe deplin în unele elemente din guvernul vostru.

— Cred că Fey'lya a fost definitiv discreditat...

— Nu mă refeream numai la el. Ştii la fel de bine ca şi mine cât de mult îi iubesc mon calamarienii pe contrabandişti. Acum, după ce amiralul Ackbar a fost reinstalat în funcţia de Comandant Suprem, va trebui cu toţii să fim din nou cu ochii-n patru.

— Termină cu prostia asta! pufni Luke. Doar nu crezi că Ackbar îşi va pierde timpul ca să se ocupe de contrabandişti?

— Nu tocmai, dar nici nu doresc să-mi risc viaţa pe presupunerea asta.

— Perfect, urmă Luke sesizând impasul. Să privim atunci situaţia strict din punctul de vedere al afacerilor. Trebuie să cunoaştem mişcările şi intenţiile Imperiului, pe care, probabil, că tu le urmăreşti oricum. Putem cumpăra informaţiile respective de la tine?

— Asta ar putea fi posibil, răspunse Karrde după câteva clipe de gândire. Cu condiţia ca eu să am ultimul cuvânt în privinţa informaţiilor pe care vi le voi transmite. Nu doresc să-mi transformaţi grupul într-o extensie neoficială a Contrainformaţiilor Noii Republici.

— De acord, spuse tânărul. Era mai puţin decât ar fi sperat, totuşi mai bine decât nimic. Imediat ce ajung înapoi, îţi deschid un cont.

— Poate că ar trebui să începem printr-un schimb direct de informaţii, rosti Karrde examinând clădirile

cristaline din jur. Spune-mi, ce v-a determinat să începeţi căutarea tocmai pe Calius?

— O să fac chiar mai mult decât atât, aprobă Luke. Atingerea mentală îndepărtată era vagă, dar inconfundabilă. Ce-ai spune dacă ţi-aş confirma prezenţa clonelor aici?

— Unde?

— Undeva într-acolo, indică el în faţă şi puţin la dreapta. La vreo jumătate de kilometru depărtare... e greu de precizat.

— Într-un Turn, decise bărbatul. Elegant, sigur şi la adăpost de priviri indiscrete. Mă-ntreb dacă există o posibilitate de a ne furişa înăuntru, ca să aruncăm o privire...

— Stai puţin... se deplasează, se încruntă Luke străduindu-se să menţină contactul. Se îndreaptă... aproape spre noi... nu tocmai.

— Probabil că sunt duse la astroport. Karrde privi în jur şi arătă către dreapta: Probabil că vor folosi strada Mavrille – la două cvartale mai încolo.

Grăbindu-se şi încercând în acelaşi timp să nu atragă atenţia, străbătură distanţa respectivă în trei minute.

— Vor folosi probabil un vehicul pentru marfă, sau un transportor uşor, zise contrabandistul după ce găsiră un loc ferit de traficul pietonal de pe trotuare. Orice vehicul evident militar ar atrage atenţia.

Luke aprobă din cap. Pe cât îşi amintea din hărţi, Mavrille era una dintre puţinele străzi ale oraşului care fusese săpată îndeajuns de largă pentru ca să fie circulată şi de vehicule, din care cauză era practic ticsită.

— Păcat că n-am un macro-binoclu cu mine, regretă el cu glas tare.

— Crede-mă că şi aşa atragi destulă atenţie, se înălţă Karrde pe vârfuri deasupra mulţimii. Detectezi ceva?

— Vin clar încoace, răspunse Luke şi extinse Forţa căutând să separe aura clonelor de haosul celorlalte gânduri şi minţi ce-l înconjurau. Cred că sunt douăzeci sau treizeci.

— Prin urmare, va fi un vehicul pentru marfă, aprecie Karrde. Unul se apropie chiar acum – înapoia speederului Trast cu remorcă.

— Îl văd.

Tânărul inspiră profund, apelându-şi toate capacităţile de Jedi.

— Ele sunt, murmură şi un fior îi coborî pe spinare.

— Bine, zise Karrde cu glas înăsprit. Fii atent – este posibil să fi uitat deschis vreun panou de ventilaţie.

Vehiculul pentru marfă venea spre ei pe elevatoarele repulsor, oprindu-se la un cvartal depărtare, când şoferul speeder-ului Trast îşi aduse brusc aminte că ajunsese în locul unde trebuia să vireze. Coti încetişor, cu remorca blocând toată circulaţia dinapoia sa.

— Aşteaptă aici, spuse contrabandistul pătrunzând în fluxul de pietoni care se îndrepta într-acolo.

Luke rămase privind cu atenţie zona, atent la orice percepţie care i-ar fi dezvăluit că el sau Karrde fuseseră zăriţi şi recunoscuţi. Dacă toată acţiunea aceea nu era decât o capcană rafinată pentru spionii extraplanetari, acum era momentul optim pentru a fi declanşată.

Remorca îşi încheie în cele din urmă manevra şi vehiculul pentru marfă îşi reluă drumul. Trecu pe lângă Luke şi continuă pe stradă, dispărând după câteva secunde înapoia unor clădiri roşu-portocalii. Retrăgându-se pe strada laterală din spatele său, Luke aşteptă; după un minut, apăru şi Karrde.

— Două panouri erau deschise, dar n-am putut vedea destul ca să fiu sigur, gâfâi el. Tu ce-ai făcut?

— Nici eu n-am putut vedea nimic. Sunt totuşi sigur că erau clonele.

Bărbatul îl privi fix o clipă, după care încuviinţă scurt din cap.

— Bun, ce facem în continuare?

— Mă duc să văd dacă pot decola înaintea lor, răspunse Luke. Dacă le-aş putea urmări vectorul spre hiperspaţiu, putem deduce unde vor merge de acolo. Deşi – continuă el repede – două nave acţionând împreună pot face paralaxa.

— Iartă-mă dacă te refuz, zâmbi Karrde, dar zborul în tandem cu un agent al Noii Republici nu-i tocmai ceea ce aş numi menţinerea neutralităţii. Privi peste umărul celuilalt, către stradă. Aş prefera să încerc o acţiune inversă de aici – să le identific punctul de origine.

— Este o idee bună, aprobă Luke. În cazul ăsta, am plecat spre astroport să mă pregătesc de decolare.

— Păstrăm legătura, promise Karrde. Asigură-te de generozitatea contului despre care mi-ai pomenit.

De la fereastra cea mai de sus a Turnului 1 al Guvernului Central, guvernatorul Staffa coborî macro-binoclul cu un pufnet mulţumit.

— Aşa-i, Fingal, el era, se adresă bărbatului micuţ care se foia alături. Nici o îndoială. Luke Skywalker în persoană!

— Credeţi că a văzut transportul special? întrebă Fingal jucându-se nervos cu propriul său macro-binoclu.

— Bineînţeles, mormăi guvernatorul. Crezi că stătea de plăcere pe lângă strada Mavrille?

— Gândisem doar...

— Nu mai gândi, Fingal, îl întrerupse Staffa. Nu eşti echipat pentru aşa ceva.

Se apropie de birou, puse macro-binoclul într-un sertar şi apelă pe datapad directiva Marelui Amiral Thrawn. După părerea lui strict confidenţială, era un ordin mai degrabă bizar, mai straniu chiar decât

misterioasele transferuri de trupe pe care Comandamentul Superior le rula în ultima vreme prin Calius. Ţinând însă seama de circumstanţe, nu putea decât să presupună că Thrawn ştia ce făcea.

Oricum, era treaba lui, nu a lui Staffa, şi asta era cel mai important.

— Trimite un mesaj spre distrugătorul imperial *Himera*, îi ordonă lui Fingal instalându-şi trupul masiv în scaun şi împingând datapadul peste birou. Codificat conform instrucţiunilor de aici. Informează-l pe Marele Amiral Thrawn că Skywalker a fost pe Calius şi că l-am văzut personal lângă transportul special. De asemenea, conform directivei Marelui Amiral, i s-a permis să părăsească Berchestul fără probleme.

— Da, domnule guvernator, încuviinţă Fingal notându-şi pe propriul său datapad. Dacă omuleţului i se părea anormal ca unui spion rebel să i se îngăduie să cutreiere nestânjenit prin teritoriul imperial, n-o arăta. Ce se întâmplă cu celălalt individ, domnule guvernator? Însoţitorul lui Skywalker?

Staffa ţuguie buzele. Preţul pus pe capul lui Talon Karrde ajunsese acum la aproape cincizeci de mii – o mulţime de bani, chiar şi pentru salariul lui de guvernator planetar. Ştiuse dintotdeauna că, într-o bună zi, va fi în interesul său să încheie relaţia discretă de afaceri pe care o avea cu Karrde. Poate că momentul acela venise în sfârşit.

Nu... Nu, atâta timp cât războiul continua prin galaxie. Poate mai târziu, când victoria va fi la îndemână, iar liniile private de aprovizionare puteau deveni mai sigure. Dar nu acum.

— Individul celălalt nu este important, spuse el. Un agent special pe care l-am trimis pentru a-l atrage pe rebel în loc deschis. Poţi să uiţi de el. Dă-i drumul – codifică mesajul şi expediază-l!

— Da, domnule guvernator.

Uşa se deschise... şi pentru o clipă, când Fingal păşii prin ea, lui Staffa i se păru că întrezăreşte o scânteiere stranie în ochii omuleţului. Fusese, desigur, cauzată de lumina din anticameră. Pe lângă loialitatea sa neştirbită faţă de guvernator, atributul cel mai proeminent şi mai atractiv al lui Fingal era o lipsă la fel de perfectă de imaginaţie.

Inspirând adânc şi alungându-şi din minte pe Fingal, spionii rebeli şi chiar pe Marii Amirali, Staffa se lăsă pe spate în scaun şi începu să se gândească în ce fel avea să utilizeze marfa pe care oamenii lui Karrde o descărcau chiar acum la astroport.

***

Capitolul 3

Încetişor, parcă suind o scară lungă şi întunecată, Mara ieşi dintr-un somn adânc. Deschise ochii, privi prin odaia iluminată discret şi se întrebă unde naiba se afla.

Încăperea avea o natură medicală – cel puţin asta era evident, ţinând seama de biomonitoare, de paravanele despărţitoare pliate şi de celelalte paturi reglabile din jurul celui în care zăcea ea. Totuşi nu făcea parte dintre facilităţile lui Karrde, cel puţin nu dintre cele pe care le cunoştea femeia.

Pe de altă parte, configuraţia generală părea foarte familiară. Era un salon de recuperare imperial standard.

Deocamdată se părea că era singură, dar ştia că asta n-avea să dureze, în tăcere, coborî din pat şi se ghemui pe podea, inventariindu-şi rapid starea fizică. Nu simţea dureri sau crampe, nu avea ameţeli şi nici răni evidente. Îmbrăcând halatul şi papucii de la marginea patului, păşii

silenţios spre uşă, pregătindu-se să reducă la tăcere ori să scoată din funcţiune orice s-ar fi aflat dincolo de uşă. Apăsă tasta de deschidere şi, când uşa glisă, ţâşni în anticameră…

Şi se opri brusc, uşor dezorientată.

— Ah, salut, Mara, zise neatent Ghent ridicând pentru o clipă ochii de la terminalul calculatorului deasupra căruia stătea aplecat. Cum te mai simţi?

— Nu prea rău, răspunse ea privindu-l pe puşti şi răscolind furios printr-o serie de amintiri difuze.

Ghent – unul dintre angajaţii lui Karrde şi probabil cel mai bun sintezor din galaxie. Iar faptul că se afla în faţa unui terminal însemna că nu erau prizonieri, decât dacă cel care-i întemniţase era atât de incredibil de stupid încât să lase un sintezor să se apropie de un calculator.

Totuşi, nu-l trimisese ea pe Ghent la cartierul general al Noii Republici de pe Coruscant? Ba da, aşa făcuse. Urmând instrucţiunile lui Karrde, cu puţin înainte de a aduna o parte din membrii grupului său şi de a-i conduce spre înfruntarea de la locaţia flotei Katana.

Iar acolo ea luptase cu un Z-95 împotriva unui distrugător imperial... fusese nevoită să se ejecteze… şi, în mod strălucit, o făcuse drept prin fasciculul unui tun ionic. Acesta îi arsese echipamentele biogene şi o lăsase plutind, pierdută pentru totdeauna, în spaţiul interstelar.

Femeia privi în jur. Se părea că totdeauna nu durase atât de mult pe cât se aşteptase.

— Unde suntem? întrebă, deşi acum avea o idee destul de bună asupra răspunsului.

— În vechiul Palat Imperial de pe Coruscant, răspunse Ghent încruntându-se uşor. Aripa medicală… A fost necesar să-ţi reconstruiască într-o anumită măsură căile neurale. Nu-ţi aminteşti?

— Totul este cam vag, admise ea.

În cele din urmă, totuşi pânzele de păianjen i se îndepărtau de pe creier şi restul detaliilor începea să-şi ocupe locurile. Sistemul biogen distrus al scaunul ejector şi o neclaritate stranie, ameţitoare, atunci când alunecase în somnul întunericului cosmic... Probabil că suferise de hipoxemie, înainte ca ei s-o localizeze şi transporte într-o navă.

Nu, nu ei, ci el. O singură persoană ar fi putut să găsească un scaun ejector avariat în imensitatea spaţiului, printre sfărâmăturile bătăliei. Luke Skywalker, ultimul cavaler Jedi.

Cel pe care avea să-l ucidă.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Se retrase un pas, pentru a se rezema de canatul uşii, şi-şi simţi pe neaşteptate genunchii moi, când cuvintele împăratului îi răsunară prin minte. Ea fusese aici, pe planeta aceasta şi în clădirea aceasta, când împăratul murise deasupra Endorului. Privise prin ochii lui, când Luke Skywalker îl doborâse şi distrusese viaţa ei.

— Văd că te-ai trezit, se auzi alt glas.

Mara deschise ochii. Noul venit, o femeie de vârstă mijlocie, purtând un halat de medic, traversa încăperea cu paşi energici, venind dinspre o altă uşă, urmată de un droid DM.

— Cum te simţi?

— Perfect, răspunse Mara simţind imboldul nestăpânit de a se răsti la necunoscută.

Oamenii aceştia – duşmanii Imperiului – nu aveau nici un drept să se afle aici, în palatul împăratului...

Inspiră cu precauţie, stăpânindu-şi răbufnirea emoţională. Doctoriţa se oprise, cu o încruntare profesionistă pe chip; Ghent, care uitase pentru moment de iubitul său calculator, părea de asemenea derutat de izbucnire.

— Iartă-mă, murmură ea. Cred că sunt încă puţin dezorientată.

— E de înţeles, încuviinţă doctoriţa. La urma urmelor, ai zăcut o lună de zile.

— O lună? se holbă Mara.

Aproape o lună, dar nu trebuie uitat timpul petrecut în bactacuvă. Nu-ţi face griji – problemele de memorie pe termen scurt sunt uzuale în cazul reconstrucţiilor neurale, dar aproape întotdeauna se rezolvă după tratament.

— Înţeleg, rosti Mara în mod mecanic.

O lună! Pierduse o lună întreagă aici. Şi între timp...

— Ţi se pregăteşte o cameră pentru oaspeţi la etaj, dacă te simţi în stare să pleci de aici, continuă doctoriţa. Vrei să mă interesez dacă este gata?

Mara reuşi să se focalizeze asupra ei.

— Ar fi grozav.

Doctoriţa scoase un comunicator şi-l activă; când începu să vorbească, Mara se apropie de Ghent.

— Cum a decurs războiul în ultima lună? îl întrebă.

— Păi, Imperiul continuă cu necazurile obişnuite. Oricum, cei de aici au intrat în alertă. Ackbar, Madine şi ceilalţi nu-şi găsesc locul de agitaţie, încearcă să-i respingă pe imperiali, sau să-i izoleze... cam aşa ceva.

Iar asta, Mara o ştia, avea să fie tot ce putea obţine de la el în legătură cu evenimentele curente. Exceptând fascinaţia pentru istoria contrabandiştilor, singurul lucru care conta realmente pentru Ghent erau calculatoarele.

Se încruntă, amintindu-şi cu întârziere motivul pentru care Karrde ordonase aducerea sintezorului aici.

— Staţi niţel, zise ea, Ackbar a revenit la comandă? Ai lămurit deja bănuielile acelea care-l înconjurau?

— Bineînţeles. Depozitul bancar suspicios în legătură cu care consilierul Fey'lya făcuse atâta tam-tam era o fraudă – cei care au spart banca electronică îl plantaseră

în contul lui. Probabil că au fost Contrainformaţiile imperiale... programarea purta urmele specifice lor. Sigur că da... am dovedit-o la două zile după ce am ajuns aici.

— Bănuiesc c-au fost încântaţi. Atunci de ce ai mai rămas?

— Ei bine... Pentru o clipă, Ghent păru că nu-şi găsea cuvintele. În primul rând, n-a venit nimeni să mă ia. În al doilea rând – se lumină la faţă – există codul ăsta de criptare dat naibii prin care cineva din apropiere transmite informaţii spre Imperiu. Generalul Bel Iblis spune că imperialii îl numesc sursa Delta şi că este localizat chiar în Palat.

— Şi te-a rugat să-l spargi pentru ei, încuviinţă Mara simţind cum îi zvâcneşte buza. Bănuiesc că nu s-a oferit să te plătească, sau altceva.

— Păi..., strânse tânărul din umeri, probabil c-au făcut-o. Sincer să fiu, nu-mi amintesc.

Doctoriţa închise comunicatorul.

— Va sosi imediat cineva care să te conducă, i se adresă lui Mara.

— Mulţumesc.

Mara se abţinu să nu-i spună că s-ar fi descurcat cu ochii închişi prin Palat mai bine decât ar fi făcut-o orice ghid de-al lor. Cooperarea şi politeţea – acelea erau cheile prin care avea să-i convingă să-i dea o navă, pentru ca s-o şteargă împreună cu Ghent din locul ăsta şi din războiul care nu era treaba ei.

Uşa glisă, deschizându-se înapoia doctoriţei, şi în odaie pătrunse o femeie înaltă, cu părul perfect alb.

— Bună ziua, Mara, rosti surâzându-i grav. Mă numesc Winter şi sunt asistenta personală a prinţesei Leia Organa Solo. Mă bucur să te văd din nou pe picioare.

— Mă bucur să fiu aici, zise Mara străduindu-se să păstreze un ton politicos. Altă persoană asociată cu Skywalker. Exact ceea ce-i trebuia! Tu mă vei conduce?

— Pentru următoarele zile, îţi voi fi ghid, secretară şi orice altceva ai nevoie. Prinţesa Leia m-a rugat să am grijă de tine, până ce ea şi căpitanul Solo vor reveni de la Filve.

— Nu am nevoie de secretară şi nici de dădacă, se încruntă Mara. De fapt, n-am nevoie decât de o navă.

— Am început deja demersurile şi în această privinţă, încuviinţă Winter. Sper că, în scurt timp, vom reuşi să-ţi găsim ceva. Între timp, permite-mi să te conduc la apartamentul care ţi-a fost pregătit.

Mara îşi ascunse o strâmbătură. Uzurpatorii din Noua Republică îi ofereau ospitalitate în ceea ce, cândva, fusese propriul ei cămin.

— Eşti foarte amabilă, răspunse cât mai puţin sarcastic. Vii şi tu, Ghent?

— Ia-o înainte, replică absent tânărul cu ochii aţintiţi asupra displayului. Vreau să mai examinez rularea asta.

— O să-l găseşti tot aici, o asigură Winter. Urmează-mă, te rog.

Ieşiră din anticameră şi Winter o conduse spre partea din spate a Palatului.

— Ghent are o cameră imediat lângă a ta, comentă ea în timp ce mergeau, totuşi cred că în ultima lună n-a dormit decât de vreo două ori acolo. Şi-a stabilit cartierul general în anticamera salonului de recuperare, unde putea să fie atent şi la tine.

Mara zâmbi fără să vrea. Ghent, care petrecea aproximativ 90 din timpul de veghe fiind complet indiferent la lumea din jur, nu era tocmai individul pe care să-l vadă în rol de infirmieră sau bodyguard. Totuşi, gestul lui era mişcător.

— Sunt recunoscătoare oamenilor voştri pentru îngrijirea care mi-au dat-o, vorbi ea.

— A fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face, ca să-ţi mulţumim că ne-ai ajutat în bătălia pentru Katana.

— Ideea i-a aparţinut lui Karrde, i-o reteză Mara. Mulţumiţi-i lui, nu mie.

— Am făcut-o, încuviinţă Winter, însă tu ţi-ai riscat de asemenea viaţa pentru noi. Nu vom uita asta.

Mara trase cu ochiul la femeia cu părul ca neaua. Citise fişierele împăratului despre liderii Rebeliunii, inclusiv pe cel despre Leia Organa, totuşi numele Winter nu-i suna deloc cunoscut.

— De cât timp eşti alături de Organa Solo? o întrebă.

— Am crescut împreună la curtea regală de pe Alderaan, răspunse Winter şi un surâs amar îi flutură pe buze. Am fost prietene în copilărie, iar când prinţesa a început primii paşi în politica galactică, tatăl ei m-a însărcinat să-i fiu asistentă. De atunci, nu ne-am mai despărţit.

— Nu-mi amintesc să fi auzit despre tine, în timpul Rebeliunii, o testă precaut Mara.

— Am petrecut majoritatea războiului trecând de la o planetă la alta, lucrând cu Aprovizionarea şi Intendenţa. Dacă puteam fi introdusă într-un depozit sau magazie, sub un pretext sau altul, le puteam desena harta precisă a interiorului şi localizarea articolelor dorite. În felul acesta, raidurile erau mai rapide şi mai sigure.

Mara aprobă din cap, înţelegând.

— Aşadar tu ai fost Ochitorul. Cel cu memorie perfectă...

Fruntea celeilalte se încreţi uşor.

— Da, a fost unul dintre numele mele de cod. De-a lungul anilor, am avut şi altele.

Mara îşi reamintea destule referiri din rapoartele Contrainformaţiilor de dinainte de Yavin despre rebelul misterios numit Ochitorul, majoritatea discuţiilor aprinse, dar politicoase, învârtindu-se în jurul posibilei sale identităţi. Se întrebă dacă manipulatorii de date se apropiaseră măcar o dată de adevăr.

Ajunseră la bancul de turbo-lifturi din partea din spate a Palatului Imperial, una dintre renovările majore pe care împăratul le făcuse în designul deliberat antic al clădirii, atunci când o ocupase. Turbo-lifturile te scuteau să pierzi timpul urcând şi coborând scările vaste din sectoarele publice ale clădirii... şi în acelaşi timp camuflau alte îmbunătăţiri aduse de împărat.

— Aşadar, care este problema în obţinerea unei nave pentru mine? întrebă Mara, când Winter atinse plăcuţa de apelare.

— Problema este chiar Imperiul. A lansat un atac masiv împotriva noastră şi ne-a blocat practic toate navele disponibile, începând cu cargoboturile uşoare.

Mara se încruntă. Atacurile masive împotriva unor forţe superioare nu reprezentau stilul Marelui Amiral Thrawn.

— Aşa prost stau lucrurile?

— Nu prea grozav, încuviinţă Winter. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar ne-au luat-o înainte în privinţa flotei Katana. Până am ajuns acolo, imperialii evacuaseră aproape o sută optzeci de cuirasate. Adăugate noii lor surse infinite de soldaţi şi membri de echipaj, balanţa puterii s-a modificat radical.

Mara aprobă din cap, simţind un gust amar în gură. Văzute în felul acesta, atacurile reprezentau într-adevăr stilul lui Thrawn.

— Ceea ce înseamnă că era cât pe-aici să fiu ucisă degeaba.

— Dacă te ajută cu ceva, surâse scurt Winter, asta-i valabil pentru mulţi alţii.

Cabina turbo-liftului sosi. Cele două femei intrară şi Winter tastă o comandă spre zonele rezidenţiale ale Palatului.

— Ghent mi-a spus că Imperiul continuă cu necazurile obişnuite, comentă Mara după ce cabina porni să urce. Trebuia să-mi fi dat seama că numai ceva cu adevărat serios poate pătrunde prin ceaţa care-l înconjoară.

— Serios este un eufemism, făcu o grimasă Winter. În ultimele cinci zile, am pierdut practic controlul asupra a patru Sectoare, iar alte treisprezece sunt pe muchie de cuţit. Pierderea cea mai importantă au reprezentat-o facilităţile agro-alimentare de pe Ukio. Nu ştim cum, dar imperialii au cucerit planeta cu defensivele intacte.

— Adormise cineva la un post de comandă? pufni Mara.

— Nu, conform rapoartelor preliminare. După o scurtă şovăială, Winter urmă: Circulă zvonuri potrivit cărora Imperiul a folosit o nouă super-armă, care a putut perfora câmpul planetar ukioan. Încercăm să aflăm care-i adevărul.

Mara înghiţi un nod şi din adâncul memoriei îi apărură imagini ale vechilor planuri de specificaţii ale Stelei Morţii. O asemenea armă în mâinile unui strateg ca Marele Amiral Thrawn...

Îşi alungă gândurile. Războiul acesta n-o privea pe ea. Karrde promisese că aveau să-şi păstreze neutralitatea.

— Ar fi bine, atunci, să iau legătura cu Karrde, spuse ea. Să văd dacă nu poate trimite pe cineva cu o navă, să ne scoată de aici.

— Probabil că ar fi mai rapid decât să aştepţi ca o navă de-a noastră să devină disponibilă, fu de acord Winter. A lăsat un datacard, cu numele unei persoane de

contact prin intermediul căreia poţi să trimIţi un mesaj. A spus că vei şti ce cod de criptare să foloseşti.

Coborâră din turbo-lift la nivelul dedicat oaspeţilor, una dintre puţinele secţiuni din Palat de care împăratul nu se atinsese în decursul domniei sale. Cu uşile de modă veche, cu ţâţâni, şi mobilierul sculptat manual în lemn exotic, etajul părea o întoarcere cu o mie de ani în trecut. În general, împăratul rezervase apartamentele de aici pentru ambasadorii care nutreau nostalgii pentru vremurile apuse, ori pentru cei care puteau fi impresionaţi de păstrarea, atent orchestrată, a amintirilor acelei epoci.

— După bătălia pentru Katana, căpitanul Karrde ţi-a lăsat unele obiecte personale şi haine, rosti Winter descuind o uşă rafinat sculptată şi deschizând-o. Dacă a uitat ceva, anunţă-mă şi probabil că-ţi voi putea face rost de ceea ce ai nevoie. Acesta este datacardul de care-ţi aminteam, îl scoase ea din tunică.

— Mulţumesc, spuse Mara şi trase aer adânc în piept.

Apartamentul în care intraseră fusese realizat în majoritate din lemn fijisi de pe Cardooine şi, pe măsură ce aroma delicată o învăluia, gândurile îi reveniră la zilele scânteietoare de măreţie şi maiestuozitate imperială...

— Mai doreşti altceva?

Amintirile pieriră. Winter stătea în faţa ei... iar epoca de glorie a Imperiului apusese.

— Nu, mulţumesc.

— În caz că ai nevoie de ceva, apelează-l pe ofiţerul de serviciu, arătă Winter spre birou. Ceva mai târziu, voi fi şi eu disponibilă... deocamdată însă trebuie să particip la o întrunire a Consiliului.

— Grăbeşte-te atunci, zise Mara. Şi – mulţumesc!

Winter zâmbi şi ieşi. Mara inspiră din nou adânc mireasma lemnului fijisi, după care, cu un efort, alungă

ultima dintre amintirile greu de uitat. Aşa cum îi repetaseră de atâtea ori instructorii împăratului, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se integreze mediului şi momentului prezent. Iar asta însemna să nu mai arate ca o evadată din spital.

Karrde îi lăsase destule haine: o rochie semi-oficială, două seturi de veşminte indescriptibile, pe care le-ar fi putut purta pe străzile de pe o sută de planete fără să atragă atenţia, şi patru combinaţii salopetă-tunică pe care Mara obişnuia să le poarte la bordul navelor. Îmbrăcă una dintre ele şi apoi începu să examineze celelalte obiecte ce-i fuseseră lăsate. Cu niţel noroc... şi poate cu puţină prevedere din partea lui Karrde...

Acolo era – tocul de antebraţ pentru mini-blasterul ei. Desigur, blasterul în sine lipsea; i-l luase căpitanul Neînduplecatului şi imperialii nu aveau în nici un caz să i-l înapoieze prea repede. Căutarea unui duplicat prin arsenalele Noii Republici ar fi însemnat pur şi simplu timp pierdut, deşi Mara fu ispitită pentru o clipă să-i ceară o armă lui Winter, doar ca să o vadă cum reacţionează.

Din fericire, mai exista o cale.

Fiecare nivel rezidenţial al Palatului Imperial avea o bibliotecă impresionantă şi în fiecare bibliotecă exista o casetă cu datacarduri intitulată Istoria completă a lui Corvis Minor. Ţinând seama de lipsa oricăror evenimente cât de cât interesante în istoria lui Corvis Minor, şansele ca o persoană să ia caseta de pe raft erau extrem de reduse. Ceea ce era de altfel de dorit, întrucât în casetă nu exista nici un datacard.

Blasterul era un model uşor diferit de cel pe care i-l confiscaseră imperialii, dar avea acumulatorul energetic plin, se potrivea perfect în tocul de antebraţ al femeii... şi altceva nu mai conta. Acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, fie cu războiul, fie cu conflictele interioare din

Noua Republică, Mara avea cel puţin posibilitatea unei riposte.

Se opri, ţinând în mână falsa casetă, şi o întrebare îi apăru cu întârziere în minte. Ce vrusese Winter să spună, când se referise la o sursă infinită de soldaţi şi membri de echipaj? Unul sau mai multe dintre sistemele Noii Republici trecuseră de partea imperialilor? Sau Thrawn descoperise o planetăcolonie necunoscută până atunci, a cărei populaţie era potrivită pentru recrutare?

Trebuia să afle răspunsul la întrebarea aceea, totuşi, mai întâi, era necesar să cripteze un mesaj şi să-l expedieze legăturii desemnate de Karrde. Cu cât părăsea mai repede locul acesta, cu atât mai bine.

Puse la loc caseta goală şi, simţind forma blasterului apăsându-i liniştitor antebraţul, reveni spre apartamentul ei.

***

Thrawn îşi ridică ochii roşu-strălucitori de la opera de artă extraterestră ce părea intrată în putrefacţie, afişată pe cercul dublu de displayuri care-i înconjurau scaunul de comandă.

— Nu, rosti el. Nici nu poate fi vorba.

Lent, deliberat, C'baoth se întoarse dinspre holograma statuii woostroide pe care o examinase.

— Nu? repetă el şi glasul îi hurui aidoma unei furtuni care se apropie. Cum adică – nu?

— Cuvântul mi se pare destul de clar, replică Thrawn rece. La fel ca şi logica militară. Nu avem capacitatea unui atac frontal asupra Coruscantului, nici liniile de aprovizionare şi bazele necesare pentru un asediu clasic. Orice atac ar fi inutil şi ar însemna o irosire de resurse, de aceea Imperiul nu va lansa vreunul.

— Ai grijă, Mare Amiral, îl preveni bătrânul întunecându-se la chip. Eu conduc Imperiul, nu tu.

— Chiar aşa să fie? făcu Thrawn, ridicând braţul şi mângâind ysalamirul arcuit peste umerii săi pe cadrul nutritiv.

C'baoth îşi îndreptă ţinuta, cu ochii fulgerând de un foc neaşteptat.

— Eu conduc Imperiul! răcni şi glasul i se reverberă prin cabina de comandă. Mă vei asculta, sau vei muri!

Precaut, Pellaeon se apropie mai mult de centrul bulei lipsite de Forţă care înconjura ysalamirul lui Thrawn. În momentele când se autocontrola, C'baoth părea mai încrezător şi mai stăpân pe sine decât fusese vreodată, totuşi izbucnirile violente de demenţă ale clonei deveneau tot mai frecvente şi mai ameninţătoare. Aidoma unui sistem aflat într-o buclă de feedback pozitivă, se îndepărta de punctul central cu fiecare oscilaţie, până ce se distrugea.

Deocamdată, C'baoth nu ucisese pe nimeni şi nici nu distrusese nimic. În opinia lui Pellaeon, era o simplă chestiune de timp până ce situaţia aceea avea să se modifice.

Poate că acelaşi gând îi venise şi lui Thrawn.

— Dacă mă ucizi, vei pierde războiul, îi reaminti maestrului Jedi. Iar dacă pierzi războiul, nu vei mai pune niciodată mâna pe Leia Organa Solo şi gemenii ei.

C'baoth făcu un pas spre scaunul lui Thrawn, cu ochii mai arzători ca oricând... apoi, brusc, păru să revină la dimensiunile normale.

— Nu i-ai fi vorbit niciodată aşa împăratului, rosti el aproape plângăreţ.

— Dimpotrivă, rosti Thrawn. În patru rânduri, i-am spus împăratului că nu-i voi irosi trupele şi navele, atacând un inamic pe care nu eram încă pregătit să-l înfrâng.

— Numai proştii vorbesc în felul ăsta despre împărat, pufni bătrânul. Proştii... sau cei plictisiţi de viaţă.

— Şi împăratul credea la fel, încuviinţă Marele Amiral. Prima dată când l-am refuzat, m-a numit trădător şi a încredinţat altcuiva comanda unităţilor mele de luptă. Ridică din nou braţul, ca să mângâie ysalamirul. După ce au fost distruse, a înţeles că nu era bine să-mi ignore recomandările.

C'baoth rămase tăcut câteva clipe, cercetându-i chipul, şi propria sa expresie se modifică rapid, de parcă mintea care o controla avea dificultăţi în a-şi stăpâni gândurile sau emoţiile.

— Ai putea repeta stratagema de la Ukio, vorbi în cele din urmă. Şmecheria cu crucişătoarele invizibile şi salvele de turbo-lasere sincronizate... Te voi ajuta.

— Foarte generos din partea ta, dar, din păcate, şi asta ar însemna o irosire de eforturi. Liderii rebelilor de pe Coruscant nu s-ar preda la fel de repede ca fermierii de pe Ukio. Indiferent cât de precis sincronizaţi am fi, şi-ar da seama în cele din urmă că loviturile de turbo-lasere ce ating suprafaţa nu sunt cele trase de *Himera* şi ar deduce concluzia corectă.

Ridică braţul spre hologramele statuilor care umpleau cabina.

— Pe de altă parte, poporul şi liderii woostri reprezintă o cu totul altă chestiune. Ca şi ukioenii, ei se tem de necunoscut şi de ceea ce percep ca fiind imposibil. O importanţă la fel de mare o joacă tendinţa de a amplifica în mod exagerat zvonurile ameninţărilor. Acolo ar trebui să funcţioneze minunat stratagema crucişătoarelor invizibile.

C'baoth reîncepuse să se înroşească la faţă.

— Mare Amiral...

— Cât despre Organa Solo şi gemenii ei, îl întrerupse Thrawn cu blândeţe, îi poţi avea oricând o doreşti.

Începutul de iritare dispăru ca prin farmec.

— Ce vrei să spui?

— Că atacarea Coruscantului şi luarea cu forţa a lui Organa Solo nu este o acţiune practică. Pe de altă parte, este perfect realizabilă trimiterea unui grup mic, care s-o răpească. Am ordonat deja Contrainformaţiilor să asambleze o echipă de comando în acest scop. Până la sfârşitul zilei, ar trebui să fie gata.

— O echipă de comando..., se strâmbă maestrul Jedi. Mai este nevoie să-ţi reamintesc că noghrii tăi au dat greş în mod repetat în această privinţă?

— De acord, încuviinţă Thrawn cu un ton straniu în glas, şi de aceea noghrii nu vor fi implicaţi.

Pellaeon privi surprins spre Marele Amiral, după care întoarse involuntar ochii către uşa anticamerei, unde aştepta Rukh, bodyguardul acestuia. De când Lordul Darth Vader îi înşelase pe noghri, făcându-i să slujească de-a pururi Imperiul, extratereştrii cu piele cenuşie insistaseră să-şi pună în joc onoarea cu fiecare misiune. Retragerea unei misiuni care le fusese deja atribuită, mai ales a uneia atât de importante, avea să fie ca o palmă pentru ei. Sau chiar mai rău...

— Domnule amiral, murmură el, nu sunt sigur dacă...

— Vom discuta mai târziu, căpitane, îl opri Thrawn. Deocamdată, trebuie să ştiu dacă maestrul C'baoth este cu adevărat pregătit să-i primească pe tinerii săi Jedi. Arcui puţin o sprânceană negru-albăstruie şi urmă: Sau dacă preferă, mai simplu, doar să discute despre asta.

— Să înţeleg că-i vorba despre o provocare? zâmbi subţire bătrânul.

— Consider-o cum doreşti. Eu doar atrag atenţia că un tactician înţelept ia în calcul costul unei operaţiuni înainte de a o lansa. Gemenii lui Organa Solo se vor naşte de pe o zi pe alta, ceea ce înseamnă că va trebui să te ocupi şi de doi prunci, nu numai de Organa Solo. Dacă nu ai siguranţa că te poţi descurca, poate că ar fi mai bine să amâni operaţiunea.

Pellaeon se pregăti pentru altă explozie de nebunie a clonei, dar, spre surpriza lui, aceasta nu sosi.

— Singura întrebare, Mare Amiral, şopti C'baoth, este dacă nu cumva nou-născuţii vor reprezenta o nucă prea tare pentru comandourile tale imperiale.

— Perfect, aprobă Thrawn. Rendez-vous-ul nostru cu restul flotei va avea loc peste treizeci de minute – atunci vei fi transferat la bordul Capului Morţii pentru a participa la atacul asupra lui Woostri. Până ce vei reveni în *Himera* – sprânceana se arcui din nou –, îi vei avea pe cei trei Jedi doriţi.

— Bine, Mare Amiral, rosti C'baoth îndreptându-şi iarăşi spinarea şi netezindu-şi barba lungă şi albă. Nu uita însă: dacă nu-ţi vei respecta promisiunea nici de data aceasta, nu vei fi deloc încântat de consecinţe.

Se răsuci pe călcâie, străbătu cabina de comandă şi părăsi încăperea.

— Întotdeauna o încântare, murmură Thrawn după ce uşa se închise.

— Domnule amiral, îşi regăsi vocea Pellaeon, cu tot respectul...

— Te îngrijorează faptul că am promis s-o recuperez pe Organa Solo din locul probabil cel mai apărat din teritoriul rebelilor?

— Da, domnule amiral. Palatul Imperial este considerat o fortăreaţă inexpugnabilă.

— Absolut adevărat, însă împăratul a fost cel care l-a adus în starea respectivă... şi, ca în majoritatea acţiunilor sale, împăratul a ţinut pentru el câteva mici secrete. Pentru el, dar şi pentru unii favorIţi...

Pellaeon se încruntă. Secrete...

— De pildă... o cale de acces necunoscută?

— Exact, surâse Thrawn. Iar acum, când putem fi în sfârşit siguri că Organa Solo nu va părăsi Palatul o

vreme, devine profitabil să încercăm trimiterea unei echipe de comando.

— Dar nu formată din noghri.

Thrawn coborî ochii spre colecţia de sculpturi holografice care-i înconjura.

— Căpitane, rosti el încet, ceva este în neregulă cu noghrii. Nu ştiu încă despre ce poate fi vorba, dar problema există. O pot simţi în toate comunicaţiile purtate cu dinaştii de pe Honoghr.

Pellaeon îşi reaminti scena neplăcută petrecută cu o lună în urmă, când trimisul noghri, care nu mai contenise cu scuzele, sosise la bordul lor, aducând vestea că suspectul trădător Khabarakh evadase. Deocamdată, în ciuda strădaniilor lor, nu izbutiseră să pună mâna pe el.

— Poate că sunt încă marcaţi de incidentul cu Khabarakh, sugeră el.

— Ar fi şi cazul, zise rece Thrawn, dar nu-i doar atât. Şi până ce nu aflu mai multe, asupra noghrilor planează suspiciunea.

Se întinse şi apăsă două taste de pe consolă. Hologramele sculpturilor dispărură, înlocuite de harta tactică a poziţiei curente a principalelor plane de bătălii.

— Deocamdată însă avem două probleme mai importante de analizat, continuă el lăsându-se din nou pe spate. Mai întâi, trebuie să-l abatem pe tot mai arogantul nostru maestru Jedi de la ideea eronată potrivit căreia ar avea dreptul să-mi conducă Imperiul. Organa Solo şi gemenii ei vor fi diversiunea respectivă.

Pellaeon se gândi la toate celelalte tentative de capturare a prinţesei.

— Şi dacă echipa de comando dă greş?

— Există planuri de rezervă. În ciuda puterii şi chiar a imprevizibilităţii sale, maestrul C'baoth poate fi încă manipulat. Arătă spre harta tactică: însă lucrul cel mai important în clipa de faţă este să asigurăm momentul de

inerţie al planului nostru de luptă. Deocamdată, campania urmează destul de bine graficul stabilit. Rebeliunea a rezistat mai mult decât se anticipase în Sectoarele Farrfin şi Dolomar, dar în rest sistemele ţintă s-au înclinat în general înaintea puterii imperiale.

— Nu aş considera nici unul dintre câştiguri ca fiind definitive, atrase atenţia Pellaeon.

— Exact! Fiecare depinde de menţinerea unei prezenţe imperiale puternice şi foarte vizibile. Iar pentru asta este vital să ne menţinem rezerva de clone.

Pellaeon privi harta tactică şi mintea îi goni frenetic, căutând răspunsul pe care Marele Amiral îl aştepta în mod vădit din partea sa. Cilindrii Spaarti pentru clonare, ascunşi timp de decenii în tezaurul privat al împăratului de pe Wayland, se găseau în perfectă siguranţă, îngropaţi sub un munte, apăraţi de o garnizoană imperială şi înconjuraţi de localnici ostili, simpla lor existenţă nu era cunoscută decât de principalii comandanţi ai Imperiului.

Brusc, se simţi cuprins de un fior rece. Principalii comandanţi ai Imperiului şi poate...

— Mara Jade, rosti el. Se află în convalescenţă pe Coruscant. Este posibil să fi ştiut de tezaur?

— Într-adevăr, aceasta este întrebarea. Există destule şanse ca să nu fi ştiut de el – eu însumi cunosc multe dintre secretele împăratului, totuşi am avut nevoie de eforturi considerabile ca să descopăr Wayland. Cu toate acestea, nu este un risc pe care să ne permitem să-l ignorăm.

Pellaeon încuviinţă, pricepând. Se întrebase asupra motivului care-l determinase pe Marele Amiral să aleagă o echipă de Contrainformaţii pentru misiunea aceea. Spre deosebire de unităţile de comando standard, cele care aparţineau Contrainformaţiilor erau antrenate şi în folosirea metodelor non-militare, de felul asasinatelor...

— O singură echipă va aborda ambele obiective, domnule amiral, sau veţi trimite două?

— Una singură ar trebui să fie suficient. Cele două obiective sunt destul de legate între ele, pentru ca acţiunea să fie rezonabilă. Iar neutralizarea lui Jade nu înseamnă neapărat uciderea ei.

Căpitanul se încruntă. Înainte însă de a-l putea întreba pe Thrawn ce voia să zică, Marele Amiral atinse consola şi holograma tactică fu substituită de harta Sectorului Orus.

— Între timp, cred că a sosit momentul să subliniem importanţa lui Calius saj Leeloo pentru inamicii noştri. Am primit vreun raport din partea guvernatorului Staffa?

— Da, domnule amiral, îşi scoase Pellaeon datapadul. Skywalker a plecat în acelaşi timp cu naveta momeală şi se presupune că i-a urmărit vectorul. În cazul acesta, ar trebui să ajungă în sistemul Poderis peste aproximativ treizeci de ore.

— Excelent! Fără îndoială, va raporta spre Coruscant înainte de a ajunge la Poderis. Ulterioara lui dispariţie ar trebui să-i convingă că au descoperit traseul traficului nostru cu clone.

Pellaeon îşi ţinu pentru el îndoielile referitoare la şansele pe care le aveau de a-l face realmente pe Skywalker să dispară. Probabil că Thrawn ştia ce face.

— Încă un lucru, domnule amiral, rosti el cu glas tare. După raportul lui Staffa, am primit un al doilea raport, criptat într-un cod al Contrainformaţii lor.

— De la aghiotantul lui, Fingal, încuviinţă Thrawn. Un individ cu loialităţile temporare ale guvernatorului Staffa necesită în mod inevitabil o supraveghere discretă. Au existat ceva discrepanţe faţă de raportul guvernatorului?

— Una singură. Al doilea raport descrie complet legătura lui Skywalker, un bărbat despre care Staffa a

declarat că ar fi unul dintre agenţii săi. Descrierea lui Fingal sugerează că bărbatul ar fi fost Talon Karrde.

— Interesant, expiră Thrawn lent. Fingal propune vreo explicaţie pentru prezenţa lui Karrde în Calius?

— Conform spuselor sale, între guvernatorul Staffa şi Karrde există de câţiva ani o înţelegere comercială privată. Fingal a raportat că intenţiona să-l caute pe Karrde pentru interogare, dar n-a putut găsi o modalitate prin care s-o facă fără să-l alerteze pe Skywalker.

— Mda. Ei bine... ce a fost a fost. Iar dacă nu-i vorba decât despre contrabandă, n-ar fi nici o problemă. În acelaşi timp, nu le putem permite contrabandiştilor rătăcitori să dea târcoale locurilor unde ne pregătim momelile, pentru ca, accidental, să le demaşte. Iar Karrde a dovedit deja că poate cauza o mulţime de necazuri.

Pentru o clipă, Thrawn rămase privind în tăcere harta Sectorului Orus, apoi reveni către Pellaeon.

— Deocamdată însă avem de rezolvat alte probleme. Căpitane, pregăteşte un curs spre sistemul Poderis – vreau ca *Himera* să ajungă acolo în patruzeci de ore. Şi anunţă-l pe comandantul garnizoanei că aştept din partea lui un comitet de primire special. Poate că peste două-trei zile vom avea un cadou neaşteptat pentru iubitul nostru maestru Jedi.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi continuă după o scurtă ezitare: Ce se va întâmpla dacă îi vom da lui C'baoth pe Organa Solo şi gemenii ei, iar el va putea să-i manipuleze aşa cum afirmă? Ne-am confrunta cu patru Jedi, nu doar cu unul. Ba chiar cu cinci, dacă-l va putea captura pe Skywalker la Poderis.

— Nu te îngrijora, clătină Thrawn din cap. Modificarea lui Organa Solo sau a lui Skywalker va necesita din partea lui C'baoth mult timp şi eforturi. Va dura chiar şi mai mult până ce gemenii vor creşte într-atât încât să

constituie un pericol pentru noi, indiferent ce le-ar face el. Cu mult înainte însă – ochii îi scânteiară – vom fi ajuns la o înţelegere cu maestrul nostru Jedi în privinţa împărţirii puterii în Imperiu.

— Am priceput, domnule amiral, înghiţi un nod Pellaeon.

— În cazul acesta, eşti liber, căpitane. Întoarce-te pe punte.

Pellaeon se răsuci şi porni să traverseze încăperea, simţindu-şi muşchii gâtului încleştaţi. Într-adevăr, pricepuse. Thrawn avea să ajungă la o înţelegere cu C'baoth... sau avea să-l ucidă pe acesta.

Dacă putea. Nu era deloc o confruntare la care să se încumete să parieze pe vreunul dintre oponenţi.

Sau, de fapt, să fie în preajmă, atunci când avea să se petreacă.

***

Capitolul 4

Poderis făcea parte din grupul select de planete pe care, în general, referinţele le denumeau neprofitabile : planete ce rămâneau populate nu fiindcă ar fi avut resurse valoroase sau locaţii convenabile, ci pur şi simplu din cauza spiritului încăpăţânat al coloniştilor. Având o perioadă de rotaţie dezorientantă, de numai zece ore, o ecologie ce se dezvolta în smârcuri depresionare, care practic îi întemniţase pe colonişti într-un arhipelag vast de mesa înalte, şi o înclinare axială aproape perpendiculară, care determina vânturi foarte violente în fiecare primăvară şi toamnă, Poderis nu era genul de loc care să-i atragă în general pe turişti. Locuitorii erau duri şi independenţi, toleranţi faţă de extraplanetari, dar ignorând politica din restul galaxiei.

Toate acestea făceau din planetă un punct ideal de transfer pentru traficul de clone al Imperiului. Şi un loc ideal pentru ca acelaşi Imperiu să întindă o cursă.

Individul care-l urmărea pe Luke era scund şi avea o înfăţişare banală – genul de persoană care se contopea cu fundalul aproape oriunde s-ar fi găsit. Era de asemenea priceput în meseria sa, cu aptitudini ce implicau o experienţă îndelungată în Contrainformaţiile imperiale. Evident însă experienţa aceea nu conţinuse urmărirea de cavaleri Jedi. Luke îi percepuse aura aproape imediat ce bărbatul începuse să-l urmărească şi, peste un minut, izbutise să-l distingă din mulţime.

În felul acesta mai avea o singură problemă: cum să procedeze cu el.

— R2-D2, rosti încetişor tânărul în comunicatorul pe care-l strecurase în gulerul mantiei cu glugă, avem tovarăşi. Probabil imperiali.

Din comunicator se auzi un fluierat încetişor şi îngrijorat, urmat de o întrebare evidentă.

— Nu poţi face nimic, zise Luke presupunând care era conţinutul întrebării şi regretând că C-3PO nu se găsea acolo, ca să-i ofere traducerea. În general, putea să deducă înţelesul replicilor lui R2-D2, dar, într-o asemenea situaţie, deducţiile puteau să nu fie suficiente. Ţi se pare că dă cineva târcoale cargobotului? Sau, în general, pistei de asolizare?

R2-D2 ciripi o negaţie evidentă.

— Ei bine, vor apărea în curând, îl avertiză Luke oprindu-se să examineze vitrina unui magazin.

Observă că urmăritorul îl depăşi cu câţiva paşi, înainte de a găsi un pretext să se oprească la rândul său. Era cu adevărat profesionist.

— Rulează cât poţi mai mult din secvenţa de pre-lansare, dar fără să atragi atenţia. Trebuie s-o putem şterge imediat ce ajung acolo.

Droidul piui aprobator. Ridicând mâna la gât, Luke închise comunicatorul şi cercetă iute zona din jur. Prima prioritate era să scape de urmăritor înainte ca imperialii să facă alte mişcări mai făţişe împotriva lui. Iar pentru asta, avea nevoie de o distragere...

La cincizeci de metri în faţă, în mulţime, zări ceea ce i se păru oportunitatea cea mai bună: un bărbat purtând veşminte asemănătoare, în privinţa culorii şi croielii, cu ale sale. Mergând precaut şi străduindu-se să nu dea impresia de grabă, tânărul se deplasă spre el.

Silueta în mantie ajunse în intersecţie şi coti la dreapta. Luke iuţi puţin pasul, percepând în acelaşi timp

suspiciunea urmăritorului său că fusese descoperit. Împotrivindu-se imboldului de a o rupe la fugă, Luke dădu calm colţul.

Strada era asemănătoare celorlalte pe care le văzuse deja în oraş: lată, pavată cu bolovani, destul de aglomerată şi cu clădiri din piatră sură pe ambele părţi. În mod automat, extinse Forţa, scanând cât putea de departe...

Şi, brusc, îşi ţinu răsuflarea. Drept în faţă, încă departe, însă clar detectabile, existau mici zone de întuneric în care percepţiile Jedi nu puteau să zărească absolut nimic. Ca şi cum Forţa care purta informaţiile acelea încetase, cumva, să mai existe... sau era blocată.

Ceea ce însemna că nu era vorba despre o ambuscadă banală, pentru un spion banal al Noii Republici. Imperialii ştiau că el se găsea aici şi veniseră pe Poderis echipaţi cu ysalamiri.

Iar dacă nu acţiona rapid, aveau să-l captureze.

Se uită din nou spre clădirile din jur: în majoritate, structuri paralelipipedice, cu un etaj, având faţade texturate şi acoperişuri cu parapete decorative. Cele aflate imediat în dreapta erau construite într-un singur şir solid; în stânga, de cealaltă parte a străzii, prima clădire de după intersecţie avea o faţadă deformată, astfel încât lăsa un interstiţiu strâmt între ea şi cea vecină. Nu reprezenta mare lucru ca adăpost – iar distanţa până acolo avea să constituie o problemă – dar nu dispunea de nimic altceva. Traversând grăbit strada şi aşteptându-se la o declanşare a capcanei înainte să fi ajuns la destinaţie, Luke se strecură în deschizătură. Îndoi genunchii, lăsă Forţa să-i curgă prin muşchii picioarelor şi sări în sus.

Fu cât pe aici să nu reuşească. Parapetul aflat direct deasupra sa era oblic şi lucios, şi, pentru o clipă, tânărul păru că atârnă în aer, în vreme ce degetele îi căutau cu

disperare o priză. Apoi o găsi şi, cu un icnet de efort, se ridică şi se lungi pe acoperiş.

La timp. Chiar pe când trase cu ochiul peste marginea parapetului, îşi zări urmăritorul ivindu-se în goană de după colţ, abandonând orice tentative de subtilitate. Îmbrâncindu-i pe cei din calea sa, rosti ceva inaudibil în comunicatorul din mână...

Iar de pe prima stradă transversală apăru un şir de trupe de şoc în armuri albe. Ţinând carabinele blaster peste piept şi purtând deasupra raniţelor cadrele nutritive pe care se zăreau formele prelungi şi negre ale ysalamirilor, blocară capătul străzii.

Era un năvod bine gândit şi executat, iar Luke dispunea de probabil trei minute ca să traverseze acoperişul şi să coboare, înainte ca imperialii să-şi dea seama că peştişorul le scăpase. Îndepărtându-se cu grijă de margine, tânărul întoarse capul spre cealaltă pantă a acoperişului.

Acoperişul nu avea altă pantă. La numai şaizeci de centimetri de locul unde se găsea Luke, se transforma brusc într-un perete gol ce cobora aproape o sută de metri, extinzându-se în ambele direcţii cât se putea vedea cu ochii. Dincolo de marginea lui inferioară, nu mai exista nimic, doar pâclele îndepărtate ale smârcurilor de sub mesa.

Tânărul apreciase greşit situaţia, poate chiar fatal. Preocupat de urmăritorul său, nu mai fusese atent la faptul că drumul pe care apucase îl dusese la marginea platoului. Peretele uşor înclinat de dedesubt era una dintre barierele de câmp masive ce aveau scopul de a devia teribilele vânturi sezoniere ale planetei, abătându-le inofensive peste oraş.

Luke scăpase din năvodul imperial... doar ca să descopere că nu avea realmente unde să fugă.

— Grozav, murmură încetişor şi, revenind lângă parapet, privi pe stradă.

Alte trupe de şoc se alăturaseră acum primului grup şi începuseră să identifice trecătorii stupefiaţi care nimeriseră în cursă; alte două grupe de soldaţi blocaseră şi capătul opus al străzii. Urmăritorul lui Luke ţinea de acum blasterul în mână şi se grăbea prin mulţime spre cealaltă siluetă în mantie pe care tânărul o remarcase mai devreme.

Cealaltă siluetă înveşmântată în mantie...

Luke îşi muşcă uşor buza. Ar fi fost un renghi de-a dreptul ostil pe care să-l joace unui spectator total nevinovat. Pe de altă parte, imperialii ştiau în mod evident pe cine căutau şi, la fel de evident, îl doreau viu. Punerea necunoscutului în pericol de moarte era, o ştia prea bine, un comportament inadmisibil pentru un Jedi. Luke nu putea decât să spere că urmările nu aveau să fie grave.

Strângând din dinţi, extinse Forţa şi smulse blasterul din mâna urmăritorului. Rotind arma cu iuţeală peste capetele mulţimii, o duse direct în mâna siluetei cu mantie.

Urmăritorul răcni la trupele de şoc, dar ceea ce începuse ca un strigăt de triumf se transformă iute într-un urlet de avertizare. Focalizând Forţa cu tot controlul de care era în stare, Luke răsuci blasterul către el şi trase.

Trase peste mulţime, având grijă, desigur, să nu rănească pe nimeni – chiar dacă ar fi dorit, n-ar fi putut să ţintească atât de precis încât să-l lovească pe imperial. Chiar şi o ratare evidentă era însă suficientă pentru a pune în mişcare trupele de şoc. Imperialii care verificau ID-uri şi fizionomii îşi abandonară sarcina şi se repeziră spre bărbatul în mantie, iar cei care păzeau capetele străzii adoptară poziţii de susţinere.

Deloc surprinzător, situaţia era de natură să-l neliniştească pe necunoscutul cu mantie. Scuturându-se de arma care, în mod inexplicabil, îi apăruse în mână, se strecură pe lângă pietonii încremeniţi de lângă el şi dispăru pe o alee îngustă.

Luke nu aşteptă să vadă urmările. În clipa în care oricine ar fi zărit ca lumea chipul suspectului, diversiunea s-ar fi încheiat, iar el trebuia să coboare de pe acoperiş şi să pornească spre câmpul de asolizare înainte să se întâmple asta. Lunecând către marginea platformei sale înguste, privi în jos.

Nu părea deloc promiţător. Construit să poată rezista la vânturi ce atingeau două sute de kilometri pe oră, peretele era perfect neted, fără protuberanţe, care ar fi putut crea turbioane locale. Nu se zăreau, de asemenea, ferestre, uşi de serviciu sau alte deschideri. Asta, cel puţin, nu avea să fie o problemă: Luke şi-ar fi putut tăia o intrare cu sabia laser, întrebarea reală era cum putea să se îndepărteze de capcana imperialilor, înainte ca aceştia să înceapă adevărata vânătoare.

Privi în spate şi-şi dădu seama că trebuia să acţioneze repede. Din direcţia câmpului de asolizare oficial, aflat în capătul opus al oraşului, peste clădirile paralelipipedice începuseră să apară punctuleţele îndepărtate ale aerospeederelor.

Nu putea să coboare înapoi pe stradă fără să atragă o nedorită atenţie. Nu se putea târî pe îngusta muchie superioară a barierei-câmp, cel puţin nu îndeajuns de rapid ca să iasă din raza vizuală a aerospeederelor. În felul acesta, îi mai rămânea o singură opţiune: în jos.

Dar nu neapărat drept în jos...

Miji ochii spre cer. Soarele lui Poderis se afla aproape de orizont, mişcându-se vizibil în ciclul său diurn de zece ore. În clipa ceea, lumina sa ar fi bătut direct în ochii piloţilor aerospeederelor care se apropiau, dar peste

cinci minute avea să fie complet sub orizont. Urmăritorii ar fi avut din nou vederea nestânjenită, iar în amurgul rezultat raza unei săbii laser ar fi fost vizibilă imediat.

Prin urmare, trebuia să acţioneze acum ori niciodată.

Luke scoase sabia de sub mantie şi o activă, ascunzând lama verde strălucitoare de aerospeederele ce se apropiau. Folosind vârful, făcu cu atenţie în bariera-câmp o tăietură puţin adâncă, descendent şi pieziş spre dreapta. Mantia lui era dintr-un material relativ fragil şi avu nevoie de numai o secundă pentru ca să-şi rupă mâneca stângă şi s-o înfăşoare în jurul vârfurilor degetelor stângi. Acestea pătrunseră cu uşurinţă în tăietură, rămânând şi destul spaţiu în jurul lor. Strângând zdravăn, Luke introduse vârful sabiei în capătul tăieturii şi se rostogoli de pe platformă. Susţinându-se în degetele mâinii stângi şi cu sabia extinsă în mâna dreaptă pentru a-i tăia calea în timpul coborârii, lunecă iute, coborând în diagonală pe bariera-câmp.

Era în acelaşi timp exaltant şi terifiant. Amintirile se revărsară asupra lui: vântul biciuitor, când căzuse prin reactorul din centrul Oraşului Norilor de pe Bespin; atârnat realmente de vârfurile degetelor, la numai câteva minute după aceea, dedesubtul oraşului; zăcând epuizat pe podea în a doua Stea a Morţii, percepând în ciuda durerilor neajutorarea dementă a Împăratului ucis de Darth Vader. Sub piept şi picioare, suprafaţa netedă a barierei-câmp gonea pe lângă el, marcându-i apropierea rapidă de margine şi de hăul de dedesubt...

Ridicând capul şi clipind în faţa curentului de aer care-l şfichiuia, privi peste umăr. Marginea letală era vizibilă acum, apropiindu-se cu o viteză ce i se păru ameţitoare. Aproape şi tot mai aproape... şi apoi, în ultima clipă, Luke schimbă unghiul de înclinare al sabiei. Canalul descendent prin care se ghida cu degetele mâinii

stângi deveni orizontal şi, după alte secunde, tânărul se opri lin.

Pentru o vreme, rămase locului, agăţat precar într-un braţ, recăpătându-şi suflul şi potolindu-şi bătăile inimii. Deasupra sa, cu muchia reflectând ultimele raze ale soarelui amurgit, putea vedea tăietura pe care o făcuse, ridicându-se spre stânga. Estimă că parcursese aproximativ o sută de metri. Spera că era suficient ca să fi ajuns în exteriorul capcanei imperialilor.

Oricum, avea să afle răspunsul în scurt timp.

Înapoia lui, soarele coborî înapoia orizontului, ştergând linia subţire a evadării. Mişcându-se precaut, străduindu-se să nu-şi clintească degetele în care se susţinea, tânărul începu să decupeze o ieşire prin bariera-câmp.

***

— Raport de la comandantul trupelor de şoc, domnule amiral, anunţă Pellaeon şi se strâmbă citind afişajul consolei de comunicaţii. Se pare că Skywalker nu se află în interiorul cordonului.

— Nu mă surprinde, replică Thrawn sumbru examinându-şi displayurile. I-am avertizat în mod repetat pe cei de la Contrainformaţii că subestimează raza de acţiune a percepţiilor lui Skywalker. Este clar că nu m-au ascultat nici acum.

— Da, domnule amiral, înghiţi Pellaeon un nod. Ştim totuşi că a fost acolo şi nu se poate să fi ajuns prea departe. Trupele de şoc au stabilit un cordon secundar şi au început perchezIţia tuturor clădirilor.

Thrawn inspiră adânc, apoi suspină.

— Nu, rosti el cu glas redevenit egal. N-a intrat în nici una dintre clădiri. Nu este obiceiul lui Skywalker s-o facă. Diversiunea aceea cu momeala şi cu blasterul… Privi către Pellaeon: în sus, căpitane. A suit pe acoperişuri.

— Speederele de recunoaştere baleiază deja acoperişurile. Dacă este sus, îl vor descoperi.

— Bine, încuviinţă Marele Amiral şi apăsă o tastă a consolei sale, apelând harta holografică a secţiunii respective din mesa. Ce este cu bariera-câmp din extremitatea vestică a cordonului? Poate fi escaladată?

— Oamenii noştri spun că nu, clătină Pellaeon din cap. Este prea netedă şi prea înclinată, lipsită de proeminenţe sau de o platformă la bază. Dacă Skywalker a suit pe acoperişurile din partea aceea a străzii, este tot acolo. Sau mort la baza platoului...

— Poate că aşa-i, oricum trimite un speeder să examineze şi zona respectivă. Care-i situaţia cu nava lui Skywalker?

— Contrainformaţiile continuă să încerce identificarea ei. Sunt unele probleme legate de înregistrări. Ar trebui s-o descopere în câteva minute.

— Minute de care nu mai dispunem, mulţumită neglijenţei urmăritorului lor, se răsti Thrawn. Să fie retrogradat cu un rang.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi înregistră ordinul.

Sancţiunea era destul de aspră, însă ar fi putut să fie şi mai dură.

Lordul Vader l-ar fi strangulat pe individ fără să stea la discuţii.

— Câmpul de asolizare este oricum înconjurat.

Thrawn îşi frecă bărbia gânditor.

— Probabil că este o pierdere de timp, vorbi el încet, deşi, pe de altă parte... Întoarse capul şi privi pe videcran, spre planeta care se rotea lent sub ei. Retrage-i, căpitane! Pe toţi, mai puţin trupele de şoc clonate. Pe ele lasă-le să păzească câmpul de asolizare.

Pellaeon clipi neînţelegător.

— Cordonul de la câmpul de asolizare nu are destui ysalamiri ca să oprească un Jedi, zise Thrawn şi ochii roşu-strălucitori îi sclipiră, de aceea nici nu ne vom deranja s-o facem. Îl vom lăsa să iasă în spaţiu, apoi îl vom prinde cu *Himera*.

— Am înţeles, domnule amiral. Totuşi...

— De ce mai lăsăm clonele? îi sfârşi Thrawn întrebarea. Fiindcă deşi Skywalker este preţios pentru noi, nu acelaşi lucru se poate spune despre droidul său astromec. Desigur, cu condiţia ca eforturile eroice ale lui Skywalker de a evada de pe Poderis să-l fi convins că este într-adevăr principalul nostru canal pentru traficul clonelor.

— Aha, înţelese Pellaeon în cele din urmă. În acest caz, vom găsi o modalitate de a-i îngădui droidului să scape şi să ajungă la rebeli?

— Exact. Trimite ordinele, căpitane.

Pellaeon reveni spre consola sa, simţind un fior de surescitare, pe măsură ce comunica ordinele Marelui Amiral. Poate că de data aceasta Skywalker avea să fie, în sfârşit, al lor.

R2-D2 vorbea rapid şi nervos, când Luke se năpusti în cele din urmă pe uşa micuţului lor cargobot şi etanşă trapa.

— Totu-i gata de plecare? strigă el peste umăr spre droid, grăbindu-se către cabina de comandă.

R2-D2 emise un fluierat afirmativ. Luke se instală în scaunul pilotului şi scană rapid instrumentele, în vreme ce-şi fixa centurile de siguranţă.

— Gata, anunţă. Am plecat!

Ambalând elevatoarele repulsor, tânărul înălţă cargobotul, virând strâns la tribord. O pereche de nave-detonatoare Skipray se ridică în acelaşi timp, avansând în formaţie de urmărire tandem, când se îndreptă spre marginea platoului.

— Atenţie la Skiprayuri, R2-D2, anunţă Luke divizându-şi atenţia între marginea oraşului care se apropia rapid şi spaţiul aerian de deasupra.

Înfruntarea cu trupele de şoc clonate ce păzeau pista de asolizare fusese intensă, dar mult prea scurtă pentru a fi realistă. Fie că Imperiul lăsase la conducerea operaţiunii o persoană complet incompetentă, fie că-i îngăduise în mod deliberat să ajungă la navă. Poate că, de fapt, îl împingeau cu atenţie spre adevărata capcană...

Marginea platoului ţâşni pe sub el. Luke privi scurt displayul pupa, pentru a-şi confirma că degajase oraşul, apoi activă principala propulsie subluminică.

Cargobotul se năpusti către cer ca un mynock opărit, lăsând în urmă Skiprayurile. Ordinele oficiale de oprire care răsunaseră dinspre consola de comunicaţii se transformară într-un ţipăt de surpriză, apoi Luke se întinse şi dezactivă comunicaţiile.

— R2-D2, ai păţit ceva?

Droidul piui o negaţie şi o întrebare se derulă pe ecranul calculatorului lui Luke.

— Da, erau clone, încuviinţă sumbru tânărul şi simţi un fior neliniştitor. Din apropiere, aura anormală a oamenilor duplicaţi de Imperiu era de două ori mai stranie. şi încă ceva, continuă el. Imperialii ştiau că pe mine mă urmăresc. Trupele de şoc aveau ysalamiri pe umeri.

R2-D2 fluieră gânditor, apoi bolborosi o întrebare.

— Exact, aprobă Luke citindu-i comentariul, chestia aia cu sursa Delta. Leia mi-a spus că dacă nu vom pune capăt cât mai repede scurgerilor de informaţii, va solicita transferarea operaţiunilor din Palatul Imperial. Poate chiar şi de pe Coruscant.

Deşi dacă sursa Delta era un spion, om sau extraterestru, iar nu un sistem de ascultare din Palat,

imposibil de detectat, transferarea operaţiunilor n-ar fi însemnat decât un efort inutil. Din tăcerea lui R2-D2, Luke bănui că şi droidul avea aceeaşi părere.

Orizontul îndepărtat, de abia vizibil pe fundalul negru, totuşi presărat de stele, al cerului, începuse acum să arate o curbură clară.

— Calculează saltul în hiperspaţiu, R2-D2, spuse tânărul. Probabil că va trebui s-o ştergem de aici în goana mare.

Căpătă un bip afirmativ dinspre droid şi reveni cu atenţia la orizontul din faţă. Ştia foarte bine că înapoia liniei aceleia se putea ascunde o întreagă flotă de distrugătoare, aflate în afara razei instrumentelor sale, aşteptându-l să se îndepărteze prea mult de orice acoperire posibilă pentru ca după aceea să-şi lanseze atacul.

În afara razei instrumentelor sale, dar poate că nu în afara razei percepţiilor Jedi. Mijind ochii şi umplându-şi mintea de calm, Luke extinse Forţa...

Îl percepu cu o clipă înainte ca ţipătul ascuţit de avertizare al lui R2-D2 să răsune în cabină. Era într-adevăr un distrugător imperial; dar care nu-i tăia calea, aşa cum se aşteptase Luke, ci venea dinapoia lui, pe o orbită forţată deasupra atmosferei, ce-i permitea să-şi mărească viteza fără să sacrifice avantajele camuflării înapoia planetei.

— Ţin-te bine! strigă Luke, dirijând energia suplimentară spre propulsie.

Era însă un gest zadarnic şi o ştia atât el, cât şi imperialii. Distrugătorul se apropia rapid, cu razele de tractare deja activatte şi pornite în urmărirea intrusului. Peste câteva secunde, aveau să-l prindă.

Sau cel puţin aveau să ajungă la cargobot...

Luke apăsă butonul de desfacere a centurilor, deschise un panou secret şi activă cele trei comutatoare

dinăuntru. Primul dintre ele punea în funcţie autopilotul limitat, iar al doilea arma lansatorul de torpile protonice şi începea să tragă orbeşte înapoi, în direcţia distrugătorului.

Al treilea comutator declanşa secvenţa de autodistrugere a cargobotului.

X-interceptorul său fusese încărcat cu botul înainte în zona de depozitare dinapoia cabinei de comandă, aducând cu un straniu animal metalic care trăgea cu ochiul din vizuina sa. Luke sări spre cupola deschisă, fiind cât pe aici să-şi spargă capul de plafonul scund al calei. R2-D2, deja instalat în soclul din naveta de vânătoare, bolborosea încetişor pentru sine, în vreme ce activa sistemele X-interceptorului. Luke nu terminase încă să-şi prindă centurile şi să-şi pună casca, când droidul îi semnală că era gata de plecare.

— Perfect, încuviinţă Luke coborând mâna stângă pe comutatorul special adăugat pe bordul de comenzi. Dacă va merge chestia asta, va trebui să ne sincronizăm perfect. Pregăteşte-te!

Închise din nou ochii, lăsând Forţa să-i curgă prin simţuri. Odată, în prima sa tentativă de a-l localiza pe maestrul Jedi C'baoth, acţionase în felul acela asupra imperialilor – un X-interceptor împotriva unui distrugător spaţial. Şi aceea fusese o ambuscadă plănuită din timp, deşi nu-şi dăduse seama de asta decât după ce aflase despre alianţa diabolică a lui C'baoth cu Imperiul. În bătălia aceea îl salvaseră abilitatea, norocul şi Forţa.

Acum, dacă specialiştii de pe Coruscant îşi făcuseră bine treaba, norocul era deja înglobat.

Cu mintea afundată în Forţă, percepu închiderea razei de tractare cu o jumătate de secundă înainte de a se petrece realmente. Mâna lui izbi comutatorul şi, chiar în clipa când cargobotul vibră în strânsoarea puternică a razei, partea anterioară a navei se pulveriză într-un nor

de sfărâmături metalice. Peste altă clipă, propulsat de un amplificator de start montat în cala cargobotului, X-interceptorul ţâşni printre schijele fumegânde. Vreme de un moment ce păru interminabil, se păru că raza de tractare avea să-şi poată menţine priza în ciuda ceţii de particule ce oculta totul. Iar apoi, brusc, strânsoarea slăbi şi dispăru.

— Am scăpat! răcni Luke spre R2-D2, făcând un tonou şi gonind către siguranţa spaţiului cosmic. Trec pe manevre de evitare – ţin-te bine!

Execută încă un tonou şi în acelaşi moment o pereche de fulgere verzi strălucitoare ţâşni pe lângă cupola de oţel transparent. X-interceptorul ieşise din domeniul de acţiune a razei de tractare şi imperialii deciseseră să-l distrugă pur şi simplu. Un alt baraj de foc verde îl învălui, iar R2-D2 ţipă, când un fulger străpunse deflectoarele navetei şi-i arse intradosul. Recurgând din nou la Forţă, Luke o lăsă să-i conducă mâinile peste comenzi...

Şi brusc, aproape fără un avertisment, sosi momentul saltului.

Întinzându-se spre maneta hiperpropulsiei, tânărul o trase spre sine.

***

Cu un pâlpâit de pseudo-mişcare, X-interceptorul dispăru în siguranţa hiperspaţiului, lăsând bateriile de turbo-lasere ale *Himerei* să tragă inutile, preţ de încă o secundă, asupra fostei sale locaţii. Bateriile amuţiră şi Pellaeon expiră încetişor, temându-se Să se uite la consola de comandă a lui Thrawn. Era pentru a doua oară că Skywalker scăpase din genul acela de capcană... iar ultima dată când o făcuse, un om murise pentru eşecul respectiv.

Nici restul echipajului de pe punte nu uitase episodul. În tăcerea apăsătoare ce urmă, foşnetul slab al ţesăturii

pe scaun se auzi limpede, când Thrawn se ridică în picioare.

— Da, rosti Marele Amiral cu o voce straniu de calmă. Trebuie să le acordăm rebelilor tot creditul pentru ingeniozitatea lor. Am mai văzut trucul acesta pus în aplicare, dar nici pe departe cu atâta eficienţă.

— Da, domnule amiral, rosti Pellaeon încercând, fără succes, să-şi ascundă tensiunea din glas.

Cu coada ochiului îl putu zări pe Thrawn privindu-l.

— Pe loc repaus, căpitane, vorbi liniştitor Marele Amiral. Skywalker ar fi fost un cadou interesant pentru maestrul C'baoth, totuşi evadarea lui nu este un motiv de îngrijorare. Obiectivul principal al acestui exerciţiu a fost de a-i convinge pe rebeli că au descoperit ruta pentru traficul clonelor. Obiectivul a fost atins.

Strânsoarea din pieptul lui Pellaeon începu să slăbească. Dacă Marele Amiral nu era mânios...

— Totuşi asta nu-nseamnă, urmă Thrawn, că acţiunile echipajului *Himerei* ar trebui trecute cu vederea. Urmează-mă, căpitane!

Pellaeon se sculă şi cleştele reveni la fel de puternic în jurul inimii.

Thrawn porni spre scara pupa şi coborî în fosa tribord a echipajului. Trecu pe lângă tehnicienii aşezaţi înaintea consolelor, pe lângă ofiţerii încremeniţi rigid înapoia lor, şi se opri la staţia de comandă a razelor de tractare tribord.

— Numele, se adresă el ofiţerului înlemnit acolo în poziţie de drepţi.

— Sublocotenent Mithel, rosti tânărul palid şi inexpresiv.

Chipul unui om care îşi confrunta moartea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, sublocotenente.

Mithel înghiţi un nod şi începu:

— Mare Amiral, am stabilit o fixare confirmată pe cargobot, când acesta a explodat într-un nor de particule reflectoare de rază. Sistemul de ţintire a încercat să se fixeze pe toate simultan şi a intrat în buclă închisă.

— Cum ai reacţionat?

— Am... Mare Amiral, ştiam că dacă aştept disiparea normală a particulelor, ţinta va ieşi din domeniul razei. De aceea, am încercat să le disipez eu însumi, comutând raza de tractare în modul plan bidimensional.

— N-a funcţionat.

Un suspin slab răzbătu printre buzele tânărului.

— Nu, Mare Amiral. Sistemul de fixare pe ţintă n-a putut face faţă. S-a blocat complet.

— Da. Thrawn lăsă uşor capul pe un umăr. Sublocotenente, de atunci ai avut la dispoziţie câteva momente în care să-ţi analizezi acţiunile. Crezi că ar fi trebuit să procedezi în alt mod?

Buza lui Mithel zvâcni imperceptibil.

— Nu, Mare Amiral. Regret, dar nu văd altă soluţie. Nu-mi amintesc nimic din manual care să se refere la acest tip de situaţie.

— Corect, încuviinţă Thrawn. Nu există nici o soluţie. În ultimele decenii, au fost sugerate câteva metode pentru contracararea acţiunii de dispersie, însă nici una nu s-a dovedit practică. Tentativa ta a fost una dintre cele mai inovatoare, mai ales ţinând seama de timpul scurt de care ai dispus. Faptul că ai dat greş nu-i reduce cu nimic meritul.

O privire de neîncredere precautǎ începuse să apară pe chipul lui Mithel.

— Imperiul are nevoie de minţi iuţi şi creatoare, sublocotenente, urmă Thrawn. Din clipa aceasta eşti promovat la rangul de locotenent... şi prima ta sarcină este să cauţi o metodă de dejucare a manevrei de

dispersie. După succesul înregistrat aici, rebelii o pot încerca din nou.

— Da, Mare Amiral, icni Mithel şi culoarea îi reapăru în obraji. Vă... mulţumesc.

— Felicitări, locotenent Mithel, îl salută din cap Thrawn apoi se întoarse către Pellaeon. Puntea îţi aparţine, căpitane. Reluăm traseul planificat. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în cabina mea.

— Da, domnule amiral, reuşi Pellaeon să îngaime.

Rămase locului lângă nou promovatul locotenent, simţind respectul stupefiat care coborâse peste punte, şi-l privi pe Thrawn ieşind. Cu o zi în urmă, echipajul *Himerei* crezuse în Marele Amiral şi-l respectase. Acum era gata să-şi dea viaţa pentru el.

Şi pentru prima dată în cinci ani, Pellaeon ştiu în sfârşit, în adâncul inimii, că vechiul Imperiu dispăruse pentru totdeauna. Se născuse un nou Imperiu, condus de Marele Amiral Thrawn.

***

X-interceptorul atârna suspendat în bezna spaţiului, la ani-lumină de orice masă solidă mai mare decât un fir de praf. Luke se gândi că, aparent, părea o reluare a celeilalte confruntări cu un distrugător spaţial, cea care-l lăsase avariat în adâncul spaţiului şi care, finalmente, îl adusese la întâlnirea cu Karrde, Mara şi planeta Myrkr.

Din fericire, aveau în comun doar aparenţa. În cea mai mare parte...

Dinspre droidul aflat înapoia sa răsună un murmur nervos.

— Relaxează-te, R2-D2, îl linişti Luke. Nu-i chiar aşa de rău. Oricum, fără realimentare, nu ne-am fi putut apropia de Coruscant. Atât doar că acum va trebui s-o facem mai devreme.

Răspunsul fu un soi de mormăit indignat.

— Te ascult cu toată seriozitatea, R2-D2, zise tânărul răbdător şi-i transferă listingul de pe displayul său de navigaţie. Uite, astea sunt locurile în care putem ajunge cu jumătate din acumulatoarele noastre energetice primare distruse. Vezi?

Pentru o clipă, droidul păru că reflectează şi Luke profită de ocazie ca să mai examineze şi el lista. Într-adevăr, erau destule locaţii, însă multe n-ar fi fost tocmai recomandabile pentru apariţia unui X-interceptor izolat al Noii Republici. Jumătate se găseau sub controlul direct al Imperiului, iar majoritatea celorlalte fie că simpatiza cu imperialii, fie că-şi menţinea deschise opţiunile politice.

Cu toate acestea, chiar şi în cazul unei planete vasale Imperiului, existau breşe în sistemele de senzori prin care probabil că o navetă de vânătoare s-ar fi putut furişa. Luke ar fi putut asoliza într-un loc izolat, de unde să plece pe jos spre cel mai apropiat astroport şi acolo să cumpere acumulatoare energetice de rezervă cu banii imperiali ce-i mai rămăseseră. Transportul acumulatoarelor la X-interceptor ar fi ridicat o problemă, totuşi nu imposibil de rezolvat pentru el şi R2-D2.

R2-D2 ciripi o sugestie.

— Kessel este o posibilitate, încuviinţă Luke. Totuşi, nu ştiu ce să zic... ultimele veşti de-acolo afirmau că Moruth Doole continuă să se afle la conducere, iar Han n-a avut niciodată deplină încredere în el. Cred c-ar fi mai bine să ne ducem la Fwillsving, sau chiar...

Se întrerupse, cu atenţia atrasă de una dintre planetele de pe listă. O planetă pe care Leia i-o programase în sistemul de navigaţie aproape în ultima clipă, înainte de a pleca în misiune.

Honoghr...

— Am o idee mai bună, R2-D2, rosti el încet. Să-i vizităm pe noghri.

Dinapoia sa răsună un ţipăt surprins, de neîncredere.

— Haide, haide, îl admonestă tânărul, Leia şi cu Chewie au fost acolo şi s-au întors nevătămaţi, nu-i aşa? şi C-3PO... Doar nu vrei să-l auzi pe C-3PO zicând că ţi-a fost frică să mergi undeva unde el nu s-a temut?

R2-D2 mormăi din nou.

— Nu contează că el n-a avut de ales. Esenţial este că s-a dus.

Droidul emise un gâlgâit jalnic şi mai degrabă resemnat.

— Aşa te vreau, îl încurajă Luke comandând calculatorului să înceapă determinarea cursului spre Honoghr. Oricum Leia dorea să-i vizitez. În felul acesta ucidem două şopârle-de-dune cu o singură piatră.

R2-D2 mai bolborosi o dată învins şi amuţi... şi chiar Luke, care se încredea pe deplin în judecata surorii sale asupra noghrilor, admise în adâncul sufletului că nu fusese poate cea mai liniştitoare comparaţie pe care putea s-o facă.

***

Capitolul 5

Datele bătăliei din sistemul Woostri se derulară până în partea de jos a datapadului şi se opriră.

— Tot nu-mi vine să cred, clătină Leia din cap şi lăsă datapadul pe masă. Dacă Imperiul ar avea o super-armă care poate străpunge câmpurile planetare, ar fi folosit-o în toate sistemele pe care le-a atacat. Trebuie să fie un truc sau un soi de iluzie.

— Sunt de acord, încuviinţă încetişor Mon Mothma. Întrebarea este cum convingem restul Consiliului şi

Adunării în privinţa asta? Ca să nu mai amintesc de sistemele exterioare însele.

— Trebuie să rezolvăm enigma celor petrecute la Ukio şi Woostri, rosti amiralul Ackbar cu un glas chiar mai grav ca de obicei. Şi trebuie s-o facem rapid.

Leia ridică din nou datapadul şi în acelaşi timp aruncă o privire scurtă spre Ackbar, care era aşezat vizavi de ea. Pleoapele ochilor uriaşi ai mon calamarianului păreau neobişnuit de obosite, iar culoarea sa trandafirie uzuală pălise în mod evident. Era aproape epuizat... şi cu ofensiva de proporţii a Imperiului ce continua să se rostogolească spre ei peste galaxie, probabil că n-avea să se bucure prea repede de odihnă.

De fapt, asta era valabil pentru ei toţi.

— Ştim deja că Marele Amiral Thrawn deţine capacitatea de a anticipa gândirea oponenţilor săi, le reaminti prinţesa celorlalţi. Este posibil ca el să fi prezis cât de repede aveau să capituleze atât ukioenii, cât şi woostrienii?

— Spre deosebire de – să zicem, filveni? Mon Mothma încuviinţă încetişor din cap. Este o observaţie interesantă. Ar putea indica faptul că este o iluzie ce nu poate fi menţinută foarte mult timp.

— Sau că necesarul energetic este imens, completă Ackbar. Dacă Imperiul a pus la punct o metodă pentru focalizarea energiei invizibile împotriva unui câmp protector, ar putea fi posibil să slăbească o secţiune timp suficient ca să lanseze o salvă de turbo-lasere prin breşa respectivă. O asemenea acţiune ar necesita însă un consum energetic imens.

— Şi ar trebui să se manifeste ca stres de energie pe câmp, atrase atenţia Mon Mothma. Nimic din informaţiile noastre nu sugerează aşa ceva.

— Informaţiile noastre pot fi greşite, replică Ackbar şi privi scurt la consilierul Fey'lya. Sau pot fi manipulate de Imperiu... Astfel de lucruri s-au mai întâmplat.

Leia se uită şi ea către Fey'lya, întrebându-se dacă insulta prea puţin deghizată la adresa bothanilor l-ar fi smuls pe consilier din tăcerea pe care şi-o impusese. Continua însă să stea cu ochii asupra tăbliei mesei, fără să-şi clintească blana crem. Nu vorbea, nu reacţiona – poate că nici măcar nu gândea.

În cele din urmă, se gândi femeia, avea să-şi recâştige curajul verbal şi o anumită măsură a vechii sale puteri politice. Dar deocamdată, cu acuzaţiile sale false la adresa lui Ackbar încă proaspete în minţile tuturor, bothanul se găsea în mijlocul versiunii de autopedepsire specifice rasei lui.

De frustrare, Leia simţi un ghem în stomac. O dată în plus, abordarea politică inflexibilă a bothanilor, de tipul totul-sau-nimic, era complet contrară intereselor Republicii. Cu câteva luni în urmă, acuzaţiile aduse de Fey'lya amiralului irosiseră timp şi energii preţioase; acum, când Consiliul avea nevoie de toate resursele de inspiraţie şi inteligenţă ale tuturor – inclusiv ale lui Fey'lya –, acesta juca rolul martirului tăcut.

Erau zile, dar şi nopţi lungi şi negre, când Leia simţea în adâncul sufletului că nu mai putea menţine Republica unită.

— Desigur, ai dreptate, amirale, suspină Mon Mothma. Ne trebuie mai multe informaţii. Şi cât mai repede.

— Organizaţia lui Talon Karrde continuă să fie principala noastră şansă, zise Leia. Ea are legături, atât aici, cât şi de partea imperialilor. Iar din ultimul mesaj al lui Luke, Karrde părea interesat.

— Nu ne putem permite să aşteptăm toanele unui contrabandist, mârâi Ackbar şi tentaculele bucale i se

rigidizară în semn de dezgust. Dar ce se aude în legătură cu generalul Bel Iblis? De câţiva ani, luptă singur împotriva Imperiului.

— Generalul ne-a trimis deja ofiţerii săi de contrainformaţii, răspunse Mon Mothma cu un muşchi zvâcnindu-i în obraz. Continuăm să-i integrăm în sistemul nostru.

— Nu mă refeream la ofiţerii lui, preciză Ackbar, ci chiar la general. De ce nu se află aici?

Leia se uită spre Mon Mothma şi ghemul îi reapăru în măruntaie. Garm Bel Iblis fusese una dintre primele forţe dinapoia unirii grupurilor individuale de rezistenţă în atotcuprinzătoarea Alianţă Rebelă şi, ani de zile, formase o triadă cu Mon Mothma şi Bail Organa, tatăl adoptiv al lui Leia. După ce însă Organa murise alături de poporul său în urma atacului Stelei Morţii asupra planetei Alderaan – iar Mon Mothma începuse să atragă tot mai multă putere de partea ei –, Bel Iblis părăsise Alianţa şi acţionase pe cont propriu. De atunci el îşi urmase cruciada personală împotriva Imperiului... până ce, aproape accidental, se întâlnise cu compatriotul său corellian, Han Solo.

Solicitarea disperată a lui Han îl adusese pe Bel Iblis şi cele şase cuirasate ale sale în ajutorul Noii Republici la bătălia pentru Katana. Referindu-se la îngroparea deosebirilor de păreri din trecut, Mon Mothma salutase revenirea lui Bel Iblis.

Apoi însă îl trimisese să sprijine Sectoarele periferice ale Noii Republici. Cât mai departe cu putinţă de Coruscant.

Leia nu era deocamdată pregătită să descopere răutate în decizia lui Mon Mothma. Alţii însă din ierarhia Noii Republici şi-l reaminteau pe Bel Iblis ca fiind un geniu tactic... şi nu toţi erau chiar la fel de doritori s-o absolve pe Mon Mothma de orice intenţii răzbunătoare.

— Experienţa generalului este necesară pe linia frontului, rosti sec Mon Mothma.

— Experienţa lui este necesară în aceeaşi măsură şi aici, replică Ackbar, totuşi Leia îi simţi resemnarea din glas.

Amiralul însuşi de abia revenise dintr-o inspecţie a defensivelor din Farrfin şi Dolomar, şi a doua zi urma să plece spre Dantooine. O dată ce maşina de război imperială se pusese în mişcare, Noua Republică nu-şi putea îngădui luxul de a-şi îngropa pe comandanţii cei mai buni în birourile din spatele frontului.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, continuă Mon Mothma pe un ton mult mai blând. Când vom stabiliza situaţia de acolo, intenţionez să-l readuc pe generalul Bel Iblis şi să-i încredinţez planificarea tactică.

Dacă vom stabiliza situaţia, o corectă Leia în gând, simţind o nouă crampă abdominală. Deocamdată, ofensiva se derula constant în favoarea Imperiului...

Gândul i se întrerupse la mijloc şi fu copleşită pe neaşteptate de o înţelegere tardivă. Nu... nodul pe care-l simţea nu era în stomac...

Ackbar luase iarăşi cuvântul.

— Mă scuzaţi, îl întrerupse Leia ridicându-se precaut. Regret să vă întrerup, dar trebuie să ajung în aripa medicală.

Ochii lui Mon Mothma se lărgiră.

— Gemenii?

Leia încuviinţă din cap.

— Cred că sunt pe drum.

***

Pereţii şi plafonul maternităţii aveau o culoare aurie, caldă, peste care se suprapuneau seturi de lumini mişcătoare ce fuseseră sincronizate cu şabloanele undelor cerebrale ale lui Leia. Teoretic, rolul lor era s-o ajute să se relaxeze şi să focalizeze. Din punct de vedere

practic însă Leia decisese că, după ce le privise mai bine de zece ore, tehnica îşi cam pierduse din eficienţă.

Simţi altă contracţie – cea mai puternică de până atunci. În mod reflex, extinse Forţa, folosind metodele învăţate de la Luke, pentru a împiedica durerea să răzbată dinspre muşchii care protestau. Cel puţin procesul naşterii îi oferea ocazia să practice tehnicile Jedi.

Şi nu era vorba doar despre cele asociate controlului durerilor. Totul este în regulă, gândi liniştitor spre minţile micuţe din interiorul ei. Este în regulă. Mama este aici.

Nu-i era totuşi de prea mare folos. Prinşi de forţe pe care nu le puteau înţelege, cu trupuşoarele strivite şi împinse, deplasate lent către necunoscut, minţile lor nedezvoltate vibrau de teamă.

Deşi, pentru a recunoaşte adevărul, nici tatăl lor nu era într-o formă mai bună.

— Te simţi bine? întrebă Han pentru a nu ştiu câta oară de când ajunseseră acolo.

O strânse puternic de mână, de asemenea pentru a nu ştiu câta oară, reacţionând empatic faţă de umerii încordaţi ai femeii.

— Deocamdată da, îl asigură Leia. Umerii i se relaxară o dată cu încheierea contracţiei şi-i răspunse tot printr-o strângere de mână. Tu însă nu arăţi prea grozav...

Han se strâmbă la ea şi replică sec:

— La ora asta, dormeam de mult.

— Asta trebuie să fie, încuviinţă Leia.

Din clipa în care contracţiile începuseră realmente, Han fusese la fel de nervos ca un tauntaun pe roţi, totuşi se străduia, cu un efort tipic masculin, să nu-şi trădeze emoţiile. Leia bănuia că o făcea mai degrabă pentru ea, decât pentru că i-ar fi păsat că în felul acela şi-ar fi afectat imaginea.

Bărbatul trase cu coada ochiului în lateral, spre capătul opus al patului, unde medicul şi doi droizi DM erau pregătiţi să preia pruncii.

— Se pare că ne apropiem, iubito.

— Să fii sigur, începu Leia şi se întrerupse concentrată asupra altei contracţii. Ah...

Nivelul anxietăţii lui Han mai sui un grad.

— Te simţi bine?

Femeia aprobă din cap, cu muşchii gâtlejului prea încordaţi ca să poată vorbi.

— Ţine-mă, icni ea când îşi regăsi vocea. Doar ţine-mă.

— Sunt aici, şopti Han şi-şi strecură braţul liber sub umărul ei prinzând-o uşurel.

Leia de abia îl mai auzi. În adâncul ei, vieţile micuţe creeate de Han şi ea începeau să se mişte şi... brusc, vibraţiile lor de teamă deveniră o teroare fără limite.

Nu vă fie frică, gândi spre ele. Nu vă fie frică. Totul va fi bine. Sunt aici. În curând, veţi fi alături de mine.

Nu se aşteptase la o reacţie – minţile gemenilor erau mult prea nedezvoltate pentru a înţelege ceva atât de abstract precum cuvintele sau conceptul unor evenimente viitoare. Cu toate acestea, Leia continuă, învăluindu-le cât putea mai bine în iubire, pace şi confort. Altă contracţie – mişcarea inexorabilă către lumea exterioară continua...

Şi apoi, spre fericirea fără de margini a prinţesei, una dintre minţile minuscule îi răspunse, atingând-o într-un fel în care nici unul dintre gemeni nu reacţionase până atunci faţă de mângâierile ei non-verbale. Spaima crescătoare îşi reduse amplitudinea şi Leia avu brusc imaginea mentală a mânuţei unui prunc strânsă în jurul degetului ei. Da, îi spuse. Sunt mama ta, şi sunt aici.

Mintea micuţă păru să cadă pe gânduri. Leia continuă cu asigurările şi mintea se abătu niţel de la ea, de parcă

atenţia pruncului ar fi fost atrasă de altceva. Era un semn bun, decise ea; dacă era capabilă să fie distrasă de la ceea ce i se întâmpla...

Pentru ca după aceea, spre uimirea ei, panica din a doua minte începu de asemenea să se destrame. A doua minte, care, din câte ştiuse femeia, nici măcar nu începuse să-i remarce prezenţa...

Ulterior, privind retrospectiv, totul avea să pară evident, dacă nu chiar absolut inevitabil. Dar în clipa aceea, revelaţia era îndeajuns de surprinzătoare pentru ca să trimită un fior prin sufletul lui Leia. Crescând laolaltă în Forţă, chiar în vreme ce se dezvoltaseră în uterul ei, gemenii se acordaseră, cumva, unul cu celălalt – într-un mod şi o profunzime pe care Leia ştia că nu le va împărtăşi niciodată pe deplin.

Era unul dintre momentele cele mai fericite şi în acelaşi timp cele mai tulburătoare din viaţa ei. Întrezărise o imagine din viitor – copiii ei crescând şi consolidându-se în Forţă... şi simultan ştiuse că vieţile lor împreună aveau să conţină o parte la care ea nu va avea niciodată acces.

Contracţia se diminuă, iar viziunea măreaţă şi amăruie a viitorului se reduse la dimensiunile unui sâmbure de durere într-un colţişor al minţii. O durere accentuată de stânjeneala că, în mijlocul acelei cascade de emoţii egoiste, nu se gândise că Han nu va putea împărtăşi din vieţile gemenilor nici măcar cât ea.

Brusc, prin pâcla mentală, o lumină puternică păru să-i explodeze în ochi. În mod reflex, îl strânse cu putere pe Han de mână.

— Ce s-a...?

— A început! strigă soţul ei strângând-o la rândul său. Primul a ieşit pe jumătate!

Leia clipi des şi lumina pe jumătate imaginată dispăru, când mintea i se eliberă de contactul cu copiii.

Copiii ei, ai căror ochi nu percepuseră niciodată ceva mai strălucitor decât o penumbră difuză, neclară.

— Stingeţi lumina, icni. Este prea puternică. Ochii copiilor...

— Nu se întâmplă nimic, o asigură medicul. Ochii lor se vor adapta. Haide – o ultimă împingere!

Pe neaşteptate, fără nici un avertisment, prima parte se încheie.

— Primul, vorbi Han cu glas sugrumat. Este... Întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Este fata noastră.

Reveni cu privirea spre Leia şi peste tensiunea de pe chipul său se suprapuse zâmbetul pieziş pe care femeia îl cunoştea atât de bine.

— Jaina.

— Jaina, repetă Leia încuviinţând şi, cumva, numele pe care-l deciseseră împreună nu sunase niciodată ca în clipa aceea. Ce-i cu Jacen?

— În mod oficial, răspunse sec medicul, aş zice că-i nerăbdător să se alăture surorii lui. Pregăteşte-te să împingi – se pare că încearcă să se târască pe cont propriu. Gata... Împinge!

Leia inspiră adânc. Finalmente! După zece ore de travaliu – după nouă luni de sarcină – se apropia sfârşitul.

Nu! Nu sfârşitul, ci începutul.

Peste câteva minute, îi aduseră gemenii în braţe... iar ea îi privi, apoi se uită la Han şi se simţi copleşită de un sentiment de pace profundă. Poate că între stele se desfăşura un război crud, dar, aici şi acum, Universul era senin.

***

— Atenţie Lider Vagabond, răsună glasul lui Vagabond 10. Ai o codiţă.

— Am văzut-o, încuviinţă Wedge virând brusc.

Interceptorul TIE trecu pe lângă el, scuipând din lasere şi străduindu-se să imite manevra lui Wedge. Gonind la nici jumătate de secundă înapoia imperialului, un alt X-interceptor îl transformă într-un nor de praf arzător.

— Mulţumesc, Vagabond 8, rosti Wedge ştergându-şi o picătură de transpiraţie ce i se prelinsese pe vârful nasului.

Îşi verifică scanerele. Cel puţin pentru moment se părea că zona lor de luptă era degajată de inamici. Îşi întoarse aparatul fără grabă şi examină tabloul general al bătăliei.

Lucrurile stăteau mai rău decât se temuse. Ba chiar, mai rău decât fuseseră cu doar cinci minute în urmă. Alte două distrugătoare Clasa Victory apăruseră din hiperspaţiu, materializându-se în poziţii teribil de apropiate de unul dintre cele trei crucişătoare mon calamariene ce le mai rămăseseră. Şi ţinând seama de volumul de foc turbo-laser dezvoltat de distrugătoare...

— Escadrila Vagabond, cursul 22 cu 8, ordonă Wedge pornind pe traiectorie de intercepţie şi întrebându-se cum naiba reuşiseră imperialii aşa ceva.

Efectuarea unui salt cu o asemenea precizie era dificilă chiar şi în circumstanţe ideale; în surescitarea şi confuzia unei bătălii, ar fi fost aproape imposibil. Încă un exemplu al incredibilului talent de coordonare a unităţilor de luptă pe care-l avea în ultimul timp Imperiul.

Droidul astromec aflat în spatele său ciripi un avertisment: se aflau prea aproape de o masă mare pentru ca să poată efectua saltul în hiperspaţiu. Wedge privi în jur încruntat şi zări în cele din urmă crucişătorul interdictiv care se menţinea la distanţă prudentă de bătălia principală. Se părea că imperialii doreau ca nici una dintre navele Noii Republici să n-o şteargă de pe câmpul de luptă.

Drept în faţă, un val de vânători TIE din distrugătoarele Victory se năpustea spre ei.

— Formaţie Porkins, ordonă Wedge. Atenţie la flancuri. Crucişătorul Orthavan, raportează escadrila Vagabond: sosim.

— Rămâneţi pe loc, Lider Vagabond, replică o voce mon calamareană gravă. Suntem mult prea depăşIţi numeric. Nu ne puteţi ajuta.

Wedge strânse din dinţi. Probabil că era adevărat.

— Încercăm oricum, insistă el. Vânătorii TIE se apropiaseră de raza de tragere. Rezistaţi!

— Escadrila Vagabond, sunt Bel Iblis, se auzi alt glas. Opriţi atacul. La semnalul meu, viraţi treizeci de grade babord.

Cu un efort, Wedge îşi înfrână impulsul de a spune ceva care l-ar fi putut aduce în faţa Curţii Marţiale. Pe lista lui de priorităţi, atâta timp cât o navă era întreagă mai exista speranţa de a fi salvată. Se părea însă că generalul decisese altceva.

— Receptat, domnule general, suspină el. Escadrila Vagabond: menţineţi poziţia.

— Escadrila Vagabond... acum!

Ascultător, deşi fără chef, Wedge viră spre babord. Vânătorii TIE îşi modificară traiectoria, urmându-i, şi pe neaşteptate părură confuzi...

Cu un vuiet care se transmitea limpede chiar şi prin gazele rarefiate ale spaţiului interplanetar, o formaţie de asalt formată din A-interceptori ţâşni prin locul de abia părăsit de escadrila Vagabond. Vânătorii TIE, aflaţi în plină manevră după X-interceptori, fură prinşi pe picior greşit, înainte să fi putut reveni în formaţie de apărare reciprocă, A-interceptorii trecuseră de ei, gonind cu viteză maximă spre crucişătorul asediat.

— Asta a fost, escadrila Vagabond, rosti Bel Iblis. E rândul vostru acum. Asiguraţi-le spatele.

Wedge rânji scurt. Trebuia să-l fi cunoscut mai bine pe Bel Iblis.

— Confirmat, domnule general. Escadrila Vagabond – pe ei!

— După care, continuă mohorât Bel Iblis, pregătiţi-vă de retragere.

Wedge clipi repede şi surâsul îi dispăru. Să se retragă? Virându-şi X-interceptorul către vânătorii TIE, privi din nou sectorul principal al bătăliei.

Cu câteva minute în urmă, îşi dăduse seama că situaţia stătea rău. Acum se afla pe muchia dezastrului. Fusese distrusă o treime din cele cincisprezece nave de război cu care începuse Bel Iblis, iar supravieţuitoarele se grupaseră în formaţie bastion. De jur împrejurul ei, asediindu-i sistematic defensivele, număra peste douăzeci de distrugătoare şi cuirasate.

Wedge reveni cu atenţia la vânătorii TIE ce se apropiau şi la crucişătorul interdictiv aflat mult înapoia lor. Proiectoarele lui gravitaţionale împiedicau forţele lor copleşite numeric să evadeze în hiperspaţiu...

Apoi vânătorii TIE deschiseră focul, şi nu mai avu timp de gândire, înfruntarea fu aspră, dar scurtă – se părea că apariţia neaşteptată a A- interceptorilor din umbra escadrilei Vagabond îi derutase suficient pe imperiali. Trei minute, poate patru şi escadrila avea din nou câmp liber.

— Ce facem, Lider Vagabond? întrebă Vagabond 2, pe măsură ce escadrila se repoziţiona printre sfărâmăturile spaţiale.

Wedge întoarse ochii spre Orthavan. Dacă manevra lui Bel Iblis fusese dejucată...

Nu fusese. Atacul A-interceptorilor distrăsese distrugătoarele Victory atât cât să permită crucişătorului să treacă el însuşi la ofensivă. Orthavan trăgea cu toate bateriile de turbo-lasere şi tunuri ionice, bruind sistemele

imperialilor şi bombardându-le blindajele. Chiar sub ochii lui Wedge, un gheizer de gaze supraîncălzite erupse din secţiunea mediană a celui mai apropiat distrugător, îndepărtând nava într-o rotaţie greoaie. Ascunzându-se sub fuzelajul semi-epavei, crucişătorul spaţial se îndepărtă de bătălie, pornind spre crucişătorul interdictiv.

— Modificaţi cursul către Orthavan, ordonă Wedge. Este posibil să aibă nevoie de susţinere.

Nu termină de vorbit şi două cuirasate se materializară brusc din hiperspaţiu lângă flancul lui Orthavan. Wedge îşi ţinu respiraţia, dar crucişătorul se deplasa deja prea rapid pentru ca inamicii să aibă timp să-l nimerească. Trecu pe lângă ei fără să încetinească, iar când cuirasatele virară în urmărirea lui, escadrila de A-interceptori reluă manevra anterioară de atac. Şi de data aceasta, eficienţa distragerii se dovedi mai importantă decât distrugerile reale cauzate. Până ce navetele de vânătoare se îndepărtară, Orthavan nu mai putea fi ajuns de cuirasate.

Iar imperialii ştiau asta. Droidul astromec emise un bip înapoia lui Wedge: câmpul de pseudo-gravitaţie se estompa, pe măsură ce îndepărtatul crucişător interdictiv îşi dezactiva proiectoarele gravitaţionale, pregătindu-se el însuşi să scape în hiperspaţiu.

Crucişătorul interdictiv...

Abia atunci, cu întârziere, pricepu. Se înşelase – distrugătoarele Victory nu avuseseră nevoie să se bizuie pe o tehnică de coordonare semi-mistică pentru a se materializa atât de aproape de crucişătorul spaţial. Era suficient să urmeze un vector hiperspaţial furnizat de crucişătorul interdictiv şi să aştepte pâ'nă ce marginea conului gravitaţional le trăgea înapoi în spaţiul normal.

Simţi cum îi zvâcneşte buza inferioară. Cu mult timp în urmă, fusese învăţat că subestimarea capacităţilor

inamicului putea fi la fel de periculoasă ca şi supraestimarea lor. Fusese o lecţie pe care trebuia să înceapă să şi-o reamintească.

— Câmpul gravitaţional al interdictivului a fost decuplat, auzi glasul lui Bel Iblis. Către toate unităţile: confirmaţi, apoi începeţi retragerea, la semnalul meu.

— Escadrila Vagabond, confirmat, anunţă Wedge.

Reintroduse vectorul pre-planificat pentru salt în hiperspaţiu şi privi posac spre ceea ce mai rămăsese din grupul principal de luptă. Nu putea fi nici urmă de îndoială: fuseseră înfrânţi, şi încă rău de tot, iar legendara abilitate tactică a lui Bel Iblis nu reuşise decât să oprească înfrângerea să se transforme în dezastru.

Iar preţul urma să fie probabil alt sistem pierdut în faţa Imperiului.

— Escadrila Vagabond, acum!

— Confirmat, oftă Wedge.

Trase spre el maneta de hiperspaţiu şi, când stelele înfloriră în linii stelare, îl fulgeră un gând tulburător.

Cel puţin în viitorul imediat previzibil, subestimarea Imperiului nu avea să fie posibilă.

***

Capitolul 6

Liniile stelare colapsară în stele şi Karrde Nesupusul reveni în spaţiul normal. Drept în faţă se afla minuscula pitică albă a sistemului Chazwa, greu de deosebit de stelele strălucitoare ce o înconjurau pe fundal. În apropiere şi puţin în lateral, un cerc negru tivit de o seceră îngustă de lumină era chiar planeta Chazwa. Risipite în jurul ei în bezna spaţiului puteau fi zărite

strălucirile jeturilor eşapamentelor a cincizeci de nave, care veneau sau plecau. Cele mai multe erau cargoboturi şi crucişătoare de marfă, care profitau de locaţia centrală de transfer comercial a planetei, în mod evident, câteva dintre ele erau nave de război imperiale.

— Ei bine, am ajuns, rosti Aves pe un ton indiferent de la consola copilotului. Karrde, dacă nu te superi aş dori să se consemneze oficial părerea mea că-i o idee nebună.

— Poate că da, încuviinţă celălalt orientând cursul spre planetă şi examinându-şi displayurile. Era în regulă, tot grupul sosise fără probleme. Dar dacă ruta de transport a clonelor imperiale trece într-adevăr prin Sectorul Orus, garnizoana Chazwa ar trebui să deţină înregistrări ale operaţiunii. Poate chiar şi punctul de origine... dacă cineva a fost neglijent.

— Nu mă refeream la detaliile raidului, ci în primul rând la faptul că-i o nebunie să ne implicăm. Este războiul Noii Republici, nu al nostru – lasă-i pe ei să caute clonele.

— Dacă m-aş putea încrede în ei s-o facă, i-aş lăsa, răspunse Karrde privind pe videcranul tribord către alt cargobot ce părea că se îndreaptă în direcţia generală a lui Karrde Nesupusul. Nu sunt însă sigur că se ridică la înălţimea sarcinii.

— Eu tot nu cred cifrele lui Skywalker, mârâi Aves. Dacă ar fi putut creşte atât de rapid nişte clone stabile, vechii stăpâni ai clonelor ar fi făcut-o ei înşişi.

— Poate că au şi făcut-o... Nu s-au mai păstrat informaţii despre tehnicile de clonare din epoca respectivă. Tot ce am văzut eu provenea din experimentele mult anterioare, dinaintea războiului.

— Mda. Eu unul totuşi aş fi preferat să stau departe.

— S-ar putea să descoperim că n-avem alternativă, rosti Karrde şi indică spre cargobotul ce continua să se

apropie. Se pare că avem un curios. Poţi să rulezi o identificare?

— Imediat. Aves privi iute spre cargobot, apoi se întoarse la consola sa. Nu este înregistrat ca navă de care să fi auzit vreodată. Stai aşa... aha! Da, şi-au modificat ID-ul – pare o simplă suprascriere transponder. Ia să vedem dacă decodorul magic al lui Ghent e-n stare să-i dea de cap.

Karrde aprobă din cap, iar pomenirea numelui sintezorului îi trimiseră gândurile pentru o clipă de cealaltă parte a galaxiei, spre Coruscant şi cei doi asociaţi pe care-i lăsase acolo, în grija Noii Republici. Dacă graficul primit de la medicii lor fusese corect, Mara ar fi trebuit să fie refăcută de acum. În scurt timp, avea să încerce să-l contacteze şi-şi propuse să-şi verifice intermediarul de comunicaţii imediat ce termina acţiunea de aici.

— Gata, anunţă Aves triumfător. Hopa, hopa, cred că-i vorba despre un vechi amic de-al tău, Karrde. Mândria Kernului, având ca proprietar pe ceva mai puţin onorabilul Samuel Tomas Gillespee.

— Interesant, încuviinţă Karrde privind nava care se înscrisese pe un curs paralel cu ei, la o sută de metri depărtare. În cazul ăsta, să vedem ce doreşte.

Activă o transmisiune pe fascicul îngust.

— Talon Karrde către Mândria Kernului. Nu sta ca mutul, Gillespee, poţi să mă saluţi.

— Salut, Karrde, îi replică un glas familiar. Sper că nu te superi dacă înainte să salut pe cineva, vreau să ştiu cine este, nu?

— Câtuşi de puţin. Apropo, destul de bună suprascrierea aia pe ID-ul navei.

— Este evident că putea să fie mai bună, zise Gillespee sec. Sintezorii mei încă n-au izbutit să afle ID-ul tău. Ce cauţi pe-aici?

— Exact ce voiam să te întreb şi eu. Rămăsesem cu impresia că hotărâseşi să te retragi din activitate.

— O şi făcusem, mormăi celălalt posomorât. Ieşisem pentru totdeauna din afaceri şi fără regrete. Îmi cumpărasem o proprietate frumuşică pe o planetă frumuşică şi îndepărtată, unde să mă pot uita cum cresc copacii şi să mă ţin departe de orice care miroase a necazuri. O planetă numită Ukio – ai auzit vreodată de ea?

De lângă Karrde, Aves clătină din cap şi murmură ceva.

— Parc-am auzit recent, spuse Karrde. Ai fost acolo când au atacat imperialii?

— Când au atacat, când ne-am predat şi cât am suportat din ocupaţie, mormăi Gillespee. De fapt, am avut un loc chiar în rândul întâi în timpul bombardamentului. Ţin să-ţi zic c-a fost al naibii de spectaculos.

— Poate şi profitabil, în acelaşi timp.

Din câte ştia Karrde, Noua Republică tot nu cunoştea modul exact în care acţionaseră imperialii la Ukio. Datele oferite de un martor la atac puteau fi de nepreţuit pentru tacticienii lor. În acelaşi timp, ar fi însemnat un comision frumuşel, atât pentru martor, cât şi pentru cel care-l descoperise.

— Ai făcut cumva înregistrări în decursul atacului?

— Câte ceva din partea cu bombardamentul. Pe datacardul macro- binoclului meu. De ce?

— Sunt şanse mari să-ţi pot găsi un cumpărător pentru ele, răspunse Karrde. Poate că ţi-ar compensa ceva din proprietatea pierdută.

— Mă-ndoiesc c-ar avea atâţia bani, pufni Gillespee. Nu ţi-ai fi crezut ochilor, Karrde – vorbesc cât se poate de serios. Nu discutăm despre Svivren, totuşi chiar şi Ukio ar fi trebuit să le reziste ceva mai mult timp.

— Imperiul are destulă experienţă în cucerirea planetelor, îi reaminti Karrde. Ai avut noroc c-ai reuşit să scapi de-acolo.

— Aici ai dreptate. Faughn şi Rappapor m-au scos cu o jumătate de pas înaintea trupelor de şoc. Şi cu altă jumătate de pas după lucrătorii pe care-i trimiseseră să-mi transforme proprietatea în fermă. Să ştii că sistemul ăsta nou de clone pe care-l au, te-nfioară realmente.

— Cum adică? privi Karrde spre Aves.

— Ce vrei să zici prin cum adică ? se răţoi Gillespee. Întâmplător, eu unul nu consider că oamenii ar trebui fabricaţi pe bandă rulantă. Iar dacă totuşi se întâmplă aşa, în nici un caz n-aş pune Imperiul la conducerea fabricii ăleia. Să-i fi văzut pe tipii care asigurau blocajele rutiere – te lua cu transpiraţii.

— Nu mă-ndoiesc. Ce vrei să faci după ce pleci de pe Chazwa?

— Nu am planuri nici înainte de a ajunge acolo. Speram să iau legătura cu vechea persoană de contact a lui Brasck, să văd dacă ar fi interesaţi să ne coopteze. De ce, oferi altceva mai bun?

— S-ar putea. Putem începe prin a trimite datacardul ăla la cumpărătorul meu, care să expedieze banii într-un cont pe care mi l-a deschis. După aceea, am alt proiect în minte, pe care-l poţi găsi atât interesant...

— Avem musafiri, îl întrerupse Aves. Două nave imperiale vin încoace. Fregate Clasa Lancer.

— Hopa, mormăi Gillespee. Poate că n-am plecat de pe Ukio chiar atât de curat pe cât crezusem.

— Cred că mai degrabă pe noi ne vânează, răspunse Karrde şi simţi un zvâcnet în buză în timp ce tasta un curs de evitare în consola de navigaţie. Mi-a făcut plăcere să discutăm, Gillespee. Dacă vrei să continuăm conversaţia, aşteaptă-mă peste opt zile în sistemul Trogan... cred că mai ţii minte locul.

— Dacă tu poţi ajunge, o să pot şi eu. Dacă n-o să poţi, vinde-ţi scump pielea.

Karrde întrerupse transmisiunea.

— Nu prea cred, murmură el. Gata, îi dăm drumul. Uşurel...

Îndreptă Karrde Nesupusul într-un picaj superficial spre babord,

căutând să lase impresia că intenţiona să treacă pe lângă planetă şi să adopte alt vector pentru hiperspaţiu.

— Îi alertez pe ceilalţi? întrebă Aves.

— Nu încă. Karrde examină rapid displayurile şi comandă calculatorului de navigaţie să calculeze saltul în hiperspaţiu. Aş prefera să abandonez misiunea şi să încercăm mai târziu, decât să ne punem cu o pereche de Lancer, care au chef de luptă.

— Mda. Fii atent... nu-şi schimbă cursul.

Într-adevăr, nici una dintre fregate nu se abătuse nici măcar cu un milimetru de la vectorul original.

Se îndreptau direct spre Mândria Kernului.

Karrde se uită la Aves, care-i răspunse cu o căutătură la fel de nedumerită şi întrebă:

— Ce facem?

Karrde Nesupusul era departe de a fi neajutorat într-o luptă, iar echipajul său se număra printre cele mai bune. Cu toate acestea, deţinând armament ce fusese proiectat pentru distrugerea navetelor de vânătoare, două fregate Lancer erau mai mult decât un adversar redutabil pentru grupul pe care Karrde îl adusese la Chazwa.

Pe când priveau, Mândria Kernului acţionă pe neaşteptate. Rostogolindu-se într-o variantă excentrică a manevrei Koiogran, porni cu viteză maximă, sub un unghi ascuţit faţă de cursul original. Deloc păcălite de tentativă, fregatele îi luară imediat urma.

În felul acela, Karrde Nesupusul rămase complet liber. Ar fi putut continua spre Chazwa, să efectueze raidul asupra arhivelor garnizoanei şi să dispară înainte ca fregatele să se întoarcă. Rapid, fără urme şi cu siguranţă preferabil din punctul de vedere al Noii Republici.

Pe de altă parte, Gillespee era o cunoştinţă veche... şi, pe scara priorităţilor lui Karrde, un tovarăş de contrabandă se plasa deasupra oricărui guvern interstelar din care el nu făcea parte.

— Se pare că Gillespee n-a plecat de pe Ukio chiar atât de curat pe cât crezuse, comentă el virând nava şi deschizând intercomul. Lachton, Chin, Corvis, pregătiţi turbo-laserele. Dăm piept cu fregatele.

— Ce facem cu celelalte nave? întrebă Aves, activând câmpurile deflectoare şi apelând un display tactic.

— Mai întâi să atragem atenţia imperialilor.

Cei trei de la turbo-lasere anunţară că erau pregătiţi. Inspirând adânc, Karrde dirija toată puterea spre propulsie.

Comandanţii fregatelor nu erau novici. Când Karrde Nesupusul porni către ele, una dintre nave opri urmărirea Mândriei Kernului şi viră pentru a se confrunta cu noua ameninţare.

— Cred că le-am atras atenţia, comentă Aves. Pot să-i chem şi pe ceilalţi să ne dea o mână de ajutor?

— Dă-i drumul, încuviinţă Karrde şi deschise un canal de comunicaţii pe fascicul îngust cu Mândria Kernului. Gillespee, sunt Karrde.

— Da, te-am văzut. Ce vrei să faci?

— Să-ţi dau o mână de ajutor.

În faţa sa, cele douăzeci de baterii de lasere cu cuarte deschiseseră focul, abătând o ploaie de fulgere verzi asupra lui Karrde Nesupusul. Turbo-laserele

răspunseră, dar cele trei guri de foc păreau de-a dreptul patetice prin comparaţie.

— În regulă, p-ăsta l-am oprit. Ar fi bine s-o ştergi, înainte să te prindă al doilea.

— Tu l-ai oprit pe ell pufni Gillespee. Uite ce-i, Karrde...

— Am zis s-o ştergi! Nu-l putem ţine în loc o veşnicie. Nu-ţi face griji despre mine – nu sunt tocmai singur pe-aici.

— Sosesc, anunţă Aves.

Karrde aruncă o privire spre displayul pupa. Soseau într-adevăr: cincisprezece cargoboturi puternice, toate focalizându-se asupra fregatei brusc depăşită ca putere de foc.

Din difuzor se auzi un fluierat uimit.

— Va să zică, nu glumeai...

— În nici un caz, încuviinţă Karrde. Acum, vrei să pleci?

Gillespee hohoti sonor.

— Să-ţi spun un mic secret. Nici eu nu sunt singur.

Brusc, abia vizibile prin ceaţa de focuri laser ce bombardau videcranele lui Karrde Nesupusul, strălucirile jeturilor de eşapament a aproape douăzeci de nave virară brusc de pe cursurile lor individuale. Năpustindu-se ca nişte barabeli flămânzi, se concentrară asupra celei de-a doua fregate.

— Se pare, urmă Gillespee pe un ton conversaţional, că nici unul dintre noi nu va reuşi de data asta să facă vreo afacere pe Chazwa. Ce-ai zice dacă am continua conversaţia altundeva? Să zicem, peste opt zile?

— De abia aştept, zâmbi Karrde.

Se uită din nou către fregată şi surâsul îi dispăru. Echipajul standard al Clasei Lancer era de 850 de oameni şi, din modul competent în care fregata respingea atacurile cargoboturilor, ar fi bănuit că avea echipajul

complet. Câţi dintre membrii echipajului, se întrebă, fuseseră recent creaţi în fabrica de clone a Marelui Amiral Thrawn?

— Apropo, Gillespee, continuă el, dacă te mai întâlneşti cu ceva amici pe drum, poţi să-i inviţi şi pe ei. Cred că vor fi interesaţi de ceea ce am de spus.

— S-a făcut. Ne vedem în opt zile.

Karrde închise canalul de transmisiuni. Gillespee avea să transmită mesajul şi altor grupuri majore de contrabandişti şi, după câte îl cunoştea Karrde, invitaţia sa se va transforma rapid în ceva aproape similar unui ordin de prezentare. Aveau să fie la Trogan... toţi, sau aproape toţi.

Acum nu-i mai rămăsese decât să găsească ce anume să le spună în ocazia respectivă.

***

Thrawn se lăsă pe spate în scaunul de comandă.

— Asta este, domnilor, încheie el, privindu-i pe rând pe cei paisprezece bărbaţi dispuşi aproximativ în semicerc în faţa consolei sale. Aveţi întrebări?

Individul cu ţinută uşor neglijentă aflat într-unul dintre capetele semicercului se uită la ceilalţi.

— Nu, domnule amiral, rosti cu glas milităros şi precis, în contrast cu aspectul civil. Care-i graficul orar?

— Cargobotul se pregăteşte chiar acum, îi răspunse Thrawn. Veţi pleca imediat ce este gata. Cât de repede te aştepţi să pătrundeţi în Palatul Imperial?

— Nu mai devreme de şase zile, domnule amiral. Aş dori să trecem prin câteva porturi, înainte de a opri în Coruscant – securitatea lor va fi mai uşor de penetrat, dacă avem o rută anterioară legitimă, care poate fi confirmată. Bineînţeles, dacă nu doriţi s-o facem mai devreme.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn se mijiră niţel şi Pellaeon îşi dădu seama că se gândea la Mara Jade, aflată în mijlocul cartierului general al rebelilor. Poate chiar în clipa aceea le furniza locaţia tezaurului imperial de pe Wayland...

— Sincronizarea este critică în această operaţiune, urmă Thrawn către conducătorul grupului de comando, totuşi viteza în sine este inutilă, dacă sunteţi compromişi chiar înainte de a pătrunde în Palat. Maior Himron, vei fi responsabil de acţiunile de pe teren. Le las la aprecierea ta.

— Nu vă vom dezamăgi, domnule amiral, încuviinţă şeful grupului.

Thrawn surâse imperceptibil.

— Ştiu asta, maiorule. Sunteţi liberi.

În tăcere, cei paisprezece bărbaţi se întoarseră şi ieşiră din cabina de comandă.

— Căpitane, comentă Thrawn când uşa se închise după ei, pari surprins de unele dintre instrucţiunile mele.

— Aşa este, domnule amiral, recunoscu Pellaeon. Desigur – adăugă grăbit – este logic. Pur şi simplu, nu gândisem operaţiunea până la un punct atât de îndepărtat.

— Toate punctele îndepărtate trebuie pregătite, rosti Marele Amiral tastând pe consolă.

Luminile se stinseră şi pe pereţii încăperii apărură holograme de picturi şi planşe.

— Opere de artă mrisstene, le identifică el pentru Pellaeon. Unul dintre exemplele cele mai curioase de omisiune ce pot fi găsite în galaxia civilizată. Până când au fost contactate de a zecea expedIţie alderaaneană, nici una dintre zecile de culturi mrisstene nu dezvoltase vreodată forme de artă tridimensionale.

— Interesant, zise Pellaeon fără convingere. Să fie vorba despre o carenţă din harta lor perceptuală?

— Aşa consideră mulţi experţi. Mie însă mi se pare clar că omisiunea a fost de fapt un caz de pete oarbe culturale, combinate cu o armonizare socială foarte subtilă, dar la fel de puternică. O combinaţie de trăsături pe care vom fi capabili s-o exploatăm.

Pellaeon privi lucrările de artă şi simţi un nod în stomac.

— Atacăm Mrisst?

— În mod clar, este mai vulnerabilă ca oricând, iar o bază acolo ne-ar oferi capacitatea de a lansa atacuri asupra inimii Rebeliunii.

— Atât doar că şi Rebeliunea ştie probabil asta, observă Pellaeon cu precauţie. Dacă solicitările permanente ale lui C'baoth pentru un atac asupra Coruscantului îl convingeau în cele din urmă pe Marele Amiral... Vor lansa un contraatac masiv, domnule amiral, la cea mai mică mişcare pe care am schiţa-o împotriva lui Mrisst.

— Exact, rânji mulţumit Thrawn. Ceea ce înseamnă că atunci când suntem finalmente pregătiţi să atragem flota din Sectorul Coruscant într-o ambuscadă, Mrisst va reprezenta momeala perfectă. Dacă vin spre noi, îi vom înfrânge atunci şi acolo. În cazul în care, cumva, simt capcana şi refuză să se angajeze, vom obţine baza avanpost. Indiferent de rezultat, Imperiul va triumfa.

Se întinse iarăşi spre consolă şi hologramele se transformară într-o hartă tactică.

— Însă bătălia aceea se găseşte deocamdată în viitor. Principalul nostru obiectiv acum este să construim o forţă îndeajuns de puternică pentru ca să ne asigurăm de acea victorie finală. Şi pentru a ţine rebelii la respect între timp.

Pellaeon aprobă din cap.

— Atacul asupra lui Ord Mantell ar trebui să se dovedească decisiv în atingerea rezultatului.

— În tot cazul, va determina un nivel de spaimă în sistemele vecine, fu de acord Thrawn, şi va îndepărta parţial presiunea rebelilor asupra liniilor noastre de aprovizionare cu şantierele spaţiale.

— Asta ar fi de ajutor. Ultimul raport de la Bilbringi ne anunţa că la şantierele lor rezervele de gaz tibanna au scăzut la un nivel critic, ca şi cele de hfredium şi kammris.

— Am ordonat deja garnizoanei Bespin să mărească producţia de gaz tibanna, spuse Thrawn. Cât despre metale, Contrainformaţiile au raportat recent descoperirea unor zăcăminte convenabile.

Raportul pe care-l apelase pe consolă fu afişat pe display şi Pellaeon se aplecă să-l citească. Ajunse doar până la numele locului respectiv...

— Asta este ideea Contrainformaţiilor asupra unor zăcăminte convenabile?

— Să înţeleg că nu eşti de acord?

Pellaeon privi din nou raportul, simţind cum o grimasă i se strecura pe chip. Imperiul mai atacase o dată complexul minier mobil al lui Lando Calrissian de pe planeta superfierbinte Nkllon, atunci când avuseseră nevoie de cârtiţele-foreze pentru atacul lui Thrawn asupra şantierelor spaţiale Sluis Van. Raidul acela costase Imperiul peste un milion de ore-om de muncă, mai întâi pentru pregătirea distrugătorului Judecătorul, ca să reziste la căldura intensă de pe orbita lui Nkllon, foarte apropiată de steaua sa primară, şi apoi pentru reparaţiile avariilor rezultate.

— Domnule amiral, depinde pe ce durată va fi scos din funcţiune distrugătorul căruia i se va atribui misiunea.

— Problema este reală, încuviinţă Thrawn. Din fericire, de data aceasta nu va mai fi nevoie să blocăm un distrugător spaţial. Trei dintre noile noastre cuirasate

ar trebui să fie mai mult decât adecvate pentru a neutraliza securitatea de pe Nkllon.

— Dar un cuirasat n-ar fi capabil să... ah, se întrerupse Pellaeon înţelegând brusc. Nu trebuie să fie îndeajuns de mare ca să reziste direct în lumina soarelui. Dacă poate captura una dintre navele-ecran ce escortează cargoboturile în sistemul interior, un cuirasat este îndeajuns de mic pentru a rămâne sub umbrela ei.

— Exact. Iar capturarea uneia n-ar trebui să ridice probleme. În ciuda dimensiunilor impresionante, navele-ecran nu sunt decât nişte sisteme de răcire protectoare, la care se adaugă un spaţiu redus pentru propulsie şi echipaj. Şase navete de asalt complet echipate ar trebui să se descurce rapid.

Pellaeon aprobă din cap, continuând să examineze raportul.

— Ce se întâmplă dacă Lando Calrissian îşi vinde stocurile înainte ca forţa de asalt să ajungă acolo.

— Nu le va vinde. Pe piaţa metalelor, preţul a început să crească din nou şi cei precum Calrissian aşteaptă întotdeauna să mai crească puţintel.

Doar dacă nu cumva Calrissian fusese brusc apucat de o fervoare patriotică faţă de prietenii săi din ierarhia Noii Republici şi decisese să le vândă metalul la un preţ mai mic.

— Domnule amiral, aş recomanda totuşi ca atacul să fie întreprins cât mai repede cu putinţă.

— Am reţinut recomandarea dumitale, căpitane, zâmbi Thrawn. De fapt, am şi acţionat în conformitate. Raidul a fost lansat acum zece minute.

Pellaeon surâse încordat. Într-o bună zi, decise el, avea să înveţe să nu mai încerce s-o ia înaintea Marelui Amiral.

— Da, domnule amiral.

Thrawn se lăsă pe spate în scaun.

— Întoarce-te pe punte, căpitane, şi pregăteşte saltul în hiperspaţiu. Ord Mantell aşteaptă.

***

Capitolul 7

Bip-ul dinspre consolă îl smulse pe Luke din moţăială. Clipind des, îşi alungă somnul şi scană displayurile.

— R2-D2, rosti el întinzându-şi membrele pe cât putea în spaţiul strâmt al carlingii, aproape c-am ajuns. Pregăteşte-te!

Îi răspunse un bolborosit mai degrabă nervos.

— Haide, relaxează-te, îl îndemnă tânărul aşezându-şi mâna pe maneta pentru hiperspaţiu a X-interceptorului şi lăsând Forţa să curgă prin el.

Era aproape momentul... acum! Trase maneta spre el, iar liniile stelare apărură şi colapsară în stele.

Iar acolo, drept în faţă, se afla Honoghr, planeta natală a noghrilor.

R2-D2 fluieră încetişor.

— Ştiu, încuviinţă Luke, simţindu-se el însuşi oarecum nervos.

Leia îi spusese la ce să se aştepte, dar, în ciuda avertismentului, aspectul planetei era şocant. Sub norii albi şi rari ce pluteau peste Honoghr, întreaga suprafaţă continentală era un cafeniu plat şi uniform. Iarbă kholm, îi povestise Leia: plantele honoghrene specifice pe care Imperiul le modificase genetic pentru a perpetua distrugerea sistematică prin ele a ecologiei planetare. Şiretlicul acela, adăugat la ajutorul iniţial oferit de Vader şi de cel ulterior, limitat cu atenţie de Thrawn, îi furnizase Imperiului patru decenii de serviciu din partea noghrilor. Chiar în clipa aceea, comandouri ale morţii

noghri erau risipite prin toată galaxia, ucigând şi murind pentru cei a căror trădare cu sânge rece şi compasiune nesinceră îi preschimbaseră în sclavi.

R2-D2 ciripi ceva şi Luke îşi luă ochii de la monumentul tăcut al cruzimii Imperiului.

— Nu ştiu, recunoscu el când întrebarea droidului se derulă pe display. Ar trebui mai întâi să aducem aici o echipă de specialişti în ecologie. Totuşi nu pare prea încurajator, aşa-i?

Droidul ciripi – echivalentul electronic al unei ridicări din umeri, care se transformă brusc într-un ţipăt de surpriză. Luke ridică iute capul şi zări trecând pe deasupra o navetă mică şi rapidă de patrulare şi atac.

— Cred că ne-au observat, comentă el cât mai indiferent cu putinţă. Să sperăm că sunt noghri, nu imperia...

— Navetă de vânătoare, identifică-te, toarse dinspre consola de comunicaţii un glas profund, felin.

Luke activă transmisia şi în acelaşi timp extinse Forţa spre naveta de patrulare, care virase şi revenea pe vector de interceptare. De la distanţa aceea, ar fi trebuit să perceapă un pilot uman, ceea ce însemna că acolo se afla cu adevărat un noghri. Cel puţin, aşa spera el.

— Sunt Luke Skywalker. Fiul Lordului Darth Vader, fratele lui Leia Organa Solo.

După câteva clipe de tăcere, din difuzor se auzi:

— De ce ai venit?

Prudenţa obişnuită, Luke ştia asta, ar fi sugerat să nu pomenească de acumulatoarele energetice până ce nu avea o idee mai bună despre situaţia politică a conducătorilor noghrilor. Totuşi Leia îi repetase în câteva rânduri cât de impresionată fusese de simţul onoarei şi de onestitatea deschisă a noghrilor.

— Acumulatoarele energetice primare ale navei s-au avariat, răspunse el. M-am gândit că s-ar putea să mă ajutaţi.

Auzi mai întâi un şuierat încetişor.

— Ne pui în mare pericol, fiu al lui Vader, spuse noghriul. Navele imperiale vin pe Honoghr în momentele cele mai neaşteptate. Dacă vei fi văzut, vom suferi cu toţii.

— Înţeleg, încuviinţă Luke şi o greutate uşoară i se ridică de pe piept. Dacă noghrii erau îngrijoraţi de faptul că el putea fi observat de imperiali, cel puţin nu respinseseră complet invitaţia lui Leia de a se răzvrăti împotriva Imperiului. Dacă preferaţi, voi pleca.

Îşi ţinu răsuflarea în vreme ce, înapoia lui, R2-D2 gemu inaudibil. Dacă noghriul îi accepta sugestia de a pleca, era improbabil să mai poată ajunge altundeva cu energia rămasă.

Aparent, pilotul noghri gândea la fel.

— Lady Vader a riscat deja multe pentru noghri, spuse el. Nu te putem lăsa să-ţi periclitezi viaţa. Urmează-mă, fiu al lui Vader. Te voi duce la siguranţa pe care ţi-o pot oferi noghrii.

***

Conform spuselor lui Leia, pe Honoghr exista o singură zonă, redusă, pe care se reuşise plantarea şi a altor forme de vegetaţie decât iarba kholm realizată de Imperiu prin bioinginerie. Khabarakh şi maitrakh a clanului Kihm'bar o ţinuseră pe ea, Chewbacca şi C-3PO într-unul din sătucurile de acolo, izbutind cu abilitate şi destul noroc s-o ascundă de ochii iscoditori ai imperialilor. Leia îi dăduse şi coordonatele ţinutului

Curat, alături de cele ale sistemului însuşi... şi când Luke urmă naveta de patrulare spre suprafaţa planetei, îşi dădu repede seama că nu se îndreptau într-acolo.

— Care este destinaţia? îl întrebă pe pilotul noghri, când coborâră sub un strat de nori.

— Viitorul lumii noastre.

— Aha, murmură Luke.

Drept înainte putea să distingă un lanţ dublu de munţi zimţaţi, semănând oarecum cu crestele dorsale stilizate ale unei perechi de dragoni krayt de pe Tatooine.

— În munţii aceia se află viitorul vostru ?

Un şuierat uşor răzbătu dinspre difuzor.

— Ca Lady Vader şi Lord Vader, înaintea ei, rosti pilotul, şi tu citeşti în sufletele noghrilor.

Luke strânse uşor din umeri. De fapt, fusese mai degrabă o presupunere norocoasă.

— Unde mergem?

— Alţii te vor conduce, răspunse pilotul. Eu trebuie să te părăsesc aici. Adio, fiu al lui Vader. Familia mea nu va uita onoarea acestei zile.

Naveta de patrulare se ridică brusc, îndreptându-se spre spaţiu...

Şi într-o sincronizare perfectă, două celocare echipate pentru luptă apărură practic din senin, flancând X-interceptorul.

— Te salutăm, fiu al lui Vader, se auzi alt glas din difuzor. Suntem onoraţi să te conducem. Urmează-ne!

Un celocar trecu în faţă, preluând conducerea, iar celălalt rămase să asigure ariergarda. Luke păstra formaţia impusă, încercând să-şi dea seama încotro se îndreptau. Din câte îşi putea da seama, munţii erau la fel de sterpi ca şi restul planetei.

R2-D2 ciripi şi un mesaj se derulă pe displayul tânărului.

— Un râu? întrebă Luke privind prin cupolă. Unde... aha, acolo! Între cele două masive, nu?

Droidul emise un bip afirmativ. Părea un râu destul de iute, aprecie Luke, pe măsură ce se apropiară şi putea să zărească numeroasele dâre de spumă albă care indicau stânci subacvatice. Asta explica, poate, şi motivul pentru care cheile dintre cele două masive muntoase erau atât de adânci şi de precis tăiate.

După câteva minute, ajunseră la capătul lanţului muntos. Celocarul din faţă viră la dreapta, ridicându-se lin deasupra deluşoarelor de la piciorul muntelui şi dispăru înapoia unui ţanc mai înalt. Luke îl urmă şi un zâmbet încordat îi apăru pe chip, amintindu-şi un episod îndepărtat. Trebuie să parcurgi canalul acesta... Virând X-interceptorul în jurul dealurilor, pătrunse în umbra stâncilor muntelui.

Şi într-o lume cu totul diferită. În lungul malurilor înguste ale râului, solul se zărea ca o masă solidă de verde sclipitor.

R2-D2 fluieră uluit.

— Sunt plante, zise Luke dându-şi seama abia după ce rostise cuvintele cât de ridicol sunaseră.

Bineînţeles că erau plante... totuşi să găsească plante pe Honoghr...

— Aceste este viitorul lumii noastre, vorbi unul dintre piloţii escortei şi mândria sobră din glasul lui nu putea fi confundată cu nimic. Viitorul pe care ni l-a dăruit Lady Vader. Urmează-ne, fiu al lui Vader. Mai avem până la terenul de asolizare.

Acesta se dovedi a fi o platformă stâncoasă mare şi netedă, pe jumătate afundată în râul năvalnic, cam la doi kilometri mai departe. Privind atent la apa ce vuia năvalnic dedesubt, Luke coborî X-interceptorul. Din fericire, platforma era mai largă decât păruse de la înălţimea de cincizeci de metri. Celocarele aşteptară până ce tânărul opri, după care virară şi ieşiră din

defileu. Trecând sistemele navetei pe stand-by, Luke privi în jur.

Acum putea să vadă că verdele nu era atât de monocromatic pe cât crezuse iniţial. Existau cel puţin patru nuanţe uşor diferite, combinate într-un model care se repeta prea frecvent ca să fie o simplă întâmplare. Ceva mai departe, o conductă era cufundată cu un capăt în râu, capătul opus dispărând sus, în vegetaţie. Probabil că folosea forţa curentului pentru a ridica apa pe mal, în vederea irigării. La câţiva metri de el în aval, pe jumătate ascunsă de o proeminenţă stâncoasă, distinse o colibă micuţă. Doi noghri aşteptau lângă uşa ei: unul cu piele cenuşiu-oţelie, celălalt mult mai întunecat. Cei doi porniră spre el.

— Pare a fi comitetul de primire, comentă Luke şi activă ridicarea cupolei. Rămâi aici, R2-D2. Şi, te rog, să nu te clinteşti. O să cazi în apă, aşa cum ai făcut la prima noastră călătorie pe Dagobah, şi o să fii norocos, dacă îţi vom găsi măcar toate piesele.

Nu fu nevoit să repete ordinul. R2-D2 fluieră o confirmare alarmată, urmată de o întrebare la fel de neliniştită.

— Da, sunt sigur că sunt prietenoşi, îl asigură Luke scoţându-şi casca şi ridicându-se în picioare. Nu-ţi face griji – n-o să merg departe.

Sări peste marginea X-interceptorului şi porni către gazdele sale.

Cei doi noghri ajunseseră deja lângă platforma de asolizare şi rămăseseră acolo tăcuţi, privindu-l. Mergând spre ei, Luke îşi extinse Forţa, dorindu-şi să fi fost îndeajuns de priceput ca să poată percepe gândurile şi emoţiile acelei rase.

— Vă salut în numele Noii Republici, vorbi el când se apropiase îndeajuns pentru ca glasul să-i poată fi auzit

peste vuietul râului. Sunt Luke Skywalker. Fiu al Lordului Darth Vader, frate al lui Leia Organa Solo.

Ridică mâna stângă cu palma în sus, aşa cum îl învăţase sora sa să facă.

Noghriul mai vârstnic avansă şi-şi atinse râtul de palma lui. Nările i se aplatizară la contactul cu pielea şi Luke fu nevoit să-şi înfrâneze imboldul de a se retrage înaintea senzaţiei de gâdilătură.

— Te salut, fiu al lui Vader, rosti extraterestrul eliberându-i mâna.

Simultan, ambii noghri căzură în genunchi, cu braţele desfăcute în lateral în gestul de respect pe care îl descrisese Leia.

— Sunt Ovkhevam, clan Bakh'tor. Slujesc poporul noghri aici, pentru viitorul lumii noastre. Ne onorezi cu prezenţa ta.

— Sunt onorat de ospitalitatea voastră, spuse Luke când cei doi se ridicară în picioare. Tovarăşul tău este...?

— Sunt Khabarakh, clan Kihm'bar, răspunse noghriul mai tânăr. Clanul Vader m-a onorat acum de două ori.

— Khabarakh, clan Kihm'bar, repetă Luke privindu-l apreciativ pe membrul echipei de comando care riscase totul, mai întâi aducând-o pe Leia la poporul său şi apoi protejând-o de Marele Amiral Thrawn. Îţi mulţumesc pentru felul în care ai slujit-o pe sora mea, Leia. Familia mea şi cu mine îţi suntem îndatoraţi.

— Datoria nu este de partea ta, fiu al lui Vader, spuse Ovkhevam, ci de partea poporului noghri. Acţiunile lui Khabarakh, clan Kihm'bar, au fost doar un rând din plata noastră.

Tânărul încuviinţă din cap, nesigur în privinţa replicii.

— NumIţi locul acesta viitorul lumii voastre? întrebă el, sperând să schimbe subiectul.

— Este viitorul pe care Lady Vader l-a dăruit poporului noghri, răspunse Ovkhevam descriind cu

braţele un cerc larg care cuprindea întreaga vale. Cu darul ei, am curăţat aici pământul de plantele otrăvite ale împăratului. Într-o bună zi, aici va fi hrană suficientă pentru toţi.

— Este impresionant, zise cu sinceritate Luke.

Într-un spaţiu deschis, lipsit de camuflajul stâncilor, verdele vegetaţiei s-ar fi zărit pe fundalul ierbii kholm aidoma unei banthe în mijlocul unei familii de jawa. Dar aici, cu cele două lanţuri muntoase blocând orice privire, mai puţin una aruncată exact de deasupra locului, erau şanse mari ca navele imperiale ce soseau pe planetă să nici nu-i bănuiască vreodată existenţa. Râul oferea apă suficientă, latitudinea mică implica un anotimp de dezvoltare ceva mai lung decât în ţinutul Curat şi, în cazul cel mai rău, o serie de încărcături explozive corespunzător distribuite putea să zăgăzuiască albia, sau chiar să năruie părţi din stânci, îngropând dovada răzvrătirii tăcute împotriva Imperiului.

Iar noghrii nu beneficiasem decât de o lună pentru ca să plănuiască, proiecteze şi construiască totul. Nu era de mirare că Thrawn, şi Vader înaintea lui, considerase rasa foarte utilă.

— Totul a fost posibil graţie lui Lady Vader, spuse Ovkhevam. Fiu al lui Vader, nu avem prea multe să-ţi oferim, dar tot ce-i al nostru este şi al tău.

— Mulţumesc, încuviinţă Luke din cap, dar, aşa cum bine a spus pilotul navetei de patrulare, prezenţa mea pe Honoghr reprezintă un pericol pentru voi. Dacă îmi puteţi face rost de acumulatori energetici pentru navă, voi pleca imediat. Bineînţeles, vă voi plăti.

— Nu am putea accepta vreo plată de la fiul lui Vader, făcu Ovkhevam părând şocat de o asemenea sugestie. Ar fi doar un singur rând din datoria pe care o are poporul noghri.

— Am înţeles, îşi opri tânărul un suspin.

Erau bine intenţionaţi, desigur, totuşi sentimentul acela de vinovăţie faţă de serviciile pe care le aduseseră Imperiului trebuia să înceteze. Specii şi fiinţe mult mai sofisticate decât noghrii fuseseră de asemenea înşelate de vicleniile împăratului.

— Bănuiesc că primul pas este să aflăm dacă aveţi piese de rezervă care să se potrivească navei mele. Cum vom proceda?

— S-a rezolvat deja, interveni Khabarakh. Celocarele vor transmite necesităţile tale la astroportul Nystao. Acumulatoarele şi tehnicienii care le vor instala vor fi aici înainte de căderea nopţii.

— Între timp, îţi oferim ospitalitatea noastră, adăugă Ovkhevam aruncând o privire piezişă spre Khabarakh.

Considera poate că mai tânărul noghri trebuia să-l lase numai pe el să vorbească.

— Voi fi onorat, zise Luke.

Coliba de sub streaşina de piatră era atât de mică pe cât i se păruse de pe platforma de asolizare. Interiorul era ocupat de două paturi înguste, o masă joasă şi un modul de stocare/preparare a hranei, demontat dintr-o navă spaţială. Cel puţin, era mai linişte decât afară.

— Aceasta va fi casa ta, cât vei rămâne pe Honoghr, îi arătă Ovkhevam. Khabarakh şi cu mine vom sta de pază afară. Te vom apăra cu vieţile noastre.

— Nu va fi necesar, îi asigură Luke privind prin încăpere. Pot să întreb ce faceţi voi aici?

— Eu sunt custodele locului, răspunse Ovkhevam. Verific dacă plantele se dezvoltă corespunzător. Khabarakh, clan Kihm'bar... – se uită spre tovarăşul său şi Luke sesiză un amuzament evident în privirea aceea – ... este un evadat, care a fugit de judecata poporului noghri. Chiar în această clipă, multe dintre navele noastre îl caută.

— Evident, rosti sec Luke.

Întrucât Marele Amiral Thrawn ameninţase să-l supună pe Khabarakh unui interogatoriu imperial complet, fusese vital ca tânărul să evadeze şi să dispară. În acelaşi timp, era vital ca trădarea Imperiului să fie anunţată echipelor de comando noghri risipite prin galaxie. Cele două obiective se suprapuneau foarte convenabil.

— Ai nevoie de hrană? întrebă Ovkhevam. Sau de odihnă?

— Nimic, mulţumesc. Aş prefera să mă întorc la navă şi să încep demontarea acumulatoarelor.

— Te pot ajuta? se interesă Khabarakh.

— Da, mulţumesc, aprobă Luke. Nu avea nevoie de nici un ajutor, dar era bine ca noghrii să-şi achite cât mai repede aşa-zisa datorie a lor. Haide, trusa cu scule este în navă.

***

— Am primit veşti de la Nystao, vorbi Khabarakh mişcându-se invizibil prin întuneric spre locul unde Luke stătea rezemat de pivotul de asolizare al X-interceptorului. Căpitanul navei imperiale a decis să încheie aici nişte reparaţii minore. Se aşteaptă ca lucrările să dureze două zile. Şovăi, apoi adăugă: Fiu al lui Vader, dinaştii îţi cer iertare.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, îl asigură Luke.

Privi peste umbra aripii navetei sale, către banda îngustă de stele ce se distingea prin bezna aproape absolută. Prin urmare, asta era. Rămânea blocat aici pentru încă două zile.

— Când am venit, continuă el, ştiam că este posibil să se întâmple şi aşa ceva. Regret că va trebui să vă stingheresc în continuare.

— Prezenţa ta nu este stingheritoare.

— Vă apreciez ospitalitatea, zise Luke şi arătă stelele de deasupra capului. Aşadar, nu există nici o indicaţie că mi-ar fi putut detecta nava?

— Fiul lui Vader n-ar fi ştiut dacă asta s-ar fi întâmplat?

Luke surâse la adăpostul nopţii.

— Chiar şi Jedi au limitele lor, Khabarakh. Primejdiile îndepărtate sunt foarte dificil de perceput.

Totuşi, îşi reaminti el în gând, Forţa continua să fie alături de el în mod evident. Crucişătorul acela de asalt ar fi putut foarte bine să apară într-un moment mai delicat – de pildă, la venirea sau la plecarea echipei de tehnicieni noghri, sau poate chiar atunci când Luke se îndrepta spre spaţiu. Un căpitan vigilent ar fi putut investiga ambele evenimente, determinând astfel distrugerea defileului.

Khabarakh se aşeză lângă el, aproape fără zgomot din cauza vuietului apei.

— Nu este suficient, nu-i aşa? întrebă noghriul. Locul acesta... Dinaştii îl numesc viitorul nostru. Dar nu este suficient.

— Nu, trebui să recunoască Luke. Aţi făcut o treabă extraordinară aici şi, cu siguranţă, vă va ajuta să vă hrăniţi poporul, dar viitorul lui Honoghr în sine... Nu sunt expert, Khabarakh, însă din ceea ce am văzut aici, nu cred că planeta poate fi salvată.

Noghriul şuieră de abia auzit printre dinţii aciculari.

— Rosteşti gândul multora dintre semenii mei. Poate că, de fapt, nici unul nu crede altfel.

— Vă putem ajuta să vă găsiţi un cămin nou, promise Luke. În galaxie există multe planete. Vă vom găsi un loc unde să puteţi începe din nou.

— Dar nu va fi Honoghr, şuieră iarăşi Khabarakh.

Tânărul înghiţi un nod dureros.

— Nu.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Luke ascultă sunetele râului, simţindu-şi sufletul încărcat de empatie pentru noghri. Dezastrul abătut asupra planetei depăşea însă cu mult puterile sale. Era adevărat, Jedi aveau şi ei limite.

Aerul undui uşor, când Khabarakh se sculă în picioare.

— Îţi este foame? întrebă el. Îţi pot aduce mâncare.

— Da, mulţumesc.

Noghriul se îndepărtă. Înăbuşindu-şi un oftat, Luke îşi modifică poziţia. Era şi aşa neplăcut să ştie că exista o problemă la a cărei rezolvare nu putea să ajute; faptul că avea să stea două zile aici, cu realitatea confruntându-l nemiloasă, înrăutăţea şi mai mult lucrurile.

Ridică ochii spre banda îngustă de stele, întrebându-se ce crezuse Leia despre situaţia aceea. Oare şi ea îşi dăduse seama că Honoghr fusese afectată prea grav pentru a mai fi salvată? Sau avusese o idee prin care să îndrepte totul?

Sau fusese prea preocupată de grijile imediate ale supravieţuirii pentru ca să-şi îndrepte gândurile către viitor?

Făcu o grimasă, simţind un mic fior de vinovăţie. Pe Coruscant, sora lui se afla pe punctul de a naşte gemenii. Poate chiar născuse deja. Desigur, Han era alături de ea, dar Luke dorise să fie şi el acolo.

Însă dacă nu putea să fie în persoană...

Inspirând profund, îngădui trupului să se relaxeze. Cândva, pe Dagobah, fusese în stare să privească în viitor. Să-şi vadă prietenii şi calea pe care o urmau. Atunci îl avusese pe Yoda să-l călăuzească... totuşi, dacă putea descoperi singur şablonul necesar, şi-ar fi putut întrezări nepoţii. Încetişor şi atent, păstrând focalizarea gândurilor şi voinţei, se proiectă în exterior prin intermediul Forţei...

Leia era ghemuită în beznă, având în mâini blasterul şi sabia, cu inima bubuind de teamă şi hotărâre. Înapoia ei se afla Winter, ţinând două vieţi micuţe, neajutorate şi fragile. Un glas – al lui Han – plin de furie şi de aceeaşi hotărâre. Chewbacca se găsea undeva în preajmă – deasupra, se părea – împreună cu Lando. În faţa lor se întrezăreau siluete umbrite, cu minţi pline de ameninţare şi scopuri reci şi ucigaşe. Un blaster trase... Încă unul... o uşă zbură în lături...

— Leia! izbucni Luke.

Corpul îi zvâcni violent, când transa se destrămă aidoma unui balon de săpun, cu o ultimă imagine pâlpâind şi dispărând în noaptea honoghreană. O siluetă fără chip care se apropia de sora sa şi de copiii ei, venind dinapoia răului adumbrit. O persoană care avea puterea Forţei...

— Ce s-a întâmplat? se auzi brusc un glas noghri lângă el.

Luke deschise ochii şi zări pe Khabarakh şi Ovkhevam ghemuiţi pe vine în faţa lui, cu o mică baghetă luminescentă proiectând o lumină slabă pe feţele lor de coşmar.

— Am văzut-o pe Leia, le spuse şi-şi simţi tremurul din voce. Ea şi copiii ei se găseau în pericol. Inspiră profund, scuturându-şi tot trupul şi alungând adrenalina. Trebuie să revin pe Coruscant!

Cei doi noghri schimbară priviri.

— Dar dacă pericolul este acum...? începu Ovkhevam.

— Nu era în prezent, clătină Luke din cap, ci în viitor. Nu ştiu însă cât de departe.

Khabarakh îl atinse pe tovarăşul său pe umăr şi, pentru un minut, noghrii discutară silenţios în graiul lor. În regulă, îşi spuse Luke parcurgând tehnicile Jedi de calmare. În regulă. Lando făcuse parte din viziune – şi-l reamintea în mod clar. Pe de altă parte, din câte ştia,

Lando nu părăsise operaţiunile miniere ale Oraşului Nomad de pe Nkllon. Ceea ce însemna că Luke avea timp să ajungă pe Coruscant, înainte de atacul îndreptat împotriva lui Leia.

Sau nu? Viziunea fusese o imagine reală a viitorului? Sau o modificare a evenimentelor putea să afecteze scena pe care o zărise? Greu de văzut, spusese maestrul Yoda despre viziunea lui Luke de pe Dagobah. Mereu în mişcare viitorul este. Şi dacă cineva ca Yoda, cu o cunoaştere profundă a Forţei, nu reuşise să cearnă nesiguranţele...

— Dacă doreşti, fiu al lui Vader, comandourile vor captura nava imperială, spuse Ovkhevam. Dacă echipajul ei va fi distrus rapid, nu se va şti nimic care-i poate acuza pe noghri.

— Nu vă pot îngădui să faceţi aşa ceva, scutură din cap tânărul. Este prea periculos. Nu există nici o garanţie că ei nu vor emite un mesaj.

— Dacă Lady Vader se găseşte în pericol, se îndreptă Ovkhevam, poporul noghri este gata să-şi asume riscul.

Luke îi privi şi simţi o senzaţie stranie unduind prin el. Chipurile de coşmar ale noghrilor nu se modificaseră, dar în decursul unei singure bătăi de inimă percepţia lui Luke asupra lor se schimbase. Nu mai erau doar un sett abstract de trăsături extraterestre, ci, brusc, deveniseră feţele unor prieteni.

— Ultima dată când am avut o asemenea viziune, vorbi el încetişor, m-am năpustit, fără să mă gândesc, pentru a încerca să dau o mână de ajutor. Nu numai că n-am ajutat pe nimeni, ci aproape că le-am distrus celorlalţi şansele de evadare. Plecă ochii spre mâna dreaptă artificială şi simţi din nou amintirea spectrală a sabiei lui Vader retezându-i încheietura. ... Şi am pierdut şi altele.

Reveni cu privirea la noghri.

— Nu voi repeta greşeala aceea. În nici un caz când este vorba despre vieţile noghrilor. Voi aştepta plecarea navei imperiale.

Khabarakh întinse braţul şi-l atinse uşor pe umăr.

— Nu fi îngrijorat de siguranţa lor, fiu al lui Vader. Lady Vader nu va fi înfrântă cu uşurinţă. În nici un caz, cât timp îl are pe wookiee-ul Chewbacca alături de ea.

Luke se uită la stelele de deasupra capului. Era adevărat: cu Han, Chewie şi întreaga securitate a Palatului alături de ea, Leia ar fi trebuit să poată face faţă oricăror agresori obişnuiţi.

Exista însă acea imagine finală incompletă. Silueta pe care o percepuse apelând Forţa...

Pe Jomark, maestrul C'baoth îi repetase în numeroase rânduri că o dorea pe Leia şi pe copiii ei. Să-i fi dorit oare într-atât încât să plece personal după ei, pe Coruscant?

— Vor izbândi, repetă Khabarakh.

Cu un efort, Luke aprobă.

— Ştiu, spuse el străduindu-se să pară convins.

Nu avea nici un rost ca toţi să-şi facă griji.

***

Ultimele incendii fură stinse, ultimele microfisuri fură etanşate, ultimii rănIţi fură duşi la infirmerie... şi, cu un amestec ciudat de resemnare şi furie controlată, Lando privi pe fereastra centrului de comandă şi înţelese că se terminase. Oraşul Norilor de pe Bespin, iar acum Oraşul Nomad de pe Nkllon. Pentru a doua oară, Imperiul îi răpise ceva ce crease – pentru care muncise din greu, asudase şi comisese ilegalităţi – şi-l transformase în cenuşă.

Un bip răsună dinspre consolă. Se aplecă peste ea şi apăsă comutatorul comunicaţiilor.

— Calrissian, rosti el ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Sunt Bagitt, din Centrala Motoarelor, se auzi un glas obosit. Tocmai a cedat ultimul alimentator de propulsie.

Lando schiţă un rictus, totuşi avariile pe care vânătorii TIE le prici- nuiseră complexului său minier umblător nu constituiau chiar o surpriză.

— Este vreo şansă de a repara suficiente alimentatoare, ca să pornim din nou?

— Numai dacă primim o fregată ticsită cu piese de schimb. Îmi pare rău, domnule, dar sunt prea multe piese distruse sau topite.

— Am înţeles. În cazul ăsta, ar fi bine să-ţi concentrezi oamenii pentru ca să asigure funcţionarea sistemelor biogene.

— Da, domnule. Ăăă... ştiţi, umblă un zvon că am fi pierdut orice capacitate de comunicaţii la distanţă mare.

— Adevărat, dar este ceva temporar. Se acţionează deja pentru a remedia situaţia. Oricum, în privinţa asta avem suficiente piese de schimb ca să construim două transmiţătoare noi.

— Da, domnule, încuviinţă Bagitt cu un glas ceva mai puţin descurajat. Ei bine... atunci ne apucăm de sistemele biogene.

— Ţine-mă la curent.

Închizând consola de comunicaţii, Lando reveni la fereastră. Mai aveau la dispoziţie douăzeci de zile înainte ca rotaţia lentă a planetei să-i poarte din noaptea planetară sub razele soarelui. Moment în care n-ar mai fi contat prea mult dacă mai funcţionau alimentatorii propulsiilor, echipamentele de comunicaţii sau chiar sistemele biogene. Atunci când soarele începea să se ridice încetişor dinapoia orizontului, toţi cei care mai rămăseseră încă în Oraşul Nomad aveau să se îndrepte spre o moarte foarte rapidă şi foarte fierbinte.

Douăzeci de zile...

Bărbatul se uită pe videcran către cerul nopţii, plimbându-şi ochii peste configuraţiile constelaţiilor, aşa cum făcuse în clipele de visare, mai fericite. Dacă în ziua următoare ar fi putut repara transmiţătorul pe distanţă mare, ar fi putut solicita ajutorul Coruscantului. Indiferent de posibilele distrugeri aduse de imperiali depoului de nave-ecran din sistemul exterior, tehnicienii Noii Republici ar fi putut repune una dintre nave în funcţiune, cel puţin pentru o ultimă călătorie în sistemul interior. Avea să fie cam înghesuit, totuşi, cu niţel noroc...

Brusc, şirul gândurilor i se întrerupse. Chiar deasupra capului, apăruse steluţa sclipitoare a unei nave-ecran.

În mod reflex, Lando păşii spre consolă, pentru a anunţa staţiile de luptă. Dacă erau tot imperialii, veniţi să-şi termine treaba...

Se opri. Nu! Dacă erau imperialii, acela era sfârşitul. Nu mai avea navete de vânătoare pe care să le trimită împotriva lor, iar defensivele Oraşului Nomad fuseseră oricum distruse. Era inutil să-şi alarmeze oamenii degeaba.

Dinspre consolă se auzi pârâitul static al unui semnal de comunicaţii prioritar.

— Oraşul Nomad, sunt generalul Bel Iblis, bubui un glas binecunoscut. Mă aude cineva?

Lando se năpusti la consolă.

— Sunt Lando Calrissian, domnule general, vorbi el străduindu-se să pară cât mai nonşalant. Aceia sunt oamenii dumitale?

— Exact! Ne aflam la Qat Chrystac, când am recepţionat semnalul vostru de ajutor. Regret că n-am putut ajunge la timp.

— Şi eu regret. Care-i situaţia la depoul de nave-ecran?

— Mă tem că nu prea grozavă. Navele sunt prea mari ca să fie distruse cu uşurinţă, totuşi imperialii au încercat

s-o facă. Deocamdată se pare că aceasta este singura capabilă de zbor.

— Oricum, întrebarea a fost pur şi simplu de curiozitate, recunoscu Lando. Oraşul Nomad este terminat.

— Nu-l mai poţi repune în mişcare?

— Nu în cele douăzeci de zile cât ne-au mai rămas la dispoziţie până ne ajunge linia terminatorului. Am putea săpa nişte adăposturi subterane îndeajuns de adânci ca să supravieţuim unei expuneri pe faţa luminată, dar nu dispunem de echipamente grele pentru aşa ceva.

— Poate că l-am putea ridica integral de pe Nkllon, ca să-l ducem în sistemul exterior, în vederea reparaţiilor, sugeră Bel Iblis. O fregată de asalt şi două ridicătoare grele ar putea face faţă, dacă reuşim să aducem în stare de funcţionare încă o navă-ecran.

— Şi să-l convingem pe amiralul Ackbar să-mi detaşeze o fregată de asalt, îi reaminti Lando.

— Corect. Ei bine, acum poţi să-mi spui şi restul veştilor proaste. Ce a prădat Imperiul?

— Totul, oftă Lando. Toate stocurile... Hfredium, kammris, dolovită – toate minereurile pe care le-am extras.

— Ce volum?

— Munca pe patru luni. Niţel peste trei milioane în preţurile actuale de pe piaţă.

Bel Iblis rămase pe gânduri.

— Nu ştiusem că locul acesta este atât de productiv, zise în cele din urmă. E cu atât mai important să convingem Coruscantul să te ajute să repari şi să reîncepi operaţiunile miniere. Câţi oameni ai pe planetă?

— Ceva mai puţin de cinci mii, dar unii dintre ei sunt în stare destul de gravă.

— Am destulă experienţă în transportul persoanelor rănite, zise mohorât Bel Iblis. Nu-ţi face griji, îi vom lua la

bord. Vreau să desemnezi un grup care să rămână şi să repare navele-ecran. Toţi ceilalţi vor fi transportaţi la Qat Chrystac. Este un loc la fel de bun ca oricare altul de unde să expediaţi o cerere oficială de ajutor către Coruscant.

— Nu credeam că exista măcar un loc bun de unde să expediezi cereri, mormăi Lando.

— Aveau multe pe cap atunci, încuviinţă Bel Iblis. Eu unul cred că ai şanse de peste 50 ca solicitarea să nu-ţi fie rătăcită.

Lando îşi muşcă buza inferioară.

— Atunci ar fi mai bine să trec complet peste preliminarii. Du-mă la Coruscant, să le vorbesc direct.

— Asta te va costa cinci zile, cât durează drumul, îi atrase atenţia Bel Iblis. Îţi poţi permite întârzierea asta?

— Mai bine cinci zile petrecute în felul ăsta, decât zăcând în Qat Chrystac şi întrebându-mă dacă transmisiunea mea a reuşit măcar să iasă din centrul de comunicaţii. Să zicem, cinci zile până la Coruscant, o zi sau două ca s-o conving pe Leia să ne detaşeze o navă şi ridicători, apoi alte zece zile să le aduc aici şi să terminăm treaba.

— Şaptesprezece zile... Un termen destul de strâns.

— N-am o idee mai bună. Alte propuneri?

— Ei bine, pufni încetişor Bel Iblis, oricum plănuisem să ajung pe Coruscant. Nu văd de ce n-aş face-o acum.

— Mulţumesc, domnule general.

— Nici o problemă. Pregăteşte-ţi oamenii – imediat ce intrăm în conul de umbră al planetei, lansăm navetele.

— Perfect. Ne vedem cât de curând.

Lando închise transmiţătorul. Adevărat, era un risc şi o ştia perfect. Pe de altă parte, privind cu realism, era singura opţiune de care beneficia, în plus, chiar dacă l-ar fi refuzat, o călătorie pe Coruscant nu era deloc o idee

proastă. Avea să-i vadă pe Han şi Leia, pe gemeni, ba poate chiar să dea peste Luke şi Wedge.

Se uită pe videcran şi se strâmbă uşor. Cel puţin pe Coruscant nu va trebui să-şi facă griji despre atacurile imperialilor.

Activă intercomul şi începu să dea ordinele de evacuare.

***

Capitolul 8

Jacen adormise pe la jumătatea mesei, dar Jaina mai dorea încă să mănânce. Întinsă pe o parte în pat, Leia îşi modifică poziţia cât putu de mult fără să se îndepărteze de fiica sa şi luă din nou datapadul. Conform propriilor ei aprecieri înceţoşate, încercase de cel puţin patru ori să citească pagina aceea.

— A cincea oară este cu noroc, comentă ironic spre Jaina, mângâindu-i căpşorul cu mâna liberă.

Fetiţa, care avea griji mult mai imediate, nu-i răspunse. Pentru o clipă, Leia rămase privindu-şi fiica şi un alt fior de uimire răzbătu prin toată oboseala ei. Mâinile micuţe care se agitau aleatoriu şi-i loveau cu blândeţe trupul, perişorul negru şi scurt de pe cap, chipul miniatural cu expresia minunată şi serioasă de concentrare infantilă în vreme ce continua să mănânce. O viaţă nouă, atât de fragilă şi în acelaşi timp atât de remarcabil de rezistentă.

Iar ea şi cu Han o creaseră. Le creaseră pe amândouă.

În cealaltă parte a camerei se deschise uşa dinspre salonul apartamentului lor.

— Ce faci, iubito? întrebă încetişor Han. Totu-i în regulă?

— Perfect, murmură femeia. Tocmai înfulecăm ceva.

— Mănâncă de parcă ar fi nişte wookiee înfometaţi, comentă Han apropiindu-se de pat şi inspectând rapid scena. Jacen a terminat deja?

— Cred că n-a vrut decât o gustare, zise Leia răsucind capul ca să-şi privească fiul care dormea înapoia ei. Peste vreo oră, probabil că va cere şi felul doi.

— Mi-aş dori să aibă amândoi aceleaşi ore de masă.

Han se aşeză precaut pe marginea patului şi-şi strecură vârful arătătorului în palma lui Jacen. Mânuţa se strânse în mod reflex şi Leia ridică ochii la timp spre soţul ei, pentru a-i vedea familiarul surâs pieziş.

— O să fie un băiat puternic.

— Ar trebui să vezi ce-nseamnă o strânsoare şi-n partea asta, spuse Leia privind spre Jaina. Lando este tot jos?

— Da, el şi cu Bel Iblis încă n-au terminat de vorbit cu amiralul Drayson.

Bărbatul se întinse şi-şi lăsă mâna liberă pe umărul lui Leia. Simţea căldura plăcută prin materialul subţire al capotului. Aproape la fel de plăcută ca şi căldura gândurilor lui, aşa cum o percepea prinţesa.

— Încă nu l-au convins să transfere două nave la Nkllon.

— Care-i situaţia?

Han îşi mişcă uşurel degetul în strânsoarea lui Jacen, chicotind încetişor la fiul său adormit.

— Nu prea grozavă, recunoscu. Fără ceva de ordinul unei fregate de asalt, n-o să putem ridica Oraşul Nomad, iar Drayson nu-i tocmai încântat să retragă de pe front o asemenea navă.

— Nu i-aţi spus cât de importante sunt metalele pe care le extrage Lando de acolo?

— Ba da, însă n-a părut impresionat.

— Trebuie să ştii cum să-l iei pe Drayson, zise Leia şi o privi pe Jaina. Încă mai sugea, totuşi ochişorii începuseră să i se închidă. Poate că după ce adoarme Jaina, o să pot coborî să-i dau lui Lando o mână de ajutor.

— Sigur că da, comentă sec Han. Nu te supăra, iubito, dar dacă adormi cu capul pe masă, n-o să impresionezi pe nimeni.

— Nu sunt chiar atât de obosită, se strâmbă Leia spre el. Şi-n tot cazul, dorm la fel de mult ca tine.

— Nici pe departe. Han ridică mâna de pe umărul soţiei sale, ca să mângâie obrăjorul lui Jaina. Eu apuc să mai moţăi în decursul alăptatului nocturn.

— De fapt, nici n-ar trebui să te scoli atunci. Winter sau eu putem lua copiii din leagăn la fel de bine cum o faci tu.

— Mulţumesc foarte mult, se prefăcu Han indignat. Înainte să fi apărut copiii, erai foarte încântată să-ţi dau o mână de ajutor. Acum nu mai ai nevoie de mine, aşa-i? Ce mai aştepţi – dă-mi un picior în spate!

— Ba sigur că am nevoie de tine, îl linişti Leia. Atâta timp cât majoritatea droizilor sunt în misiuni defensive şi există doi prunci ale căror scutece trebuie schimbate, vei avea mereu un loc aici.

— Grozav, ce să-ţi zic! în cazul ăsta, aş prefera să primesc un picior în spate.

— Este prea târziu pentru aşa ceva, îl mângâie Leia pe mână apoi redeveni serioasă. Ştiu că vrei să mă ajuţi şi apreciez realmente lucrul ăsta. Atât doar că încerc un sentiment de vinovăţie.

— Ei bine, nu-l mai încerca. Noi, contrabandiştii de modă veche, suntem obişnuiţi cu ore dintre cele mai

ciudate, ai uitat? Han privi uşa de la odaia asistentei lui Leia: Winter s-a culcat deja?

— Nici nu s-a întors, răspunse femeia şi-şi extinse mintea spre încăperea respectivă care, din câte îşi putea da seama, era într-adevăr pustie. Lucrează la un proiect personal şi misterios.

— Eu ştiu despre ce-i vorba... Stă în bibliotecă şi răscoleşte arhivele vechii Alianţe.

— A apărut vreo problemă?

— Nu ştiu. Winter nu are obiceiul să spună ce gândeşte. Oricum, nu mie. Totuşi o îngrijorează ceva.

Leia percepu altă prezenţă îndărătul uşii.

— S-a întors. O să-ncerc să văd dacă o pot determina să-mi spună ceva.

— Mult noroc, făcu Han strângând-o pentru ultima dată de mână şi ridicându-se. Atunci, eu cobor să văd dacă-l pot ajuta pe Lando cu ceva.

— Ar trebuii să-l atrageţi pe Drayson la o partidă de sabacc. Să jucaţi pe nave, aşa cum aţi făcut pentru *Şoim*. Poate că reuşIţi să câştigaţi o fregată de asalt.

— Să jucăm noi doi împotriva lui Drayson? pufni Han. Mulţumesc, iubito, dar Lando şi cu mine n-am şti ce să facem cu o flotă întreagă. Ne vedem mai târziu.

— Bine. Te iubesc, Han.

— Ştiu, zâmbi el pieziş, apoi ieşi.

Oftând, Leia îşi aranjă umărul pe pernă şi se întoarse pe jumătate spre camera lui Winter.

— Winter, o chemă încetişor.

După câteva momente, uşa se deschise silenţios.

— Da, înălţimea Ta.

— Dacă se poate, aş dori să vorbesc niţel cu tine.

— Sigur că da, încuviinţă Winter şi lunecă peste podea în felul ei minunat de graţios pe care Leia îl invidiase dintotdeauna. Cred că Jacen a adormit. Să-l pun în leagăn?

— Te rog. Han mi-a spus că faci nişte investigaţii în arhivele vechii Alianţe.

Chipul celeilalte nu se modifică, dar Leia simţi o schimbare subtilă

În aură şi limbajul corpului.

— Aşa este.

— Pot să te întreb în ce scop?

Winter îl ridică grijuliu pe băieţel din pat şi-l duse spre leagăn.

— Cred că am descoperit un agent imperial în Palat, răspunse ea. Încercam să obţin o confirmare.

Leia simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.

— Cine-i?

— Prefer să nu aduc nici o acuzaţie înainte de a avea mai multe informaţii. Poate că mă-nşel.

— Îţi apreciez scrupulele, totuşi dacă ai o idee despre sursa Delta, trebuie să-mi spui imediat despre ea.

— Nu are nici o legătură cu sursa Delta, clătină Winter din cap. Cel puţin, nu în mod direct. Ea nu-i aici de suficient timp pentru aşa ceva.

Leia se încruntă, străduindu-se să-i descifreze aura. Percepea o mulţime de griji, peste care era suprapusă dorinţa la fel de puternică de a nu se grăbi cu acuzaţiile.

— Este vorba despre Mara Jade?

Winter ezită.

— Da. Din nou însă, n-am nici o dovadă.

— Dar ce ai?

— Nu prea multe, răspunse Winter aranjând păturica în jurul lui Jacen. De fapt, o singură şi scurtă conversaţie pe care am avut-o atunci când am escortat-o din aripa medicală. M-a întrebat cu ce m-am ocupat în timpul Rebeliunii şi i-am spus că am lucrat la Aprovizionare şi Intendenţă. M-a identificat imediat ca fiind Ochitorul.

Leia căzu pe gânduri, încercând să-şi amintească numeroasele nume de cod pe care le avusese Winter în perioada aceea.

— Şi a greşit?

— Nu, într-adevăr am purtat numele acela pentru o scurtă perioadă de timp. Aici apare, de altfel, problema. Numele respectiv l-am avut doar pentru câteva săptămâni, pe Averam, înainte ca imperialii să distrugă celula de acolo.

— Am înţeles, rosti Leia încetişor. Iar Mara nu facea parte dintre averameni?

— Nu ştiu, clătină Winter din cap. N-am cunoscut decât pe câţiva din grupul lor. De aceea scotoceam arhivele, sperând să găsesc o listă completă pe undeva.

— Mă îndoiesc c-ar exista. Asemenea celule locale nu păstrau niciodată fişiere cu personalul. Ar fi însemnat o condamnare sigură la moarte, dacă încăpeau pe mâinile imperialilor.

— Ştiu, iar în felul acesta ajungem într-un impas.

— Poate, murmură prinţesa.

Privind în gol, se strădui să pună laolaltă tot ceea ce cunoştea despre Mara. Adică prea puţine. Din câte ştia, Mara nu-şi afirmase niciodată afilierea la Alianţă în trecut, ceea ce ar fi susţinut suspiciunile lui Winter. Pe de altă parte, nu trecuseră nici două luni de când îi solicitase ajutorul lui Luke pentru a-l elibera pe Karrde din celula de detenţie aflată chiar în nava port-drapel a Marelui Amiral Thrawn. Solicitarea n-ar fi fost deloc logică, dacă era cu adevărat un agent imperial.

— Cred că, spuse Leia cu glas tare, indiferent de partea cui a fost Mara anterior, actualmente nu mai slujeşte intereselor nimănui. Unica ei loialitate este probabil faţă de Karrde şi faţă de oamenii lui.

— O intuiţie Jedi, înălţimea Ta? surâse Winter. Sau doar opinia de diplomat de carieră?

— Câte puţin din fiecare. Nu cred că avem vreun motiv pentru care să ne temem de ea.

— Sper să ai dreptate. Vrei s-o pun pe Jaina în pat?

Leia coborî privirea. Ochii fetiţei erau strâns închişi, iar buzele ei făceau mişcări slabe de supt în gol.

— Da, mulţumesc, încuviinţă şi-şi mângâie fiica pe obraz. Recepţia pentru delegaţii de pe Sarkan s-a terminat? întrebă apoi, după ce se îndepărtă de Jaina şi-şi întinse muşchii amorţiţi.

— Când am trecut pe acolo, mai continua. Winter o ridică pe Jaina şi o aşeză în leagăn alături de fratele ei. Mon Mothma m-a rugat să-ţi sugerez să treci pentru câteva minute, dacă ai posibilitatea.

— Sunt sigură că te-a rugat...

Leia coborî din pat şi se apropie de dulapurile pentru îmbrăcăminte. Unul dintre micile avantaje secundare ale existenţei gemenilor era faptul că deţinea, în sfârşit, un pretext perfect pentru a scăpa de nenumăratele corvezi guvernamentale superficiale care ocupau mai mult timp decât merita. Acum Mon Mothma încerca s-o păcălească să revinăîn caruselul acela nebun.

— ...şi-mi pare rău că va trebui s-o dezamăgesc, urmă ea, dar mă tem că am ceva mult mai urgent de făcut. Vrei, te rog, să ai tu grijă de gemeni?

— Bineînţeles. Pot să ştiu unde vei fi?

Prinţesa alese un veşmânt mai potrivit pentru a fi purtat în public decât halatul de interior şi începu să se schimbe.

— Mă duc să văd ce pot afla despre trecutul lui Mara Jade, îi răspunse.

Percepu încruntarea lui Winter din partea opusă a încăperii.

— Cum anume?

Leia surâse încordat.

— O s-o întreb chiar pe ea.

***

Stătea în faţa ei, cu chipul pe jumătate ascuns de gluga mantiei, cu ochii galbeni sfredelind strălucitori, privind peste distanţa infinită dintre ei. Buzele i se mişcau, dar cuvintele îi erau acoperite de urletele răguşite ale sirenelor de alarmă din jur, transmiţându-i lui Mara o senzaţie de grabă ce se transforma în panică. Între ea şi împărat, apărură două siluete: cea întunecată şi impunătoare a lui Darth Vader şi cea mai măruntă, înveşmântată în negru, a lui Luke Skywalker. Se opriră în faţa împăratului, privindu-se faţă în faţă şi-şi activară săbiile laser. Tăişurile se încrucişară, alb-roşu sclipitor peste alb-verde sclipitor, şi se pregătiră de duel.

Iar apoi, fără avertisment, lamele se despărţiră... şi cu răcnete gemene de ură ce se distingeau chiar peste vuietul alarmelor, amândoi se răsuciră şi porniră spre împărat.

Mara se auzi pe sine ţipând, când se repezi în ajutorul stăpânului ei. Distanţa era însă prea mare şi picioarele ei prea greoaie. Zbieră o provocare, căutând cel puţin să le distragă atenţia, dar nici Vader şi nici Skywalker nu păru s-o audă. Se despărţeau unul de celălalt, ca să atace din două părţi opuse... iar când îşi ridicară săbiile, ea văzu că împăratul o privea.

Îi întoarse privirea, dorindu-şi cu disperare să scape de dezastrul ce se apropia, dar incapabilă să se clintească. O mie de gânduri şi de emoţii se revărsară prin căutătura aceea, un caleidoscop scânteietor de durere, teamă şi furie, rotindu-se mult prea rapid pentru ca femeia să-l poată absorbi. Împăratul ridică braţele, trimiţând cascade de fulgere zimţate alb-albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară şi Mara privi cu speranţă bruscă şi agonizantă că, de data aceasta, finalul va fi

altul. Nu însă... Vader şi Skywalker se îndreptară şi, cu alte răcnete de mânie, ridicară sus săbiile.

Iar apoi, peste săbiile înălţate se auzi uruitul unui tunet îndepărtat...

Cu o tresărire care aproape că o răsturnă din scaun, Mara se deşteptă din vis.

Inspiră adânc, cutremurându-se, şi alungă valul de emoţii declanşat de vis, înăbuşind fierberea de durere, furie şi singurătate. De data aceasta însă n-avea să mai beneficieze de luxul de a-şi croi singură drum afară din hăţişul acela. În exteriorul camerei, putea percepe, vag, altă prezenţă; şi, chiar în clipa când se rostogoli din scaun, adoptând un mod reflex postura ghemuită de luptă, bubuitura tunetului din vis – o ciocănitură la uşă – se repetă.

Câteva clipe, femeia se gândi să nu răspundă, aşteptând să vadă dacă apelantul necunoscut avea să creadă încăperea pustie şi să plece. Ştia pe de altă parte că lumina dinăuntru era vizibilă pe sub uşa cu ţâţâni în stil vechi. Iar dacă cel de afară era persoana care bănuia ea, n-avea oricum să se lase păcălit de tăcere.

— Intră, spuse ea.

Uşa se deschise... dar în prag nu era Luke Skywalker.

— Bună seara, Mara, rosti Leia Organa Solo. Te deranjez cumva?

— Deloc, răspunse Mara politicos, ascunzându-şi o strâmbătură.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit în clipa aceea era tovărăşia cuiva, mai ales a unei persoane asociate într-un fel cu Skywalker. Totuşi, atâta timp cât ea şi Ghent continuau să fie blocaţi aici, n-ar fi fost o mişcare inteligentă să irite pe cineva care deţinea influenţa lui Organa Solo.

— Citeam ultimele rapoarte din regiunile în care se duc bătălii. Intră, te rog.

— Mulţumesc. Am parcurs şi eu rapoartele acelea, puţin mai devreme. Marele Amiral Thrawn îşi justifică realmente încrederea fostului împărat în capacităţile lui.

Mara o privi cu atenţie, întrebându-se ce îi spusese Skywalker. Ochii celeilalte erau însă întorşi către fereastră şi luminile Oraşului Imperial de dedesubt. Iar puţinul pe care-l putea percepe Mara din aura ei nu părea deloc ameninţător.

— Da, Thrawn a fost unul dintre cei mai buni. Scânteietor şi inovator, aproape însetat de victorii.

— Poate că simţea nevoia de a se dovedi egalul celorlalţi Mari Amirali, sugeră Organa Solo. Mai ales, ţinând seama de originea lui metisă şi de sentimentele împăratului faţă de non-umani.

— Sunt sigură că şi asta juca un rol.

Organa Solo făcu încă un pas spre fereastră, rămânând cu spatele la Mara.

— L-ai cunoscut bine pe Marele Amiral?

— Nu tocmai, replică prudent Mara. A comunicat cu Karrde în câteva ocazii când eram şi eu acolo, şi, o dată ne-a vizitat baza de pe Myrkr. Un timp, a rulat afaceri pe picior mare cu ysalamirii de pe Myrkr... Karrde apreciase că a luat cinci-şase mii de animale.

— Voiam să ştiu dacă l-ai cunoscut pe Marele Amiral în timpul războiului, se întoarse Organa Solo în cele din urmă la ea.

Mara o privi fără să clipească. Dacă Skywalker îi spusese... dar dacă-i spusese, de ce n-o întemniţaseră până acum? Nu, Organa Solo căuta pur şi simplu s-o tragă de limbă.

— De ce ar fi trebuit să-l cunosc pe Thrawn în timpul războiului?

Organa Solo ridică imperceptibil din umeri.

— Cineva a sugerat că este posibil ca tu să fi slujit cândva Imperiul.

— Şi doreai să te asiguri, înainte să mă întemniţezi?

— Doream să văd dacă ştii ceva despre Marele Amiral care ne-ar putea fi de folos împotriva lui, o corectă Organa Solo.

— Nimic, pufni Mara. La Thrawn nu este cazul de aşa ceva. El nu are şabloane, nici strategii favorite, nici slăbiciuni ce pot fi reperate. Îşi studiază inamicii şi-şi îndreaptă atacurile împotriva petelor oarbe psihologice. Nu-şi suprasolicită unităţile de luptă şi nu este atât de trufaş ca să nu se retragă, atunci când e limpede că pierde. Ceea ce nu se întâmplă prea des. Aşa cum aţi constatat deja. Înălţă o sprânceană şi urmă ironic: Te ajută ceva din toate astea?

— Să fiu sinceră, da. Dacă putem identifica slăbiciunile pe care intenţionează să le exploatăm, i-am putea anticipa direcţia atacurilor.

— Nu va fi uşor, o avertiză Mara.

— Nu, dar avem un punct de plecare. Mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, încuviinţă Mara automat. Mai e şi altceva?

— Nu cred, zise Organa Solo şi porni spre uşă. Trebuie să mă-ntorc şi să moţăi niţel înainte să se trezească gemenii. Probabil că şi tu vei dori să te culci, de asemenea.

— Sunt liberă să merg prin Palat?

— Desigur, surâse din nou cealaltă femeie. Indiferent ce ai fi făcut în trecut, este clar că acum nu mai slujeşti Imperiul. Noapte bună!

Întinse mâna către clanţa uşii...

— O să-l ucid pe fratele tău, rosti Mara. Ţi-a zis asta?

Organa Solo se încordă, abia perceptibil, şi Mara percepu fiorul de şoc care străbătuse calmul acela dobândit prin instruire Jedi. Mâna de pe clanţă se lăsă pe lângă trup.

— Nu, nu mi-a zis, îi răspunse fără să se întoarcă. Te pot întreba care este motivul?

— Mi-a distrus viaţa, replică Mara simţind din nou vechea durere interioară şi întrebându-se de ce-i spunea toate astea lui Organa Solo. Ai greşit – nu numai că am slujit Imperiul, ci am fost agent personal al împăratului. El m-a adus aici, pe Coruscant, şi în Palatul Imperial, şi m-a antrenat să devin o prelungire a voinţei sale în galaxie. Îi puteam auzi vocea de oriunde m-aş fi aflat în Imperiu şi ştiam cum să-i transmit ordinele oricui, de la o brigadă de trupe de şoc, până la un Grand Moff. Aveam autoritate, putere şi un ţel în viaţă. Ei mă cunoşteau drept Mâna împăratului şi mă respectau la fel ca pe el. Fratele tău m-a privat de toate astea...

Organa Solo se întoarse la ea.

— Îmi pare rău, dar nu exista alternativă. Vieţile şi libertatea a miliarde de fiinţe...

— Nu intenţionez să dezbat subiectul cu tine, o întrerupse Mara. Nu poţi să înţelegi prin ce am trecut eu.

O umbră de durere îndepărtată străbătu chipul celeilalte femei.

— Greşeşti, şopti ea. Înţeleg foarte bine.

Mara o sfredeli cu privirea, totuşi nu era o căutătură încărcată de ură. Leia Organa Solo de Alderaan, care fusese silită să asiste la felul în care prima Stea a Morţii îi nimicise complet planeta...

— Cel puţin, tu ai avut o viaţă căreia să te dedici după aceea, mârâi ea. Ai avut Rebeliunea – nenumăraţi prieteni şi aliaţi. Eu n-am avut pe nimeni.

— Trebuie să-ţi fi fost greu.

— Am supravieţuit. Şi acum – o să m-arunci în celula de detenţie?

Sprâncenele educate pe Alderaan se arcuiră uşor.

— Îmi sugerezi în mod repetat că ar trebui să te întemniţez. Îţi doreşti lucrul acesta?

— Ţi-am spus deja ce doresc. Să-l ucid pe fratele tău.

— Asta vrei? întrebă Organa Solo. Cu adevărat?

Mara surâse subţire.

— Adu-mi-l şi ţi-o dovedesc.

Organa Solo îi cercetă chipul şi Mara simţi atingerea slabă a percepţiilor Jedi rudimentare.

— Din spusele lui Luke, se pare că ai avut deja câteva ocazii să-l ucizi, îi atrase atenţia Organa Solo. N-ai profitat de ele.

— Intenţia n-a lipsit, preciză Mara, totuşi acelaşi gând o rosese şi pe ea. Pur şi simplu, am nimerit în situaţii în care aveam nevoie de el viu. Dar asta se va modifica.

— Poate, încuviinţă Organa Solo fără să-şi desprindă ochii de pe faţa ei. Sau poate că, de fapt, nu tu doreşti moartea lui.

— Ce vrei să spui prin asta?

Privirea celeilalte se îndepărtă spre fereastră şi Mara simţi cum aura ei se contractă.

— Acum două luni am fost la Endor, zise Organa Solo.

Un fior de gheaţă coborî pe spinarea lui Mara. Şi ea fusese la Endor, dusă acolo pentru a da ochii cu Marele Amiral Thrawn... şi-şi amintea cum simţise spaţiul din jurul planetei unde-şi găsise moartea împăratul.

— Şi? insistă ea, auzindu-şi încordarea din glas.

Organa Solo o auzi de asemenea.

— Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa? întrebă fără să-şi desprindă privirea de la luminile Oraşului Imperial. O umbră a prezenţei împăratului continuă să dăinuie acolo. O parte din ultimul val de ură şi mânie. Ca o... nu ştiu cum să spun...

— Ca o pată de sânge emoţional, murmură Mara descriind imaginea care-i apăruse spontan şi puternic în minte. Însemnând locul în care şi-a găsit moartea.

Se uită la Organa Solo şi văzu că o privea.

— Da, aprobă Organa Solo. Exact aşa era.

Mara inspiră adânc, alungându-şi gheaţa neagră din minte.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

Organa Solo rămase fixând-o cu ochii.

— Cred că ştii.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker!

— Nu, şopti ea cu gura pe neaşteptate uscată. Greşeşti.

— Greşesc oare? Spuneai că puteai să auzi glasul împăratului de oriunde din galaxie.

— Îi puteam auzi glasul! Nimic mai mult.

— Desigur, strânse cealaltă din umeri, tu ştii mai bine. Totuşi cred că merită să te mai gândeşti la asta.

— O s-o fac, rosti rigid Mara. Dacă asta-i tot, poţi să pleci.

Organa Solo încuviinţă din cap, fără ca aura ei să dovedească iritare pentru că fusese concediată ca o slujnică.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. O să mai discutăm, mai târziu.

Cu un ultim zâmbet, deschise uşa şi ieşi.

— Nu fi aşa sigură, mormăi Mara în urma ei.

Întorcând spatele biroului, se trânti în scaun. Lucrurile ajunseseră prea departe. Dacă Talon Karrde era prea preocupat de afaceri pentru ca să ia legătura cu omul lui de contact, atunci respectivul avea s-o scoată pe ea şi pe Ghent de aici. Îşi scoase fişierul de coduri şi tastă unul de acces pentru transmisiuni la distanţă.

Răspunsul sosi prompt, *acces imposibil*, se derulară cuvintele pe display. *Sistemul de transmisiuni la distanţă este dezactivat temporar.*

— Grozav, scrâşni femeia. Peste cât timp va fi reactivat?

Imposibil de determinat. repet: sistemul de transmisiuni la distanţă este dezactivat temporar.

Blestemând, Mara închise consola. În seara aceasta, tot Universul părea aliat împotriva ei. Ridică datapadul de pe care citise mai devreme, îl lăsă apoi jos şi se sculă în picioare. Era târziu, adormise deja o dată, la birou, şi dacă ar fi avut puţină judecată, ar fi trebuit să renunţe şi să se ducă la culcare.

Se apropie din nou de fereastră, rezemându-se de rama din lemn sculptat, şi privi luminile oraşului care se întindeau parcă la nesfârşit, încercă să-şi ordoneze gândurile.

Nu, era imposibil! Imposibil, absurd şi iraţional. Organa Solo n-avea decât să-şi răcească gura cât dorea cu speculaţiile acelea viclene. După cinci ani în care avusese parte de aşa ceva, Mara ar fi trebuit să-şi cunoască propriile gânduri şi sentimente. Ar fi trebuit să ştie ce era real, şi ce nu.

Cu toate acestea...

Imaginea din vis se ridică în faţa ei. Împăratul privind-o cu intensitate amară, în vreme ce Vader şi Skywalker se apropiau de el. Acuzaţia nerostită, dar tangibilă din ochii galbeni: eşecul ei de a-l ucide pe Skywalker în ascunzătoarea lui Jabba Huttul cauzase finalul acela. Torentul de furie neajutorată, când cele două săbii laser se ridicaseră deasupra sa. Ultimul răcnet, vibrându-i mereu în minte...

Îl vei ucide pe Luke Skywalker!

— Termină! se răsti ea, lovindu-şi tâmpla cu putere de cadrul ferestrei.

Imaginea şi cuvintele explodară într-un fulger de durere şi o cascadă de scântei, iar apoi dispărură.

Mara rămase mult timp nemişcată, ascultând bubuiturile rapide ale inimii care-i răsunau în urechi şi gândurile contradictorii ce se urmăreau prin minte. Cu siguranţă, împăratul l-ar fi dorit pe Skywalker mort... totuşi Organa Solo nu avea dreptate. Nu putea să aibă

dreptate. Mara însăşi voia să-l ucidă pe Luke Skywalker, nu o fantomă din trecut.

Hăt departe, în cealaltă parte a oraşului, o lumină multicoloră undui lin pe clădirile din jur şi pe norii cerului, smulgând-o din gânduri. Ceasul vechiului Palat al Adunării Centrale anunţa ora, aşa cum făcea de trei secole. Lumina îşi modifică textura şi pâlpâi din nou, apoi se stinse.

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopţii. Pierdută în gânduri, Mara nu-şi dăduse seama că se făcuse atât de târziu. Şi, oricum, nu realiza nimic în felul acela. La fel de bine ar fi putut să se culce, străduindu-se să alunge totul din minte, pentru a se odihni. Suspinând, se îndepărtă de fereastră...

Şi încremeni. Undeva în adâncul minţii, se declanşase alarma ei silenţioasă.

În apropiere exista un pericol.

Îşi scoase blasterul micuţ din tocul de pe antebraţ, ascultând cu atenţie. Nimic. Privind iarăşi spre fereastră şi întrebându-se pentru o clipă dacă nu cumva era observată din exterior, înaintă tăcut către uşă. Lipi urechea de ea şi ascultă din nou.

În primul moment, nu auzi absolut nimic. Apoi, aproape inaudibil prin lemnul gros distinse sunetul unor paşi ce se apropiau. Paşi cu călcătura tăcută, dar decisă, pe care o asociase dintotdeauna cu profesioniştii luptelor corp la corp. Se încordă, însă paşii trecură pe lângă uşa ei fără să se oprească, pierzându-se spre capătul îndepărtat al coridorului.

Mara aşteptă zece secunde, pentru a-i lăsa să se îndepărteze suficient, apoi, precaut, deschise uşa şi privi afară.

Erau patru indivizi, îmbrăcaţi în uniformele securităţii Palatului, deplasându-se în formaţie de romb turtit. Ajunseră la coridorul principal şi încetiniră, când bărbatul

din faţă privi rapid în stânga şi în dreapta. Mâna lui se curbă puţin şi toţi patru dispărură după colţ, îndreptându-se către scara prin intermediul căreia se putea coborî spre secţiunile centrale ale Palatului, sau sui în Turn şi apartamentele rezidenţiale de acolo.

Mara privi în urma lor şi oboseala îi dispăru alungată de un val de adrenalină. Formaţia în romb turtit, prudenţa evidentă, semnalul din mână şi premoniţia ei... toate indicau în aceeaşi direcţie.

Contrainformaţiile imperiale intraseră în Palat.

Reveni la birou, apoi se opri brusc şi înjură în şoaptă. Unul dintre primele obiective ale echipei ar fi fost pătrunderea în sistemele de calculatoare şi comunicaţii ale Palatului. Orice tentativă de alertare ar fi fost probabil interceptată şi, cu siguranţă, i-ar fi avertizat.

Ceea ce însemna că dacă aveau să fie opriţi, trebuia s-o facă ea însăşi. Strângând mai bine blasterul, se furişă din cameră şi porni după ei.

Ajunsese la colţ şi se pregătea să tragă cu ochiul, când auzi înapoia ei clicul slab al siguranţei unui blaster.

— Gata, Jade, îi murmură un glas în ureche. Încet, şi fără probleme. S-a terminat.

***

Capitolul 9

Amiralul Drayson se lăsă pe spate în scaun şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Calrissian şi generale Bel Iblis, spuse el probabil pentru a zecea oară de la începerea discuţiei. Pur şi simplu, nu putem risca aşa ceva.

Lando inspiră adânc, încercând să apeleze ultimele rămăşiţe de răbdare. Aici era vorba despre munca şi sudoarea lui, pe care Drayson le expedia cu totală nepăsare.

— Domnule amiral...

— Nu este un risc chiar atât de mare, amirale, interveni Bel Iblis blând şi cu mai multă politeţe decât îi mai rămăsese lui Lando. Ţi-am arătat cel puţin opt locaţii de unde am putea detaşa o fregată de asalt pentru maximum zece zile.

— După cum merg lucrurile, pufni Drayson, Marele Amiral Thrawn ar putea cuceri încă trei Sectoare în zece zile. Vreţi să-i oferIţi posibilitatea să cucerească patru?

— Domnule amiral, luăm o singură fregată de asalt, îi reaminti Lando. Nu o duzină de crucişătoare spaţiale, sau o staţie orbitală de luptă. Ce atuuri ar putea deţine Thrawn, astfel încât o singură fregată de asalt să joace rolul decisiv într-un atac?

— Ce a putut face împotriva unor şantiere spaţiale bine apărate, folosind un singur cargobot capcană? replică Drayson. Domnilor, recunoaşteţi: atunci când ai de-a face cu cineva ca Thrawn, regulile obişnuite nu mai au nici o valoare. Este în stare să ţeasă o plasă atât de subţire, încât să n-o vedem decât după ce este prea târziu. A mai făcut lucrul ăsta.

Lando făcu o grimasă, totuşi nu-l putea acuza pe Drayson pentru prudenţa de care dădea dovadă. Cu două luni în urmă, când el şi Han fuseseră aduşi la baza militară secretă a lui Bel Iblis, el însuşi fusese pe trei sferturi convins că totul nu era decât un plan imens şi subtil, pe care Thrawn îl creease pentru a-i amăgi. Abia după bătălia pentru Katana fusese convins de contrar, şi atunci învăţase o lecţie utilă.

— Domnule amiral, cu toţii suntem de acord că Thrawn este un tactician strălucit, îşi alese el cuvintele

cu atenţie. Nu putem însă presupune că tot ceea ce se întâmplă în galaxie face parte dintr-un plan atotcuprinzător conceput de el. Mi-a luat stocurile de metale şi a scos Oraşul Nomad din funcţiune. Există şanse foarte mari ca asta să fie tot ceea ce-şi propusese.

Drayson clătină din cap.

— Calrissian, mă tem că nu-i suficient există şanse foarte mari. Adu-mi dovezi că Imperiul nu va profita de pe urma absenţei unei fregate de asalt şi mă voi gândi dacă să-ţi împrumut una.

— Haideţi, domnule amiral..

— În locul tău, continuă Drayson începând să-şi adune datacardurile, mi-aş ţine gura în privinţa legăturii cu proiectul minier Nkllon. Mulţi dintre noi n-au uitat că Thrawn s-a folosit de forezele tale în atacul asupra şantierelor spaţiale Sluis Van.

— Iar faptul că el a ştiut modul lor de funcţionare a zădărnicit atacul, îi reaminti curtenitor Bel Iblis. Mulţi dintre noi n-au uitat nici lucrul acesta.

— Asta presupunând că Thrawn intenţiona cu adevărat să fure navele, replică Drayson sculându-se de la masă. Eu unul bănuiesc că a fost la fel de încântat să le vadă avariate. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi – am de dirijat un război.

Ieşi, iar Lando oftă învins.

— Asta a fost, comentă el filozofic strângându-şi propriile datacarduri.

— Nu te amărî, îl sfătui Bel Iblis ridicându-se de pe scaun şi întinzându-şi obosit braţele. Problema reală n-o reprezintă Oraşul Nomad şi cu tine, ci persoana mea. Drayson a făcut dintotdeauna parte dintre cei care au considerat că dezacordul faţă de opiniile lui Mon Mothma era penultimul pas până la colaborarea cu Imperiul. În mod limpede, şi-a păstrat opiniile respective.

— Crezusem că te-ai înţeles cu Mon Mothma.

— Ah, da, ridică Bel Iblis din umeri şi porni spre uşă. Mai mult sau mai puţin... Ea m-a invitat să mă alătur din nou Noii Republici, eu i-am acceptat conducerea şi, oficial, totul este perfect. Amintirile vechi pier însă greu. Şi – se strâmbă uşor – trebuie să recunosc că plecarea mea din Alianţă după Alderaan s-ar fi putut face în mod mai diplomat. Urci la nivelul oaspeţilor?

— Da.

— Haide atunci, mergem împreună.

Ieşiră din sala de conferinţe şi porniră pe coridorul boltit spre turbo-lifturi.

— Crezi că s-ar putea răzgândi? întrebă Lando.

— Drayson? Nici gând. Dacă n-o putem smulge pe Mon Mothma din centrul de comandă, pentru ca să te asculte, cred că singura ta şansă este să speri că Ackbar va reveni pe Coruscant în următoarele două zile. Lăsând la o parte importanţa Oraşului Nomad, ţi-ar mai fi dator cu nişte favoruri.

Lando îşi reaminti scena aceea, mai degrabă stânjenitoare, când îl anunţase pe Ackbar că demisiona din funcţia de general.

— Favorurile n-o să însemne nimic, dacă şi el este de acord c-ar putea fi o înscenare... Mai ales după ce s-a fript o dată la Sluis Van.

— Asta-i adevărat, încuviinţă Bel Iblis. Aruncă o privire în lungul unui coridor transversal, când trecură prin dreptul lui, şi, când reveni la Lando, acestuia i se păru că-i distinge o încruntătură pe chip. Din păcate, toate astea sunt complicate de prezenţa sursei Delta pe care Thrawn a plantat-o în Palat. Simplul fapt că Thrawn nu are deocamdată planuri pentru Nkllon nu înseamnă că nu va născoci ceva, după ce-o să afle ce intenţionăm.

— Dacă află, îl corectă Lando. Sursa Delta nu-i chiar atotştiutoare. Han şi Leia au reuşit să îndeplinească unele misiuni importante fără să se afle nimic.

— Dovedind astfel, încă o dată, puterea fundamentală a grupurilor de dimensiuni mici. Totuşi ar fi bine să identificaţi scurgerea aceasta de informaţii şi s-o anihilaţi.

Trecură prin dreptul altui coridor transversal şi Bel Iblis privi iarăşi în lungul său. De data aceasta, încruntătură era evidentă.

— Necazuri? întrebă încetişor Lando.

— Nu sunt sigur... În aripa asta a Palatului n-ar trebui să existe şi gărzi?

Lando privi în jur. Într-adevăr, erau singuri pe coridoare.

— Poate c-au fost mutate la recepţia pentru Sarkan, sugeră el.

— Ceva mai devreme au fost, clătină Bel Iblis din cap. Am văzut cel puţin două, când am venit încoace.

Lando se uită în urmă şi o senzaţie neplăcută porni să-i furnice şira spinării.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu ştiu. Bel Iblis inspiră adânc. Eşti înarmat?

— Nu, mi-am lăsat blasterul în cameră. Nu crezusem că voi avea nevoie de el aici.

— Probabil că aşa este, încuviinţă celălalt şi-şi strecură mâna dreaptă sub haină. Probabil că există o explicaţie simplă şi perfect inocentă.

— Bineînţeles, fu de acord Lando scoţând comunicatorul. Să vedem despre ce poate fi vorba.

Activă dispozitivul...

Şi-l închise aproape instantaneu, când un pârâit de semnal static irupse din difuzor.

— Cred că explicaţia a încetat să mai fie simplă, se încruntă el simţind nevoia acută de a ţine un blaster în mână. Ce facem acum?

— Trebuie să găsim o modalitate de alertare a securităţii Palatului, răspunse Bel Iblis şi privi în jur.

Turbo-lifturile din faţă nu ne vor ajuta prea mult, deoarece deservesc numai zona rezidenţială, dar dincolo de ele există o scară, pe care se poate coborî în Palat. Eu zic să pornim într-acolo.

— De acord. Aş vrea totuşi să trecem mai întâi pe la apartamentul meu, să-mi iau blasterul.

— Bine. Nu luăm turbo-liftul – scara e chiar aici. E sigură şi tăcută.

Scara era la fel de pustie ca şi coridorul pe care îl părăsiseră. Suiră,

Însă când era pe punctul de a ieşi pe uşă, Bel Iblis ridică brusc mâna, în semn de avertisment. Lando se apropie uşor şi privi afară.

În faţa lor, îndepărtându-se prudent pe coridor se zărea o siluetă. O femeie zveltă cu păr roşu-auriu, care ţinea în mână un miniblaster.

Mara Jade.

Bel Iblis scoase blasterul, cu un foşnet abia audibil al metalului pe ţesătura hainei. Făcându-i semn lui Lando să-l urmeze, porni silenţios pe coridor în urma femeii.

Aproape că ajunseseră lângă ea, când se opri la coridorul transversal. Acolo se pregăti să privească după colţ...

Bel Iblis întinse blasterul.

— Gata, Jade, murmură el. Încet, şi fără probleme. S-a terminat.

Pentru o clipă, Lando fu sigur că femeia avea să se împotrivească. Ea

Întoarse capul pe jumătate, privind peste umăr, ca şi cum şi-ar fi apreciat oponenţii.

— Calrissian! rosti ea şi uşurarea din voce fu inconfundabilă, la fel ca încordarea. În Palat au intrat imperiali îmbrăcaţi în uniformele Securităţii. Tocmai am văzut patru dintre ei.

— Interesant, o privi Bel Iblis cu atenţie. Tu încotro porniseşi?

— Mă gândisem că n-ar fi rău să aflu ce au de gând, mârâi ea sarcastic. Vreţi să m-ajutaţi, sau nu?

Bel Iblis aruncă o privire după colţ.

— Nu văd pe nimeni. Probabil că au coborât deja. Bănuiesc că se îndreaptă fie spre centrul de comandă, fie spre recepţia pentru Sarkan.

Brusc, toate piesele puzzle-ului îşi găsiră locul în mintea lui Lando.

— Nu, vorbi el. N-au coborât, ci au urcat. Vor să-i răpească pe gemenii lui Leia.

Mara înjură încetişor.

— Ai dreptate. Thrawn i-a promis nebunului de C'baoth. Asta trebuie să fie!

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă şi Bel Iblis. Care-i apartamentul tău, Calrissian?

— Două uşi înapoi, arătă Lando peste umăr.

— Adu-ţi blasterul, zise generalul privind din nou după colţ. Tu şi Jade, o luaţi pe coridor până la scara principală. .Vedeţi dacă a ajuns cineva acolo, poate încercaţi chiar să-i avertizaţi pe Leia şi Solo. Eu cobor şi dau alarma.

— Ai grijă, este posibil să fi lăsat o ariergardă care să păzească scara, îl avertiză Mara.

— În mod sigur, au pus paznici pe scară în sus, zise Bel Iblis. Aveţi grijă.

Mai privi o dată după colţ, apoi dispăru.

— Aşteaptă aici, îi spuse Lando lui Mara pornind către apartamentul său. Vin imediat.

— Grăbeşte-te!

— Cât pot.

O luă la fugă spre cameră şi, când descuie uşa, se întoarse să arunce o privire la Mara. Femeia nu se clintise; era pe jumătate întoarsă după colţ, cu o expresie

concentrată, totuşi straniu de pustie, pe obrazul pe care i-l putea zări.

Faţa aceea... cumva, de undeva, îi era familiară. Provenea dintr-un timp, un loc şi un fundal pe care Lando şi nu le putea reaminti, deşi le cunoştea cu siguranţă.

Îşi alungă iute gândul. Indiferent cine ar fi fost ea, nu era în nici un caz momentul potrivit pentru a pierde vremea. Han, Leia şi copiii lor se găseau în pericol de moarte... iar el şi Mara îi puteau salva.

Se năpusti în apartament.

***

Leia Organa Solo. Leia Organa Solo. Trezeşte-te. Eşti în pericol. Trezeşte-te. Leia Organa Solo, trezeşte-te...

Icnind, Leia se trezi din vis, cu ultimele amintiri ale glasului acela insistent reverberându-i în minte. Pentru câteva clipe de înceţoşare mentală, nu-şi putu aminti unde se afla, iar ochii ei şi percepţiile Jedi scanară încordate încăperea întunecoasă, străduindu-se s-o identifice. Apoi ultimele crâmpeie de somn se destrămară şi ea reveni în apartamentul din Palatul Imperial. Alături, Han oftă în somn şi se întoarse pe partea cealaltă; gemenii dormeau în leagănul lor; în camera adiacentă, Winter dormea de asemenea, fără îndoială visând în imaginile desenate cu precizie de laser ale memoriei ei perfecte. Iar în afara apartamentului...

Leia se încruntă. În exteriorul uşii se găsea cineva. Ba nu... mai multe persoane. Cel puţin cinci-şase, grupate în jurul uşii.

Lunecă din pat, ridicând în mod reflex blasterul şi sabia laser de pe podea. Probabil că nu era nici un motiv de alarmă – mai mult ca sigur, era vorba despre nişte gărzi care se opriseră ca să flecărească înainte de a-şi relua rondul. Deşi, într-un astfel de caz, încălcau regulile destul de stricte privind sarcinile personalului de pază.

Trebuia să găsească o cale diplomată, dar fermă de a le a reaminti asta.

Călcând fără zgomot pe covorul gros, ieşi din dormitor şi traversă salonul, îndreptându-se către uşă şi în acelaşi timp parcurgând rutina Jedi de amplificare a percepţiilor. Dacă ar fi putut auzi şi identifica vocile gărzilor din interiorul apartamentului, le-ar fi putut mustra între patru ochi, a doua zi dimineaţă.

Nu reuşi să ajungă la uşă. La jumătatea salonului, se opri brusc, când auzul amplificat începu să distingă un zumzet slab venind din faţă.

Ciuli urechile, încercând să ignore distragerea propriilor ei bătăi de inimă. Sunetul era slab, dar clar, şi ştia că-l mai auzise undeva.

Apoi, dintr-o dată, îşi reaminti: era bâzâitul unui şperaclu electronic. Cineva voia să intre prin efracţie în apartamentul lor.

Şi chiar pe când stătea înlemnită de şoc, zăvorul făcu clic şi se deschise.

Nu avea timp să fugă şi nu avea unde să se refugieze... totuşi proiectanţii Turnului nu ignoraseră genul acela de primejdii. Ridicând blasterul şi sperând cu disperare că mecanismul mai funcţiona, Leia trase două focuri în uşă.

Lemnul era una dintre esenţele cele mai dure cunoscute în galaxie şi probabil că salvele ei nu străpunseră nici un sfert din grosimea tăbliei. Era însă suficient. Senzorii încorporaţi luară cunoştinţă de atac şi, în clipa în care detunăturile blasterului asurziseră auzul amplificat al prinţesei, uşa metalică grea de securitate coborâse pe dinăuntru.

— Leia? se auzi vocea lui Han, părând foarte îndepărtată prin ţiuiturile din urechile femeii.

— Cineva a încercat să forţeze uşa, răspunse ea. Se întoarse şi alergă spre locul unde Han se oprise, în pragul

dormitorului, cu blasterul în mână. Am coborât uşa de securitate, dar asta nu-i va opri.

— Nu mult timp, încuviinţă bărbatul examinând uşa. Du-te în dormitor şi cheamă Securitatea... Eu încerc să-i ţin în loc.

— Bine. Fii prudent – par foarte hotărâţi.

De abia terminase de vorbit, când întreaga cameră păru că se cutremură. Abandonând subtilitatea, intruşii porniseră să demoleze uşa exterioară.

— Mda, par realmente hotărâţi, încuviinţă Han. Scoală-i pe Winter şi pe C-3PO, şi ia gemenii. Trebuie să decidem rapid.

***

Primul sunet ce coborî pe sub arcadele delicate ale scării Turnului putea să fi fost detunătura îndepărtată a unui blaster, deşi Mara n-ar fi băgat mâna în foc. Următorul, care se auzi aproape imediat, nu mai putea fi pus la îndoială.

— Hopa, murmură Calrissian. Necazuri!

Încă o detunătură reverberă pe scară.

— Pare un blaster greu, ciuli urechile Mara. Probabil că n-au putut deschide uşa fără să fie auziţi.

— Sau poate că nu vor decât gemenii, replică mohorât Calrissian desprinzându-se de colţul unde se opriseră. Haide!

— Stai, îl opri Mara prinzându-l cu o mână.

Examină terenul din faţa lor. Arcada lată a primului tronson de trepte se oprea la un palier care avea o balustradă din piatră dăltuită migălos. De abia vizibile din locul unde stăteau ei, se întrezăreau deschiderile a două scări mai înguste ce continuau în sus, spiralând invers, din capetele opuse ale palierului.

— Palierul poate fi un loc bun pentru o ariergardă şi nu mă simt în stare să opresc o salvă de blaster cu pieptul.

Calrissian bolborosi ceva nerăbdător, totuşi rămase locului. După o clipă, fu probabil fericit că o făcuse.

— Ai dreptate, murmură, este cineva lângă scara din stânga.

— Înseamnă că-i unul şi în dreapta, zise Mara examinând cu atenţie contururile şi scobiturile balustradei sculptate.

O altă salvă de blaster răsună de sus. Agenţilor imperiali de Contrainformaţii le plăcea să pândească din umbre...

— Plus câte unul de fiecare parte a scării principale, adăugă ea. Cam la doi metri de margine.

— I-am văzut, încuviinţă Calrissian. N-o să fie uşor. Privi peste umăr, spre scară. Haide, Bel Iblis, vino o dată!

— N-ar fi rău să se grăbească, spuse şi Mara trăgând prudent cu ochiul către cei patru imperiali şi străduindu-se să-şi reamintească detaliile Turnului. Uşa lui Organa Solo nu va rezista prea mult.

— Oricum nu într-atât cât ne poate rezista ariergarda asta, încuviinţă Calrissian şuierând uşor printre dinţi. Stai aşa! Rămâi aici – am o idee.

— Unde te duci? întrebă Mara, când el se îndepărtă de colţ.

— La hangarul principal, se repezi Calrissian spre scara dinapoia lor. Ceva mai devreme Chewie era acolo, lucrând la *Şoim*. Dacă n-a plecat, putem sui prin exteriorul Turnului, şi să-i evacuăm.

— Cum? Ferestrele sunt din oţel transparent – nu le poţi perfora fără să ucizi pe toţi cei dinăuntru.

— Nu va fi nevoie s-o fac, rânji Calrissian. Leia are o sabie de lumină. Tu ţine-i ocupaţi pe tipii ăştia, bine?

Dispăru pe scară.

— Bine, mârâi Mara în urma lui, revenind cu atenţia asupra imperialilor aflaţi pe palierul de mai sus.

Oare o observaseră pe ea şi pe Calrissian? Probabil că da. Iar în cazul acesta, individul din stânga scării se expunea acum, doar pentru ca s-o momească să iasă din ascunzătoare.

Ei bine, trebuia să se prefacă păcălită. Trecându-şi blasterul în mâna stângă, Mara îşi sprijini încheietura de colţ şi ţinti cu atenţie...

Salva trasă de pe cealaltă scară pulveriză peretele deasupra blasterului ei, împroşcându-i mâna cu fragmente fierbinţi de piatră.

— La naiba! exclamă femeia, retrăgându-şi mâna şi îndepărtând schijele.

Erau aşadar şmecheri, da? Ei bine, mai avusese de-a face cu şmecheri din ăştia. Schimbă priza pe mânerul armei şi reveni spre colţ...

Furnicătura bruscă de pericol din fundul minţii îi salvă viaţa. Se lăsă într-un genunchi şi în aceeaşi clipă două lovituri de blaster ţâşniră exact din faţa ei, oprindu-se în piatra unde îi fusese capul. Instantaneu se aruncă înapoi, aterizând pe o parte, cu ochii şi blasterul îndreptaţi către locul din care se trăsese.

Erau doi imperiali, avansând silenţios spre ea pe coridorul din partea opusă scării. Se rostogoli pe burtă, trăgând două focuri, fără să-i nimerească. Apucă blasterul cu ambele mâini, străduindu-se să ignore salvele ce începuseră să se apropie neplăcut de mult, îl ţinti pe cel mai din dreapta şi trase de două ori.

Individul tresări şi se prăbuşi, cu arma trăgând în mod reflex şi inutil spre plafon. O salvă sfârâi pe lângă urechea lui Mara, când îl ţinti pe al doilea imperial, iar alta se apropie şi mai mult, când blasterul său se îndreptă către ea...

Pe neaşteptate, peste capul femeii se revărsă o furtună orbitoare de focuri blaster. Imperialul de vizavi se prăbuşi ca o bantha greoaie şi rămase nemişcat.

Mara se răsuci. Şase gărzi de securitate se grăbeau spre ea de la palierul inferior al scării. Înapoia lor venea Bel Iblis.

— Ai păţit ceva? o întrebă generalul.

— N-am nimic, mormăi ea şi se îndepărtă mai mult de colţ.

O făcuse la timp; imperialii de pe platformă, văzându-şi dejucat atacul surpriză, deschiseseră foc susţinut. Mara sări în picioare, strecurându-se pe sub jerbele de fragmente de piatră desprinse din pereţi.

— Calrissian a coborât la hangar, îl anunţă pe Bel Iblis.

— Ne-am întâlnit cu el, când suiam, încuviinţă bărbatul în timp ce gărzile de securitate avansară prudent. Ce s-a întâmplat aici?

— Doi întârziaţi la petrecere, arătă Mara cu vârful bărbiei spre coridor. Probabil că reveneau de la secţia comunicaţii. Amicii lor de pe palier au încercat să-mi abată atenţia, pe când se furişau către mine. Au fost cât pe-aici să reuşească.

— Mă bucur că n-au făcut-o, zise Bel Iblis privind atent peste umărul ei. Locotenente!

— Nu va fi uşor, domnule general, răspunse comandantul gărzilor. Am trimis la arsenal după un blaster E-Web cu repetiţie şi-n clipa când soseşte îi radem de pe platforma aia. Până atunci însă nu putem decât să-i ţinem ocupaţi şi să sperăm că fac vreo prostie.

Bel Iblis încuviinţă încetişor din cap, cu buzele strânse într-o linie subţire şi cu încordarea citindu-i-se în ochi. Era o expresie pe care Mara o zărise rareori şi numai pe chipurile celor mai buni comandanţi militari – expresia

unui lider care se pregăteşte să-şi trimită oamenii la moarte.

— Nu putem aştepta, rosti el cu glas tensionat, dar decis. Până atunci, cei de sus vor sparge uşa lui Solo. Va trebui să-i atacăm acum.

Comandantul gărzilor inspiră adânc.

— Am înţeles, domnule general. Băieţi – aţi auzit. Căutăm nişte puncte de acoperire şi-i dăm drumul.

Mara se apropie de Bel Iblis.

— N-o să ajungă la timp, şopti ea.

— Ştiu, îi răspunse el în acelaşi fel, dar cu cât putem doborî mai mulţi acum, cu atât vom avea mai puţini oponenţi, când restul va coborî scările.

Privi iarăşi peste umărul femeii şi continuă cu glas şi mai scăzut:

— Atunci când vor avea ostatici.

***

O salvă finală de blaster greu urmată de o bubuitură metalică înfundată, apoi linişte.

— Vai de mine, gemu C-3PO din colţul în care încerca să se facă nevăzut. Cred c-au străpuns uşa de securitate.

— Mă bucur că eşti aici să ne spui toate astea, mârâi nervos Han rotindu-şi întruna ochii prin dormitorul lui Winter.

Leia ştia prea bine că era zadarnic – deja, folosiseră tot ce se putea pentru baricadare. Patul şi noptiera lui Winter propteau uşa dublă, iar dulapul de haine fusese răsturnat şi apropiat de fereastră, pentru ca să slujească drept adăpost improvizat dinapoia căruia să tragă cu blasterele. Asta era totul. Până ce atacatorii nu spărgeau şi uşile de acces de aici, nu puteau face nimic decât să aştepte.

Prinţesa inspiră profund, străduindu-se să-şi potolească ritmul rapid al inimii. De la prima tentativă de răpire de pe Bimmisaari, considerase că imperialii o vânau exclusiv pe ea – un gând nu tocmai plăcut, dar, cu care, după anii de război, devenise mai mult sau mai puţin obişnuită.

De data aceasta era altceva. De data aceasta, n-o vânau pe ea şi pe gemenii nenăscuţi, ci pe copiii ei. Copii care îi puteau fi luaţi, fizic, din braţe şi ascunşi undeva unde să nu-i mai poată găsi niciodată.

Strânse mai tare mânerul sabiei. Nu, aşa ceva n-avea să se întâmple! Ea n-avea să permită.

Din exteriorul dormitorului se auzi un trosnet de lemn.

— Asta a fost canapeaua, murmură Han. Alt trosnet. şi scaunul... De fapt, nu sperasem că aveau să-i încetinească...

— Oricum, trebuia încercat, zise Leia.

— Mda. Ţi-am zis de câteva luni că ne trebuie mai mult mobilier.

Leia surâse încordat şi-l strânse de mână. Pe Han te puteai bizui

Întotdeauna că va încerca să relaxeze o situaţie tensionată.

— Minţi, oricum nici nu stai pe-aici. Privi spre Winter, care stătea pe podea, sub fereastra din oţel transparent, ţinându-i pe gemeni în braţe. Ce fac?

— Cred că se trezesc.

— Aşa-i, încuviinţă Leia şi mângâie mental fiecare copil, căutând să le trimită cât mai multă linişte.

— Încearcă să-i ţii tăcuţi, şopti Han. Tipii de afară n-au nevoie de ajutor.

Prinţesa aprobă din cap şi un val nou de tensiune îi strânse inima. Ambele dormitoare – al lor şi al lui Winter – aveau uşi spre salon, astfel că atacatorii aveau şanse

egale de a alege uşa îndărătul căreia se ascundeau ţintele lor. Cu genul de armament pe care, fără îndoială, îl aveau la îndemână, alegerea greşită nu i-ar fi întârziat mai mult de câteva minute, totuşi câteva minute puteau să însemne diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Bubuitura unui blaster greu se auzi prin perete din direcţia dormitorului lor şi, pentru o clipă, Leia îşi regăsi respiraţia. Dar numai pentru o clipă. După o secundă, sunetul se repetă din nou, de data aceasta dinspre uşa din faţa lor. Confruntaţi cu două uşi, imperialii deciseseră să le spargă pe amândouă.

Se întoarse la Han şi văzu că el o privea.

— Vor fi totuşi încetiniţi, îi reaminti bărbatul cu cuvinte mai liniştitoare decât aura dinapoia lor. Vor fi nevoiţi să-şi dividă puterea de foc. Mai câştigăm niţel timp.

— Dacă ne-ar fi de folos la ceva, privi zadarnic Leia prin odaie.

Anii petrecuţi de Winter prin galaxie, ajutând Aprovizionarea şi Intendenţa Rebeliunii, o obişnuiseră să nu aibă multe bunuri şi, pur şi simplu, acolo nu exista nimic care să le fie de folos.

Altă rafală de focuri se auzi din exterior, urmată de pârâitul lemnului. Uşile normale dintre dormitoare aveau să fie distruse în scurt timp, rămânând numai uşile de securitate interioare. Leia privi iarăşi în jurul încăperii şi disperarea începu să-i înceţoşeze gândurile. Dulapul, patul, noptiera – asta era tot. Nimic, doar uşile de securitate, ferestrele din oţel transparent şi pereţii goi.

Pereţi goi...

Brusc îşi reaminti de sabia laser pe care o strângea în mână.

— Han, de ce n-o ştergem pur şi simplu de aici? întrebă ea şi primul licăr prudent de speranţă îi pâlpâi prin inimă. Aş putea să tai o ieşire prin pereţi, până la

apartamentul vecin. Şi nu va trebui să ne oprim acolo – am parcurge jumătate din coridor, înainte ca ei să străpungă uşa.

— M-am gândit deja la asta, replică bărbatul încordat. Necazul este că, probabil, s-au gândit şi ei.

Leia înghiţii un nod amar. Aşa era, imperialii s-ar fi aşteptat cu siguranţă la o asemenea încercare din partea lor.

— Atunci să coborâm la etajul inferior. Sau să urcăm la cel de sus. Crezi că s-ar aştepta să trecem prin tavan?

— L-ai văzut pe Thrawn în acţiune. Tu ce crezi?

Leia oftă şi scurtul licăr de speranţă se destrămă. Soţul ei avea dreptate. Dacă Marele Amiral plănuise personal atacul acesta, ar fi putut, practic, să deschidă uşa de securitate şi să se predea. Tot ceea ce ar fi putut inventa ei fusese deja anticipat în cel mai mărunt detaliu, cu replici pregătite la fiecare mişcare.

Clătină brusc din cap.

— Nu, zise ea cu glas tare. Nu-i infailibil. L-am mai învins şi-o putem face din nou.

Se întoarse, privind spre Winter şi gemenii care continuau să doarmă sub fereastră.

Fereastra...

— Bun, vorbi fără grabă. Ce-ai zice atunci, dacă am ieşi pe fereastră?

Han se holbă la ea.

— Şi de acolo?

— Oriunde am putea ajunge. Blasterele asaltau acum uşile de securitate. În sus, în jos, în lateral... nu contează.

Han continua să poarte o expresie de uluire pe chip.

— Iubito, în cazul în care n-ai observat, pereţii sunt din piatră şlefuită. Nici Chewie n-ar putea să-i escaladeze fără echipament de alpinism.

— De aceea nu se vor aştepta să pornim într-acolo, replică Leia examinând din nou fereastra. Poate că reuşesc să sap nişte trepte cu sabia...

Se opri şi privi mai atentă fereastra. Nu fusese o reflexie a sistemului de iluminare interior, ci, într-adevăr, se apropiau două proiectoare.

— Han...

Bărbatul se răsuci fulgerător.

— Hopa, murmură el. Alţii? Grozav!

— N-ar putea să fie o echipă de salvare?

— Mă-ndoiesc, clătină el din cap şi studie luminile ce se apropiau. N-au trecut decât câteva minute de când a început atacul. Ia stai niţel...

Leia privi afară. Proiectoarele începuseră să pâlpâie. Le examină şablonul, încercând zadarnic să-l potrivească unui cod cunoscut...

— Căpitane Solo! rosti cu glas surescitat C-3PO. După câte ştii, sunt fluent în peste şase milioane de forme de comunicare...

— Este Chewie, îl întrerupse Han sărind în picioare şi agitând braţele în faţa ferestrei.

— ...iar semnalul acesta pare asociat unuia dintre codurile folosite de jucătorii profesionişti de sabacc, atunci când...

— Trebuie să spargem fereastra, spuse Han. Leia?

— Imediat.

Prinţesa lăsă blasterul şi se ridică în picioare, cu sabia pregătită.

— ...îi trişează pe ceilalţi participanţi la partidă...

— Gura, Auriule, se răsti Han, ajutând-o pe Winter să ia gemenii de sub fereastră.

Luminile de afară se apropiau cu iuţeală şi Leia putea acum să distingă forma vagă a *Şoimului* pe fundalul strălucirii oraşului de dedesubt. O amintire îi fulgeră prin minte – tentativa de răpire a noghrilor de pe Bpfassh

folosise ca momeală un *Şoim* fals. Totuşi imperialii nu s-ar fi gândit să utilizeze codul unui jucător de sabacc... sau ar fi făcut-o?

Aproape că nici nu mai conta. Prefera să dea piept cu inamicii la bordul unei nave, decât să stea aici şi să-i aştepte să spargă uşile. Şi ar fi putut simţi dacă Chewbacca era sau nu înăuntru cu mult înainte de a fi ajuns la bord. Se apropie de fereastră, activă sabia laser şi o ridică mult deasupra capului...

Iar înapoia ei, cu o ultimă şi asurzitoare bubuitură, uşa de securitate cedă.

Leia se răsuci fulgerător, întrezărind, prin fum şi scântei, siluetele a doi bărbaţi, care împinseră în lături noptiera şi apoi se azvârliră la podea; aproape simultan, Han o prinse de braţ şi o trânti pe jos. O perdea de foc de acoperire se revărsă peste perete şi fereastră, iar femeia dezactivă sabia şi luă din nou blasterul. Pe jumătate apărat de dulapul cu haine, Han răspundea salvelor. În pragul uşii apăruseră alţi patru imperiali, care sfârtecau rapid baricada lor improvizată. Leia strânse din dinţi şi trase, condusă de experienţa îndelungată şi de Forţă, dar ştiind în acelaşi timp că totul era zadarnic. Cu cât schimbul de focuri continua mai mult, cu atât sporeau şansele ca o lovitură rătăcită să-i lovească unul dintre copii...

Iar apoi, pe neaşteptate, ceva îi atinse mintea. O apăsare mentală – pe jumătate sugestie, pe jumătate solicitare. Iar ceea ce-i spuse...

Inspiră adânc.

— Opriţi! strigă, căutând să se facă auzit peste vacarm. Opriţi focul! Ne predăm.

Salvele se diminuară, apoi încetară. Lăsându-şi blasterul pe dulapul pe jumătate distrus, Leia ridică braţele, când cei doi imperiali de pe podea se sculară

precaut şi porniră spre ea. Şi încercă să ignore privirea de neîncredere uluită a lui Han.

***

Balustrada de lângă scara din dreapta erupse într-un nor de aşchii şi pulbere de piatră, când fu străpunsă finalmente de focul concentrat al gărzilor de securitate. Focul de răspuns de pe palier lovi una dintre gărzi în clipa când balustrada cedă şi o azvârli înapoi pe spate, unde rămase nemişcată. Mara privi după colţ, prin sfărâmături şi fulgerele orbitoare de blastere, întrebându-se dacă izbutiseră să-l doboare pe imperial, aşa cum încercaseră.

Reuşiseră. Prin fumul care se destrăma, distinse forma unui trup carbonizat şi acoperit de praf.

— Au anihilat unul, îi raportă lui Bel Iblis. Au mai rămas trei.

— Plus cine ştie câţi or mai fi la etaj, îi reaminti el înnegurat. Să sperăm că norocul legendar al lui Solo se va extinde asupra lui Leia, a gemenilor şi asupra celor de sus, pe care-i vor lua ostatici.

— Este a doua oară când pomeneşti cuvântul ăsta, observă Mara.

Bel Iblis ridică din umeri.

— Un paravan de ostatici este singurul mod în care pot ieşi de aici şi sunt sigur că ei o ştiu. Singura lor opţiune este în sus şi i-am spus deja lui Calrissian să trimită câteva navete de vânătoare să blocheze spaţiul aerian de deasupra Palatului. Turbo-liftul este blocat, prin urmare trebuie să coboare pe scară.

Mara îl privi şi o străbătu un fior de gheaţă. Din cauza agitaţiei şi derulării rapide a evenimentelor, nu avusese timp să analizeze toate nuanţele situaţiei. Acum însă cuvintele bărbatului şi propriile ei amintiri îndepărtate se combinară într-o intuiţie fulgerătoare.

Rămase nemişcată două-trei secunde, analizând totul şi întrebându-se dacă era real, sau doar produsul imaginaţiei ei. Totul se lega însă. Logic, scânteietor din punct de vedere tactic, purtând amprenta Marelui Amiral Thrawn. Acela trebuia să fie răspunsul.

Şi ar fi funcţionat... dacă n-ar fi existat un detaliu. În mod evident, Thrawn nu ştiuse că ea se afla aici. Sau nu credea că Mara fusese într-adevăr Mâna împăratului.

— Mă-ntorc imediat, i se adresă lui Bel Iblis.

Îl ocoli şi porni în fugă pe coridor. Coti pe coridorul transversal şi examină cu atenţie friza sculptată din partea de sus a peretelui. Undeva pe acolo trebuia să se găsească semnul discret pe care-l căuta.

Acolo! Se opri în faţa panoului cu aspect banal şi privi în ambele direcţii ale coridorului. Poate că Skywalker şi Organa Solo îi acceptau fără şovăieli fostele loialităţi, dar se îndoia că şi ceilalţi rezidenţi ai Palatului ar fi fost la fel de nepăsători în privinţa aceea. Totuşi coridorul era pustiu. Se ridică pe vârful picioarelor, strecură două degete în indentaţiile corespunzătoare şi lăsă căldura mâinii ei să pătrundă în senzorii ascunşi.

Cu un clic slab, panoul glisă.

Mara se strecură înăuntru, închise panoul şi privi în jur. Construite aproximativ paralel cu puţurile turbo-lifturilor, pasajele secrete ale împăratului erau, inevitabil, strâmte, dar erau iluminate, anti-praf şi izolate fonic. Mai important încă, aveau s-o ducă dincolo de imperialii de pe palier.

După două minute şi trei tronsoane de trepte se afla la panoul de acces de la nivelul lui Organa Solo. Femeia inspiră adânc de câteva ori, pregătindu-se pentru luptă, apoi se strecură pe coridor.

Din cauza luptelor ce se purtau cu trei paliere mai jos, s-ar fi aşteptat să găsească o unitate secundară de pază, care să asigure spatele celor de pe platformă. Avea

dreptate: doi bărbaţi în uniformele de acum familiare ale Securităţii Palatului erau ghemuiţi lângă pereţi, cu spatele la ea, supraveghind capătul opus al coridorului. Zgomotele salvelor blaster ce răsunau din direcţia cealaltă era îndeajuns ca să-i acopere paşii ei tăcuţi şi probabil că nici unul dintre imperiali nu ştiu când îi împuşcă. După ce verifică rapid că-i scosese definitiv din luptă, porni spre apartamentul lui Organa Solo.

Ajunsese acolo şi se pregătea să păşească peste sfărâmăturile uşii exterioare, când salvele de blaster dinăuntru fură acoperite de o bubuitură asurzitoare.

Mara strânse din dinţi, auzind blasterele defensive deschizând focul. Dacă s-ar fi năpustit înăuntru, fără să încerce măcar să se camufleze, n-ar fi reuşit decât să fie ucisă instantaneu. Pe de altă parte, dacă pierdea prea mult timp cu furişatul, era posibil ca una dintre persoanele dinăuntru să fie omorâte înainte ca ea să fi ajuns în poziţie de tragere.

Doar dacă nu...

Leia Organa Solo, apelă în gând, extinzându-se prin Forţă, aşa cum făcuse mai devreme, când Calrissian se dusese să-şi ia blasterul. Nici atunci, dar nici acum nu avea siguranţa că Organa Solo o putea auzi. *Sunt Mara. Vin dinapoia lor. Predaţi-vă. Mă auzi? Predaţi-vă. Predaţi-vă. Predaţi-vă.*

Apropiindu-se uşa exterioară, auzi strigătul lui Organa Solo, abia acoperind focul blasterelor:

— Opriţi! Opriţi focul! Ne predăm.

Cu grijă, Mara trase cu ochiul pe după uşă şi-i zări: patru imperiali, în picioare sau în genunchi, de o parte şi cealaltă a marginilor înnegrite ale uşii, cu blasterele îndreptate precaut spre interior, iar alţi doi, în cameră, începând să se ridice din poziţiile ghemuite de pe podea. Nici unul nu era deloc atent în direcţia ei.

Rânjind mulţumită, Mara coborî ţeava blasterului şi deschise focul.

Doborî doi înainte ca restul să se dezmeticească. Al treilea căzu, pe când se răsucea cu arma către ea. Al patrulea fusese cât pe aici să apese pe trăgaci, înainte ca să-l ucidă un foc tras din interior.

Peste cinci secunde, totul se încheiase.

***

Exista un singur supravieţuitor. Nu se ştia însă dacă avea să trăiască.

— Credem că este conducătorul grupului, îi spuse Bel Iblis lui Han pe când mergeau pe coridor spre aripa medicală a Palatului. Deocamdată a fost identificat – maiorul Himron. Nu vom şti mai multe până nu-şi revine. Dacă-şi mai revine.

Han aprobă din cap, privind în trecere la altă pereche alertă de gărzi. Dacă nu altceva, măcar urmările acestui fiasco puseseră pe jar securitatea Palatului. Era de altfel momentul.

— Ştiţi cum au intrat?

— Asta va fi una dintre primele întrebări. Este la reanimare... pe aici.

Lando îi aştepta la uşă, însoţit de un medic.

— A păţit cineva ceva? întrebă el cercetându-şi atent prietenul. L-am trimis pe Chewie sus, dar mi s-a spus că trebuie să rămân aici, cu prizonierul.

— Toată lumea-i bine, răspunse Han în timp ce Bel Iblis trecu pe lângă Lando trăgându-l pe medic în lateral. Chewie venise înainte de plecarea mea şi le ajută pe Leia şi Winter să se instaleze în alt apartament. Apropo, mulţumesc c-ai suit după noi.

— Pentru puţin, mârâi Lando. Tot n-aveam altceva de făcut decât să privim. Nu-ţi puteai amâna cu încă două minute focurile de artificii?

— Nu da vina pe mine. A fost acţiunea lui Mara.

O umbră păru că traversează faţa lui Lando.

— Mda, Mara.

— Ce vrei să zici prin asta? se încruntă Han.

— Nu ştiu... Ceva continuă să mă frământe în legătură cu ea. Mai ţii minte ce ţi-am zis la baza lui Karrde de pe Myrkr, când, înainte de sosirea lui Thrawn, a trebuit să ne ascundem în pădure?

— Că ţi se pare c-o ştii de undeva, încuviinţă Han pe care observaţia aceea îl intrigase de atunci. Ţi-ai adus aminte de unde o ştii?

— Nu încă, dar sunt sigur că m-apropii.

Han se uită spre Bel Iblis şi medic, amintindu-şi cuvintele lui Luke, spuse la două zile după aceea, după ce plecaseră de pe Myrkr. Mara îi declarase fără ocolişuri că dorea să-l ucidă.

— Indiferent unde ai fi văzut-o, acum pare de partea noastră.

— Mda, mormăi posac Lando, poate că aşa-i.

Bel Iblis le făcu semn să se apropie.

— Vom încerca să-l trezim. Haideţi!

Intrară în salon. În jurul patului se aflau şase medici şi droizi MD; plus trei dintre ofiţerii de securitate ai lui Ackbar. La semnul lui Bel Iblis, un medic se apleacă deasupra perfuziei imperialului. Când Han şi Lando ajunseră lângă laturile patului, bărbatul tuşii şi deschise brusc ochii.

— Maior Himron? rosti unul dintre ofiţerii de securitate. Mă auzi?

— Da, murmură imperialul clipind des.

Ochii i se plimbară peste cei din jurul său... şi lui Han i se păru că, brusc, devine mai alert.

— Da, repetă el cu glas mai tare.

— Atacul vostru a eşuat, urmă ofiţerul. Oamenii tăi sunt morţi şi nu suntem siguri dacă tu însuţi vei supravieţui.

Himron suspină şi închise ochii. Faţa continua totuşi să-şi păstreze expresia de atenţie.

— Destinul bătăliilor, zise el.

Bel Iblis se apropie de pat.

— Cum aţi pătruns în Palat?

— Acum... nu mai contează, şopti Himron cu respiraţia tot mai neregulată. Uşa secretă. Construită în... acelaşi timp cu... pasajele personale. Încuiată pe dinăuntru. Ea ne-a dat drumul.

— Cine v-a dat drumul înăuntru?

Himron deschise ochii.

— Legătura noastră de-aici. Numele... Jade.

Bel Iblis privi surprins către Han.

— Mara Jade?

— Da. Himron închise din nou ochii şi oftă adânc. Agent special... al Imperiului. Numită cândva... Mâna împăratului.

Amuţi şi păru că se afundă mai mult în pat.

— Asta-i tot ce vă permit deocamdată, domnule general, interveni medicul-şef. Are nevoie de odihnă şi trebuie să-l stabilizăm. Poate că peste o zi sau două, va fi îndeajuns de refăcut pentru a răspunde la mai multe întrebări.

— Aşa este, încuviinţă unul dintre ofiţerii de securitate pornind spre uşă. Ne-a oferit deocamdată un capăt de pistă.

— Stai puţin, strigă Han după el. Încotro?

— Încotro crezi? S-o arestăm pe Mara Jade.

— Pe ce bază – pe cuvintele unui imperial?

— N-are alternativă, Solo, murmură Bel Iblis punând o mână pe umărul lui Han. După o acuzaţie atât de

serioasă, detenţia preventivă este absolut necesară. Nu-ţi face griji... o să clarificăm situaţia.

— Ar fi bine s-o faceţi cât mai repede! îl avertiză Han. Agent imperial pe naiba! A ucis cel puţin trei dintre ei sub ochii mei...

Se opri, zărind expresia de pe chipul lui Lando.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-am amintit, rosti prietenul său focalizându-şi treptat privirea asupra sa. Ştiu unde am văzut-o. Era una dintre noile dansatoare ale lui Jabba Huttul, pe Tatooine, când îţi plănuiam salvarea.

— A lui Jabba? se încruntă Han.

— Da. Şi nu sunt foarte sigur... dar în nebunia generală dinaintea plecării spre Groapa Mare a lui Carkoon, parcă-mi amintesc că l-a rugat pe Jabba s-o lase pe velier. Ba nu, nu-l ruga – îl implora.

Han plecă privirea către maiorul Himron redevenit inconştient. Mâna împăratului? Iar Luke spusese că voia să-l ucidă...

Îşi alungă gândul.

— Nu-mi pasă unde era, se răsti. I-a ucis pe imperialii aceia şi ne-a salvat. Haide, s-o ajutăm pe Leia să-i liniştească pe gemeni şi după aceea să punem lucrurile cap la cap.

***

Capitolul 10

Barul *Vârtejul lui Whistler* de pe Trogan era unul dintre cele mai bune exemple văzute de Karrde al unei idei bune distruse de incapacitatea designerilor de a-şi gândi planul până la capăt. Situat pe

coasta celui mai populat continent de pe Trogan, localul fusese construit în jurul unei formaţiuni naturale numită Ceaşca, o depresiune stâncoasă în formă de castron, deschisă în partea inferioară către ocean. De şase ori pe zi, mareele puternice ale planetei ridicau sau creşteau nivelul apei din Ceaşcă, preschimbând-o într-un maelstrom violent de apă înspumată. Mesele erau dispuse concentric în jurul depresiunii şi asigurau un echilibru elegant între lux şi fenomenul natural spectaculos – o atracţie perfectă pentru miliardele de oameni şi extratereştri îndrăgostiţi de combinaţia respectivă.

Cel puţin aşa crezuseră designerii şi sponsorii lor. Din nefericire, ignoraseră trei aspecte: în primul rând, faptul că un asemenea loc era, aproape prin definIţie, o atracţie turistică, depinzând de fluctuaţiile pieţei; în al doilea rând, că, o dată ce farmecul Vârtejului în sine se banaliza, designul circular împiedica remodelarea locului pentru orice alt tip de divertisment; şi că, în al treilea rând, chiar în cazul unei remodelări, zgomotul mini-talazurilor din Ceaşcă i-ar fi afectat probabil popularitatea.

Locuitorii lui Calius saj Leeloo de pe Berchest îşi preschimbaseră ruinata atracţie turistică într-un centru comercial. Cei de pe Trogan abandonaseră pur şi simplu *Vârtejul lui Whistler*.

— Tot mă aştept să apară cineva care să cumpere localul şi să-l renoveze, comentă Karrde privind mesele şi scaunele goale.

Însoţit de Aves, mergea pe unul dintre culoarele interioare, către Ceaşcă şi silueta care-i aştepta acolo. Desigur, anii de abandonare se simţeau; totuşi locul nu arăta chiar atât de jalnic pe cât s-ar fi putut.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna, încuviinţă Aves. Sigur că da, niţel cam zgomotos, dar în ziua de azi aşa este aproape peste tot.

— În tot cazul, îngreunează evident trasul cu urechea. Aşa ceva şi ar fi meritat toţi banii. Salut, Gillespee!

— Salut, încuviinţă Gillespee ridicându-se de la masă şi întinzându-i mâna. Chiar începusem să mă întreb dacă vei mai apărea.

— Stabilisem să ne întâlnim peste două ore, îi reaminti Aves.

— Haide, haide, rânji Gillespee. De când Talon Karrde vine vreodată la ora fixată? Deşi v-aţi fi putut cruţa efortul – ai mei au verificat deja locul.

— Mulţumesc pentru deranj, făcu Karrde.

Desigur, asta nu însemna că avea să-şi oprească oamenii de la a-l mai verifica o dată. Cu Imperiul suflându-i în ceafă şi cu o garnizoană imperială situată la numai douăzeci de kilometri, securitatea suplimentară nu strica niciodată.

— Ai lista invitaţilor?

— Uite-o, îi întinse Gillespee un datapad. Mă tem că nu-i atât de lungă pe cât sperasem.

— Nu-i nimic, îl asigură Karrde parcurgând numele.

O listă mică, într-adevăr, dar foarte selectă, cu unii dintre cei mai importanţi contrabandişti ai momentului. Brasck, Par'tah, Ellor, Dravis – ăsta era din grupul lui Billey, care nu prea se mai obosea cu deplasările –, Mazzic, Clyngunn zehethbranul, Ferrier...

Ridică brusc ochii.

— Ferrier? Niles Ferrier, hoţul de nave?

— Da, el este, se încruntă Gillespee. Se ocupă şi de contrabandă.

— În plus, replică Karrde, lucrează pentru Imperiu.

— Cu toţii o facem, strânse celălalt din umeri. Ultima dată când am auzit, o făceai tu însuţi.

— Nu mă refer la contrabanda bunurilor de pe sau spre planetele imperiale, ci la lucrul direct sub comanda Marelui Amiral Thrawn. La fleacuri, cum ar fi răpirea persoanei care le localizase flota Katana.

Chipul lui Gillespee se încordă imperceptibil. Îşi amintise, poate, fuga lui nebună de pe Ukio, cu un pas înaintea forţei de invazie imperiale aflate la bordul aceloraşi nave Katana.

— Ferrier a făcut-o?

— Şi se pare cu multă plăcere, încuviinţă Karrde scoţând comunicatorul. Lachton?

— Aici sunt!

— Care-i situaţia în garnizoană?

— Ca la morgă într-o zi liberă, comentă sec Lachton. De cel puţin trei ore, n-am văzut nici o mişcare.

— Chiar aşa, arcui Karrde o sprânceană. Foarte interesant! Ceva zboruri? Activităţi la sol?

— Nimic, nimic. Nu glumesc, locul pare complet mort. Probabil c-au căpătat ceva holograme noi de instrucţie.

— Mda, sunt sigur că asta-i. Bine, fii cu ochii-n patru. Anunţă-mă imediat ce-ncepe vreo mişcare.

Karrde închise comunicatorul şi-l puse la centură.

— Imperialii nu părăsesc garnizoana, le spuse celorlalţi. Cel puţin, aşa se pare.

— Nu-i ceea ce ne doream? se strâmbă Gillespee. Dacă nu scot nasurile din barăcile lor, nu ne pot cădea pe cap.

— În privinţa asta, sunt de acord. Pe de altă parte, n-am mai auzit ca o garnizoană imperială să-şi ia pur şi simplu o zi liberă.

— Aici recunosc că ai dreptate. Sau poate că marea campanie declanşată de Thrawn a lăsat fără oameni toate garnizoanele de mâna a treia.

— Cu atât mai mult motive să etaleze patrule zilnice, ca demonstraţie de forţă vizibilă, clătină Karrde din cap.

Un individ ca Marele Amiral Thrawn se bizuie ca percepţiile oponentului să completeze fisurile adevăratei sale puteri.

— Poate ar trebui să anulăm întrunirea, propuse Aves, privind neliniştit spre intrare. Poate-i o cursă.

Karrde se uită pe lângă Gillespee, la apa clocotitoare ce plescăia în susul pereţilor Ceştii. Peste două ore, avea să se afle la nivelul cel mai de jos şi mai silenţios, şi acela fusese motivul pentru care fixase întâlnirea la ora respectivă. Dacă o anula acum... ar fi recunoscut faţă de toţi contrabandiştii aceia că Talon Karrde era speriat de moarte de Imperiu...

— Nu, rosti el fără grabă. Rămânem. La urma urmelor, invitaţii noştri nu vor fi chiar neajutoraţi. Iar noi ar trebui să fim avertizaţi din timp asupra oricăror acţiuni oficiale împotriva noastră. Ba chiar- surâse subţire –, aproape că merită riscul, pur şi simplu pentru a vedea ce au în minte.

— Poate că nu plănuiesc nimic, înălţă din umeri Gillespee. Poate că am păcălit Contrainformaţiile imperiale atât de bine, încât habar n-au unde suntem.

— N-ar fi tocmai Contrainformaţiile imperiale pe care le ştim şi le iubim cu toţii, mârâi Karrde privind în jur. Totuşi, mai avem două ore până la întâlnire. Să vedem ce putem aranja, de acord?

***

Indivizii şi grupurile micuţe aşezate la mese ascultară în tăcere, cât timp le vorbi... iar când termină şi-i privi, Karrde ştiu că nu-i convinsese.

Brasck îi confirmă părerea, luând cuvântul.

— Vorbeşti frumos, Karrde, rosti brubbeanul cu limba subţire şfichiuindu-i printre dinţi ca să guste aerul. Aş putea zice chiar cu pasiune, dacă ar fi posibil să-ţi aplic o asemenea expresie. Dar nu m-ai convins.

— Cu adevărat nu te-am convins, sau doar n-am reuşit să-ţi depăşesc ezitarea de a te împotrivi Imperiului?

Expresia lui Brasck nu se modifică, dar pielea sur-verzuie presărată de gropiţe a feţei sale – tot ceea ce se zărea în exteriorul armuri i corporale – se întunecă şi mai mult.

— Imperiul plăteşte bine pentru mărfurile de contrabandă, zise el.

Şi pentru sclavy? întrebă Par'tah în graiul ho'Dinean cântat.

Apendicele ei aidoma unor capete de şerpi tresăriră uşor, când închise brusc gura în gestul de dispreţ ho'Dinean. *Şi pentru răpyţy? Nu eşty cu nymyc mai bun decât a fost huttul.*

Unul dintre bodyguarzii lui Brasck se foi în scaunul său – un bărbat despre care Karrde ştia că evadase cu Brasck din sclavia lui Jabba Huttul, atunci când Luke Skywalker şi aliaţii săi retezaseră capul organizaţiei respective.

— Nimeni nu poate şti dacă huttul ar fi spus asta, mormăi el lovind cu degetul rigid în tăblia mesei pentru a-şi sublinia spusele.

— Nu ne-am adunat aici ca să ne certăm, interveni Karrde înainte ca Par'tah sau cineva din anturajul ei să poată replica.

— Atunci, de ce ne-am adunat? întrebă Mazzic, tolănit între un gotal încornorat şi o femeie superbă, dar cu privire pustie, al cărei păr era coafat într-un coc din care coborau şuviţe decorative în jurul a şase ace emailate mari. Scuză-mă, Karrde, dar mi s-a părut c-am ascultat un discurs de recrutare al Noii Republici.

— Aşa-i, iar Han Solo ne-a ţinut deja unul, încuviinţă Dravis ridicându-şi picioarele pe masă. Billey a anunţat

deja că nu-i interesat să facă transporturi pentru Noua Republică.

— Prea periculos, clătină Clyngunn din coama lăţoasă în dungi alb-negre. Mult prea periculos.

— Chiar aşa? se prefăcu Karrde surprins. De ce-i periculos?

— Glumeşti? mugi zehethbranul, scuturându-şi din nou coama. Cu piedicile pe care le pun imperialii în calea mărfurilor Noii Republici, îţi iei viaţa în cleşti la fiecare decolare.

— Prin urmare, rosti Karrde, afirmi că puterea Imperiului devine tot mai periculoasă pentru afacerile noastre?

— Termină, Karrde, flutură Brasck un deget gros în direcţia lui. N-o să ne convingi să ne alăturăm planului tău, deformându-ne înţelesul cuvintelor.

— N-am sugerat nici un plan, preciză Karrde, ci doar am propus să oferim Noii Republici orice informaţii utile pe care le-am putea afla în decursul activităţilor noastre.

— Nu crezi că Imperiul va considera inacceptabilă acţiunea asta? insistă Brasck.

De când ne pasă ce consyderă Ymperyul? replică Par'tah.

— De când a preluat comanda Marele Amiral Thrawn, spuse sec Brasck. Am auzit istorii despre acest Warlord, Par'tah. El a împins planeta mea sub linţoliul imperial.

— Mi se pare un motiv rezonabil să i te opui, observă Gillespee. Dacă te temi de ceea ce-ţi poate face Thrawn acum, gândeşte-te ce ai putea să păţeşti dacă ar readuce toată galaxia sub conducerea imperialilor.

— Dacă nu ne opunem lui, nu ni se va întâmpla nimic. Are prea multă nevoie de serviciile noastre.

— Teoria sună frumos, se auzi un glas din spatele grupului, dar vă zic că nu face nici cât o halbă de vid.

Karrde îl examină pe vorbitor. Era un om voinic, cu păr negru şi barbă, care ţinea între dinţi o ţigară subţire, neaprinsă.

— Cine eşti..? întrebă, deşi era aproape convins în privinţa răspunsului.

— Niles Ferrier, se prezentă celălalt. V-o spun direct – faptul că vă vedeţi de treburile voastre n-o să v-ajute câtuşi de puţin, dacă Thrawn decide să pună laba pe voi.

— Totuşi, plăteşte bine, comentă Mazzic mângâind leneş mâna femeii care-l însoţea. Cel puţin aşa am auzit.

— Ai auzit, da? mârâi Ferrier. Ai auzit cumva şi faptul că m-a înhăţat în vecinătatea lui New Cov şi că mi-a confiscat nava? Şi că după aceea m-a trimis să-i rezolv o problemă la bordul unei nave pe care Contrainformaţiile o ticsiseră de bombe? N-ai decât să încerci să ghiceşti şi singur ce m-ar fi aşteptat dacă nu-i puteam îndeplini misiunea.

Karrde privi în jur, ascultând apa clipocind lin în Ceaşcă şi nu scoase un cuvânt. Ferrier nu părea deloc aşa cum i-l descrisese Solo şi, ca să fie sincer, probabil că ar fi dat crezare variantei lui Solo, nu a hoţului de nave. Pe de altă parte, exista posibilitatea reală ca Solo să fi interpretat greşit lucrurile. Iar dacă istoria lui Ferrier îl ajuta să-i convingă pe ceilalţi că trebuiau să se opună Imperiului...

— Te-au plătit până la coadă? întrebă Mazzic.

— Bineînţeles, pufni Ferrier, dar nu asta-i ideea.

— Pentru mine este, zise Mazzic şi se întoarse către Karrde. Scuză-mă, dar până acum n-am auzit nici un motiv pentru care să-mi risc gâtul în felul ăsta.

— Dar noul trafic cu clone al Imperiului? îi reaminti Karrde. Nici ăsta nu te pune pe gânduri?

— Recunosc că nu mă dau în vânt după el, dar apreciez că-i problema Noii Republici, nu a noastră.

Şi când devyne problema noastră? întrebă Par'tah. *Când Ymperyul îy va înlocuy pe toţy contrabandyştyy cu clone?*

— Nimeni nu ne va înlocui cu clone, interveni Dravis. Karrde, să ştii că Brasck are dreptate. Imperiul are nevoie de noi într-o măsură prea mare pentru ca să ne deranjeze... cu condiţia să nu ne afiliem uneia dintre părţi.

— Exact, îl aprobă Mazzic. Suntem oameni de afaceri, pur şi simplu – iar eu unul intenţionez să rămân aşa. Dacă Noua Republică poate să ofere un preţ mai bun decât Imperiul pentru informaţii, voi fi fericit să i le vând. Dacă nu...

Karrde încuviinţă din cap, recunoscându-şi înfrângerea. Poate că Par'tah ar fi fost de acord să mai discute ulterior, şi eventual încă unul sau doi. Ellor, poate – duroanul nu intervenise până atunci în conversaţie, ceea ce, pentru rasa lui reprezenta adesea un semn de accept. Nici unul dintre ceilalţi nu era însă convins, iar forţarea notei în momentul acesta n-arfi dus decât la iritare. Ulterior, poate, ar fi fost de acord să recunoască realităţile ameninţării Imperiului.

— Perfect, zise el cu glas tare. Cred că acum este limpede care-i poziţia fiecăruia dintre voi. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Poate că putem stabili să ne reîntâlnim după...

Şi, fără nici un avertisment, partea din spate a *Vârtejului lui Whistler* sări în aer.

— Nu mişcaţi! bubui un glas amplificat, acoperind vacarmul general. Toată lumea cu faţa încoace şi nu clinteşte nimeni. Toţi sunteţi arestaţi în numele Imperiului!

Karrde miji ochii peste capetele contrabandiştilor înlemnIţi, spre partea din spate a clădirii. Prin fum şi praf, putea să distingă o linie dublă de treizeci de soldaţi

imperiali care înainta peste sfărâmăturile fostului perete, cu flancurile protejate de două perechi de soldaţi din trupele de şoc. Îndărătul lor, aproape acoperite de pâclă, se aflau două speedere de comandă Chariot, plutind pe poziţii de acoperire în ariergardă.

— Vasăzică, murmură el, până la urmă tot au venit la petrecere.

— Şi nu cu mâna goală, completă Gillespee. Se pare c-ai avut dreptate în privinţa lui Ferrier.

— Poate, zise Karrde privind la Ferrier şi aşteptându-se să vadă un rânjet mulţumit pe faţa acestuia.

Însă Ferrier nu se uita la el. Atenţia îi era îndreptată uşor în lateral; nu spre soldaţii care se apropiau, ci la o secţiune a peretelui din dreapta găurii provocate de explozie. Karrde îi urmă căutătura...

La timp ca să vadă o umbră neagră dezlipindu-se de zid şi deplasându-se tăcut în spatele uneia dintre perechile de trupe de şoc.

— Pe de altă parte, poate că nu, continuă el spre Gillespee şi arătă imperceptibil cu bărbia în direcţia umbrei. Fii atent... peste umărul lui Ellor.

Gillespee icni aproape audibil.

— Ce naiba-i aia?

— Cred că-i defelul îmblânzit al lui Ferrier. Uneori cunoscut şi ca nălucă – Solo mi-a povestit despre el. Asta-i! Gata cu toţii?

— Da, încuviinţă Gillespee şi dinapoia lor se auziră murmure de aprobare.

Karrde îşi plimbă privirea peste tovarăşii de breaslă şi ajutoarele lor, făcând contact vizual cu toţii. Şocul faţă de ambuscadă se preschimba rapid într-o furie îngheţată. Umbra defelului lui Ferrier ajunse la capătul liniei de imperiali ce se apropia şi, pe neaşteptate, unul dintre soldaţii trupelor de şoc se ridică în aer şi fu propulsat transversal peste tovarăşul său. Soldaţii cei mai apropiaţi

reacţionară instantaneu, întorcând armele într-acolo şi privind în căutarea atacatorului nevăzut.

— Acum, şopti Karrde.

Cu coada ochiului zări ţevile lungi a două carabine blaster BlasTech A280 apărând peste marginea Ceştii şi deschizând focul.

Prima salvă tăie prin mijlocul liniei, ucigând câţiva imperiali, înainte ca restul să fi avut timp să plonjeze la adăpostul meselor şi scaunelor. Karrde făcu un pas mare în faţă, trecând peste masa cea mai apropiată şi lăsându-se într-un genunchi înapoia ei.

O precauţie aproape inutilă. Atenţia imperialilor fusese distrasă de la potenţialii lor prizonieri pentru o jumătate de secundă fatală... şi, chiar în clipa când Karrde îşi scoase arma, localul se umplu de focurile Blasterelor.

Brasck şi bodyguarzii săi distruseră o grupă de soldaţi în primele cinci secunde, cu un foc sincronizat care demonstra că brubbeanul nu-şi uitase trecutul mercenar. Anturajul lui Par'tah se concentrase asupra celuilalt capăt al liniei, armele lor fiind mai mici şi mai puţin devastatoare decât pistoalele blaster de calibru greu ale lui Brasck, dar suficiente pentru a-i ţine pe imperiali la respect. Dravis, Ellor şi Clyngunn profitau de focul de acoperire, pentru a-i lichida pe ceilalţi soldaţi, unul câte unul. Pe de altă parte, Mazzic ignora ameninţarea imediată a trupelor şi se concentrase asupra speederelor din exteriorul clădirii.

De altfel, era o idee foarte bună.

— Aves! Fein! răcni Karrde. Foc concentrat spre Charioturi!

De pe marginea Ceştii dinapoia sa se auziră strigăte de încuviinţare şi salvele carabinelor care sfârâiau peste umărul lui îşi modificară direcţia. Karrde se ridică niţel deasupra mesei şi o zări pe însoţitoarea lui Mazzic – cu

părul despletit pe umeri şi cu chipul câtuşi de puţin pustiu –, azvârlind ultimul dintre acele ei emailate cu precizie letală către unul dintre soldaţi. Alt imperial ţâşni de la adăpost, îndreptându-şi arma spre ea, dar căzu pe spate lovit în plin de focul lui Karrde. Două salve nimeriră masa lui, ridicând nori de aşchii în aer şi silindu-l să se arunce la pământ. Din exterior se auzi o bubuitură asurzitoare, urmată aproape imediat de încă una.

Şi apoi, parcă pe neaşteptate, totul se sfârşi.

Precaut, Karrde se ridică iarăşi dinapoia mesei. Ceilalţi procedau la fel, cu armele pregătite, în vreme ce inspectau dezastrul din jur. Clyngunn ţinea un braţ depărtat de corp şi căuta cu celălalt un bandaj în centura- trusă; tunica lui Brasck fusese arsă în mai multe locuri, iar vesta blindată de dedesubt se zărea înnegrită şi ciupită ca de vărsat.

— A păţit cineva ceva? strigă Karrde.

Mazzic se îndreptă şi, chiar de la depărtare, Karrde îi zări încheieturile degetelor înălbite pe patul blasterului.

— Lishma, rosti el cu glas stins. Nici măcar nu trăgea...

Karrde coborî ochii spre masa distrusă de la picioarele lui Mazzic şi spre gotaleanul care zăcea nemişcat, pe jumătate ascuns sub ea.

— Îmi pare rău, murmură sincer deoarece dintotdeauna îi plăcuseră gotalenii.

— Şi mie, vârî Mazzic blasterul în toc şi întoarse ochii arzători la Karrde. Dar Imperiului îi va părea mult mai rău. Gata, Karrde, sunt convins. Unde trebuie să semnez?

— Cred că undeva cât mai departe de aici, zise Karrde privind dincolo de peretele distrus spre Charioturile în flăcări şi-şi scoase comunicatorul. Nu se mai zărea nici o mişcare, nicăieri, dar situaţia aceea n-avea să dăinuie. Este sigur c-au trimis întăriri. Lachton, Torve?

— Suntem aici, se auzi glasul lui Torve. În numele spaţiului, ce-a fost asta?

— Imperialii au decis că vor totuşi să se joace cu noi. Au apărut cu două Charioturi. Ceva mişcări în zona voastră?

— Nu la mine, răspunse Torve. În tot cazul, n-au plecat de la astroport.

— La fel şi la mine, adăugă Lachton. Garnizoana e tăcută ca un mormânt.

— Să sperăm c-o să rămână aşa, măcar alte câteva minute, aprobă Karrde. Anunţaţi-i şi pe ceilalţi – revenim la navă.

— Am pornit. Ne vedem acolo.

Karrde închise comunicatorul şi se întoarse. Gillespee îi ajuta pe Aves şi Fein să treacă peste marginea Ceştii, trăgând după ei harnaşamentele ce-i ţinuseră suspendaţi imediat sub vârful formaţiunii stâncoase.

— Frumos lucrat, domnilor, îi complimentă el. Mulţumesc!

— Plăcerea a fost de partea noastră, mormăi Aves descheindu-şi harnaşamentul şi luând carabina înapoi de la Gillespee.

În ciuda faptului că apa avusese nivelul cel mai coborât, turbulenţa izbutise să-i ude pe amândoi bărbaţii până la genunchi.

— N-ar fi timpul s-o ştergem şi noi?

— Imediat ce este posibil, încuviinţă Karrde şi se întoarse spre ceilalţi contrabandişti. Ei bine, oameni buni, ne revedem în spaţiu.

***

La Karrde Nesupusul nu-i aştepta nici o ambuscadă. Nici o ambuscadă, nici un vânător TIE care să-i urmărească, nici un distrugător imperial, pândindu-i pe

orbită. Puteai crede că incidentul de la Vârtejul lui Whistler nu fusese decât o halucinaţie colectivă.

Atât doar că localul fusese distrus, Charioturile rămăseseră carbonizate, iar arsurile suferite de ei erau cât se putea de reale. Şi, desigur, gotaleanul murise.

— Prin urmare, întrebă Dravis, care-i planul? Vrei să te ajutăm să dai de urma instalaţiilor de clonare despre care vorbeai, aşa este?

— Da, încuviinţă Karrde. Ştim că traficul trece prin Poderis, aşa că trebuie început din Sectorul Orus.

— A trecut prin Poderis, îi atrase atenţia Clyngunn. Este posibil ca Thrawn să fi schimbat deja ruta.

— Dar nu văd cum ar fi putut s-o facă fără să lase urme pe care să le investigăm, replică Karrde. Aşadar, ce ziceţi? Batem palma?

— Grupul meu vine alături de tine, răspunse prompt Ferrier. De fapt, Karrde, dacă doreşti, o să văd ce pot face ca să-ţi îmbarci oamenii în nişte nave de luptă adevărate.

— Pentru aşa ceva, poţi veni oricând. Par'tah?

Te vom ajuta în căutare, răspunse Par'tah cu un glas pe care Karrde nu-l mai auzise niciodată atât de mânios. Moartea gotaleanului o afectase în aceeaşi măsură ca şi pe Mazzic. *Ymperyul trebuye să prymească o lecţye.*

— Mulţumesc. Mazzic?

— Sunt de acord cu Par'tah, totuşi cred că lecţia trebuie să fie niţel mai spectaculoasă. Voi daţi-i drumul şi vânaţi clonele – eu şi Ellor avem alt plan.

Karrde se uită spre Aves care ridică din umeri.

— Dacă vrea să se ducă peste ei, cine suntem noi să-l oprim? murmură celălalt.

Karrde îi imită gestul.

— Bine, se adresă lui Mazzic. Baftă! Caută să nu muşti mai mult decât poţi mesteca.

— N-o vom face. Am plecat – ne mai vedem.

La capătul babord al videcranului, două nave pâlpâiră cu pseudo- mişcare şi dispărură în hiperspaţiu.

— Ai rămas doar tu, Brasck. Ce zici?

Dinspre difuzorul comunicaţiilor se auzi un suspin prelung şi subtil nuanţat, una dintre multele reacţii verbale brubbene intraductibile.

— Nu pot şi nu mă voi împotrivi Marelui Amiral Thrawn, răspunse în cele din urmă. Dacă aş oferi informaţii Noii Republici, ar însemna să-mi atrag ura şi duşmănia lui.

Alt suspin.

— În acelaşi timp însă nu voi interfera cu activităţile tale şi nici nu le voi aduce în atenţia lui.

— Mi se pare corect, încuviinţă Karrde. De fapt, era mult mai mult decât se aşteptase din partea lui Brasck. Frica brubbenilor faţă de Imperiu avea rădăcini adânci... Ei bine, atunci, să ne organizăm şi să zicem că ne vom reîntâlni la Chazwa... peste cinci zile. Baftă tuturor!

Ceilalţi confirmară termenul şi întrerupseră legătura, apoi, unul câte unul, efectuară saltul în hiperspaţiu.

— S-a zis şi cu neutralitatea, oftă Aves verificând calculatorul de navigaţie. Mara o să se suie pe pereţi, când o să afle. Apropo, ea când se întoarce?

— Imediat ce pot găsi o modalitate prin care s-o aduc, răspunse Karrde simţind un fior de vinovăţie.

Trecuseră câteva zile de când recepţionase mesajul că ea şi Ghent erau gata să i se alăture, un mesaj care, foarte posibil, făcuse alte câteva zile, până la el. Probabil că femeia era de acum cu nervii întinşi la maximum.

— După ultima creştere a preţului pus de Imperiu pe capetele noastre, probabil că pe Coruscant ne aşteaptă douăzeci de vânători de recompense.

Aves se foi cu disconfort.

— Asta crezi că s-a-ntâmplat acolo, pe planetă? Vreun vânător de recompense a aflat de întrunire şi le-a vândut pontul imperialilor?

Karrde rămase tăcut o vreme, privind stelele, apoi recunoscu:

— Nu ştiu ce-a fost acolo. De obicei, vânătorii de recompense evită să implice autorităţile până ce n-au căzut deja la o înţelegere financiară. Pe de altă parte, atunci când imperialii organizează un raid, te-ai aştepta la ceva mai competent din partea lor.

— Sau poate că, de fapt, erau doar pe urmele lui Gillespee şi nu ştiau că noi, ceilalţi, ne aflam acolo, sugeră şovăielnic Aves. Probabil că n-au evaluat riscul la mai mult de trei grupe de soldaţi şi două Charioturi.

— Este posibil, totuşi îmi vine greu să cred că informatorii lor ar fi atât de nepricepuţi. O să-i anunţ pe oamenii noştri de pe Trogan să înceapă nişte investigaţii discrete. Să vadă dacă pot afla de unde a venit unitatea aceea şi cine a furnizat informaţiile. Până atunci, avem de organizat o vânătoare. Să-ncepem treaba!

***

Ferrier rânjea înapoia bărbii sale neîngrijite, când trupele de şoc îl escortară pe punte: un rânjet superior, extrem de mulţumit de sine, care dovedea că n-avea habar asupra motivelor pentru care fusese adus în *Himera*.

— Este aici, domnule amiral, murmură Pellaeon.

— Ştiu, zise Thrawn calm, fără să se întoarcă spre hoţul de nave.

Calm, dar cu o privire ucigaşă în ochii roşu-strălucitori. Făcând o grimasă, căpitanul se încorda pentru ceea ce avea să urmeze.

Grupul se opri în faţa scaunului de comandă al lui Thrawn.

— Niles Ferrier, Mare Amiral, raportă comandantul trupelor de şoc. Aşa cum aţi ordonat.

Thrawn rămase nemişcat şi, sub ochii lui Pellaeon, rânjetul lui Ferrier se mai diminuă.

— Acum două zile, ai fost pe Trogan, vorbi Thrawn tot fără să se întoarcă. Te-ai întâlnit cu doi bărbaţi aflaţi pe lista celor doriţi de Imperiu: Talon Karrde şi Samuel Tomas Gillespee. Ai convins de asemenea o mică şi nepregătită unitate de luptă aflată sub comanda locotenentului Reynol Kosk să întreprindă un atac imprudent asupra întrunirii, atac care a eşuat. Este adevărat?

— Bineînţeles, încuviinţă Ferrier. Tocmai de aceea v-am trimis mesajul. Ca să ştiţi...

— Atunci, doresc să-ţi aud motivele, îl întrerupse Thrawn rotindu-şi în sfârşit scaunul pentru a-l privi pe hoţ, pentru care n-ar trebui să ordon execuţia ta imediată.

Ferrier rămase cu gura căscată.

— Cum? făcu el. Dar... m-am pus bine cu Karrde. Acum are încredere în mine, înţelegeţi? Asta a fost ideea, de fapt. Pot să dau de urma bandei lui şi să v-o dau pe mână...

Amuţi şi înghiţi un nod vizibil.

— Eşti direct responsabil pentru moartea a patru soldaţi din trupele de şoc şi a treizeci şi doi de soldaţi imperiali, continuă Thrawn. De asemenea, pentru distrugerea a două speedere de comandă Chariot şi a echipajelor lor. Nu sunt Lordul Darth Vader, Ferrier – nu obişnuiesc să-mi irosesc cu nepăsare oamenii. Nici nu accept cu uşurinţă morţile lor.

Culoarea începuse să părăsească faţa lui Ferrier.

— Domnule... Mare Amiral... ştiu că aţi pus o recompensă pe grupul lui Karrde de aproape...

— Însă suma respectivă păleşte prin comparaţie cu dezastrul total pe care l-ai creat, îl întrerupse din nou Thrawn. Contrainformaţiile mă anunţaseră asupra acestei întâlniri între şefii contrabandiştilor cu aproape patru zile în urmă. Cunoşteam locul, data şi lista probabilă a participanţilor... şi expediasem deja garnizoanei Trogan instrucţiuni precise – precise, Ferrier – să nu clintească un deget.

Pellaeon nu crezuse că chipul hoţului ar fi putut păli şi mai mult. Se înşelase.

— Aţi...? Dar... Mare... nu-nţeleg.

— Sunt convins, replică Thrawn cu glas ameninţător de liniştit. Făcu un gest şi bodyguardul noghri, Rukh, avansă un pas de lângă scaunul său. Explicaţia este de fapt destul de simplă. Eu îi cunosc pe contrabandiştii aceştia, Ferrier. Le-am studiat activităţile şi am avut grijă să discut personal cu fiecare dintre ei cel puţin o dată în decursul anului trecut. Nici unul nu doreşte să se bage în război şi fără atacul tău sunt sigur că ar fi plecat de pe Trogan convinşi că vor putea scăpa prin tradIţionala lor neutralitate.

Făcu un alt gest spre Rukh şi cuţitul subţire de asasin apăru în mâna noghriului.

— Rezultatul intervenţiei tale stupide a fost că ei s-au unit împotriva Imperiului – exact ceea ce mă străduisem din răsputeri să evit. Ochii strălucitori sfredeliră faţa lui Ferrier. Şi nu-mi place să-mi văd eforturile irosite de alţii.

Ochii hoţului alergau între Thrawn şi cuţitul din mâna lui Rukh; culoarea tenului îi devenise de acum cenuşie.

— Îmi cer iertare, Mare Amiral, rosti el cu evidentă dificultate. N-am vrut să... vă cer doar să-mi mai daţi o şansă, da? Doar o şansă. Vi-l pot aduce pe Karrde... v-o jur. Adică... ce mai... nu doar pe Karrde. Vi-i pot da pe toţi pe mână...

Nu mai ştiu ce să spună şi rămase locului, cu o expresie jalnică întipărită pe chip. Thrawn tăcu pentru câteva secunde.

— Ferrier, rosti el în cele din urmă, eşti un prost care nu poate gândi în perspectivă. Totuşi, ocazional chiar şi proştii pot fi utili. Îţi mai acord o şansă. O ultimă şansă. Sper că m-am făcut clar înţeles.

— Da, Mare Amiral, este cât se poate de clar, încuviinţă Ferrier grăbit cu gesturi ce păreau mai degrabă zvâcnete.

— Bine. Thrawn gesticulă şi cuţitul lui Rukh dispăru ca prin farmec. Poţi începe prin a-mi spune cu exactitate ce anume s-a plănuit.

— Da, aprobă Ferrier şi inspiră adânc cutremurându-se. Karrde, Par'tah şi Clyngunn se vor întâlni peste – mi se pare trei zile – la Chazwa. În plus, ei ştiu că traficul clonelor trece prin Sectorul Orus.

— Chiar aşa? şi intenţionează să-l oprească?

— Nu, ci doar să afle sursa. După aceea vor să vândă informaţia Noii Republici. Brasck nu-i cu ei, dar a spus că nici nu-i va opri. Dravis o să discute cu Billey şi apoi li se va alătura. Iar Mazzic şi Ellor au plănuit altceva... n-au spus ce anume.

Se opri, lipsit de aer.

— Bine, vorbi Thrawn după o clipă. Uite ce vei face. Te vei întâlni cu Karrde şi cu ceilalţi la Chazwa, conform planului. Îi vei duce lui Karrde un cadou – o navetă de asalt pe care o vei fura de la staţia de patrule Hishyim.

— Preparată, nu? încuviinţă Ferrier mulţumit. Da, asta fusese şi ideea mea, să le duc nişte nave aranjate, care să...

— Desigur, îl întrerupse Thrawn pierzându-şi evident răbdarea, Karrde îşi va examina cadoul cu multă atenţie şi de aceea nava va fi perfect curată. Ea nu are decât

scopul de a-ţi asigura credibilitatea. Presupunând că ţi-a mai rămas...

— Da, Mare Amiral. Şi apoi?

— Vei continua să-mi raportezi activităţile lui Karrde. La răstimpuri, îţi voi transmite instrucţiuni. Instrucţiuni pe care le vei îndeplini pe loc şi fără să pui întrebări. Este clar?

— Sigur că da. Nu vă temeţi, Mare Amiral, puteţi conta pe mine.

— Aşa sper, făcu Thrawn şi-şi îndreptă în mod deliberat privirea spre noghri. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să-l trimit pe Rukh să-ţi facă o vizită. Cred că m-ai înţeles.

Ferrier se uită şi el la Rukh şi înghiţi un nod.

— Da, am priceput mesajul.

— Este bine, atunci. Comandante, urmă Thrawn întorcându-şi scaunul cu spatele la el, condu-l pe musafir la nava sa şi ai grijă ca oamenii lui să se îmbarce în naveta de asalt care a fost pregătită.

— Da, Mare Amiral, încuviinţă comandantul trupelor de şoc.

Îl împinse pe Ferrier şi grupul se îndepărtă.

— Însoţeşte-i, Rukh, adăugă Thrawn. Ferrier are un creier redus şi vreau să plece de aici perfect conştient de ce i se va întâmpla dacă-mi mai strică planurile.

— Da, stăpâne, spuse noghriul şi dispăru silenţios în urma hoţului de nave.

Thrawn reveni cu atenţia la Pellaeon.

— Care-i analiza ta, căpitane?

— Situaţia nu este foarte bună, domnule amiral, totuşi nici atât de rea pe cât s-ar fi putut. Dacă Ferrier poate fi crezut, avem o pistă potenţială spre Karrde. Între timp, el şi noii săi aliaţi nu vor face altceva decât să urmărească ruta momeală pe care am pregătit-o deja pentru Rebeliune.

— Iar în cele din urmă se vor plictisi şi vor reveni pe drumuri separate, încuviinţă Thrawn şi ochii strălucitori îi mijiră gânditor. Mai ales după ce povara financiară a afacerilor pierdute cu Imperiul va începe să se facă simţită. Totuşi, va mai dura ceva timp.

— Care sunt opţiunile? Să acceptăm propunerea lui Ferrier, de a le oferi nave-capcană?

— Mă gândeam la ceva mult mai util şi mai satisfăcător, căpitane, surâse Thrawn. Sunt convins că, în cele din urmă, unii dintre contrabandişti îşi vor da seama cât de puţin convingător a fost, de fapt, atacul de pe Trogan. Poate că dacă vom planta unele dovezi, minore, dar evidente, i-am putea convinge că Talon Karrde a fost organizatorul ambuscadei.

— Karrde? repetă Pellaeon clipind neînţelegător.

— De ce nu? O tentativă vicleană şi sângeroasă de a-i convinge pe ceilalţi că temerile lui vizavi de Imperiu sunt justificate. Cu siguranţă, Karrde ar pierde orice influenţă pe care poate s-o aibă asupra celorlalţi şi în plus ne-ar scăpa de necazurile de a-l vâna noi înşine.

— Este un plan interesant, domnule amiral, aprobă diplomat Pellaeon.

În opinia lui, toiul unei ofensive majore nu era tocmai momentul potrivit pentru a plănui răzbunări împotriva scursorilor de la periferiile galaxiei. Vor avea timp suficient pentru aşa ceva după ce Rebeliunea avea să fie zdrobită.

— Vă pot atrage atenţia, domnule amiral, asupra campaniei Ketaris, care tărăgănează?

Thrawn zâmbi din nou.

— Devotamentul tău faţă de datorie este lăudabil, căpitane. Întoarse capul şi se uită pe videcranul lateral. Veşti de pe Coruscant?

— Nimic deocamdată, răspunse Pellaeon verificând actualizarea jurnalului de comunicaţii pentru a se

asigura. Himron vorbea însă despre crearea mai întâi a unei rute de ajungere false. Poate că a întârziat din acest motiv.

— Poate că da, reveni Thrawn spre el şi Pellaeon îi remarcă uşoara încordare a feţei, sau poate că nu. Totuşi, chiar dacă nu reuşim să obţinem gemenii pentru iubitul nostru maestru Jedi, identificarea lui Mara Jade de către Himron ar trebui să aibă succes în neutralizarea ei ca ameninţare la adresa noastră. Pentru moment, asta este important.

Se îndreptă în scaun şi adăugă:

— Căpitane, stabileşte cursul spre bătălia pentru Ketaris. Pornim imediat după plecarea lui Ferrier.

***

Capitolul 11

Bărbatul cel voinic intra pe Marele Coridor, când Han îl ajunse în sfârşit din urmă; pe chip purta expresia unui individ grăbit şi în plus iritat. Asta n-avea totuşi mare importanţă; Han nu era nici el deloc fericit.

— Domnule colonel Bremen, i se adresă mergând alături de el chiar în clipa când trecură de primul dintre subţirii arbuştii ch'hala purpuriu- verzui ce se înşiruiau de ambele părţi ale coridorului, doresc să discutăm un minut.

Bremen îi aruncă o căutătură enervată.

— Solo, dacă-i vorba despre Mara Jade, n-am ce discuta.

— Continuă să se afle în stare de arest la domiciliu, vorbi Han fără să-l bage în seamă. Doresc să cunosc motivul.

— Mai ştii, făcu Bremen sarcastic, poate că are vreo legătură cu atacul imperial de acum două nopţi. Tu ce părere ai?

— S-ar putea, încuviinţă Han atingând o ramură de ch'hala care se întinsese prea departe de trunchi. Fierberea subtilă de culoare de sub scoarţa exterioară transparentă a arbustului explodă într-un roşu furios în punctul de ramificare a crengii, culoarea revărsându-se în jurul tulpinii în unde spiralate şi estompându-se treptat. Bănuiesc că totul depinde de măsura în care ascultăm în zilele acestea de zvonurile imperialilor.

Bremen se opri şi se răsuci spre el.

— Solo, se răsti, zi-mi ce vrei de la mine? Un alt val de roşu palid undui peste arbustul ch'hala atins de Han şi, din cealaltă parte a coridorului, un grup de diplomaţi aflaţi într-o conversaţie îi privi întrebător. Priveşte puţin faptele, da? Jade cunoştea uşa secretă şi pasajele – o recunoaşte. A ajuns acolo înainte să se declanşeze alarma – recunoaşte şi asta.

— Acelaşi lucru l-au făcut Lando şi generalul Bel Iblis, spuse Han simţind cum începea să se destrame poleiala subţire de diplomaţie pe care Leia se străduise atât de mult să i-o construiască. Dar pe ei nu i-ai întemniţat.

— N-aş zice că situaţiile se compară. Calrissian şi Bel Iblis au fost de multă vreme alături de Noua Republică şi există oameni care pot băga mâna în foc pentru ei. În cazul lui Jade, lucrurile nu stau aşa.

— Eu şi Leia putem depune mărturie în favoarea ei, replică Han căutând din răsputeri să uite că Mara voia să-l ucidă pe Luke. Asta nu-i suficient? Sau eşti pur şi simplu furios pentru că ea a făcut ceea ce cădea în sarcina ta?

Nu fusese lucrul cel mai inspirat pe care să-l spună. Bremen se făcu aproape la fel de roşu ca arbustul

ch'hala, iar chipul său căpătă aspectul blindajului de nave spaţiale.

— Aşadar, vorbi el cu glas de gheaţă, a ajutat la uciderea unor presupuşi agenţi imperiali. Asta nu dovedeşte absolut nimic. Deoarece sforile sunt trase de un Mare Amiral, întregul raid poate să nu fi fost nimic altceva decât un plan rafinat de a ne convinge că Jade este de partea noastră. Îmi pare rău, dar nu Înghiţim toate gogoşile. Va fi tratată conform regulamentului: cercetarea arhivelor, cercetarea trecutului, corelarea cunoştinţelor şi sesiuni de întrebări şi răspunsuri cu anchetatorii noştri.

— Grozav! pufni Han. Dacă nu-i de partea noastră, dar o tratăm aşa, nici n-o să ni se mai alăture vreodată.

— Solo, zise Bremen îndreptându-şi ţinuta, scopul nostru nu este de a câştiga popularitate printre oameni. Procedăm în felul acesta ca să protejăm vieţile celor din Noua Republică – printre altele, a ta şi ale copiilor tăi. Presupun că la şedinţa lui Mon Mothma va participa şi consiliera Organa Solo – dacă are de făcut plângeri sau propuneri, le poate prezenta cu ocazia aceea. Până atunci, nu mai doresc să aud nimic despre Jade, de la nimeni. Mai ales de la tine. Este clar, căpitane Solo?

— Cum să nu, oftă Han.

— Perfect.

Bremen se răsuci pe călcâie şi-şi continuă drumul pe coridor, lăsându-l pe Han să-l fulgere cu privirea din spate.

— Te descurci binişor cu oamenii, rosti ironic un glas de lângă el.

— Luke! se întoarse surprins Han. Când te-ai întors?

— Acum zece minute. V-am căutat în cameră şi Winter mi-a spus că aţi plecat încoace, pentru o şedinţă extraordinară. Speram să vă prind, înainte de a intra.

— De fapt, preciză Han continuând să se uite după Bremen, eu nu sunt invitat, iar Leia s-a oprit mai întâi pe la Mara.

— Ah, Mara...

Han îl privi cu atenţie.

— A fost aici, când am avut nevoie de ea, îi reaminti tânărului.

— Şi eu n-am fost, se strâmbă Luke.

— Nu asta am vrut să zic.

— Ştiu, totuşi ar fi trebuit să fiu aici.

— Păi..., ridică Han din umeri, neştiind ce să mai spună, nu poţi să fii tot timpul lângă ea, ca s-o aperi. Pentru asta mă are pe mine.

— Aşa-i, surâse Luke, Cred că uitasem.

Han se uită peste umăr. Începuseră să apară alţi diplomaţi şi aghiotanţi de consilieri, dar Leia încă nu se zărea.

— Haide, probabil că a întârziat pe undeva. O putem întâlni pe drum.

— Mă surprinde faptul că o laşi să umble singură prin Palat, comentă Luke când porniră din nou printre arbuştii ch'hala.

— Nu-i tocmai singură, replică bărbatul. De la atac, Chewie n-o mai scapă din ochi. Îmblănitul doarme noaptea pe pragul ei.

— Oricum asta te face să te simţi mai liniştit.

— Mda. Copiii probabil c-o să devină alergici la părul de wookiee... Dar tu, pe unde ai umblat? Ultimul tău mesaj spunea că te întorci acum trei zile.

— Asta a fost înainte să rămân pe... Tânărul se opri, examinându-i pe cei care începuseră să se reverse pe coridor. O să-ţi spun mai târziu, decise el. Winter mi-a zis că Mara este sub arest la domiciliu – e adevărat?

— Da, şi se pare că va rămâne mult timp acolo. Cel puţin până-i putem convinge pe birocraţii din Securitate că-i nevinovată.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa uşor pe cât sună.

— De ce? se încruntă Han.

Luke inspiră adânc.

— Fiindcă, pe aproape toată durata războiului, a fost agentul personal al împăratului.

— Sper că asta a fost o glumă…

— Nu, clătină Luke din cap. Se deplasa prin tot Imperiul, executând ordinele împăratului. Era cunoscută ca Mâna împăratului.

Exact aşa cum declarase maiorul imperial, în aripa medicală.

— Grozav! mormăi Han. Grozav! Puteai să ne fi spus asta din timp.

— N-am crezut că era important. În tot cazul, este sigur că ea nu-i acum de partea Imperiului. Tânărul aruncă o căutătură semnificativă spre Han: În plus, bănuiesc că în trecutul multora dintre noi există lucruri despre care nu vrem să le spunem altora.

— Nu cred însă că Bremen şi deştepţii lui din Securitate vor vedea lucrurile aşa.

— Atunci va trebui să-i convingem...

Luke se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? făcu Han.

— Nu ştiu, răspunse încet celălalt. Tocmai am simţit o perturbare a Forţei.

O gheară rece strânse măruntaiele lui Han.

— Ce fel de perturbare? Adică, un pericol?

— Nu, se încruntă Luke concentrat. Mai degrabă, o surpriză. Sau un şoc... îl privi pe Han. Şi nu sunt foarte sigur... totuşi cred că provenea dinspre Leia.

Mâna lui Han coborî spre blaster şi ochii îi examinară coridorul în ambele direcţii. Leia se găsea în prezenţa

unui fost agent imperial... şi fusese într-atât de surprinsă, încât Luke o percepuse de la depărtare.

— Crezi c-ar trebui să alergăm? şopti el.

— Nu, răspunse tânărul atingându-şi sabia de lumină, dar putem grăbi pasul.

***

Din exteriorul uşii se auzi vocea înăbuşită a droidului paznic G-2RD; cu un suspin obosit, Mara închise datapadul şi-l aruncă pe masa din faţa ei. Bănuia că, în cele din urmă, Securitatea avea să se plictisească de şedinţele acelea de interogare, politicoase şi pline de dulcegării. Oricum, deocamdată nu se zărea nici un semn în această privinţă. Extinzându-şi Forţa, încercă să-şi identifice vizitatorul, sperând cel puţin că nu era iarăşi Bremen.

Nu era colonelul şi de abia avu timp să-şi mascheze surpriza, înainte ca uşa să se deschidă şi să apară Leia Organa Solo.

— Bună ziua, Mara, o salută Organa Solo. Înapoia ei, droidul paznic închise uşa, îngăduindu-i lui Mara să întrevadă pentru o clipă chipul vădit nemulţumit al wookiee-ului. Am trecut să văd ce mai faci.

— Minunat, mormăi Mara neştiind încă dacă apariţia lui Organa Solo în locul lui Bremen însemna un pas înainte sau înapoi. Ce se auzea afară?

Leia clătină din cap şi Mara percepu un licăr de iritare dinspre ea.

— Se pare că cineva din Securitate a decis că n-ai dreptul decât la un singur vizitator, dacă nu face parte dintre ai lor. Chewie a trebuit să rămână afară şi n-a fost deloc încântat.

— Să înţeleg că el n-are încredere în mine?

— N-o lua în nume personal, o linişti Leia. Să ştii că wookiee îşi privesc cu toată seriozitatea datoriile de

viaţă. El este încă foarte tulburat pentru că a fost cât pe aici să ne piardă pe toţi în urma acţiunii aceleia. De fapt, în clipa de faţă probabil că are mai multă încredere în tine decât în orice altă persoană din Palat.

— Mă bucur că cineva mai are încredere în mine, zise Mara auzindu-şi amărăciunea din voce. Poate c-ar trebui să-l rog să steaniţel de vorbă cu colonelul Bremen.

Organa Solo oftă.

— Îmi pare rău despre neînţelegerea asta. Peste câteva minute avem o întrunire şi voi încerca din nou să-ţi obţin eliberarea. Nu cred totuşi că Mon Mothma şi Ackbar îşi vor da acordul până ce Securitatea nu-şi termină ancheta.

Iar când aveau să afle că ea fusese cu adevărat Mâna împăratului...

— Ar fi trebuit să insist pe lângă Winter să-mi facă rost de o navă ca să plec de aici.

— Dacă ai fi făcut-o, gemenii şi cu mine am fi fost acum în mâinile imperialilor, murmură Organa Solo. Pe cale de a deveni trofeele maestrului Jedi, C'baoth.

Mara simţi cum i se încleştează maxilarele. Pe moment, nu-şi putea imagina multe destine mai oribile decât acela.

— Mi-aţi mulţumit deja, şopti ea. Să zicem doar că aveţi o datorie la mine şi să nu mai insistăm, de acord?

Organa Solo surâse uşor.

— Cred că avem mult mai mult decât o simplă datorie.

Mara o privi drept în ochi.

— Nu uita asta, atunci când îţi voi ucide fratele.

Cealaltă femeie nici nu clipi.

— Continui să crezi că vrei să-l ucizi?

— Nu mai doresc să discutăm despre asta, rosti Mara ridicându-se şi apropiindu-se de fereastră. Eu sunt sănătoasă, voi încercaţi să mă scoateţi de aici şi toţi

suntem bucuroşi că v-am salvat de C'baoth. Mai e şi altceva?

Simţea ochii lui Organa Solo cercetând-o.

— Nu prea. Vreau doar să te întreb de ce ai făcut-o?.

Mara privi pe geam, simţind un val neconfortabil de emoţii care-i inunda armura grea pe care se străduise într-atât s-o ridice în jurul ei.

— Nu ştiu, răspunse vag surprinsă de faptul în sine că o admitea. Am avut două zile de singurătate în care să examinez totul şi tot nu ştiu. Poate că... Înălţă din umeri. Cred că este ceva legat de faptul că Thrawn încerca să-ţi fure copiii.

Aproape un minut, Organa Solo rămase tăcută. După aceea, întrebă:

— De unde ai venit tu, Mara, înainte ca împăratul să te aducă pe Coruscant?

— Nu ştiu. Îmi amintesc doar prima întâlnire cu împăratul şi voiajul până aici, în nava lui personală. Nu am însă nici o amintire despre locul de unde am plecat.

— Îţi aminteşti ce vârstă aveai?

— Nu prea, clătină Mara din cap. În tot cazul, eram destul de mare ca să pot vorbi cu el şi să înţeleg că-mi voi părăsi căminul şi-l voi urma. Alte detalii nu sunt însă în stare să-mi reamintesc.

— Dar părinţii tăi? Pe ei ţi-i aminteşti?

— Puţin, doar ca pe simple umbre... Am totuşi sentimentul, adăugă şovăitor, că nu doreau ca eu să plec.

— În privinţa asta, mă îndoiesc că împăratul le-ar fi lăsat de ales, observă cu blândeţe Organa Solo. Dar tu, Mara? Tu ai avut de ales?

Mara zâmbi încordat, printr-un inexplicabil val de lacrimi ce-i năpădea ochii.

— Deci asta urmăreai... Crezi că mi-am riscat viaţa pentru gemenii tăi, fiindcă am fost luată de acasă în acelaşi mod?

— Aşa a fost?

— Nu, replică sec Mara revenind cu faţa spre ea. N-a fost deloc aşa. Pur şi simplu n-am dorit ca nebunul de C'baoth să-şi pună ghearele pe ei. Las-o aşa.

— Bine, încuviinţă cealaltă pe un ton doar pe jumătate convins. Dacă însă vei dori vreodată să vorbim despre asta...

— Ştiu unde să te găsesc, încheie Mara pentru ea.

Pur şi simplu, nu-i venea să-şi creadă urechilor că-i spunea toate astea lui Organa Solo... dar în adâncul sufletului trebuia să admită că simţea o mulţumire stranie să vorbească. Poate că începuse să-şi piardă duritatea.

— Şi mă poţi apela oricând, zâmbi Organa Solo ridicându-se. Acum trebuie să plec la şedinţă. Să vedem ce-au mai făcut clonele luptători ale lui Thrawn.

— Ce clone luptători? se încruntă Mara.

Fu rândul lui Organa Solo să se încrunte.

— Nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Imperiul a găsit undeva nişte cilindri Spaarti de clonare şi creează clone pe care le trimit la luptă împotriva noastră.

Mara o privi cu ochii căscaţi şi simţi un fior de gheaţă străbătând-o. Clone...

— Nu mi-a spus nimeni, şopti ea.

— Îmi pare rău. Crezusem că toţi ştiau. De aproape o lună, este principalul subiect de discuţie în Palat.

— Am fost în aripa medicală, răspunse automat Mara.

Clone... Ca echipaje pentru navele din flota Katana şi conduse de geniul Marelui Amiral Thrawn. Avea să fie repetarea Războiului Clonelor.

— Aşa-i... uitasem, încuviinţă Organa Solo. S-au petrecut multe între timp. O cercetă cu o privire îngrijorată: Nu te simţi bine?

— N-am nimic, răspunse Mara.

Propriul ei glas îi sună însă îndepărtat în urechi, în vreme ce amintirile îi străbăteau mintea aidoma unor fulgere pe cerul verii. O pădure... un munte... un tezaur ascuns şi neştiut cu comorile personale ale împăratului...

Şi o sală uriaşă plină cu cuve pentru clonare.

— Bine, încuviinţă Organa Solo în mod clar neconvinsă, totuşi nedorind în acelaşi timp să insiste. În cazul ăsta... ne vedem mai târziu.

Întinse din nou mâna spre clanţă...

— Stai!

Organa Solo se întoarse.

— Da?

Mara inspiră adânc. Simpla existenţă a locului acela fusese o taină sacră, împărtăşită numai câtorva oameni – împăratul repetase asta de nenumărate ori. Totuşi ca Thrawn să dispună de o armată de clone pe care s-o poată arunca împotriva galaxiei fără să-i pese de pierderi...

— Cred că ştiu unde sunt cilindrii Spaarti.

În ciuda capacităţilor ei rudimentare de percepere a aurei putu să simtă unda de şoc care se propagă dinspre Organa Solo.

— Unde? întrebă aceasta cu glas stăpânit.

— Împăratul avea un tezaur secret, rosti cu greutate Mara. Chipul zbârcit al împăratului părea să plutească în faţa ei, ochii galbeni privind-o acuzator, tăcuţi şi amar. Se găsea sub un munte, pe o planetă căreia el îi spunea Wayland – nu ştiu nici măcar dacă planeta avea un nume oficial. Acolo îşi păstra toate amintirile şi suvenirurile private, ca şi tehnologiile stranii despre care considera că ar putea fi utile cândva. Una dintre grotele artificiale

adăpostea o instalaţie completă de clonare, pe care mi se pare că o luase de la un stăpân de clone.

— Cât de completă era?

— Foarte, se înfioră Mara. Avea sistemul complet de furnizare a nutrimentelor, plus o facilitate de mare viteză pentru imprimarea personalităţii şi instruirea tehnică a clonelor în timpul dezvoltării.

— Câţi cilindri erau?

— Nu-mi mai amintesc sigur... Erau dispuşi pe niveluri concentrice, aidoma unui amfiteatru, şi umpleau toată grota.

— O mie de cilindri? insistă Organa Solo. Două mii? Zece?

— Aş zice că minimum douăzeci de mii. Poate şi mai mulţi...

— Douăzeci de mii, repetă Organa Solo cu chipul parcă dăltuit în gheaţă. Iar la fiecare douăzeci de zile, poate scoate din fiecare o clonă.

Mara deschise larg ochii.

— Douăzeci de zile! repetă ea. E imposibil.

— Ştiu, totuşi Thrawn a făcut-o. Cunoşti coordonatele lui Wayland?

— Am fost acolo o singură dată, clătină Mara din cap, iar împăratul a pilotat personal nava. Sunt însă sigură că aş putea să le determin, dacă aş avea acces la hărţi şi un calculator de navigaţie.

Organa Solo încuviinţă încet şi aura ei îi lăsă lui Mara impresia unui uragan suflând printr-un canion.

— Voi vedea ce pot face. Între timp... Ochii i se concentrară brusc pe chipul celeilalte femei. Să nu spui nimănui ce mi-ai zis. Nimănui. Thrawn continuă să capete informaţii din Palat... şi asta-i o informaţie care poate să aducă moartea.

— Am înţeles, aprobă Mara.

Pe neaşteptate, încăperea păru mai friguroasă.

— Bine. Voi încerca să mai amplasez aici forţe de securitate, dacă pot reuşi să nu atrag atenţia. Făcu o pauză, lăsând puţin capul pe un umăr, ca şi cum ar fi ascultat în depărtare. E timpul să plec. Han şi Luke vin încoace şi nu este locul cel mai potrivit pentru un consiliu de război.

— Aşa-i.

Mara îi întoarse spatele şi reveni către fereastră. Zarurile fuseseră aruncate şi ea trecuse acum, în mod irevocabil, de partea Noii Republici.

De partea lui Luke Skywalker. Bărbatul pe care trebuia să-l ucidă.

***

În seara aceea, ţinură consiliu de război în cabinetul lui Leia, singurul loc la care misterioasa sursă Delta nu avusese acces până atunci. Intrând, Luke privi în jurul încăperii şi-şi reaminti suitele încâlcite de evenimente care-i aduseseră pe aceşti oameni – aceşti prieteni – în viaţa lui. Han şi

Leia, unul lângă celălalt pe canapea, împărţind un scurt moment de linişte laolaltă, înainte de a da piept iarăşi cu realităţile galaxiei aflate în război. Chewbacca, plasat între ei şi uşă, cu proiectorul de săgeţi pregătit pe genunchii lăţoşi, decis să nu mai dea greş încă o dată în autoimpusele lui sarcini privind datoria de viaţă. Lando, strâmbându-se în faţa terminalului de calculator al lui Leia, pe când examina lista de preţuri curente de pe piaţă. C-3PO şi R2-D2, discutând într-un colţ, probabil împărtăşindu-şi unul celuilalt ultimele veşti şi bârfe droide. Şi Winter, stând neobservată în alt colţ, supraveghind gemenii adormIţi.

Prietenii lui. Familia lui.

— Ei bine? făcu Han.

— Am inspectat toată zona cabinetelor, răspunse Luke. În apropiere, nu există nici o fiinţă sau droid. Dar aici?

— Locotenentul Pagge a venit personal şi a scanat cu Contrainformaţiile, zise Leia. De atunci n-a mai intrat nimeni. Totul ar trebui să fie sigur.

— Perfect, încuviinţă Han. Putem acum să aflăm despre ce-i vorba?

— Da, spuse Leia şi Luke o simţi încordându-se. Mara crede că ştie unde este localizată instalaţia de clonare a Imperiului.

Han se îndreptă puţin de spate şi aruncă o privire scurtă spre Lando.

— Unde?

— Pe o planetă căreia împăratul îi spunea Wayland. Se pare că-i un nume de cod, deoarece n-am găsit-o pe nici o hartă.

— Ce era – una dintre vechile instalaţii ale stăpânilor de clone? întrebă Luke.

— Mara susţine că ar fi fost vorba despre tezaurul împăratului, răspunse Leia. Am rămas cu impresia că era un loc unde-şi păstra trofeele şi echipamentele mai neortodoxe.

— Un bârlog intim, comentă Han. Seamănă cu ceea ce ştim despre el. Care sunt coordonatele?

— Ea nu le are. A fost acolo o singură dată, dar crede că poate să regăsească locul.

— De ce n-a zis nimic până acum? se încruntă Lando.

Leia ridică din umeri.

— Se pare că habar n-a avut de clone, până nu i-am spus eu. La momentul respectiv, era supusă regenerării neurale.

— Îmi vine totuşi greu să cred că n-ar fi auzit nimic, insistă Lando.

— Greu, dar nu imposibil. Clonele nu erau menţionate în nici unul dintre rapoartele generale la care avea ea acces. În plus, n-a fost tocmai populară şi sociabilă prin Palat.

— Momentul declaraţiei este foarte interesant, urmă Lando. Aş zice chiar suspect de interesant. Până acum era aproape liberă prin Palat, dar a fost identificată de comandantul unui comando imperial şi pusă sub stare de arest. Brusc, scoate din mânecă povestea cu Wayland şi ne-o agită în faţă, ca s-o scoatem de-acolo.

— Cine a zis că am scoate-o de acolo? păru şocată Leia.

— Nu-i ăsta târgul? Să ne ducă la Wayland, dacă o eliberăm de aici?

— N-a cerut absolut nimic, protestă prinţesa. Iar tot ceea ce ofer eu este să-i strecor un calculator de navigaţie, pentru ca să descopere locaţia lui Wayland.

— Mă tem că nu va fi mare lucru, iubito, clătină Han din cap. Sigur că da, coordonatele ne-ar oferi capătul pistei, totuşi o planetă este un loc al naibii de mare pentru ca să ascunzi un tezaur.

— Mai ales unul pe care împăratul nu-l dorea găsit, încuviinţă Luke. Lando are dreptate. Va trebui s-o luăm cu noi.

Han şi Lando se răsuciră simultan să-l privească, ba chiar şi Leia păru surprinsă.

— Doar nu vrei să zici că te-a convins povestea asta? pufni Lando.

— Nu cred că avem alternativă. Cu cât întârziem mai mult, Imperiul va avea timp să arunce mai multe clone împotriva noastră.

— Ce se aude cu investigaţia ta prin Poderis şi Sectorul Orus? se interesă Leia.

— Aceea va dura mult. Pista asta va fi mult mai rapidă.

— Cu condiţia să fie adevărată, reaminti sumbru Lando. În caz contrar, vei sfârşi într-o fundătură.

— Sau mai rău, completă Han. Thrawn a încercat deja o dată să te dea pe mâna lui C'baoth. S-ar putea ca asta să fie altă capcană.

Luke îi privi pe rând, dorindu-şi să le poată explica mai bine. Undeva în adâncul său ştia că aşa trebuia făcut, că într-acolo îl conducea calea lui. Aşa cum fusese în cazul înfruntării finale cu Vader şi împăratul, destinul său şi al lui Mara erau legate în momentul acela din timp.

— Nu este o capcană, spuse el în cele din urmă. Cel puţin, nu din partea lui Mara.

— Sunt de aceeaşi părere, aprobă încet Leia. Şi cred că ai dreptate. Va trebui s-o luăm cu noi.

Han se foi, răsucindu-se să-şi privească soţia. Se încruntă spre Luke, apoi reveni către Leia.

— Ia daţi-mi voie să ghicesc, mârâi el. Este una dintre aiurelile alea Jedi, aşa-i?

— Parţial, recunoscu femeia, dar în cea mai mare parte este vorba pur şi simplu despre logică tactică. Nu cred că Thrawn s-ar fi străduit atât de mult să ne convingă că Mara ar fi fost complice la tentativa de răpire, decât dacă ar fi dorit ca noi să nu mai credem absolut nimic din ce ne-ar fi putut ea spune despre Wayland.

— Dacă presupui asta, înseamnă că presupui de asemenea că Thrawn se gândise că tentativa va eşua, observă Lando.

— Părerea mea este că Thrawn se pregăteşte pentru toate eventualităţile, zise Leia şi un muşchi îi zvâcni pe obraz. Şi aşa cum ai spus, Han, mai este şi o intuiţie Jedi. Am atins mintea lui Mara de două ori în decursul atacului acela: o dată, când ea m-a trezit, şi apoi când s-a strecurat în spatele-imperialilor.

Se uită la Luke şi tânărul văzu din aura ei că ştia despre jurământul făcut de Mara de a-l ucide.

— Mara nu ne place prea mult, urmă ea, dar la un anumit nivel nu cred că asta mai contează. Ea înţelege ce ar cauza în galaxie un alt Război al Clonelor, şi nu-l doreşte.

— Dacă-i de acord să mă conducă la Wayland, mă voi duce, interveni Luke ferm. Nu-i cer nici unuia dintre voi să mă însoţească. Nu doresc decât să mă ajutaţi s-o convingem pe Mon Mothma s-o elibereze. Ezită, apoi adăugă: şi să-mi ţineţi pumnii.

Pentru câteva clipe prelungi, în odaie se aşternu tăcerea. Han fixa podeaua, cu fruntea încreţită de concentrare, strângând mâna lui Leia puternic între palmele sale. Lando îşi netezea mustaţa, fără să spună nimic. Chewbacca îşi pipăia arma, mârâind încetişor; în colţul opus, R2-D2 ciripea gânditor pentru sine. Unul dintre gemeni – Jacen, decise Luke – oftă în somn şi Winter se întinse să-l mângâie liniştitor.

— Nu-i putem spune lui Mon Mothma despre asta, vorbi în cele din urmă Han. Ea va porni pe căile oficiale şi, până se va putea face ceva, jumătate din Palat va şti despre ce-i vorba. Dacă Thrawn va dori să-i închidă gura lui Mara pentru totdeauna, va beneficia de tot timpul necesar.

— Care-i alternativa? întrebă Leia pe chipul căreia începuse să apară o încruntătură.

— Ce-a zis deja Lando, rosti sec Han. S-o scoatem noi.

Leia întoarse o căutătură uluită spre Luke.

— Han, nu putem face aşa ceva!

— Ba sigur că putem. Chewie şi cu mine a trebuit odată să scoatem un tip dintr-o celulă imperială, şi am făcut-o perfect.

Chewbacca mormăi.

— Ba aşa a fost, protestă Han privindu-l. N-a fost vina noastră că l-au prins din nou, peste o săptămână.

— Nu la asta mă refeream, zise Leia cu glas încordat. Te referi la o acţiune cu totul ilegală. La limita trădării.

Han o bătu uşor pe genunchi.

— Iubito, întreaga Rebeliune a fost o acţiune cu totul ilegală, la limita trădării, îi reaminti el. Când regulile nu funcţionează, trebuie să le ignori.

Femeia inspiră adânc şi expiră lent.

— Ai dreptate, recunoscu în cele din urmă. Când o facem?

— O facem noi – adică, nu tu, preciză Han. O să acţionăm eu şi Luke. Tu şi Chewie rămâneţi aici, unde-i mai sigur.

Chewbacca începu să bombăne ceva, dar se opri brusc. Leia se uită de la wookiee la Luke...

— Tu nu trebuie să vii, Han, vorbi Luke citind în sora sa temerile pe care ştia că ea nu le putea rosti cu glas tare. Eu şi Mara ne putem descurca singuri.

— Adică voi doi puteţi să cucerIţi un întreg complex de clonare? pufni Han.

— N-avem de ales. Atâta timp cât sursa Delta este activă, nu există mulţi oameni în care să ne putem încrede. Iar cei pe care-i ştim, cum este escadrila Vagabond, au poziţii defensive bine stabilite. Roti braţul: Cam ăştia suntem toţi.

— Aşa-i, aprobă Han, totuşi şansele ar creşte cu trei oameni în loc de doi.

Luke privi spre Leia. Ochii îi erau înceţoşaţi de teama pentru soţul ei, totuşi în aură se percepea acceptarea ezitantă a deciziei sale. Femeia înţelegea importanţa vitală a misiunii şi era o luptătoare cu prea multă experienţă ca să nu recunoască logica propunerii lui Han.

Sau poate că, la fel ca Han, nu dorea ca Luke să plece singur cu cea care dorea să-l ucidă.

— Bine, zise tânărul în cele din urmă, vom fi o echipă de trei.

— Hai să zicem de patru, oftă Lando. După cum merg lucrurile cu petIţia mea pentru Oraşul Nomad, se pare că tot n-o să am nimic de făcut pe-aici. Măcar în felul ăsta, le plătesc pentru distrugeri.

— Mi se pare corect, încuviinţă Han. Mă bucur că vii. Se întoarse după aceea către Chewbacca: Ia zi, Chewie, care-i problema tal

Luke privi surprins la wookiee. Nu sesizase nici o problemă dintr-acolo, dar acum, când se concentra, putea într-adevăr să perceapă tumultul de emoţii.

— Ce-i, Chewie?

Pentru o clipă, Chewbacca mormăi în barbă, apoi, cu o evidentă şovăială, spuse totul.

— Sigur că ne-ar plăcea să vii şi tu, zise Han, dar cineva trebuie să rămână aici şi să aibă grijă de Leia. Sau poate crezi că Securitatea Palatului este atât de pricepută?

Chewbacca mârâi o părere succintă despre Securitatea Palatului.

— Exact, încuviinţă Han. De aceea, tu rămâi.

Luke se uită înspre Leia. Sora lui îl privea de asemenea şi-şi dădea seama că şi ea recunoscuse dilema. Datoria de viaţă iniţială a lui Chewbacca era faţă de Han şi wookiee-ul se simţea teribil de afectat de faptul că-l lăsa pe Han să se expună unui astfel de pericol fără să-i fie alături. Leia şi gemenii se găseau însă tot sub protecţia lui şi nu putea concepe nici să-i lase pe ei nepăzIţi în Palat.

Apoi, chiar pe când se străduia să se gândească la o soluţie, Luke văzu ochii surorii sale scânteind.

— Am o idee, începu ea precaut.

O ascultară cu toţii şi, spre evidenta stupefacţie a lui Han, Chewbacca acceptă imediat.

— Glumeşti, zise Han. Este o glumă, nu? Da, asta-i – o glumă. Dacă tu crezi c-o să-i las pe Leia şi pe gemeni…

— Este singura cale, rosti încet Leia. Altfel, Chewie se va simţi extrem de nefericit.

— A mai fost aşa, replică Han. O să-i treacă! Haide, Luke – spune-i!

— Îmi pare rău, clătină tânărul din cap, dar mi se pare o idee foarte bună. Şovăi, totuşi nu se putu abţine să nu adauge: Cred că-i una dintre aiurelile acelea Jedi.

— Foarte glumeţ, mârâi Han privind prin încăpere. Lando? Winter? Haideţi, ziceţi ceva!

— Nu te uita la mine, ridică braţele Lando. Eu nu mă bag în partea asta a discuţiei.

— Cât despre mine, spuse Winter, mă încred în judecata prinţesei. Dacă ea apreciază că vom fi în siguranţă, sunt gata să accept.

— Ai câteva zile pentru a te obişnui cu ideea, îi reaminti Leia înainte ca soţul ei să mai poată adăuga ceva. Poate că reuşim să te facem să te răzgândeşti.

Expresia de pe chipul său nu era încurajatoare, totuşi bărbatul încuviinţă din cap.

— Da, cum să nu.

— Mai e ceva? întrebă Lando după un scurt moment de tăcere.

— Nu, răspunse Leia. Trebuie să plănuim misiunea, aşa că ar fi bine să-ncepem.

***

Capitolul 12

Intercomul piui din colţul consolei de comunicaţii.
— Karrde, se auzi glasul obosit al lui Dankin, peste aproximativ cinci minute ieşim în sistemul Bilbringi.

— În regulă, confirmă Karrde. Asigură-te că oamenii sunt la turbo- lasere… nu se ştie peste ce putem da.

— Am înţeles.

Karrde dezactivă intercomul şi decriptorii consolei.

— Părea obosit, comentă Aves din partea opusă şi lăsă din mână datapadul.

— La fel de obosit pe cât arăţi tu.

Karrde privi pentru ultima dată displayul pe care-l studiase, apoi îl închise şi pe acesta. Raportul oamenilor săi de pe Anchoron fusese negativ, ca şi toate cele dinainte.

— A trecut prea mult timp de când n-am mai lucrat în carturi duble, adăugă el. Nimeni nu mai era obişnuit cu ele. Va trebui să le includ în viitoarele exerciţii de antrenament.

— Sunt sigur că echipajul se va da în vânt după ele, comentă sec Aves. Nu ne-ar plăcea ca lumea să creadă despre noi că am fi blegi.

— Spre deosebire de imaginea noastră reală, încuviinţă Karrde sculându-se. Haide, o să terminăm sortarea mai târziu.

— De parcă ar ajuta la ceva, bombăni celălalt. Eşti absolut sigur că Skywalker a văzut nişte clone pe Berchest?

— Skywalker era sigur, vorbi Karrde pe când se îndreptau către punte. Doar nu-mi sugerezi că nobilul Jedi m-ar fi minţit?

— Nu să te fi minţit, clătină Aves din cap. Mă-ntreb doar dacă nu putea să fi fost vorba despre o înscenare. Ceva ce Thrawn să vă fi fluturat în mod deliberat în faţa ochilor, pentru a ne abate de la pista reală.

— M-am gândit şi eu la asta. Chiar şi ţinând seama de cât de îndatorat este Staffa faţă de noi, se pare că intram şi ieşeam cam prea uşor din sistemul acela.

— La Chazwa, când ai distribuit misiunile de cercetare, n-ai pomenit nimic în privinţa asta.

— Sunt convins, îl asigură Karrde, că toţi s-au gândit deja şi la o asemenea posibilitate. Tot aşa cum, fără îndoială, s-au gândit că dacă printre noi există un agent imperial, trebuie să ne străduim să-l facem să creadă c-am fost păcălIţi de amăgirea Marelui Amiral Thrawn. Dacă este cu adevărat o amăgire.

— Şi dacă există cu adevărat un agent imperial, adăugă Aves.

Karrde surâse.

— Dac-am avea bruallki, am putea mânca bruallki cu menkooro...

— ..., dacă am avea menkooro , încheie Aves vechea zicală. Tot crezi că Ferrier lucrează pentru Thrawn, aşa-i?

— Dacă el a fost agentul imperial care a dus la descoperirea flotei Katana, am de ales între declaraţia lui şi cea a lui Solo, ridică din umeri Karrde.

— De aceea l-ai pus pe Torve să plece cu naveta de asalt spre sistemul Roche?

— Exact, încuviinţă Karrde dorindu-şi pentru o clipă ca Mara să fi fost alături de el. Aves era inteligent, totuşi trebuia să-i arăţi unele lucruri pe care Mara le-ar fi înţeles instantaneu, de una singură. Cunosc doi verpineni acolo care-mi sunt datori. Dacă naveta este aranjată în vreun fel, ei or să descopere.

Uşa glisă deschizându-se şi cei doi pătrunseră pe punte.

— Statutul? se interesă Karrde privind pe videcran la cerul împestriţat al hiperspaţiului.

— Toate sistemele pregătite, răspunse Dankin, cedându-i lui Aves scaunul pilotului. Balig, Lachton şi Corvis sunt la turbo-lasere.

— Mulţumesc, încuviinţă Karrde şi se aşeză la consola copilotului, alături de Aves. Nu pleca, Dankin, tu vei fi căpitanul azi.

— Sunt onorat, replică sec Dankin şi se aşeză la consola de comunicaţii.

— Despre ce crezi că poate fi vorba? întrebă Aves, pregătind nava pentru ieşirea în hiperspaţiu.

— Habar n-am, recunoscu Karrde. După spusele lui Par'tah, Mazzic n-a zis decât să vin la Bilbringi, după rendez-vous-ul nostru cu ceilalţi, la Chazwa.

— O fi vorba despre lecţia spectaculoasă despre care el şi Ellor discutau pe Trogan că vor s-o dea Imperiului. Nu cred c-o să-mi placă prea mult ce va urma.

— Nu uita că, indiferent ce se va întâmpla, noi eram nişte trecători nevinovaţi pe-acolo. Un cargobot cu o misiune autorizată de livrare şi cu o încărcătură de convertizoare energetice Koensayr. Totul perfect legal.

— Atâta vreme cât nu-i examinat mai amănunţit, mormăi Aves. Gata – ieşim!

Împinse manetele hiperpropulsiei, iar liniile stelare apărură şi apoi colapsară în stelele de pe fundal.

Un fundal de stele, nave pe jumătate terminate, vehicule de service şi construcţie, şi platforme de andocare flotante. Aproape chiar în faţa lui Karrde Nesupusul se zărea o masivă staţie de luptă Golan II, ticsită de armament.

Sosiseră la şantierele spaţiale imperiale Bilbringi.

Dankin fluieră încetişor.

— Ia priviţi câte chestii noi construiesc, rosti el pe un ton impresionat. Nu se joacă, aşa-i?

— În nici un caz, încuviinţă Karrde. Nu se joacă nici la Ord Trasi sau Yaga Minor.

Iar dacă pentru operaţiunea de clonare, Thrawn depunea doar pe jumătate din eforturile pentru construirea unei flote de război...

— Cargobot necunoscut, sunt dispeceratul Bilbringi, răsună un glas oficial dinspre consola de comunicaţii. Identifică-te, specifică astroportul de origine şi scopul misiunii.

— Dankin, murmură Karrde.

— Cargobot Hab Camber, rosti prompt Dankin, plecat din Valrar. Sunt căpitanul Abel Quiller. Avem la bord o încărcătură de convertizoare energetice pentru livrare la docul 47.

— Recepţionat. Rămâi în stand-by pentru confirmare.

Aves îl atinse pe Karrde pe braţ şi indică staţia de luptă din faţa lor.

— Lansează spre noi o navetă de asalt, şopti el.

— Menţine cursul, murmură Karrde. Poate că vor doar să ne testeze.

— Sau se aşteaptă la necazuri, replică Aves.

— Ori fac curăţenie, propuse Dankin. Dacă Mazzic a trecut deja pe-aici...

— Cargobot Hab Camber, vei rămâne pe poziţie, anunţă dispecerul. O echipă de inspecţie va sosi imediat să examineze ordinul de livrare.

Dankin activă transmiţătorul.

— Ce-are ordinul de livrare? întrebă el cu o combinaţie perfectă de nedumerire şi enervare. Uite care-i treaba, eu am afaceri... n-am timp de tâmpenii birocratice.

— Dacă preferi, putem aranja să-ţi închei toate afacerile, aici şi acum, propuse dispecerul cu un ton răutăcios. Dacă nu-ţi convine, pregăteşte-te să primeşti inspectorii la bord.

— Am înţeles, mârâi Dankin. Sper doar să se mişte rapid.

Întoarse după aceea capul spre Karrde.

— Ce facem?

— Ne pregătim să-i primim la bord, răspunse Karrde lăsându-şochii să lunece peste şantierul spaţial.

Dacă Mazzic respecta graficul orar pe care i-l dăduse lui Par'tah, ar fi trebuit să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta.

— Aves, fă-mi o identificare, indică el un pâlc de pete întunecate, neregulate, care plutea în apropierea centrului şantierului. Nu mi se par nave.

— Nici nu sunt, confirmă Aves peste câteva clipe. Par asteroizi de dimensiuni mijlocii – cu diametre de aproximativ patruzeci de metri. Sunt exact... douăzeci şi doi.

— Ciudat, se încruntă Karrde spre displayul cu date senzoriale apelat de Aves. În zona respectivă, peste treizeci de vehicule de sprijin şi cel puţin tot atâţia lucrători în costume de întreţinere se deplasau printre asteroizi. Mă-ntreb ce fac imperialii cu atâţia asteroizi?

— Poate că extrag minereuri, sugeră şovăielnic Aves, deşi n-am mai auzit pe nimeni să remorcheze un asteroid întreg într-un şantier spaţial.

— Exact, aprobă Karrde. Mă gândesc dacă nu cumva are vreo legătură cu super-arma magică a lui Thrawn. Cea cu care a atacat Ukio şi Woostri.

— Asta ar putea explica măsurile de securitate. Apropo de securitate, naveta de asalt s-a apropiat. Ai de gând să-i laşi să ne abordeze?

— În afară de a ne întoarce şi a da bir cu fugiţii, nu văd altă opţiune. Dankin, la ce fel de inspecţie poate să reziste ordinul nostru de livrare?

— Poate să reziste la multe, dar depinde de faptul dacă ei suspectează ceva, sau dacă sunt pur şi simplu prudenţi. Karrde, priveşte la patruzeci de grade babord. Vezi distrugătorul acela pe jumătate terminat?

Karrde se răsuci în scaun. De fapt, distrugătorul era mai bine de jumătate terminat, urmând să fie completat numai cu suprastructura de comandă şi secţiunile bastion prova.

— Ce-i cu el?

— Am observat o activitate în jurul...

În clipa aceea, flancul tribord al distrugătorului explodă. Aves fluieră uluit.

— Taie o navă de pe listă, rosti el când o secţiune a blindajului prova detonă aproape imediat. Crezi că-i mâna lui Mazzic?

— Nu văd cine altul, încuviinţă Karrde şi tastă amplificarea scenei pe display. Pentru o clipă, conturate pe fundalul incendiului catastrofal, întrezări şase nave de dimensiunea unor cargoboturi îndreptându-se în grabă spre marginea şantierului. Cred însă că au acţionat pripit, adăugă privind din nou distrugătorul.

Un grup de vehicule geniste pentru controlul dezastrelor se apropia deja de nava în flăcări, urmat de trei escadrile de vânători TIE.

Iar apoi, brusc, ţinta norului de vânători se modifică de la distrugător la vectorul de fugă al cargoboturilor.

— I-au zărit, spuse Karrde estimând situaţia.

Grupul lui Mazzic era depăşit ca număr şi armament, un dezechilibru care avea probabil să se înrăutăţească înainte să se fi putut îndepărta suficient de şantierul spaţial pentru ca să evadeze în hiperspaţiu. Cele trei turbo-lasere ale lui Karrde Nesupusul nu puteau în nici un caz echilibra balanţa; din nefericire, centrul acţiunii se găsea mult prea departe pentru ca să poată influenţa în mod decisiv finalul.

— Îl ajutăm? murmură Aves.

— În mod normal, n-ar trebui să clintim un deget, răspunse Karrde comandând calculatorului de navigaţie să înceapă determinarea cursului lor de salt în

hiperspaţiu. Dacă-i ajuţi să scape dintr-o planificare tactică neglijentă, nu faci altceva decât să-i încurajezi să continue pe aceeaşi linie. Corvis?

— Aici sunt.

— La comanda mea, deschideţi focul asupra navetei de asalt care se apropie. Balig şi Lachton, trageţi asupra staţiei de luptă. Încercaţi să provocaţi cât mai multă derută. Aves, între timp ne aduci pe cursul...

— Stai aşa, Karrde, îl opri Dankin. Priveşte la cincizeci de grade babord.

Pe acelaşi vector pe care fugea echipa de sabotori a lui Mazzic, din hiperspaţiu se materializaseră două nave de susţinere corelliene. O formaţiune de vânători TIE care venea aproximativ din direcţia respectivă viră pe un curs de interceptare şi fu imediat transformată în pulbere arzătoare.

— Mda, făcu Karrde încetişor, poate că tactica lui Mazzic nu-i chiar atât de neglijentă pe cât crezusem.

— Aia cred că-s oamenii lui Ellor, zise Aves.

— Aşa-i. Navele de susţinere corelliene nu prea sunt în stilul lui Mazzic... şi în tot cazul îi depăşesc bugetul. Este o strategie care ar încânta cu siguranţă legendara nechibzuinţă culturală duroseană.

— Aş fi crezut că navele de susţinere corelliene înseamnă cam mult şi pentru bugetul lui Ellor, comentă Dankin. Crezi că le-a furat de la Noua Republică?

— Furat este un termen foarte dur, chicoti Karrde. Bănuiesc că le consideră un simplu împrumut neoficial. Navele Noii Republici folosesc frecvent linia depourilor de întreţinere durosene risipite prin Creasta Comercială, iar Ellor are o participare discretă la câteva depouri.

— Pun prinsoare că-n clipa de faţă acolo se înregistrează nişte plângeri legate de service, făcu ironic Aves. Apropo, mai deschidem focul asupra navetei de asalt?

Karrde aproape că uitase de problema respectivă.

— Nu. Corvis, Balig, Lachton – dezactivaţi turbo-laserele. Pentru toţi ceilalţi, alerta se revocă. Ne pregătim să-i primim pe inspectorii imperiali.

Se răsuci şi-l văzu pe Aves privindu-l fix.

— N-o ştergem? Nici după asta? arătă acesta lupta de la babord.

— Ce se întâmplă acolo n-are absolut nici o legătură cu noi, îl privi nevinovat Karrde. Suntem un cargobot independent, cu o încărcătură de convertizoare energetice. Ai uitat?

— Nu, totuşi…

— De fapt, ar putea fi util să vedem ce se va petrece după raid.

Karrde continuă să privească afară. Cu vectorul de fugă acoperit de Ellor şi cu navele de luptă ale şantierului prea îndepărtate ca să ajungă în timp la ei, atacatorii păreau că se îndreaptă spre o evadare relativ lipsită de incidente.

— Să le ascultăm comunicaţiile, să vedem măsurile de curăţire şi securitate post-raid, să apreciem nivelul avariilor reale... Chestii de-astea.

Aves nu părea convins, dar ştia că nu avea rost să-l contrazică.

— Dacă crezi că-i putem păcăli, zise pe un ton dubitativ. Vreau să zic, ţinând seama de recompensa pusă pe capetele noastre şi de toate celelalte…

— Este ultimul loc în care un comandant imperial s-ar aştepta să ne vadă apărând, îl asigură Karrde. Prin urmare, nimeni de aici nu va fi cu ochii pe noi.

— În nici un caz într-o navă comandată de căpitanul Abel Quiller, rosti Dankin descheindu-i centurile de siguranţă şi ridicându-se. Iritat şi pompos, da?

— Exact, încuviinţă Karrde. Ai totuşi grijă să nu-ntreci măsura. Nu dorim ostilitate, ci doar dispreţ.

— Am înţeles.

Dankin părăsi puntea, iar Karrde reveni cu privirea spre epava fumegândă a distrugătorului. O lecţie spectaculoasă într-adevăr, la care el s-ar fi opus vehement dacă Mazzic şi Ellor i-ar fi cerut sfatul. Nu i-l ceruseră însă şi-şi văzuseră de treabă.

Acum situaţia era şi mai clar definită decât fusese după Trogan. Marele Amiral Thrawn avea să reacţioneze rapid şi violent faţă de atac. Şi dacă putea afla că fusese întreprins de Mazzic... iar de acolo ajungea la el...

— N-o să ne putem opri aici, murmură el pe jumătate pentru sine. Va trebui să ne organizăm. Toţi...

— Ce spui? întrebă Aves.

Karrde se focaliză asupra lui. Asupra chipului acela deschis şi derutat, inteligent în felul lui, totuşi nici sclipitor şi nici intuitiv.

— Nu contează, răspunse el zâmbind pentru a nu-l jigni.

Se întoarse cu ochii la naveta de asalt şi-şi jură că, atunci când termina cu toate, avea să găsească o cale ca s-o readucă pe Mara.

***

Ultima pagină se derulă pe display şi Thrawn ridică ochii spre bărbatul care încremenise în poziţie de drepţi în faţa lui.

— Ai de adăugat ceva la raportul acesta, generale Drost? întrebă el cu glas încet.

Mult prea încet, după părerea lui Pellaeon. Cu siguranţă, mult mai încet decât ar fi făcut-o el, dacă ar fi fost la comandă. Privind pe videcranul *Himerei* spre epava carbonizată care fusese cândva un distrugător imperial aproape complet şi extrem de valoros, nu putea decât să stea tăcut lângă Marele Amiral. Drost ar fi meritat însă să-i fie luat capul.

Şi generalul o ştia.

— Nu, Mare Amiral, rosti cu voce tensionată.

Thrawn îl mai fixă cu privirea câteva clipe, apoi se uită la videcran.

— Poţi să-mi oferi vreun motiv pentru care să nu te îndepărtez de la comandă?

Un suspin imperceptibil scăpă de pe buzele lui Drost.

— Nu, Mare Amiral.

Pentru un moment, nu se auziră decât murmurele de fundal din puntea *Himerei*. Pellaeon se încruntă spre chipul parcă dăltuit în piatră al generalului şi se întrebă care avea să fie pedeapsa. În cazul cel mai bun pentru el, un asemenea fiasco ar fi trebuit să-l aducă în faţa Curţii Marţiale ca să fie destituit pentru neglijenţă criminală. În cazul cel mai rău... exista reacţia tradIţională a Lordului Vader faţă de incompetenţă.

Iar Rukh se afla deja aproape, imediat înapoia scaunului lui Thrawn.

— Întoarce-te la statul tău major, generale, zise Thrawn. *Himera* va pleca de aici peste aproximativ treizeci de ore. În acest timp, va trebui să concepi şi să implementezi un nou sistem de securitate pentru şantier. După aceea, voi lua decizia privind viitorul tău.

Drost se uită de la Pellaeon la Thrawn.

— Am înţeles, Mare Amiral. Nu vă voi mai înşela aşteptările.

— Aşa sper, comentă Thrawn cu o umbră de ameninţare în voce. Eşti liber.

Generalul salută din cap şi se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se cu paşi ce denotau o hotărâre nou impulsionată.

— Nu eşti de acord, căpitane.

Pellaeon se sili să privească în ochii roşu-sclipitori.

— Aş fi considerat necesară o pedeapsă imediată.

— În felul lui, rosti sec Thrawn, Drost este un militar destul de capabil. Principala lui slăbiciune este tendinţa de a deveni delăsător. Cel puţin pentru viitorul imediat, va fi lecuit de această slăbiciune.

Pellaeon întoarse capul spre epava din spaţiu.

— O lecţie destul de costisitoare, spuse el cu amărăciune.

— Da, încuviinţă Marele Amiral, şi care demonstrează exact motivul pentru care n-am dorit nemulţumirea contrabandiştilor interpelaţi de Karrde.

— Aceştia au fost contrabandişti? se încruntă Pellaeon. Bănuisem că era o echipă de sabotaje a rebelilor.

— Şi Drost crede la fel, dar metoda şi modul de execuţie de aici au diferit de şablonul obişnuit al rebelilor. Apreciez că Mazzic este principalul suspect. Există de asemenea destule elemente durosene pentru a implica şi grupul lui Ellor.

— Înţeleg, rosti încet Pellaeon. În cazul acela, situaţia căpăta altă dimensiune. Bănuiesc că-i vom învăţa ce greşeală au făcut, atacând Imperiul.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, aprobă Thrawn. Iar la apogeul puterii Imperiului, n-aş fi ezitat să acţionez. Din nefericire, în momentul acesta, o astfel de reacţie n-ar fi deloc productivă. I-ar îndârji şi mai mult pe contrabandişti şi ar risca stârnirea ostilităţii altor elemente clandestine din galaxie.

— În nici un caz nu avem nevoie în asemenea măsură de ajutorul şi de serviciile lor. Nu acum...

— Într-adevăr, nevoia noastră pentru asemenea scursori s-a redus, dar asta nu-nseamnă că ne aflăm în poziţia de a le abandona complet. Problema însă nu rezidă aici. Periculos este faptul că toţi cei implicaţi în acţiuni ilegale şi clandestine deţin multă experienţă în a opera în cadrul cercurilor oficiale, fără să beneficieze de

autorizare oficială. Ca să-i ţinem departe de locaţii ca Bilbringi, am avea nevoie de mai mulţi oameni decât ne-am putea dispensa.

— Înţeleg asta, domnule amiral, scrâşni Pellaeon din dinţi, totuşi nu putem pur şi simplu să ignorăm un atac de aceste dimensiuni.

— N-o vom face, promise Thrawn încetişor. Iar când va sosi, reacţia noastră va fi în avantajul Imperiului. Rotindu-şi scaunul, se întoarse la centrul şantierului şi urmă: Până atunci...

— Mare amiral Thrawn!

Răcnetul bubui prin punte aidoma tunetului unei furtuni violente, umplând-o de la pupa la prova şi reverberând. Pellaeon tresări, răsucindu-se, şi duse mâna în mod reflex spre blasterul pe care nu-l mai purta de mult.

Joruus C'baoth venea către ei, prin punte, cu ochii scânteind deasupra bărbii ce flutura. O strălucire mânioasă părea să ardă aerul din jurul său; înapoia lui, cei doi soldaţi din trupele de şoc care păzeau intrarea punţii zăceau pe podea, morţi sau fără cunoştinţă.

Pellaeon înghiţi un nod şi bâjbâi, găsind prezenţa liniştitoare a cadrului nutritiv al ysalamirului fixat pe spătarul scaunului de comandă al Marelui Amiral. Cadrul se roti, îndepărtându-se de degetele sale, când Thrawn se întoarse la maestrul Jedi.

— Doreşti să-mi vorbeşti, maestre C'baoth?

— Au dat greş, Mare Amiral, se răsti C'baoth. M-auzi? Comandoul tău a dat greş!

— Te-am auzit, încuviinţă calm Thrawn. Ce le-ai făcut gărzilor mele?

— Ale mele! răcni C'baoth şi glasul i se reverberă din nou prin punte. Chiar şi fără elementul surprizei, trucul era foarte eficient. Ale mele! Eu comand Imperiul, Mare Amiral, nu tu!

Thrawn se întoarse într-o parte şi privi spre ofiţerul din fosa babord a echipajului.

— Anunţă infirmeria, îi porunci. Să trimită o echipă.

Pentru câteva secunde teribile, Pellaeon crezu că C'baoth avea să obiecteze, sau – mai rău – să-l doboare şi pe ofiţer. Totuşi întreaga lui atenţie părea focalizată asupra lui Thrawn.

— Comandoul tău a dat greş, Mare Amiral, repetă el cu voce mai scăzută şi periculoasă.

— Ştiu. Au fost ucişi toţi, mai puţin maiorul care-i conducea.

— Atunci, îşi îndreptă ţinuta C'baoth, este momentul să-mi asum eu sarcina aceasta. Mă vei duce la Coruscant. Acum!

Thrawn aprobă din cap.

— Perfect, maestre C'baoth. Vom aduce la bord încărcătura mea specială, apoi vom pleca.

În mod limpede, nu era răspunsul pe care-l aşteptase C'baoth.

— Cum? se încruntă el.

— Am spus că vom pleca spre Coruscant, imediat după ce încărcătura specială va fi îmbarcată în *Himera* şi în celelalte nave.

C'baoth privi la Pellaeon şi ochii săi părură că scotocesc după informaţia pe care percepţiile Jedi nu i-o puteau oferi din cauza ysalamirului.

— Ce-i şmecheria asta? mârâi el revenind la Marele Amiral.

— Nu-i nici o şmecherie, îl asigură Thrawn. Am decis că un raid fulgerător în inima Rebeliunii va fi modalitatea cea mai bună de a le clătina moralul şi de a-i pregăti pentru următoarea etapă a campaniei. Acesta va fi raidul respectiv.

C'baoth se uită pe videcran, cercetând întinderea vastă a şantierului spaţial Bilbringi. Privirea lui trecu pe

lângă epava înnegrită a distrugătorului... plutind către asteroizii din sectorul central...

— Aceia? întrebă, indicându-i cu degetul. Aceia sunt încărcătura ta specială?

— Tu eşti maestrul Jedi, replică Thrawn. Spune-mi tu.

C'baoth îl fulgeră cu privirea şi Pellaeon îşi ţinu răsuflarea. Ştia că Marele Amiral îl ademenea şi, în opinia sa, era un joc periculos. Singurii oameni care ştiau cu exactitate ce intenţiona Thrawn cu asteroizii aceia erau protejaţi de ysalamiri.

— Bine, Mare Amiral, încuviinţă C'baoth. Îţi voi spune.

Inspiră adânc, închise ochii şi liniile de pe faţa lui se adânciră sub o încordare mentală pe care Pellaeon n-o mai văzuse de mult la maestrul Jedi. Îl privi, întrebându-se ce intenţiona să facă... şi, brusc, înţelese. În spaţiu, în jurul asteroizilor, se găseau sute de ofiţeri şi tehnicieni care lucraseră la acest proiect, fiecare având propriile sale speculaţii asupra imaginii de ansamblu. C'baoth se extindea spre toate minţile acelea, încercând să citească speculaţiile respective şi să le compileze într-un tablou general...

— Nu! izbucni brusc bătrânul, revenind cu ochii scânteietori asupra lui Thrawn. Nu poţi distruge Coruscantul! Nu înainte ca eu să-mi capăt urmaşii Jedi promişi.

— N-am intenţia să distrug Coruscantul, clătină din cap Marele Amiral.

— Minţi! îl întrerupse C'baoth împungând un deget ameninţător în direcţia lui. Mă minţi mereu. Acum însă s-a terminat. S-a terminat! Eu comand Imperiul şi toate forţele sale.

Ridică braţele deasupra capului şi în jurul lor licări o aură stranie alb-albăstruie. Fără să vrea, Pellaeon îşi trase capul între umeri, amintindu-şi de trăsnetele pe care C'baoth le zvârlise spre ei în cripta de pe Wayland.

Acum însă nu sosi nici un trăsnet. C'baoth rămase pur şi simplu locului, cu degetele răşchirate în aer şi privirea aţintită în gol. Căpitanul se încruntă la el... şi tocmai dorea să-l întrebe despre ce vorbea, când ochii îi căzură întâmplător asupra fosei babord pentru echipaj.

Membrii echipajului stăteau rigizi în scaune, cu spinările perfect verticale, parcă pregătiţi pentru inspecţie, mâinile adunate în poală şi ochii privind fără să vadă dincolo de console. Înapoia lor, ofiţerii erau la fel de ţepeni, la fel de nemişcaţi, la fel de pierduţi. Echipajul din fosa tribord se găsea în aceeaşi stare... ca şi cel de pe puntea pupa. De asemenea, pe consolele care ar fi trebuit să fie activve cu rapoarte sosite din alte sectoare ale navei, displayurile afişau doar parazIţi.

Era un moment la care Pellaeon se aşteptase şi de care se temuse, încă de la prima vizită pe Wayland. C' baoth preluase comanda *Himerei*.

— Impresionant, comentă Thrawn în tăcerea apăsătoare. Cu adevărat, foarte impresionant. Ce-ţi propui să faci în continuare?

— Trebuie să repet, pufni C'baoth cu un glas care tremura uşor din cauza încordării evidente. Voi duce nava aceasta la Coruscant. Ca să-mi iau gemenii Jedi, nu să-i distrug.

— De aici la Coruscant, drumul durează cel puţin cinci zile, îi aminti rece Thrawn. Cinci zile în care va trebui să păstrezi controlul asupra unui echipaj de treizeci şi şapte de mii de oameni. Desigur, durata respectivă va creşte, dacă doreşti ca membrii echipajului să fie în stare de luptă la sfârşitul călătoriei. În plus, dacă vrei să ajungem însoţiţi şi de o navă de susţinere, numărul de oameni va creşte destul de mult.

— Te îndoieşti de puterea Forţei, Mare Amiral? mârâi dispreţuitor bătrânul.

— Câtuşi de puţin. Pur şi simplu, am prezentat problema pe care va trebui s-o rezolvaţi tu şi Forţa, dacă vei continua cu această acţiune. De exemplu, ştii unde este localizată flota din Sectorul Coruscant, sau tipul şi numărul navelor ce o alcătuiesc? Te-ai întrebat cum vei neutraliza staţiile de luptă orbitale ale Coruscantului şi sistemele de la sol? ştii cine comandă actualmente defensiva planetară şi cum este probabil să desfăşoare forţele disponibile? Ai ţinut seama de câmpul planetar protector al Coruscantului? ştii care-i modalitatea optimă de a utiliza capacităţile strategice şi tactice ale unui distrugător spaţial imperial?

— Încerci să mă derutezi, îl acuză C'baoth. Oamenii tăi – oamenii mei – cunosc răspunsurile la toate aceste întrebări.

— Mai exact, la unele dintre ele. Însă nu poţi afla răspunsurile. Nu pe toate. În tot cazul, nu îndeajuns de rapid.

— Eu controlez Forţa, repetă furios C'baoth, dar Pellaeon simţi o urmă de rugăminte în tonul său.

Aidoma unui copil care face o ameninţare deşi ştie că, de fapt, n-o va putea duce la îndeplinire...

— Nu, rosti Thrawn cu un glas pe neaşteptate liniştitor. Poate că şi el simţise modificarea din tonul bătrânului. Maestre C'baoth, galaxia încă nu este pregătită pentru conducerea ta. Mai târziu, după ce ordinea va fi restabilită, ţi-o voi oferi pentru guvernare, aşa cum doreşti. Dar momentul acela încă n-a sosit.

Vreme de o clipă, C'baoth rămase nemişcat, doar buzele mişcându-se, pe jumătate ascunse sub barba răvăşită. După aceea, aproape fără chef, coborî braţele şi în clipa aceea puntea învie cu icnete şi gemete înăbuşite, şi cu zgomotele cizmelor pe podeaua din oţel, pe măsură ce membrii echipajului fură eliberaţi de controlul maestrului Jedi.

— Nu-mi vei oferi niciodată Imperiul, i se adresă lui Thrawn. În nici un caz, de bună voie.

— Asta poate să depindă de capacitatea ta de a menţine ceea ce mă străduiesc să recreez.

— Şi care nu poate fi realizat fără aportul tău?

Thrawn arcui o sprânceană.

— Tu eşti maestrul Jedi. Privind în viitor, poţi să vezi un Imperiu ridicându-se fără mine?

— Văd multe viitoruri posibile. Nu supravieţuieşti în toate.

— O nesiguranţă cu care se confruntă toţi războinicii, încuviinţă Thrawn, dar nu asta a fost întrebarea mea.

— Mare Amiral, surâse subţire C'baoth, nu considera nici o clipă că eşti indispensabil Imperiului meu. Numai eu sunt indispensabil.

Privi fără grabă în jurul punţii, apoi îşi îndreptă statura.

— Deocamdată însă sunt mulţumit că tu îmi vei conduce forţele în bătălie. Poţi conduce – se uită pătrunzător la Thrawn –, dar nu vei distruge Coruscantul. O poţi face numai după ce-i voi avea pe Jedi.

— Aşa cum am spus deja, nu intenţionez să distrug Coruscantul. Deocamdată, teama şi subminarea moralului ce însoţesc un asediu vor sluji într-o măsură mult mai mare intereselor mele.

— Intereselor noastre, îl corectă C'baoth. Nu uita asta, Mare Amiral.

— Nu uit nimic, maestre C'baoth, replică încet Thrawn.

— Este bine atunci, vorbi bătrânul pe acelaşi ton. Poţi continua cu acţiunile tale. Dacă ai nevoie de mine, eu voi medita în cabină. Voi medita asupra viitorului Imperiului meu.

Se răsuci şi ieşi de pe punte, iar Pellaeon expiră lent, sesizând de abia atunci că-şi ţinuse răsuflarea.

— Ia legătura cu *Neiertătorul*, căpitane, îi porunci Thrawn revenind spre el. Spune-i căpitanului Dorja că pentru următoarele şase ore am nevoie de un echipaj de cart de cinci sute de persoane.

Pellaeon coborî ochii către fosa babord a echipajului. Ici-colo putea zări câte un tehnician în faţa consolei, sau un ofiţer menţinându-şi poziţia verticală. În majoritate însă membrii echipajului zăceau inerţi în scaune, iar ofiţerii se sprijineau de pereţi sau de console, ori se prăbuşiseră tremurând pe podea.

— Da, domnule amiral, încuviinţă el apropiindu-se de scaunul său şi activând comunicaţiile. Veţi amâna operaţiunea Coruscant?

— Nu mai mult decât este absolut necesar. Istoria avansează, căpitane. Cei care nu pot ţine pasul vor fi lăsaţi în urmă, ca să privească din depărtare.

Thrawn întoarse capul spre uşa prin care ieşise C'baoth.

— Iar cei care ne stau în cale, adăugă el, nici nu vor privi.

***

Capitolul 13

Sosiră pe Coruscant în toiul nopţii; erau zece, deghizaţi ca jawa, şi se strecurară prin intrarea secretă pe care Securitatea Palatului o sigilase cu grijă şi pe care Luke o desigilase acum cu tot atâta grijă. Nu fusese nici o problemă să ajungă nevăzuţi în Turn – deocamdată, nimeni nu avusese timp să se ocupe de labirintul de pasaje secrete al împăratului.

Intrară silenţios în apartament, urmându-l pe Luke... şi pentru prima dată, Han se găsi faţă în faţă cu bodyguarzii pe care soţia sa îi alesese s-o protejeze pe ea şi pe copii de atacurile Imperiului.

Un grup de noghri.

— Te salutăm, Lady Vader, rosti cu voce gravă primul extraterestru cu piele cenuşie.

Se prosternă pe podea, desfăcând braţele în lături. Ceilalţi îi urmară exemplul, o acţiune care ar fi trebuit să fie dificilă, sau cel puţin incomodă în holul îngust de la intrare. Nu era însă, ceea ce spunea destule despre agilitatea lor.

— Sunt Cakhmaim, războinic din clanul Eikh'mir, continuă noghriul vorbind tot cu capul plecat. Conduc garda de onoare a lui Mal'ary'ush. Noi şi vieţile noastre sunt jurate servirii şi protejării tale.

— Ridicaţi-vă, vorbi Leia cu glas solemn şi regal.

Han trase cu ochiul spre ea şi constată că faţa şi ţinuta îi erau la fel de impunătoare ca şi vocea. Exact genul de autoritate care, de obicei, îi declanşa lui circuitele automate de nesupunere. În cazul lui Leia, totuşi combinaţia era maiestuoasă.

— Ca Mal'ary'ush, vă accept serviciile.

Noghrii se ridicară în picioare, la fel de silenţios.

— Secundul meu, Mobvekhar, clan Hakh'khar, spuse Cakhmaim arătându-l pe noghriul din dreapta sa. El va conduce al doilea planton.

— Soţul meu, Han Solo, răspunse Leia făcând un gest către Han.

Cakhmaim se întoarse la el şi bărbatul se strădui cu disperare să nu

ducă mâna spre blaster.

— Te salutăm, rosti grav extraterestrul. Noghrii îl cinstesc pe consortul lui Lady Vader.

Consortul? Han aruncă o uitătură surprinsă la Leia. Expresia ei continua să fie serioasă, totuşi îi putea distinge umbra unui surâs amuzat în colţul gurii.

— Mulţumesc, mormăi el. Mă bucur de cunoştinţă.

— Şi tu, Khabarakh, zise Leia întinzând mâna spre alt noghri. Mă bucur să te revăd. Sper că maitrakh a familiei este sănătoasă.

— Da, Lady, încuviinţă noghriul făcând un pas în faţă şi apucând-o de mână. Îţi trimite de asemenea salutări şi promisiunea reînnoită a serviciilor ei.

Îndărătul lor, uşa se deschise şi Chewbacca se strecură înăuntru.

— Ceva necazuri? se interesă Han, bucuros să scape de toate politeţurile acelea.

Chewbacca mârâi o negaţie şi ochii săi cercetară grupul de extratereştri. Îl zări pe Khabarakh şi se apropie de noghri, uruind un salut. Khabarakh îl salută la rândul său.

— Pe cine vom mai apăra, Lady Vader? întrebă Cakhmaim.

— Asistenta mea, Winter, şi gemenii mei. Veniţi – vă voi arăta.

Porni spre dormitor, urmată de Cakhmaim şi Mobvekhar. Ceilalţi extratereştri se răspândiră prin apartament, examinând cu atenţie pereţii şi uşile. Chewbacca şi Khabarakh porniră împreună către camera lui Winter, discutând în şoaptă.

— Tot nu-ţi place, aşa-i? murmură Luke de lângă umărul lui Han.

— Nu tocmai, recunoscu bărbatul, privind după Chewbacca şi Khabarakh. Se pare însă că n-am de ales.

Îl simţi pe celălalt ridicând din umeri.

— Tu şi Chewie puteţi rămâne aici, îi propuse Luke. Pe Wayland pot merge eu, Mara şi Lando.

— Sau i-ai putea lua pe noghri cu tine, sugeră sec Han. Cel puţin acolo nu va trebui să-ţi faci griji să nu fie observaţi de cineva.

— Nimeni nu ne va observa aici, toarse un glas grav de lângă cotul său.

Han tresări şi duse mâna spre blaster, răsucindu-se. Într-adevăr, acolo era un noghri, deşi ar fi putut să jure că nici unul dintre extratereştrii scunzi nu se aflase în preajma sa.

— Întotdeauna vă furişaţi aşa în spatele oamenilor? se răsti el.

Alienul plecă fruntea,

— Iertare, consort al lui Lady Vader. N-am dorit să te ofensez.

— Sunt vânători renumIţi, şopti Luke.

— Mda, am auzit, reveni Han la tânăr. Fusese, într-adevăr, impresionant, totuşi el nu-şi făcuse griji în legătură cu capacitatea extratereştrilor de a-i proteja pe Leia-şi gemeni. Uite care-i treaba, Luke...

— Ei sunt de partea noastră, Han. Realmente. Leia şi-a pus deja o dată viaţa în mâinile lor.

— Mda, repetă bărbatul străduindu-se să-şi alunge imaginea lui Leia şi a gemenilor în mâinile imperialilor. A fost vreo problemă la asolizare?

— Absolut nici una. Wedge şi doi vânători din escadrila Vagabond ne-au asigurat escorta, iar Chewie a ascuns nava. Nici în Palat nu ne-a zărit nimeni.

— Sper că n-ai uitat să sigilezi uşa. Dacă va mai apărea altă echipă de imperiali, Leia va avea al naibii de multă treabă.

— Am închis-o, dar n-am sigilat-o. Cakhmaim o va sigila în urma noastră.

Han se încruntă spre el şi o simţi o senzaţie neplăcută în măruntaie.

— Vrei să zici că vom pleca acum]

— Ai o propunere mai bună? Noghrii au sosit, iar *Şoimul* este încărcat şi pregătit. Iar până dimineaţă, probabil că nimeni nu va remarca absenţa lui Mara.

Han privi peste umărul tânărului, către Leia care tocmai ieşea din dormitor escortată de noghri. Era logic, trebuia să recunoască asta. Cumva însă contase pe faptul că el şi Leia aveau să mai beneficieze de ceva timp împreună.

Atât doar că în acel timp Imperiul nu avea să se oprească din producerea clonelor...

— Bine, se strâmbă el. De ce nu?

— Ştiu, rosti Luke înţelegător, şi-mi pare rău.

— Las-o moartă. Cum procedăm?

— Lando şi cu mine o vom scoate pe Mara, începu Luke pe un ton profesional simţind probabil că bărbatul n-avea chef de mângâieri. Tu şi Chewie veniţi cu *Şoimul* şi ne luaţi. Nu uita să iei şi droizii.

— Aşa-i, mormăi Han.

Simţi cum îi zvâcneşte un muşchi al feţei. Nu era îndeajuns de rău că trebuia s-o lase pe Leia şi copiii, pentru a pătrunde în altă fortăreaţă a Imperiului... ci trebuia să-l mai aibă şi pe C-3PO, care să-l piseze la cap.

— Ai bolţul limitator făcut de Chewie?

— E aici, se bătu Luke cu palma peste buzunar. Ştiu şi unde trebuie să-l fixez.

— Ai grijă să nu greşeşti! Ăla-i un droid G-2RD şi va trebui să-l decapitezi ca să-l poţi opri.

— Am înţeles. Ne întâlnim la nava noghri – Chewie ştie locul.

Luke se întoarse şi porni spre uşă.

— Mult noroc, murmură Han în barbă şi se răsuci. La ce te holbai? se răsti el.

Noghriul din spatele său plecă fruntea.

— Nu am intenţionat nici o ofensă, consort al lui Lady Vader, îl asigură şi continuă să examineze peretele.

Han făcu o grimasă şi privi în jur, căutând-o pe Leia. De acord, va pleca în noaptea asta, totuşi n-o va face până nu-şi va lua rămas bun de la soţia sa. Şi între patru ochi.

***

Împăratul ridică braţele, trimiţând cascade de fulgere zimţate alb- albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară şi Mara privi cu o bruscă şi agonizantă speranţă că, de data aceasta, finalul va fi altul. Nu însă... Vader şi Skywalker se îndreptară şi, cu un răcnet de mânie ca un ţiuit electronic, ridicară săbiile...

Mara se trezi brusc şi mâna îi bâjbâi în mod reflex sub pat, după blasterul care nu era acolo. Ţiuitul sunase ca începutul unei alarme din partea droidului G-2RD care-i păzea camera. O alarmă ce fusese întreruptă brusc...

În partea opusă a încăperii, zăvorul se deschise cu un clic. Mâna lui Mara atinse datapadul din care citise înainte să adoarmă... şi, când uşa se deschise, îl azvârli cu toată puterea spre silueta întunecată care se contura în prag.

Proiectilul improvizat nu-şi atinse ţinta. Silueta ridică pur şi simplu un braţ şi datapadul se opri în aer.

— Nu te teme, murmură necunoscutul păşind în cameră. Sunt eu, Luke Skywalker.

Mara se încruntă în beznă, extinzându-şi mintea către el. Era într-adevăr Skywalker.

— Ce vrei?

— Am venit să te scoatem de-aici, zise Skywalker apropiindu-se de masă şi aprinzând o veioză discretă. Haide, îmbracă-te!

— Ce trebuie să fac? replică femeia mijind ochii, pentru a se acomoda cu lumina. Vrei să-mi spui unde mergem?

O cută uşoară încreţi fruntea lui Skywalker.

— Pe Wayland, rosti el. I-ai spus lui Leia că poţi găsi planeta.

— Da, i-am spus, dar n-am zis că voi duce pe cineva acolo.

— Trebuie s-o faci, vorbi Skywalker cu glasul încărcat de onestitatea lui iritant de idealistă. Aceeaşi onestitate care o împiedicase să-l ucidă pe dementul Joruus C'baoth, pe Jomark. Ne aflăm în pragul izbucnirii unui nou Război al Clonelor. Trebuie să-l oprim.

— Atunci, du-te şi opreşte-l. Nu-i războiul meu, Skywalker.

Cuvintele fuseseră însă un simplu reflex, iar ea o ştia prea bine. În clipa în care-i spusese lui Organa Solo despre tezaurul împăratului, trecuse de partea lor şi asta însemna să facă tot ceea ce i s-ar fi cerut. Chiar şi să-i ducă personal pe Wayland.

Cu capacităţile sale Jedi bine dezvoltate, Skywalker percepuse probabil asta. Din fericire, avea bunul simţ să nu i-o spună deschis.

— Bine, mormăi ea coborându-şi picioarele din pat. Aşteaptă afară – vin imediat.

Până ce se îmbrăcă, avu timp să scaneze zona cu aptitudinile ei mai puţin antrenate în utilizarea Forţei şi de aceea nu fu surprinsă să-l găsească pe Calrissian alături de Skywalker, când ieşi din cameră. Cu adevărat surprinzătoare era însă starea lui G-2RD. Din modul în care fusese întrerupt ţipătul electronic al droidului de pază, se aşteptase să-l găsească făcut bucăţi pe coridor; era însă perfect intact, lângă uşă, tremurând uşor, de furie sau de frustrare mecanică.

— I-am pus un bolţ limitator, răspunse Skywalker la întrebarea ei nerostită.

Femeia zări dispozitivul plat, ataşat de un flanc al droidului.

— Nu ştiusem că un droid de pază poate fi limitat.

— Nu-i tocmai uşor, dar Han şi Chewie ştiau o modalitate, zise Skywalker pe când se grăbeau spre turbo-lifturi. S-au gândit că, în felul acesta, evadarea din închisoare va fi mai puţin evidentă.

Evadarea din închisoare. Mara trase cu ochiul la profilul lui Skywalker şi cuvintele sale puseră brusc toată situaţia într-o nouă perspectivă. Luke Skywalker, cavaler Jedi, erou al Rebeliunii, stâlp al legii şi justIţiei, tocmai sfidase întreaga conducere a Noii Republici, începând cu Mon Mothma, pentru ca s-o elibereze pe ea. Mara Jade, o contrabandistă căreia nu-i datora absolut nimic şi care, de fapt, promisese să-l ucidă.

Toate acestea, deoarece avea o viziune a lucrurilor ce trebuiau făcute.. Şi se încredea în ea că-l va ajuta.

— Interesant truc, murmură examinând atentă cu ochii şi cu mintea un coridor transversal. Va trebui să-l conving pe Solo să mi-l arate şi mie.

***

Calrissian coborî aerospeederul pe o veche pistă de asolizare privată. *Şoimul Mileniului* era deja acolo, iar Chewbacca, în mod evident agitat şi nerăbdător, îi aştepta lângă trapa deschisă.

— Era şi timpul, comentă Solo când Mara îl urmă pe Skywalker în cabină.

De abia puseseră piciorul în navă, că şi decolase. Femeia se gândi că era probabil la fel de neliniştit ca şi wookiee-ul.

— Ia zi, Mara, urmă el, încotro?

— Obroa-skai. În călătoria aceea, acolo a fost ultima escală înainte de Wayland. Până ajungem la destinaţie, ar trebui să pot reconstitui restul.

— Să sperăm, făcu Solo întinzându-se spre calculatorul de navigaţie. Fixaţi-vă centurile, efectuăm saltul în hiperspaţiu imediat ce avem posibilitatea.

Mara se aşeză în scaunul pentru pasageri dinapoia lui, iar Skywalker îl ocupă pe celălalt.

— Ce forţă de asalt avem? întrebă ea, punându-şi centurile.

— Asta pe care-o vezi, mormăi Solo. Tu, eu, Luke, Lando şi Chewie.

— Am înţeles, încuviinţă Mara înghiţind un nod imens.

Cinci împotriva defensivei pe care Thrawn o asigurase pentru a-şi proteja cea mai importantă bază militară. Grozav!

— Eşti sigur că nu-i supraestimăm? întrebă sarcastic.

— N-am fost mai mulţi nici la Yavin, îi atrase atenţia Solo. Ori la Endor.

Femeia îi privi ceafa, dorindu-şi să-şi reverse furia şi ura, totuşi nu simţi decât o durere surdă şi straniu de îndepărtată.

— Siguranţa ta este foarte liniştitoare, pufni ea.

Solo ridică din umeri.

— Poţi câştiga mult, dacă nu acţionezi aşa cum se aşteaptă inamicul. Să-mi aduci aminte cândva să-ţi povestesc cum a fost la Hoth.

Înapoia lor, uşa glisă şi Chewbacca pătrunse în cabină.

— Totu-i pregătit? întrebă Solo.

Wookiee-ul mormăi ceva, care fusese probabil o afirmaţie.

— Perfect. Verifică rapid clapetele de dejecţie... au trecut de câteva ori pe roşu.

Alt mormăit şi wookiee-ul se apucă de treabă.

— Până nu uit, continuă Solo. Luke, tu eşti şeful droizilor. Nu vreau să-l văd pe C-3PO că atinge ceva, decât în prezenţa lui Chewie sau Lando. Ai înţeles?

— Da, încuviinţă Skywalker şi, văzând-o pe Mara că-l privea întrebătoare, îi surâse amuzat. Uneori, C-3PO are

timp liber şi în ultima vreme este pasionat de reparaţiile mecanice.

— La care nu se pricepe deloc, completă acru Solo. Gata, Chewie, fii atent! I-am dat drumul...

Trase manetele hiperpropulsiei. Pe videcran, stele înfloriră în linii stelare... şi porniseră la drum. Cinci – împotriva unei fortăreţe imperiale.

Mara se uită spre Skywalker. Singurul dintre toţi care avea cu adevărat încredere în ea era tocmai cel pe care trebuia să-l ucidă.

— Prima ta misiune de când ai demisionat din funcţie, Han, comentă Skywalker în tăcerea din cabină.

— Mda. Să sperăm că nu-i şi ultima.

***

— *Bătăiosul* a sosit, domnule căpitan, anunţă ofiţerul de comunicaţii. Căpitanul Aban raportează că toate navele sunt gata de luptă şi cere ordinele finale de desfăşurare.

— Transmite-le, locotenente, ordonă Pellaeon.

Privi pe ecran la noul grup de lumini mişcătoare ce apăruse la tribord şi încercă să-şi alunge senzaţia crescătoare de nelinişte care-i unduia prin măruntaie aidoma unor fuioare de fum otrăvit. Era foarte bine că Thrawn aduna elita experimentată a Imperiului pentru ceea ce urma să fie un raid de dimensiuni majore asupra Coruscantului; mai puţin bine era posibilitatea ca raidul să nu se oprească acolo. C'baoth se afla la bord şi în zilele acelea singura sa preocupare părea să fie capturarea lui Organa Solo şi a gemenilor ei. Îşi demonstrase deja capacitatea de a prelua controlul absolut al *Himerei* şi al echipajului navei, o acţiune măruntă şi plină de aroganţă care întârziase deja cu câteva ore graficul operaţiunii. Dacă decidea s-o repete în toiul bătăliei pentru Coruscant...

Pellaeon făcu o grimasă, iar amintirile spectrale ale înfrângerii Imperiului la Endor îi reapărură înaintea ochilor. A doua Stea a Morţii fusese distrusă acolo, împreună cu super distrugătorul Executor al lui Vader şi mult prea mulţi dintre cei mai buni şi mai inteligenţi ofiţeri ai Imperiului. Dacă intervenţia lui C'baoth determina repetarea dezastrului acela – dacă Imperiul îi pierdea atât pe Marele Amiral Thrawn, cât şi nucleul flotei sale de distrugătoare – era posibil să nu-şi mai revină niciodată.

Privea pe videcran, spre forţa de asalt care începuse să se reunească, şi se străduia să-şi suprime grijile, când un val de încordare se transmise prin punte în jurul său… şi chiar fără să privească ştiu despre ce era vorba.

C'baoth apăruse pe punte.

Scaunul de comandă al lui Pellaeon, cu ysalamirul protector, se afla la o duzină de paşi distanţă – mult prea departe pentru a fi ajuns fără să fi atras atenţia. Pe de altă parte, nici unul dintre ysalamirii răspândIţi pe punte nu se găsea mai aproape. N-ar fi putut s-o ia la fugă ca un infanterist îngrozit sub ochii echipajului, chiar dacă C'baoth ar fi fost de acord să i-o permită.

Iar dacă maestrul Jedi alegea să-l paralizeze, aşa cum făcuse cu tot echipajul *Himerei* la Bilbringi…

Un fior sui pe spinarea lui Pellaeon. Citise rapoartele medicale ale celor care fuseseră nevoiţi să rămână în infirmerie pentru a se recupera şi nu dorea să treacă el însuşi prin aceeaşi situaţie. Pe lângă disconfortul şi confuzia emoţională pe care le implica, umilirea publică i-ar fi diminuat sever autoritatea de comandă la bordul navei sale.

Putea doar să spere că-i va putea oferi lui C'baoth ceea ce dorea fără să pară slab sau slugarnic. Întorcându-se către maestrul Jedi care se apropia, se

întrebă dacă aceeaşi teamă de umilire fusese modul în care şi împăratul pornise propria ascensiune la putere.

— Bună ziua. maestre C'baoth, încuviinţă el din cap cu gravitate. Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să-mi fie pregătită imediat o navă, zise bătrânul cu ochii scânteindu-i de un foc interior straniu. Una cu suficientă autonomie pentru a mă duce la Wayland.

— La Wayland? se încruntă Pellaeon.

— Da, spuse C'baoth privind pe videcran. Ţi-am spus de mult timp că, în cele din urmă, eu voi prelua comanda aici. Clipa aceea a sosit.

Pellaeon inspiră adânc.

— Rămăsesem cu impresia că aţi acceptat să ne ajutaţi în atacul asupra Coruscantului...

— M-am răzgândit.

Îl întrerupsese tăios, totuşi era în mod evident cu atenţia altundeva.

— S-a întâmplat ceva pe Wayland? se interesă Pellaeon.

C'baoth îl privi şi căpitanul încercă senzaţia bizară că maestrul Jedi îi observa de abia acum prezenţa.

— Ce se întâmplă sau ce nu se întâmplă pe Wayland nu-i treaba ta, căpitane Pellaeon! Singura ta grijă este să-mi pregăteşti o navă. Întoarse ochii spre videcran: Sau trebuie să mi-o aleg singur?

Cu coada ochiului, Pellaeon întrezări o mişcare la pupa – era Thrawn, care sosea din cabina sa de comandă pentru a supraveghea pregătirile finale în vederea atacării Coruscantului. Ochii roşu-strălucitori ai Marelui Amiral examinară scena, observară prezenţa lui C'baoth şi se opriră pentru o fracţiune de secundă asupra feţei şi posturii lui Pellaeon. Întoarse capul şi încuviinţă, iar un soldat din trupele de şoc care purta pe spate un cadru nutritiv cu un ysalamir i se alătură. Împreună, avansară.

C'baoth nu se sinchisi să se întoarcă.

— Pregăteşte-mi o navă, Mare Amiral! Doresc să plec spre Wayland. Imediat!

— Într-adevăr? făcu Thrawn, sosind lângă Pellaeon. Soldatul trecu înapoia lor, aducându-l pe Pellaeon în siguranţa bulei lipsite de Forţă creeate de ysalamir. Pot să cunosc motivul?

— Motivele sunt ale mele, rosti sumbru C'baoth. Le pui la îndoială?

Pentru o clipă, Pellaeon se temu că Thrawn nu avea să mai suporte obrăznicia bătrânului.

— Câtuşi de puţin, zise Marele Amiral în cele din urmă. Dacă doreşti să pleci spre Wayland, o poţi face, desigur. Locotenent Tschel?

— Mare Amiral! luă poziţie de drepţi tânărul ofiţer de cart din fosa babord a echipajului.

— Anunţă Capul Morţii, ordonă Thrawn. Informează-l pe căpitanul Harbid că galionul spaţial Draklor va fi detaşat din grupul său şi reatribuit forţei mele. La bord nu va fi decât echipajul – trupele şi pasagerii vor fi ai mei.

Tschel se apropie imediat de consola de comunicaţii.

— Nu am solicitat trupe, Mare Amiral, rosti C'baoth purtând pe chip o expresie ce alterna între iritare şi suspiciune. Nici alţi pasageri.

— De mai multă vreme, intenţionasem să-l trimit pe generalul Covell să preia comanda garnizoanei Muntele Tantiss, zise Thrawn. Şi în acelaşi timp să suplimenteze trupele deja existente acolo. Mi se pare un moment la fel de bun ca oricare altul.

Maestrul Jedi se uită de la Thrawn la Pellaeon.

— Bine, mormăi în cele din urmă aparent decizând să rămână doar iritat. Dar va fi nava mea, nu a lui Covell. Eu voi da ordinele.

— Bineînţeles, maestre C'baoth, încuviinţă împăciuitor Thrawn. Îl voi anunţa pe general.

— În regulă.

Buzele bătrânului se mişcară nesigure sub barba albă şi lungă, şi, pentru o clipă, Pellaeon crezu că îşi va pierde din nou controlul. Capul îi zvâcni într-o parte, apoi maestrul Jedi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— În regulă, repetă el. Voi fi în cabina mea. Anunţaţi-mă când nava este gata.

— Evident.

C'baoth îi privi din nou pătrunzător, după care se răsuci şi se îndepărtă.

— Anunţă-l pe generalul Covell despre modificarea de planuri, căpitane, ordonă Thrawn. În calculator există o listă cu soldaţi şi membri de echipaj desemnaţi ca şabloane pentru clonare. Aghiotanţii lui Covell vor aranja să fie aduşi la bordul lui Draklor. Alături de o companie din cele mai bune trupe ale generalului.

Pellaeon se încruntă spre profilul Marelui Amiral. Trupele lui Covell – şi generalul însuşi – fuseseră menite să înlocuiască forţele de şoc care îşi croiau drum actualmente prin sistemul Qat Chrystac.

— Credeţi că Muntele Tantiss este în pericol? întrebă el.

— Nu în pericol major, totuşi este posibil ca maestrul nostru Jedi clarvăzător să fi detectat ceva – poate nemulţumiri ale localnicilor. Mai bine să nu riscăm.

Pellaeon privi pe videcran la steaua care era soarele Coruscantului.

— Ar putea avea vreo legătură cu rebelii?

— Puţin probabil. Deocamdată nu există nici o indicaţie că ei ar fi aflat măcar de existenţa lui Wayland, cu atât mai puţin să plănuiască o acţiune într-acolo. Dacă şi când se va întâmpla asta, ar trebui să fim înştiinţaţi din vreme asupra intenţiilor lor.

— Graţie sursei Delta?

— Şi a canalelor normale ale Contrainformaţiilor, surâse imperceptibil Thrawn. Continuă să te neliniştească, nu-i aşa, primirea de informaţii din partea unei surse pe care n-o înţelegi?

— Într-o mică măsură, da, domnule amiral, recunoscu Pellaeon.

— Consider-o ca pe o dezvoltare a încrederii tale. Într-o bună zi, îţi voi încredinţa sursa Delta. Dar nu deocamdată.

Pellaeon privi către pupa şi uşa prin care ieşise C'baoth. Ceva anume îi zgândărea neliniştitor un colţişor al memoriei. Un amănunt legat de C'baoth şi de Wayland...

— Pari tulburat, căpitane, observă Thrawn.

— Nu-mi place ideea ca el să intre în Muntele Tantiss, domnule amiral, clătină Pellaeon din cap. N-aş putea preciza un motiv, dar pur şi simplu nu-mi place.

Thrawn îi urmă privirea.

— Eu nu mi-aş face griji în locul tău, rosti încet. De fapt, s-ar putea ca plecarea aceasta să fie mai degrabă o soluţie decât o problemă.

— Nu înţeleg...

— Totul la vremea sa, căpitane, surâse din nou Marele Amiral. Să revenim însă la treburile curente. Nava amiral este gata?

Pellaeon îşi alungă gândurile. Acum, când centrul Rebeliunii se afla vulnerabil în faţa lor, nu avea timp de temeri nenumite.

— *Himera* vă aşteaptă comanda, domnule amiral, răspunse el în mod oficial.

Thrawn privi în jurul punţii apoi reveni la Pellaeon.

— Asigură-te că şi restul forţei de asalt este gata şi anunţă că vom aştepta plecarea lui Draklor.

Se uită pe videcran şi adăugă:

— Iar după aceea, le vom reaminti rebelilor ce înseamnă războiul.

Capitolul 14

Stăteau tăcuţi – Mara şi Luke –, aşteptând în vreme ce umbra întunecată în mantie cu glugă avansa către ei, ţinând o sabie laser sclipitoare. Înapoia umbrei se afla un bătrân, cu ochi demenţi şi fulgere albastre în mâini. Umbra se opri şi ridică arma. Luke se îndepărtă un pas de Mara şi înălţă propria sa sabie, cu mintea plină de oroare şi teamă...

Alarmele răsunară de pe coridorul exterior, trezind-o pe Leia şi destrămând coşmarul în fragmente de culori vii.

Primul gând al femeii fu că alarma provenea din visul cu Luke şi Mara; al doilea că un alt comando imperial pătrunsese în Palat. Pe măsură ce se trezi îndeajuns ca să recunoască tonul soneriilor, îşi dădu seama că situaţia era mult mai gravă.

Coruscantul era atacat.

În cealaltă parte a încăperii, gemenii începură să plângă.

— Winter! strigă Leia, înhăţându-şi capotul şi proiectând cât mai multă linişti re mentală în direcţia copiilor.

Winter se afla deja în prag, pe jumătate îmbrăcată.

— Alarmă de bătălie, strigă ea înspre prinţesă.

— Ştiu. Trebuie s-ajung imediat la centrul de comandă.

— Am înţeles, încuviinţă Winter privind-o cu atenţie. Te simţi bine?

— Am avut un vis, atâta tot, răspunse Leia înhăţând o pereche de cizme scurte şi încălţându-se. Numai Winter putea sesiza asemenea detalii chiar şi în toiul unui haos. Luke şi Mara se luptau cu cineva. Şi nu cred că se aşteptau să învingă...

— Eşti sigură că nu era decât un vis?

Leia îşi muşcă buza, legând şireturile cizmelor.

— Nu ştiu, fu nevoită să recunoască. Dacă nu fusese un vis, ci o viziune Jedi... Nu – decise ea – trebuie să fi fost un vis. Luke va putea să-şi dea seama din spaţiu dacă acolo se află C'baoth sau alt Jedi al întunericului. N-ar risca să îndeplinească misiunea în condiţiile acelea.

— Sper că nu, încuviinţă Winter pe un ton deloc încrezător.

— Nu-ţi face griji, o linişti Leia. A fost probabil doar un coşmar, declanşat de alarme. Şi alimentat de conştiinţa vinovată , adăugă în minte, de a-i fi lăsat pe Han şi Luke să mă convingă să-i las să plece pe Wayland. Vrei, te rog, să te-ngrijeşti de gemeni?

— Avem noi grijă.

Noi? Leia privi în jur, încruntându-se, şi abia atunci îi observă pe Mobvekhar şi ceilalţi doi noghri care se postaseră în umbră, în jurul leagănului. Ştia că nu fuseseră acolo, când ea se culcase, ceea ce însemna că apăruseră din salon în minutul scurs de la încetarea alarmelor. Fără ca să-i simtă.

— Poţi merge fără teamă, Lady Vader, rosti solemn Mobvekhar. Moştenitorii tăi nu vor păţi nimic.

— Ştiu, rosti convinsă Leia.

Luă comunicatorul de pe noptieră, se întrebă dacă să ceară informaţii, apoi îl strecură în buzunarul lateral al hainei. Ultimul lucru de care aveau nevoie în clipa aceea cei din centrul de comandă era să piardă timp, explicându-i situaţia unui civil. Destul de repede, avea să afle ce se întâmpla.

— Mă întorc imediat ce pot, îi spuse lui Winter.

Îşi luă sabia de lumină şi părăsi apartamentul.

Coridorul de afară era ticsit cu tot soiul de fiinţe, unele grăbindu-se preocupate, iar altele agitându-se confuze, sau solicitând informaţii de la gărzile de securitate. Leia trecu de gărzi şi se strecură printre grupurile de indivizi care discutau neliniştiţi, alăturându-se unor aghiotanţi militari doar pe jumătate trezIţi ce se grăbeau spre turbo-lifturi. Când ajunse acolo, o cabină plină tocmai se pregătea să plece; doi dintre ocupanţii ei, recunoscând-o fără îndoială pe consiliera Organa Solo, îi oferiră locul lor. Uşa glisă închizându-se, gata să prindă doi jawa în mantii cafenii care ciripeau surescitaţi şi se strecuraseră insolenţi în ultima clipă.

Întregul parter al Palatului fusese ocupat de operaţiunile militare, începând cu birourile de sprijin pe perimetru şi avansând în interior, către birourile lui Ackbar, Drayson şi altor comandanţi, până în centru, la zonele vitale, cu acces restricţionat. Leia trecu prin staţia de identificare, apoi de cele două gărzi wookiee impunătoare şi prin uşile blindate, intrând în centrul de comandă.

La numai câteva minute după declanşarea alarmelor, locul era deja o scenă de haos necontrolat, cu ofiţerii şi aghiotanţii trezIţi din somn, repezindu-se spre posturi. O singură privire aruncată displayului tactic general îi arătă că agitaţia era pe deplin justificată: opt crucişătoare interdictive imperiale apăruseră în grup neomogen în jurul vectorului 1-1- 6 din Sectorul 4, cu conurile gravitaţionale de bruiere a hiperpropulsiilor blocând orice intrări sau ieşiri din spaţiul aflat în vecinătatea imediată a

Coruscantului. Chiar pe când Leia privea, alte nave se materializară în centrul grupului: încă două crucişătoare interdictive, plus opt cuirasate din flota Katana.

— Ce se-ntâmplă? rosti un glas nefamiliar înapoia lui Leia.

Se întoarse. Un tânăr – practic, un băiat – se încrunta la displayul tactic, scărpinându-se în claia de păr încâlcit. Pentru o clipă, prinţesa nu-l recunoscu, apoi îşi aminti. Ghent, sintezorul pe care Karrde îl adusese ca să-i ajute să spargă codul folosit pentru înscenarea bancară a amiralului Ackbar. Uitase că el se mai afla pe Coruscant.

— Un atac imperial, îi spuse.

— Oh! Pot face una ca asta?

— Suntem în război, îi reaminti ea răbdătoare. În război poţi să faci orice dacă inamicii nu sunt în stare să te oprească. De fapt, tu cum ai ajuns aici?

— Ah, mi-am aranjat de mult un cod de intrare, dădu el neglijent din mână, fără să-şi ia ochii de la display. În ultima vreme, n-am avut mai nimic de făcut. Nu-i puteţi opri?

— În tot cazul, o să-ncercăm, răspunse Leia sobru. Privind prin sală, îl zări pe generalul Rieekan. Fereşte-te din drum şi nu pune mâna pe nimic!

Făcuse doi paşi spre Rieekan, când înţelesul cuvintelor băiatului o lovi din plin. Ghent îşi aranjase un cod de acces la nivel maxim fiindcă n-avea nimic mai bun de făcut...

Se răsuci, făcu doi paşi înapoi şi-l prinse pe sintezor de braţ.

— Dacă mă gândesc mai bine, vino cu mine, îi zise şi-l conduse prin haos până la uşa pe care scria CRIPTO.

Îşi tastă codul de securitate şi uşa glisă, deschizându-se. Încăperea destul de mare era ticsită de calculatoare, tehnicieni de decriptare şi droizi de interfaţă.

— Cine-i şeful? întrebă Leia, când două capete se întoarseră spre ea.

— Eu, răspunse un bărbat de vârstă mijlocie cu însemne de colonel şi se retrase un pas de la o consolă.

— Consiliera Organa Solo, se prezentă Leia. El este Ghent, sintezor expert. Îl puteţi folosi?

— Nu ştiu, îl privi speculativ colonelul pe puşti. Ai atacat vreodată un cod de criptare de luptă imperial, Ghent?

— Nu, nici n-am văzut vreunul, dar am spart două dintre criptogramele lor militare standard.

— Care anume?

Ghent se concentră, privind în depărtare.

— Una dintre ele se numea programul Lepido. Ah, şi pe la doisprezece ani am spart o criptogramă numită ILKO. Aia a fost dură de tot – mi-a luat aproape două luni.

Cineva fluieră încetişor.

— E bine? se interesă Leia.

— Aş zice că da, pufni colonelul. ILKO a fost unul dintre cele mai bune coduri de criptare folosite de Imperiu pentru transferul de date între Coruscant şi uzina de la Horuz, care a construit prima Stea a Morţii. Noi am avut nevoie de aproape o lună ca să-l spargem.

Făcu o plecăciune scurtă.

— Vino-ncoace, fiule, pentru tine avem o consolă chiar aici. Dacă ţi-a plăcut ILKO, o să te dai în vânt după codurile de luptă.

Ghent se lumină la faţă şi, pe când se strecura printre console, Leia reveni în centrul de comandă.

Ca să constate că bătălia începuse.

Şase distrugătoare imperiale apăruseră din hiperspaţiu în centrul grupului de interdictive, divizându-se în două şi îndreptându-se către cele două masive staţii de luptă Golan III de pe orbită. Vânătorii TIE mişunau în faţa lor, pornind spre apărătorii care începuseră să iasă din facilităţile de andocare de orbite joase şi de pe suprafaţa planetei. Pe displayul vizual principal, fulgere ocazionale de turbo-lasere pâlpâiră, când ambele părţi porniră să tragă. Generalul Rieekan

stătea la câţiva paşi înapoia consolei principale de comandă, când Leia ajunse la el.

— Prinţesă, o salută cu gravitate.

Ea îi răspunse gâfâind şi examină iute displayurile. Câmpul de protecţie al Coruscantului era activat, defensivele de la sol intrau rapid în stare completă de luptă şi un al doilea val de X-interceptori şi B-interceptori se forma din docul spaţial.

Iar în faţa scaunului de comandă de pe podiumul înălţat, amiralul Drayson lătra ordine spre toţi.

— Drayson? întrebă Leia.

— Ackbar este într-un tur de inspecţie a regiunii Ketaris, răspunse posac Rieekan, şi în mod automat Drayson este la conducere.

Leia se uită la displayul tactic principal şi simţi un ghem rece în stomac. Drayson era destul de competent... totuşi competenţa nu era suficientă împotriva Marelui Amiral Thrawn.

— Flota din Sector a fost alertată?

— Cred că am izbutit s-o anunţăm înainte de activarea câmpului. Din nefericire, una dintre primele acţiuni ale imperialilor a fost distrugerea staţiei releu extra-orbitale, aşa că nu putem şti dacă ne-a receptat. Pentru asta ar trebui să coborâm câmpul.

Ghemul rece se extinse.

— Asta nu-i doar o manevră simulată pentru a atrage aici flota Sectorului, remarcă Leia, altfel ar fi lăsat staţia releu, pentru a putea lansa semnale de ajutor.

— De acord, încuviinţă Rieekan. Este clar că ţinta lui Thrawn o reprezintă Coruscantul.

Leia aprobă fără un cuvânt, examinând displayul vizual. Distrugătoarele pătrunseseră acum în raza de atac a staţiilor de luptă şi întunericul spaţiului începuse să scânteieze de foc turbo-laser mult mai susţinut. În exteriorul principalului câmp de foc, cuirasatele şi alte

nave de susţinere alcătuiau o formaţiune pentru a proteja distrugătoarele de apărătorii ce se înălţau spre ele.

Pe displayul tactic principal se ridică un licăr de lumină albă: o salvă de tun ionic de pe suprafaţa planetei, îndreptându-se către distrugătoare.

— Risipă de energie, mormăi dispreţuitor Rieekan. Sunt mult în afara bătăii.

Leia ştia că, chiar dacă n-ar fi fost aşa, salva de dislocare a componentelor electronice ar fi avut tot atât de multe şanse să lovească un distrugător sau o staţie de luptă. Tunurile ionice nu erau tocmai renumite pentru precizia fasciculelor.

— Trebuie să aducem pe altcineva la comandă aici, zise ea privind prin centrul de comandă.

Dacă ar fi putut să o găsească pe Mon Mothma şi s-o convingă să-l numească pe Rieekan la conducere...

Brusc, se opri din căutare. Lipit de un perete şi privind displayul tactic principal se afla Sena Leikvold Midanyl, consiliera principală a generalului Garm Bel Iblis... care era considerabil mai competent.

— Mă-ntorc imediat, se adresă lui Rieekan şi porni prin mulţime.

— Salut, consilieră Organa Solo, zise Sena când Leia ajunse lângă ea. Atât chipul, cât şi aura îi erau tensionate. Mi s-a spus să stau aici, să nu încurc lumea. Îmi poţi spune ce se întâmplă?

— Se întâmplă că avem nevoie de Garm, răspunse prinţesa uitându-se în jur. Unde-i?

— În galeria de observaţie, indică Sena spre balconul semicircular aflat pe perimetrul jumătăţii din spate a centrului de comandă.

Leia ridică ochii. În galerie începuseră să se reverse fiinţe de toate felurile – în majoritate, civili din guvern, cu

accesul autorizat doar până acolo. Bel Iblis se găsea într-o parte, fixând concentrat displayurile principale.

— Adu-l jos, îi spuse lui Sena. Avem nevoie de el.

— Nu vrea, oftă cealaltă femeie. Nu coboară până nu i-o cere Mon Mothma. Exact astea au fost cuvintele lui.

Leia simţi c-o apucă ameţeala. Bel Iblis avea destule motive pentru a-şi considera mândria rănită, dar acesta nu era momentul pentru răfuieli personale.

— Nu poate face una ca asta! Avem nevoie de ajutorul lui!

Sena clătină imperceptibil din cap.

— Am încercat, dar n-a vrut să mă asculte.

Leia inspiră adânc.

— Poate că pe mine o să mă asculte.

— Sper.

Sena arătă displayul, unde unul dintre cuirasatele lui Bel Iblis apăruse din docul spaţial pentru a se alătura valului de vânători, nave de susţinere corelliene şi fregate ce se ridicau spre spaţiu, trăgând în invadatori.

— Acela este Eretele, îl identifică ea. Fiii mei, Peter şi Dayvid, sunt la bord.

Leia o atinse pe umăr.

— Nu-ţi face griji, îl aduc eu aici.

Secţiunea centrală a galeriei devenise aproape aglomerată, când prinţesa ajunse acolo, totuşi în jurul lui Bel Iblis nu era foarte multă lume.

— Salut, Leia, zise generalul când o zări. Crezusem că o să fii jos.

— Ar trebui să fiu acolo... ca şi tine de altfel. Avem nevoie de tine...

— Ai comunicatorul? o întrerupse el brusc.

— Da, se încruntă Leia.

— Scoate-l! Apelează-l imediat pe Drayson şi avertizează-l despre cele două interdictive.

Leia privi displayul tactic principal. Cele două crucişătoare interdictive care sosiseră ultimele efectuau o serie de manevre de reglaj fin, conurile lor ceţoase de unde gravitaţionale îndreptându-se către una dintre staţiile de luptă.

— Thrawn ne-a făcut manevra asta la Qat Chrystac, urmă Bel Iblis. Foloseşte un crucişător interdictiv ca să definească o muchie hiperspaţială, apoi vine cu o navă în lungul unui vector de intersecţie şi o materializează într-un punct precis definit. Drayson trebuie să mai aducă nişte nave pe flancuri, ca să fie pregătit pentru orice ar aduce Thrawn.

Leia scotocea deja prin buzunar.

— Dar aici n-avem nimic care să poată face faţă altui distrugător.

— Nu-i vorba de a-i face faţă, preciză Bel Iblis. Indiferent ce nave ar sosi, vor fi cu senzorii orbIţi, cu deflectoarele dezactivate şi fără referinţe de ochire. Dacă navele noastre sunt acolo, vor putea trage măcar o salvă într-un inamic inert şi asta poate să conteze foarte mult.

— Am înţeles, încuviinţă Leia şi apelă operatorul central de comutare. Sunt consiliera Leia Organa Solo. Am un mesaj urgent pentru amiralul Drayson.

— Amiralul Drayson este ocupat şi nu poate fi deranjat, replică glasul electronic.

— Este o supra-comandă directă din partea Consiliului, ordonă Leia. Fă-mi legătura cu Drayson.

— Amprenta vocală confirmată, anunţă operatorul. Supra-comanda din partea Consiliului este anulată de procedura militară de urgenţă. Îi puteţi lăsa amiralului Drayson un mesaj.

Leia strânse din dinţi şi trase cu ochiul spre displayul tactic.

— Atunci fă-mi legătura cu principalul lui consilier.

— Locotenentul DuPre este ocupat şi nu poate...

— Anulare, îl întrerupse Leia. Fă-mi legătura cu generalul Rieekan.

— Prea târziu, murmură Bel Iblis.

Leia ridică ochii. Două distrugătoare Clasa Victory apăruseră pe neaşteptate din hiperspaţiu, materializându-se exact la limita inferioară a bătăii de foc a staţiei de luptă ţintă, după cum prezisese Bel Iblis.

Traseră cu tot armamentul de pe un flanc, apoi se îndepărtară, înainte ca staţia sau navele de susţinere ce o apărau să poată răspunde altfel decât prin foc firav. Pe displayul tactic, sfera albăstruie ceţoasă indicând câmpul deflector al staţiei pâlpâi nebuneşte, apoi se domoli.

— Drayson nu-i poate face faţă, suspină Bel Iblis. Pur şi simplu, nu-i pe măsura lui.

Leia inspiră adânc.

— Trebuie să cobori, Garm.

— Nu pot, clătină el din cap.

— Te comporţi ca un copil, se răsti Leia abandonând orice tentative de diplomaţie. Nu-i poţi lăsa pe oameni să moară acolo, doar din cauza unor ranchiune personale.

El o privi şi femeia se simţi mişcată de durerea din ochii săi.

— Nu-nţelegi, Leia, rosti Bel Iblis. Asta n-are nici o legătură cu mine, ci cu Mon Mothma. După atâţia ani, am înţeles în sfârşit de ce face lucrurile aşa cum le face. Dintotdeauna bănuisem că acumulează tot mai multă putere, pur şi simplu fiindcă iubeşte puterea. Dar mă înşelasem.

— Atunci de ce o face? întrebă Leia, fără să fie de fapt interesată să discute despre Mon Mothma.

— Fiindcă în orice decizie a ei există vieţi ce atârnă în balanţă, răspunse bărbatul, iar ea este îngrozită să lase pe umerii altuia responsabilitatea acelor vieţi.

Leia îl privi derutată… Însă chiar când deschise gura ca să nege, toate evenimentele petrecute în ultimii ani în

viaţa ei îşi găsiră locul în tabloul general. Toate misiunile diplomatice în care Mon Mothma insistase să plece, indiferent de instruirea Jedi pierdută şi de viaţa de familie ruinată. Toată încrederea pe care o investise în Ackbar şi în doar alte câteva persoane, toată responsabilitatea ce fusese transferată pe tot mai puţini umeri.

Pe umerii celor puţini în care se putea încrede să facă o treabă perfect.

— De aceea nu pot pur şi simplu să cobor şi să preiau comanda, urmă Bel Iblis. Până nu este capabilă să mă accepte – să mă accepte cu adevărat – ca pe o persoană în care se poate încrede, nu-mi va putea acorda niciodată o autoritate reală în Noua Republică. Va trebui să fie permanent undeva în fundal, privind peste umărul meu ca să se asigure că nu fac greşeli. Ea nu are timp pentru aşa ceva, eu nu am răbdare şi fricţiunile ar fi devastatoare pentru oricine care ar fi prins la mijloc.

Indică din cap spre centrul de comandă.

— Când va fi gata să aibă încredere în mine, voi fi gata să ajut. Până atunci, este mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă stau deoparte.

— Mai puţin pentru cei care mor acolo, îi reaminti Leia. Lasă-mă să vorbesc cu ea, Garm. Poate că reuşesc s-o conving să-ţi ofere comanda.

Bel Iblis clătină din cap.

— Dacă va fi necesar s-o convingi, Leia, atunci n-are nici un rost. Trebuie să decidă asta singură.

— Poate că a făcut-o, se auzi dinapoia lor glasul lui Mon Mothma.

Leia se răsuci surprinsă. Cu toată atenţia concentrată asupra generalului corellian, nici măcar nu remarcase apropierea femeii mai vârstnice.

— Mon Mothma, o salută simţind stânjeneala vinovată de a fi prins vorbind despre cineva pe la spate. Eu...

— E-n regulă, Leia, încuviinţă Mon Mothma. Generale Bel Iblis...

Bărbatul se ridicase în picioare, ca s-o întâmpine.

— Da?

Mon Mothma păru că-şi adună toate puterile.

— Generale, de-a lungul anilor, am avut destule divergenţe. Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Cândva, am format o echipă bună. Nu există nici un motiv pentru care să nu fim din nou o asemenea echipă.

Şovăi din nou şi, cu un fulger de intuiţie, Leia înţelese cât de incredibil de dificil era pentru ea. Cât de umilitor era să stea în faţa unui bărbat care cândva îi întorsese spatele, şi să admită cu glas tare că avea nevoie de ajutorul lui. Dacă Bel Iblis nu accepta să cedeze, înainte ca Mon Mothma să pronunţe cuvintele pe care el dorea să le audă...

Apoi, spre surprinderea ei, Bel Iblis luă o poziţie impecabilă de drepţi.

— Mon Mothma, vorbi cu glas oficial, ţinând seama de situaţia curentă, îţi solicit permisiunea de a prelua comanda defensivei Coruscantului.

Liniile din jurul ochilor lui Mon Mothma se netezіră vizibil şi o uşurare silenţioasă îi învăpăie aura.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă o vei face, Garm.

— Atunci să-i dăm drumul, zâmbi el.

Porniră împreună pe scară spre centrul de comandă şi, cu o nouă senzaţie de umilinţă înaintea propriilor ei limitări, Leia pricepu că probabil jumătate din cele ce se petrecuseră în clipele acelea îi scăpase complet. Trecutul lung şi periculos pe care îl împărţeau Mon Mothma şi Bel Iblis crease o empatie între ei, o legătură şi o înţelegere mult mai profunde decât puteau măcar începe să identifice intuiţiile Jedi ale prinţesei. Poate că, decise ea, tocmai empatia reprezenta adevărata putere de la

temelia Noii Republici. Puterea care avea să creeze viitorul galaxiei.

Dacă aceasta putea să reziste în următoarele ore. Strângând din dinţi, se grăbi după cei doi.

***

Două nave de susţinere corelliene trecură pe lângă *Himera*, expediind o rafală de foc turbo-laser, care se împrăştie peste ecranul deflector al punţii. O escadrilă de vânători TIE era pe urmele lor, efectuând o manevră de flancare Rellis, pentru a obţine unghiuri propice de tragere. Dincolo de ele, Pellaeon observă o fregată de escortă, care ocupa o poziţie de susţinere intersectată cu vectorul de ieşire al navelor de susţinere.

— Escadrila A-4, ordonă el, deplasează-te în Sectorul 22.

Din câte îşi putea da seama, bătălia părea să se desfăşoare deocamdată după cum doriseră ei.

— Pleacă, comentă Thrawn de lângă el.

— Unde? întrebă Pellaeon, scanând zona.

— Se pregătesc de retragere, arătă Marele Amiral unul dintre cele două cuirasate rebele care se alăturaseră bătăliei. Vezi cum cuirasatul acela ocupă o poziţie de acoperire pentru retragere? Uite – al doilea îi urmează manevra.

Pellaeon se încruntă spre navele indicate. Tot nu pricepea, însă nu-l văzuse niciodată pe Thrawn greşind în aprecieri.

— Abandonează staţiile de luptă?

— În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată să aducă navele acelea să le apere. Platformele defensive Golan pot înghiţi mult mai multe lovituri decât se pare că ştiuse fostul lor comandant de la sol.

— Fostul lor comandant de la sol?

— Exact. Ca simplă ipoteză, aş zice că vechiul nostru adversar corellian tocmai a preluat conducerea defensivei Coruscantului. Mă întreb de ce a durat atât de mult.

Pellaeon strânse din umeri, examinând zona de bătălie. Marele Amiral avea dreptate: apărătorii începuseră să se retragă.

— Poate că s-a trezit mai greu din somn.

— Poate. Thrawn cercetă fără grabă teatrul de luptă. După cum vezi, corellianul ne oferă posibilitatea alegerii: fie rămânem aici şi ne războim cu staţiile de luptă, fie îi urmăm pe apărători şi intrăm în raza de acţiune a armelor de sol. Din fericire – şi ochii îi sclipiră – mai există o opţiune.

Căpitanul încuviinţă din cap. Începuse să se întrebe când va dezvălui Thrawn noua sa armă de asediu.

— Da, domnule amiral. Să ordon lansarea tractărilor?

— Îl vom aştepta pe corellian să-şi mai retragă niţel navele. Nu dorim să rateze asta.

Pellaeon reveni în scaunul său de comandă, se aşeză şi confirmă că asteroizii şi razele de tractare din hangarele-cale erau pregătite.

Apoi aşteptă ordinul Marelui Amiral.

***

— În regulă, încuviinţă Bel Iblis. Erete, începe retragerea – acoperă fregatele din babord. Lider Roşu, atenţie la interceptorii TIE.

Leia privi displayul tactic, ţinându-şi răsuflarea. Da, aveau să reuşească. Nedorind să rişte să se angajeze împotriva armelor de sol, imperialii îi lăsau pe apărători să se retragă spre Coruscant. În felul acesta, rămâneau în pericol doar cele două staţii de luptă, care se dovediseră capabile de a suporta mai multe lovituri decât crezuse Leia. Iar situaţia respectivă avea să se

încheie în curând – Marele Amiral ştia bine că n-avea rost să mai zăbovească după sosirea flotei Sectorului. Asediul era pe sfârşite, şi rezistaseră cu bine.

— Domnule general, anunţă un ofiţer de la o consolă de monitorizare. Avem nişte semnale ciudate dinspre calele *Himerei*.

— Ce anume? se apropie Bel Iblis.

— Seamănă cu activarea lansării unor raze de tractare, indică ofiţerul unul dintre punctele multicolore de pe forma distrugătorului aflat în mijlocul displayului său. Totuşi foloseşte prea multă energie.

— Nu-i posibil să lanseze simultan o întreagă escadrilă de TIE? sugeră Leia.

— Nu cred, răspunse ofiţerul. De altfel, asta-i a doua problemă: din câte putem spune, absolut nimic n-a ieşit din cală.

Bel Iblis se încordă alături de Leia.

— Calculează vectorul de ieşire, ordonă el. Atenţie către toate navele: focalizare senzorială pe vectorul respectiv, cu atenţie deosebită la emisiile de propulsie. Cred că *Himera* a lansat o navă cu ecran de invizibilitate.

Cineva din apropiere blestemă pătimaş. Leia ridică ochii spre displayul vizual principal şi simţi cum gâtul i se usucă brusc la amintirea conversaţiei scurte pe care ea şi Han o avuseseră cu amiralul Ackbar. Ackbar fusese perfect convins – şi o convinsese pe ea – că proprietăţile ecranelor de invizibilitate erau o armă cu două tăişuri, ridicând un anume grad de periculozitate pentru utilizatori. Dacă Thrawn găsise o modalitate prin care să ocolească problema respectivă...

— Au lansat din nou, raportă ofiţerul de la consola senzorilor. Şi din nou.

— La fel dinspre Capul Morţii, interveni alt ofiţer. Lansează din nou.

— Anunţaţi staţiile de luptă să urmărească vectorii respectivi şi să-i bombardeze, ordonă Bel Iblis. Cât mai aproape cu putinţă de distrugătoare. Trebuie să aflăm ce intenţionează Thrawn.

De abia terminase de vorbit, când pe displayul vizual se zări un fulger luminos. Una dintre fregatele de escortă de pe primul vector estimat fu incendiată brusc; secţiunea pupa lăsă în urmă gaze orbitoare de propulsie şi întreaga navă se roti violent în jurul axei transversale.

— Coliziune! lătră cineva. Fregata de escortă Evanrue – impact cu obiect necunoscut.

— Impact, repetă Bel Iblis. N-a fost o lovitură de turbo-lasere?

— Telemetria indică impact fizic.

Leia reveni cu ochii spre displayul vizual, unde Evanrue era acum învăluită în gaze arzătoare şi se străduia să oprească rotaţia.

— Efectul ecranelor de invizibilitate ar trebui să fie în ambele sensuri, rosti Leia. Atunci, cum manevrează?

— Poate că nu manevrează, replică Bel Iblis cu glas sumbru şi bănuitor. Tactica: vreau un nou vector din punctul de impact cu Evanrue. Presupuneţi obiect inert, calculaţi viteza de impact pe baza distanţei de la *Himera* şi nu uitaţi să introduceţi câmpul gravitaţional local. Trimiteţi locaţia probabilă la Erete şi ordonaţi să deschidă focul imediat ce primeşte coordonatele.

— Da, domnule general, rosti un locotenent. Trimitem coordonatele spre Erete chiar acum.

— Opriţi partea a doua o ordinului, ridică brusc mâna Bel Iblis. Ordonaţi Eretelui să folosească doar tunurile ionice – repet, doar tunurile ionice. Nu turbo-laserele.

Leia se încruntă la el.

— Încerci să capturezi nava intactă?

— Da, intactă, răspunse încet Bel Iblis. Atât doar că nu cred că-i vorba despre o navă.

Amuţi. Pe displayul vizual, tunul ionic al Eretelui deschise focul.

***

Cuirasatul deschise focul, aşa cum prezisese Thrawn, dar numai cu tunul ionic.

— Domnule amiral? se întoarse Pellaeon surprins.

— Văd, încuviinţă Thrawn. Interesant. Am avut dreptate, căpitane – într-adevăr, vechiul nostru adversar corellian conduce defensiva de la sol. Totuşi ne-a permis să-l ducem de nas doar până acum.

Pellaeon aprobă, înţelegând brusc.

— Încearcă să distrugă ecranul de invizibilitate al asteroidului.

— Sperând să-l captureze intact. Thrawn atinse consola sa de comandă. Bateriile turbo-laser prova – urmăriţi şi ţintiţi asteroidul 1. Trageţi numai la comanda mea.

Pellaeon coborî ochii spre displayul său vizual. Cuirasatul îşi găsise ţinta şi razele sale ionice dispăreau în spaţiu, acolo unde se revărsau în ecranul de invizibilitate. Acesta nu avea să reziste prea mult...

Brusc, stelele din regiunea respectivă a spaţiului dispărură. Pentru două secunde se zări doar întuneric absolut, când ecranul de invizibilitate colapsă în interior, apoi, la fel de brusc, asteroidul deveni vizibil.

Fasciculele ionice se opriră.

— Atenţiune, turbo-lasere, rosti Thrawn. Dorim ca ei să poată vedea bine despre ce-i vorba. Turbo-lasere – foc!

Pellaeon privi-videcranul. Salvele de foc verde ţâşniră spre exterior, dispărând în depărtare şi convergând asupra ţintei. După o secundă, din direcţia respectivă se întrezări o sclipire slabă, care fu repetată, mai puternic, pe displayul vizual. Altă salvă... Încă una... şi încă una...

— Opriţi focul, rosti Thrawn cu satisfacţie evidentă. N-au decât să culeagă resturile. Calele: care-i statutul lansărilor?

— Suntem la 72 , Mare Amiral, raportă inginerul cu glas oarecum încordat, dar şuntul de feedback energetic a început să strălucească spre alb. Nu putem menţine mult timp ritmul unor lansări false – ori se arde şuntul, ori chiar proiectorul undelor de tractare.

— Opriţi lansările false, ordonă Thrawn, şi anunţaţi celelalte nave să procedeze la fel. Câte lansări au fost, căpitane?

Pellaeon examină cifrele,

— 287, domnule amiral.

— Toţi cei douăzeci şi doi de asteroizi reali au ieşit deja?

— Da, domnule amiral. Majoritatea în primele două minute. Deşi nu putem şti dacă s-au înscris pe orbitele prescrise.

— Orbitele sunt irelevante, îl asigură Thrawn. Important este ca asteroizii să se afle undeva în spaţiul din jurul Coruscantului.

Pellaeon surâse. Da, se aflau... atât doar că erau doar o fracţiune din numărul pe care-l bănuiau rebelii.

— Acum plecăm, domnule amiral?

— Da, confirmă Thrawn. Cel puţin pentru moment, Coruscantul este complet scos din luptă.

***

Drayson încuviinţă din cap spre coloneii de operaţiuni militare şi reveni la grupul mic care-l aştepta puţin înapoia consolelor.

— Am primit ultimele cifre, rosti el cu glas spart. Nu pot fi absolut siguri că n-au scăpat chiar nimic prin sfarâmăturile bătăliei. Cu toate acestea... au numărat 287.

— 287, repetă generalul Rieekan, rămânând cu gura căscată.

— Exact, zise Drayson fulgerându-l din ochi pe Bel Iblis ca şi cum ar fi fost vina lui. Ce facem acum?

Bel Iblis îşi freca gânditor obrazul.

— Pentru început, spuse el, nu cred că situaţia este chiar atât de rea pe cât pare. Din câte ştiu, ecranele de invizibilitate sunt foarte scumpe şi nu-l văd pe Thrawn dispunând de genul de resurse financiare necesare pentru trei sute de ecrane. Mai ales când şi-ar putea face treaba cu un număr mult mai mic.

— Crezi că unele lansări ale razelor de tractare au fost false? întrebă Leia.

— Nu se poate să fi fost false, obiectă Rieekan. Am privit permanent consola senzorilor. Proiectoarele consumau realmente energie.

Bel Iblis se uită la Drayson.

— Amirale, cunoşti mai multe decât noi despre distrugătoarele spaţiale. Este posibil?

Drayson privi în gol, încruntându-se, şi mândria profesională eclipsă pentru moment animozitatea personală faţă de corellian.

— S-ar putea, admise el după câteva clipe. De la proiectorul razelor de tractare s-ar putea monta un şunt de feedback, fie spre un condensator cu detentă, fie spre un disipator energetic situat altundeva în navă. În felul acesta poţi să rulezi prin proiector un volum impresionant de energie, fără ca el să opereze de fapt.

— Există vreo modalitate prin care o asemenea lansare falsă ar putea fi diferenţiată de lansarea reală a unui asteroid? se interesă Mon Mothma.

— Nu de la distanţa aceasta.

— Practic, interveni Rieekan, aproape că nici nu contează câţi asteroizi reali sunt acolo. În timp, orbitele lor se vor micşora şi va fi un dezastru dacă unul singur

va lovi solul. Până nu-i îndepărtăm pe toţi, nu putem risca să coborâm câmpul planetar.

— Problema reală, rosti apăsat Drayson, este: cum îi localizăm? Şi cum ştim dacă i-am descoperit pe toţi?

O mişcare atrase atenţia lui Leia; întoarse capul şi-l zări pe colonelul Bremen, tras la faţă, apropiindu-se.

— Repet, spuse Bel Iblis, putea să fi fost şi mai rău. Flota de Sector poate să înlocuiască staţia releu extra-orbitală în câteva ore, aşa că cel puţin vom putea conduce de aici defensiva Noii Republici.

— Va fi de asemenea mai uşor să transmitem o alertă generală către toate planetele, interveni Bremen. Mara Jade a evadat.

Mon Mothma icni audibil.

— Cum?

— A fost ajutată. Droidul de pază a fost dezactivat, prin intermediul unui tip de bolţ de limitare. În plus, sectorul respectiv de memorie i-a fost şters.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Rieekan.

— Cu doar câteva ore în urmă, răspunse Bremen şi privi în jurul centrului de comandă. După descoperirea evadării, am dublat paza la nivelul acesta, gândindu-ne că intenţionează un sabotaj simultan cu atacul imperialilor.

— Posibilitatea rămâne validă, încuviinţă Bel Iblis. Ai blocat ieşirile Palatului?

— Sunt mai etanşe decât caseta de valori a unui contrabandist. Mă îndoiesc, totuşi, că au rămas în Palat.

— Trebuie să ne asigurăm în privinţa asta, clătină din cap Mon Mothma. Colonele, vreau să organizezi o cercetare amănunţită a Palatului.

— Am înţeles.

Leia strânse din dinţi, gândindu-se că nimeni n-avea să fie încântat de ce va auzi.

— Nu te mai obosi, colonele, îl atinse pe Bremen pe braţ. Mara nu-i aici.

Cu toţii priviră spre ea.

— De unde ştii? întrebă Bel Iblis.

— Pentru că a părăsit Coruscantul mai devreme, la adăpostul nopţii, împreună cu Han şi Luke.

Tăcerea prelungă fu întreruptă în cele din urmă de Bel Iblis.

— Chiar mă întrebasem de ce Solo n-a venit cu tine în centrul de comandă... Vrei să ne spui ce se-ntâmplă?

Leia şovăi, totuşi cu siguranţă nici una dintre persoanele acelea nu avea vreo legătură cu scurgerile de informaţii provenite de la sursa Delta.

— Mara crede că ştie unde poate fi instalaţia de clonare a Imperiului. Noi ne-am gândit că ar merita s-o trimitem pe ea şi o mică echipă să verifice.

— Noi ne-am gândit? izbucni Drayson. Cine sunt aceşti „noi”...?

Femeia îl privi direct în ochi.

— Familia mea şi prietenii cei mai apropiaţi. Singurii oameni despre care pot fi absolut sigură că nu transmit informaţii Imperiului.

— Asta-i o insultă de cea mai...

— Ajunge, amirale, îl opri Mon Mothma calmă deşi ochii îi erau tăioşi. Eventualele admonestări necesare pot fi amânate pentru mai târziu. Indiferent dacă a fost sau nu prudent, rămâne faptul că ei au pornit deja şi trebuie să decidem în ce măsură îi putem ajuta. Leia?

— Cel mai important, vorbi Leia simţind că strânsoarea din jurul pieptului îi slăbeşte, este să ne prefacem că Mara e tot aici. Mi-a spus că a fost pe Wayland o singură dată şi nu poate aproxima cât timp îi va fi necesar să reconstituie traseul. Cu cât ei beneficiază de un avans mai mare, cu atât Imperiul va

avea mai puţin timp la dispoziţie pentru a trimite întăriri acolo.

— Şi ce se va întâmpla după aceea? insistă Mon Mothma. Presupunând că vor găsi instalaţia…

— Vor încerca s-o distrugă.

Se lăsă din nou tăcere.

— Ei singuri…, zise Drayson.

— Dacă nu cumva aveţi vreo flotă de rezervă pe care să le-o puneţi la dispoziţie, replică Leia.

— N-ar fi trebuit să procedezi aşa, clătină Mon Mothma din cap. Ar fi trebuit să consulţi în prealabil Consiliul.

— Dacă aş fi venit în faţa Consiliului, Mara putea să fie moartă acum, vorbi deschis prinţesa. Dacă Imperiul afla că ea poate găsi Wayland, următorul comando trimis nu s-ar fi oprit la tentativa discreditării ei.

— Consiliul este mai presus de orice suspiciune, rosti Mon Mothma cu glas de gheaţă.

— Dar consilierii şi aghiotanţii consilierilor? replică Leia. Sau echipele de tacticieni, ofiţerii de aprovizionare şi cercetarea arhivelor? Dacă aş fi adus în faţa Consiliului ideea unui atac asupra lui Wayland, ar fi aflat-o toate persoanele de care am pomenit.

— Şi multe altele, încuviinţă Bel Iblis. Aici are dreptate, Mon.

— Nu mă interesează să găsesc vinovaţi, Garm, rosti încet Mon Mothma. Nici să protejez nişa de putere a cuiva. Mă îngrijorează mai mult posibilitatea ca totul să nu fi fost decât o înscenare, Leia… iar asta i-ar costa viaţa pe soţul şi pe fratele tău.

— Ne-am gândit şi la asta, încuviinţă Leia înghiţind un nod, dar am decis că merita riscul. În plus, nu existau alţii care s-o facă.

Vreme de aproape un minut nimeni nu mai spuse nimic. După aceea, Mon Mothma se întoarse spre Bremen.

— Colonele, trebuie să stai de vorbă cu toţi cei care ştiu de evadarea lui Mara Jade. Dacă şi când vom obţine locaţia lui Wayland, vom vedea ce vom putea face în privinţa trimiterii de întăriri.

— Cu condiţia să fim siguri că nu-i o capcană, completă nemulţumit Drayson.

— Desigur, aprobă Mon Mothma evitând ochii lui Leia. Deocamdată, asta-i tot ce putem face. Acum să ne concentrăm asupra problemelor imediate ale Coruscantului: apărarea şi găsirea asteroizilor cu ecran de invizibilitate. Generale Bel Iblis...

O mână uşoară atinse umărul lui Leia. Intorcându-se, femeia îl zări pe Ghent.

— S-a terminat? întrebă el în şoaptă.

— Bătălia, da, zise ea.

Privi la Mon Mothma şi ceilalţi, care se adânciseră deja până peste cap într-o discuţie despre asteroizi. În cele din urmă, era inevitabil ca unul dintre ei să nu-l observe pe Ghent şi să-şi dea seama că nu avea ce căuta acolo.

— Haide, îl împinse spre ieşirea din centrul de comandă, o să-ţi povestesc totul afară. Ce crezi despre codurile de criptare de luptă imperiale?

— Ah, sunt interesante... Tipii de-acolo nu m-au lăsat să fac prea mare lucru. Nu le cunosc sculele la fel de bine ca ei. Au şi nişte proceduri cam prosteşti.

Leia zâmbi. Cele mai bune şi mai rapide rutine de decriptare pe care le realizaseră experţii Noii Republici erau considerate prosteşti de către Ghent.

— Oamenii adoptă rutine când lucrează prea mult în acelaşi domeniu, rosti ea cu diplomaţie. Poate că ţi-aş

putea aranja să discuţi cu persoana care conduce totul şi să-i oferi nişte sugestii.

— Nu cred, flutură Ghent din mână. Militarilor nu le-ar plăcea felul în care lucrez eu. Până şi pe Karrde îl irită uneori. Apropo, ştii că pe-aici prin apropiere există un transmiţător cu impulsuri?

— Cel folosit de sursa Delta, încuviinţă Leia. Contrainformaţiile au încercat să-l localizeze de la prima transmisiune, dar funcţionează pe bază de frecvenţe încrucişate cu fază auxiliară, sau aşa ceva, şi nu l-au putut depista.

— Ah. Ghent căzu pe gânduri. Mda, e o problemă a tehnicienilor. La astea nu mă pricep.

— Nu-i nimic, îl linişti Leia. Sunt sigur c-o să găseşti alte modalităţi de a da o mână de ajutor.

— Îmhâm, încuviinţă el şi scoase un datacard din buzunar. Oricum... poftim.

— Ce-i asta? se încruntă femeia.

— Codul de încriptare al transmiţătorului cu impulsuri.

Leia se opri brusc.

— Ce este?

Tânărul se opri la rândul său, privind-o inocent.

— Codul de încriptare pe care-l utilizează frecvenţele alea încrucişate. Am reuşit în sfârşit să-l sparg.

— Pur şi simplu? se holbă Leia. Te-ai apucat de treabă şi l-ai spart?

— Eh, nu chiar aşa, strânse el din umeri. Lucrez de aproape o lună. Leia privi datacardul din mână şi se simţi străbătută de un fior de surescitare straniu şi nu pe de-a întregul plăcut.

— Mai ştie cineva că l-ai spart? şopti ea.

Ghent clătină din cap.

— Mă gândisem să i-l dau colonelului de acolo, înainte să plec, dar era ocupat să discute cu cineva.

Codul de încriptare al sursei Delta... şi sursa Delta nu ştia că-l aveau.

— Să nu-i spui nimănui, îi ceru tânărului. Realmente – nimănui. El se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Fie, cum doreşti.

— Mulţumesc, murmură Leia strecurând datacardul în buzunar. Era cheia spre sursa Delta – era convinsă de lucrul ăsta. Acum nu mai trebuia decât să găsească modul optim în care s-o utilizeze. Şi s-o găsească rapid.

***

Capitolul 15

Fortăreaţa Hijarna se năruia lent de aproape o mie de ani, înainte ca a cincea expedIţie alderaaneană s-o descopere, menţinându-şi veghea tăcută şi pustie peste planeta ei tăcută şi pustie. O întindere vastă de piatră dură, incredibil de neagră, se ridica pe un promontoriu înalt, deasupra şesului care purta încă rănile adânci ale unor distrugeri masive. Pentru unii, enigmatica fortăreaţă era un monument tragic: un ultim efort de apărare din partea unei planete disperate supuse asediului. Pentru alţii, era tocmai motivul malign al asediului şi devastării ce urmaseră.

Pentru Karrde însemna un cămin.

— Ai un stil nemaipomenit să le alegi, comentă Gillespee ridicându-şi picioarele pe marginea consolei auxiliare de comunicaţii şi privind în jur. De fapt, cum ai găsit locşorul ăsta?

— Există în înregistrările vechi.

Karrde îşi privi displayul, în vreme ce programul de decriptare rula. Apăru o hartă stelară, însoţită de un text foarte scurt...

— Raportul lui Clyngunn? întrebă Gillespee.

— Da, încuviinţă Karrde extrăgând datacardul.

— Nimic, aşa-i?

— Cam aşa ceva. Nici o indicaţie privind trafic de clone prin Poderis, Chazwa sau Joiol.

Gillespee îşi coborî picioarele şi se sculă. Se apropie de tava cu fructe pe care cineva o lăsase pe o măsuţă laterală şi luă un driblis.

— Asta-i situaţia, comentă el. Se pare că activităţile Imperiului din Sectorul Orus au încetat. Asta, desigur, dacă a existat ceva real acolo.

— Ţinând seama de faptul că nu dăm peste nici o urmă, încep să suspectez a doua variantă, încuviinţă Karrde luând unul dintre datacardurile sosite de la legătura sa de pe Bespin şi introducând-l în display. Trebuia să aflăm, indiferent de rezultat. Printre altele, ne eliberează pentru a ne putea concentra asupra altor posibilităţi.

— Mda, făcu Gillespee neconvins şi reveni la locul său. Totuşi... chestia mi se pare cam bizară, Karrde. Adică nişte contrabandişti să facă genul ăsta de muncă de investigare? Nici n-a adus beneficii prea mari.

— Ţi-am spus deja că vom fi plătiţi de Noua Republică.

— Atât doar că n-avem ce să-i vindem. N-am mai auzit până acum de cineva care să plătească fără să-i fi oferit nimic.

Karrde se încruntă spre el. Gillespee scosese un cuţit cu o lamă periculoasă şi decupa cu atenţie o felie din driblis.

— Nu-i vorba de bani aici, îi reaminti el, ci de supravieţuirea noastră în faţa Imperiului.

— O fi pentru tine, zise Gillespee studiind felia şi apoi muşcând din ea. Ai avut destule acţiuni ca să-ţi poţi permite să laşi niţel afacerile deoparte. Noi însă avem oameni de plătit şi nave de alimentat. Dacă banii se opresc, angajaţii noştri încep să se supere.

— Deci vreţi bani?

Îl zări pe Gillespee încruntându-se.

— Eu vreau bani. Ceilalţi vor să iasă din combinaţie.

Finalul nu era unul neaşteptat. Mânia orbitoare faţă de Imperiu, care fusese declanşată de atacul de la Vârtejul lui Whistler, se diminua şi reîncepeau să apară rutinele afacerilor cotidiene.

— Imperiul continuă să rămână periculos, spuse el.

— Nu şi pentru noi, îi atrase atenţia Gillespee. După *Vârtejul lui Whistler*, n-a existat nici măcar o acţiune imperială la adresa noastră. Nu i-a deranjat că scotoceam prin Sectorul Orus şi nici măcar nu i-au luat urma lui Mazzic pentru ce le-a făcut la şantierul Bilbringi.

— Aşadar ne ignoră, în ciuda provocărilor de a reacţiona. Asta te face să te simţi mai sigur?

Gillespee decupă cu atenţie altă felie de fruct.

— Nu ştiu, admise el. Pe jumătate, mă gândesc că Brasck are dreptate – dacă lăsăm Imperiul în pace, şi el ne va lăsa în pace. Pe de altă parte, nu pot să uit de armata de clone cu care Thrawn m-a alungat de pe Ukio, şi încep să mă gândesc că poate este prea ocupat cu Noua Republică pentru ca să ne bage deocamdată în seamă.

Karrde clătină din cap.

— Thrawn nu-i niciodată prea ocupat ca să urmărească pe cineva, dacă o doreşte. Dacă ne ignoră înseamnă că el ştie că-i modul cel mai bun prin care să domolească orice opoziţie faţă de Imperiu. Probabil că următorul pas va fi să ne ofere contracte de transport şi să ne prefacem că suntem iarăşi prieteni buni.

— Ai discutat cu Par'tah? îl privi cu atenţie Gillespee.

— Nu. De ce?

— Mi-a zis că acum două zile i s-a oferit un contract să aducă nişte motoare subluminice la şantierele spaţiale imperiale Ord Trasi.

Karrde făcu o grimasă.

— A acceptat?

— A zis că deocamdată sunt în discuţie detaliile. Dar o ştii pe Par'tah, întotdeauna a fost în două luntre. Probabil că nu-şi poate permite să refuze.

Karrde reveni spre displayul său, simţind gustul amar al înfrângerii.

— N-o pot învinui. Şi ceilalţi?

— După cum ţi-am zis, banii se topesc. Avem cheltuieli...

Coaliţia dezinteresată pe care încercase s-o înjghebeze se ducea de râpă, iar Imperiul nu fusese nevoit să tragă nici măcar un singur foc pentru asta.

— În cazul ăsta, se sculă Karrde, bănuiesc că va trebui să lucrez pe cont propriu. Oricum, mulţumesc pentru ajutor. Sunt sigur că aştepţi să te întorci la afaceri.

— Nu fi supărăcios, îl tachină Gillespee muşcând din fruct şi ridicându-se de asemenea. Ai dreptate – chestia cu clonele e serioasă. Dacă vrei să-mi închiriezi oamenii şi navele pentru vânătoare, vom fi încântaţi să te ajutăm. Atât doar că nu ne mai putem permite s-o facem pe gratis. Anunţă-ne, dacă te hotărăşti.

Se întoarse către uşă...

— O clipă, îl opri Karrde fulgerat de un gând destul de îndrăzneţ. Să presupunem că găsesc o modalitate prin care să garantez finanţarea tuturor. Crezi că şi ceilalţi vor rămâne alături de noi?

Gillespee îl examină bănuitor.

— Nu mă vrăji, Karrde. Tu nu dispui de genul ăsta de bani.

— Eu nu, dar Noua Republică da. Şi ţinând seama de situaţia curentă, nu cred că vor avea ceva împotrivă să mai treacă nişte nave de luptă pe statele lor de plată.

— Nu, clătină Gillespee ferm din cap. Scuză-mă, dar nu sunt mercenar pentru piraterie.

— Chiar dacă sarcinile tale ar consta exclusiv din colectarea de informaţii? Nu mă refer la nimic mai mult decât ai făcut deja în Sectorul Orus.

— Aşa ceva pare un angajament de vis, replică sardonic celălalt bărbat. Singura problemă mi se pare de a găsi în Noua Republică pe cineva într-atât de fraier încât să fie de acord să plătească salarii de piraterie ca să trag cu urechea.

— De fapt, rânji Karrde, nu intenţionam să le irosesc timpul lor preţios spunându-le despre asta. L-ai cunoscut vreodată pe asociatul meu Ghent?

Pentru o clipă, Gillespee rămase holbându-se la el cu ochi nedumeriţi. Apoi înţelese.

— N-ai fi în stare de aşa ceva.

— De ce nu? Dimpotrivă, le-am face un serviciu. De ce să le complicăm vieţile cu detaliile contabile plictisitoare, în vreme ce ei se luptă pentru a supravieţui războiului?

— Şi pentru că tot trebuie să plătească, după ce le găsim centrul de clonare...

— Exact, încuviinţă Karrde. Putem considera că ar fi un avans pentru munca pe care urmează s-o prestăm.

— Oricum nu vor şti despre ea până n-am terminat-o, adăugă Gillespee. Întrebarea este dacă Ghent o poate face?

— Floare la ureche. Cu atât mai mult cu cât în clipa de faţă se găseşte chiar în Palatul Imperial, pe Coruscant. Oricum intenţionam să plec într-acolo, ca s-o

iau pe Mara – pur şi simplu, o să intre în înregistrările unei flote de Sector şi o să ne adauge pe statele de plată.

Gillespee expiră sonor.

— Este posibil... trebuie să recunosc. Totuşi nu ştiu dacă va fi suficient ca să-i ţii şi pe ceilalţi cu tine.

— Atunci, le-o vom cere direct, reveni Karrde la biroul său. Să-i invităm peste... să zicem, patru zile?

— Poţi încerca, ridică Gillespee din umeri. Ce ai de pierdut?

Karrde se încruntă brusc.

— Cu Marele Amiral Thrawn, îi reaminti celuilalt, asta nu-i o întrebare cu care să te joci.

***

Brizele serii adiau prin zidurile năruite şi coloanele de piatră ale fortăreţei ruinate, şuierând la răstimpuri, atunci când se strecurau prin orificii sau fisuri minuscule. Rezemat cu spatele de un pilastru, Karrde sorbi din ceaşcă şi privi ultima frântură a discului solar dispărând înapoia orizontului. Pe şesul de dedesubt, umbrele prelungi care se întindeau peste solul brăzdat începuseră să se estompeze, pe măsură ce bezna nopţii îşi începuse înaintarea inexorabilă peste teren.

Reproducând, cumva, modul în care războiul galactic îl ajunsese în cele din urmă pe Karrde însuşi.

Sorbi iarăşi din ceaşcă şi se minună din nou înaintea situaţiei aproape absurde. El fusese un contrabandist inteligent, calculat, suficient de egoist, care realizase o carieră de succes tocmai pentru că păstrase distanţa faţă de politica galaxiei. Mai mult chiar, fusese un contrabandist care-şi jurase realmente să-şi ţină oamenii departe de războiul acesta. Totuşi, cumva, acum era băgat până peste cap.

Şi nu numai că era băgat, ci se străduia din răsputeri să atragă şi alţi contrabandişti după el.

Clătină din cap, uşor iritat. Ştia că exact acelaşi lucru se petrecuse cu Han Solo în preajma Bătăliei pentru Yavin. Îşi amintea că se amuzase copios de implicarea treptată a lui Solo în hăţişurile de sarcini şi responsabilităţi ale Alianţei Rebele. Privită din interiorul hăţişului, situaţia nu mai era chiar aşa amuzantă.

Din partea opusă a curţii năruite se auzi sunetul slab al unor paşi pe pietriş. Karrde se întoarse către şirul de coloane de piatră, ducând mâna reflex la blaster. Nimeni n-ar fi trebuit să fie acolo în clipele acestea.

— Sturm? rosti el încetişor. Drang?

Torsul/cotcodăcit familiar îi răspunse şi Karrde suspină liniştit.

— Aici, vorbi el spre animal. Haide – aici!

Comanda nu mai era necesară. Vornskrul alerga deja către el printre pilaştri, cu botul apropiat de sol şi ciotul cozii retezate agitându-se nebuneşte. Probabil Drang, decise Karrde; el era cel mai sociabil dintre cei doi vornskri, iar Sturm avea obiceiul să mănânce foarte încet.

Vornskrul se opri printr-un derapaj, emiţând altul dintre sunetele sale stranii, o combinaţie între tors şi cotcodăcit – de data aceasta, destul de trist – şi-şi lipi botul de palma bărbatului. Era Drang, într-adevăr.

— Da, e linişte, îi zise Karrde mângâindu-i botul şi apoi scărpinându-i zona sensibilă dinapoia urechilor, însă ceilalţi se vor întoarce în curând. Au plecat doar să verifice navele.

Drang scoase alt tors/cotcodăcit trist şi adoptă o poziţie pe jumătate ghemuită lângă scaunul omului, privind alert peste şesul pustiu de dedesubt. Nu găsi însă ceea ce căuta şi, după alte câteva clipe, mârâi gros în fundul gâtului şi-şi lăsă botul pe pietre. Urechile i se

ciuliră o dată, străduindu-se parcă să audă un sunet inexistent, apoi se pleoştiră.

— Şi-acolo e tăcere, încuviinţă Karrde grav, mângâind blana vornskrului. Tu ce crezi că s-a întâmplat aici?

Drang nu răspunse. Karrde îi privi spinarea suplă şi musculoasă, minunându-se din nou de aceşti prădători ciudaţi pe care decisese cu atâta nonşalanţă – poate chiar cu aroganţă – să-i transforme în animale de companie. Se întrebă dacă s-ar fi gândit de două ori la asta, dacă ar fi ştiut că avea de-a face cu probabil singurele animale din galaxie care vânau prin intermediul Forţei.

Concluzia părea, desigur, absurdă. Nu se mai auzise despre o sensibilitate faţă de Forţă – gotalenii deţineau aşa ceva, practic inutil, şi circulau unele zvonuri insistente şi în privinţa duinuogwuinilor. Totuşi cei care aveau asemenea sensibilitate erau fiinţe raţionale, cu nivelurile ridicate de inteligenţă şi conştiinţă de sine pe care le implica raţiunea. Părea complet neaşteptat ca nişte animale să utilizeze Forţa în felul acela.

Era totuşi o concluzie spre care fusese împins de evenimentele din ultimele luni. Mai întâi, reacţia neaşteptată a animalelor sale faţă de Luke Skywalker în baza de pe Myrkr. După aceea, reacţiile similare şi, din nou, inexistente până atunci, faţă de Mara la bordul lui Karrde Nesupusul, cu puţin înaintea intuiţiei avute de femeie, care-i salvase de crucişătorul interdictiv imperial. Reacţii mult mai violente avuseseră vornskrii sălbatici faţă de Mara şi Skywalker în decursul călătoriei lor de trei zile prin pădurile de pe Myrkr.

Skywalker era un cavaler Jedi. Mara dovedise indubitabil talente specifice Jedi. Şi, poate chiar mai evident, existenţa bizarelor bule lipsite de Forţă pe care le creau ysalamirii de pe Myrkr puteau fi explicate

finalmente ca formă de apărare sau camuflaj împotriva prădătorilor.

Drang ridică brusc capul, ciuli urechile şi se răsuci pe jumătate spre înapoi. Karrde se strădui să audă ceva... şi peste câteva clipe distinse sunetul slab al navetei care revenea.

— Nu-i nimic, îl linişti pe vornskr. Doar Chin şi ceilalţi, care se întorc de la navă.

Drang mai rămase încordat o secundă, apoi, parcă decizând să se încreadă în cuvintele bărbatului, se întoarse şi coborî iarăşi capul. Privi peste o câmpie care, dacă bănuielile lui Karrde se dovedeau corecte, era mult mai tăcută pentru el decât pentru om.

— Nu te teme, îl scărpină din nou înapoia urechilor. În curând vom pleca de aici şi-ţi promit că locul unde vom ajunge va avea suficient de multă viaţă pe care s-o asculţi.

Urechile vornskrului zvâcniră, dar ar fi putut să fie şi un reflex cauzat de scărpinat. Privind pentru ultima dată spre culorile tot mai estompate ale apusului, Karrde se ridică în picioare, aranjându-şi centura armei peste şold. Desigur, nu avea nici un motiv să intre. Invitaţiile fuseseră scrise, criptate şi expediate, iar acum nu-i mai rămânea decât să aştepte răspunsurile. Brusc însă se simţea singur aici. Mult mai singur decât fusese cu câteva minute mai devreme.

— Haide, Drang, rosti mângâind pentru ultima dată animalul, e timpul să intrăm.

***

Naveta coborî pe podeaua calei-hangar din *Himera*, cu supapele de evacuare şuierând peste capetele trupelor de şoc ce ocupară poziţii de o parte şi alta a rampei care coborî. Pellaeon rămase nemişcat alături de Thrawn, strâmbându-se înaintea mirosurilor gazelor şi

dorindu-şi să fi ştiut ce intenţiona de data aceasta Marele Amiral.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, intuiţia îi spunea că va fi ceva neplăcut. Thrawn putea vorbi cât dorea despre predictibilitatea contrabandiştilor – şi poate că, pentru el, erau realmente previzibili. Pellaeon avusese însă destul de-a face cu genul acela de lepădături declasate şi nu văzuse până acum o înţelegere care să nu fie încălcată dintr-o parte sau din alta.

Şi nici una dintre acele înţelegeri nu fusese cauzată de îndrăzneala incredibilă a atacării unui şantier spaţial imperial.

Rampa îşi încheie coborârea şi se fixă. Comandantul trupelor de şoc privi în navetă şi încuviinţă din cap... iar prizonierul îşi făcu apariţia, flancat de doi soldaţi îmbrăcaţi în uniformele negre ale Flotei.

— Ah... căpitanul Mazzic, rosti Thrawn în vreme ce trupele de şoc se dispuseră în jurul său. Bun sosit la bordul *Himerei*. Îmi cer scuze pentru această convocare oarecum teatrală şi pentru orice necazuri pe care ţi le-am creat în graficul afacerilor. Există totuşi anumite probleme ce nu pot fi discutate decât în mod direct.

— Foarte amuzant, pufni Mazzic.

Un contrast evident, gândi Pellaeon, faţă de cavalerul suav şi sofisticat care fusese descris în dosarele Contrainformaţiilor. Pe de altă parte, înţelegerea că te aştepta o interogare imperială era suficientă ca să alunge orice poleială de civilizaţie.

— Cum m-ai găsit?

— Haide, haide, căpitane, îl admonestă Thrawn, chiar ai crezut că te-ai putea ascunde de mine, dacă doresc să fii găsit?

— Pe Karrde nu-l găseşti, replică Mazzic străduindu-se să nu pară impresionat în ciuda faptului că mâinile încătuşate i se frecau nervos. Pe el n-ai pus mâna!

— Va sosi şi vremea lui, zise Thrawn tot calm, dar mult mai distant. Nu discutăm însă despre Karrde, ci despre tine.

— Da, şi sunt sigur că de-abia aştepţi, mârâi Mazzic agitându-şi braţele legate. Haide să terminăm o dată!

Sprâncenele lui Thrawn se arcuiră uşor.

— Ai înţeles greşit, căpitane. Nu te afli aici pentru a fi pedepsit, ci fiindcă doresc să lămurim neînţelegerea dintre noi.

Contrabandistul se opri în mijlocul exploziei de furie.

— La ce te referi? întrebă el bănuitor.

— Mă refer la recentul incident de la şantierele spaţiale Bilbringi. Nu, nu nega – ştiu că tu şi Ellor aţi atacat distrugătorul acela neterminat. În condiţii normale, Imperiul ar pune pe capul vostru un preţ foarte mare pentru un asemenea act. Ţinând însă seama de circumstanţele actuale, sunt pregătit să procedez altfel.

Mazzic se holbă la el.

— Nu-nţeleg.

— Este foarte simplu, căpitane. Thrawn făcu un gest şi un soldat începu să descuie cătuşele contrabandistului. Atacul vostru asupra lui Bilbringi a fost un act de răzbunare pentru un atac similar întreprins asupra reuniunii contrabandiştilor de pe Trogan la care ai participat. Până aici, nici o noutate – atât doar că atacul respectiv n-a fost autorizat nici de mine, nici de vreun ofiţer superior imperial. Mai mult chiar, comandantul garnizoanei primise ordine explicite de a vă lăsa în pace.

— Te aştepţi să cred aşa ceva? pufni Mazzic.

Ochii lui Thrawn scânteiară.

— Ai crede mai degrabă că eu aş fi atât de incompetent încât să fi permis trimiterea în misiune a unei forţe de luptă inadecvate?

Mazzic îl privi cu aceeaşi ostilitate, dar o umbră de îngândurare îi lunecă peste chip.

— Mi s-a părut din capul locului c-am scăpat prea uşor, mormăi el.

— Atunci ne-am înţeles, reveni Thrawn la tonul anterior. Şi am rezolvat şi neînţelegerea. Naveta a primit ordin să te ducă înapoi la baza ta. Sau, mai exact, la baza de rezervă de pe Lelmra, spre care cred c-a plecat deja echipajul tău. Îmi cer din nou scuze pentru inconvenientele produse.

Ochii lui Mazzic se plimbară iute prin hangar, purtând expresia cuiva care se aşteaptă pe jumătate să fie păcălit şi speră în acelaşi timp să nu fie.

— Şi te aştepţi să te cred? întrebă el.

— Poţi să crezi orice doreşti, dar nu uita că te-am avut în mână... şi că ţi-am dat drumul. O zi bună, căpitane.

Thrawn se întoarse, gata de plecare.

— Atunci cine-au fost? strigă Mazzic după el. Dacă n-au fost trupe imperiale, cine-au fost?

Marele Amiral reveni la el.

— Au fost trupe imperiale, încuviinţă din cap. Ancheta noastră nu s-a încheiat, dar deocamdată se pare că locotenentul Kosk şi oamenii săi încercau să-şi rotunjească veniturile în mod clandestin.

— Cineva i-a angajat să ne atace? A angajat trupe imperiale?

— Nici imperialii nu sunt imuni în faţa mitei, comentă Thrawn pe un ton sumbru dublat de o imitare excelentă a dispreţului amar. În cazul acesta, şi-au plătit trădarea cu viaţa. Fii sigur că persoana sau persoanele responsabile vor plăti un preţ similar.

— Ştii cine a fost?

— Cred că da, însă deocamdată nu am dovezi.

— Dă-mi un indiciu, insistă Mazzic.

Thrawn rânji sardonic.

— Caută-ţi singur indiciile, căpitane. La revedere!

Se întoarse şi porni spre arcada care făcea legătura cu zonele de service şi pregătire. Pellaeon aşteptă până ce Mazzic şi escorta sa reveniră în navetă, apoi se grăbi după Marele Amiral.

— Credeţi că i-am oferit destule? întrebă el încetişor.

— Nu contează, căpitane, îl asigură Thrawn. I-am oferit tot ce este necesar şi dacă Mazzic însuşi nu-i îndeajuns de ager ca să-l identifice pe Karrde, o va face unul dintre ceilalţi şefi ai contrabandiştilor. Oricum, întotdeauna este bine să oferi mai puţin decât mai mult. Unele persoane nu se încred în mod automat în informaţiile gratuite.

În urma lor, naveta se ridică de pe punte şi se îndreptă spre spaţiu... iar de sub arcada din faţă se ivi un chip rânjind.

— Frumos lucrat, Mare Amiral, rosti Ferrier plimbându-şi ţigara dintr-un colţ în altul al gurii. L-aţi zgândărit şi apoi i-aţi dat drumul. Se va gândi mult timp la asta.

— Mulţumesc, Ferrier, replică sec Thrawn. Aprobarea ta înseamnă mult pentru mine.

Rânjetul hoţului de nave păru să dispară pentru o clipă, apoi se păru că acceptă comentariul ca atare.

— Perfect, zise el. Care-i următoarea noastră mişcare?

Ochii lui Thrawn fulgerară, auzind folosirea pluralului, totuşi nu făcu nici un comentariu.

— Aseară, Karrde a transmis o serie de mesaje, dintre care am interceptat unul. Decriptarea nu s-a terminat, dar nu poate fi vorba decât de o convocare pentru altă întâlnire. Când vom deţine locaţia şi data, ţi le vom comunica.

— Ca să mă duc şi să-l ajut pe Mazzic să-l demaşte pe Karrde?

— Nici vorbă, spuse apăsat Thrawn. Vei sta într-un colţ şi-ţi vei ţine gura.

Ferrier tresări de parcă ar fi fost pălmuit.

— Da, sigur.

Thrawn îl mai fixă un moment cu privirea, apoi urmă:

— În plus, te vei asigura că un anumit datacard va ajunge la Karrde. Preferabil în cabina navei sale – probabil că Mazzic va căuta acolo prima dată.

Făcu un semn şi un ofiţer avansă un pas şi-i întinse lui Ferrier un datacard.

— Aha, încuviinţă hoţul viclean, m-am prins. Înregistrarea înţelegerii dintre Karrde şi locotenentul Kosk, nu?

— Exact. Ea, plus dovezile pe care le-am strecurat deja în înregistrările personale ale lui Karrde n-ar trebui să mai lase nici o îndoială privitor la faptul că îi manipulează pe ceilalţi. Cred că va fi mai mult decât suficient.

— Da, nu sunt deloc nişte tipi amabili. Ferrier răsuci datacardul în mână, mestecând ţigara. Perfect! Prin urmare, mă urc la bordul lui Karrde Nesupusul...

Amuţi, văzând privirea de pe chipul lui Thrawn.

— Nu, vorbi încet Marele Amiral. Dimpotrivă, vei sta cât mai departe de nava şi de camerele lui. Mai mult încă, atât timp cât vei fi în baza lui, nu vei rămâne nici o clipă singur.

Ferrier clipi surprins.

— Bine, dar...

Ridică neajutorat datacardul. Pellaeon simţi oftatul de iritare răbdătoare a lui Thrawn.

— Defelul tău va strecura datacardul la bordul lui Karrde Nesupusul.

— Ah, da, se lumină hoţul la faţă. El o poate face fără să-şi dea seama cineva.

— Ar fi bine s-o facă, îl preveni Thrawn şi brusc vocea îi deveni rece ca gheaţa. Pentru că n-am uitat rolul pe care l-ai jucat în morţile locotenentului Kosk şi a oamenilor săi. Ai o datorie faţă de Imperiu, Ferrier. Şi datoria aceea va fi plătită!

Faţa lui Ferrier pălise îndărătul bărbii.

— Am înţeles, Mare Amiral.

— Atunci este bine. Vei rămâne în nava ta, până ce Decriptările obţin locaţia întrunirii convocate de Karrde. După aceea, eşti pe cont propriu.

— E clar, făcu hoţul strecurând datacardul în tunică. Şi apoi... După ce ei îl rezolvă pe Karrde, eu ce fac?

— Îţi poţi vedea de afacerile tale. Când voi avea nevoie de tine, te voi găsi.

Buza inferioară a lui Ferrier zvâcni uşor.

— E clar, repetă el.

Şi Pellaeon zări pe chipul lui că începuse să-şi dea seama cât de mare era, de fapt, datoria lui faţă de Imperiu.

***

Capitolul 16

Planeta era verde-albastru, împestriţată cu alb, destul de asemănătoare cu celelalte planete pe care Han le văzuse de-a lungul anilor. Singura excepţie era că aceasta nu avea un nume.

Sau astroporturi. Sau facilităţi orbitale. Sau oraşe, centrale energetice, ori alte nave. De fapt, nu avea aproape nimic.

— Asta-i, da? o întrebă pe Mara.

Femeia nu-i răspunse. Han întoarse ochii şi o zări privind planeta din faţa lor.

— Da sau nu? insistă el.

— Da, răspunse Mara cu un glas straniu de dogit. Am ajuns.

— Bun, încuviinţă Han continuând să se încrunte spre ea. Grozav! Ne spui unde-i muntele? Sau o să survolăm planeta, aşteptând să vedem de unde se deschide focul asupra noastră?

Mara păru că se smulge din transă.

— Este cam la jumătatea distanţei dintre ecuator şi polul nord, lângă extremitatea estică a principalului continent. Un munte izolat, înălţându-se din păduri şi prerie.

— Perfect.

Han introduse informaţiile şi speră că senzorii n-aveau să intre în buclă şi să se blocheze tocmai acum. Şi aşa, Mara făcuse destule comentarii ironice la adresa *Şoimului*.

Înapoia lor, uşa cabinei se deschise şi intrară Lando cu Chewbacca.

— Care-i treaba? făcu Lando. Am ajuns?

— Am ajuns, răspunse Mara înaintea lui Han.

Chewbacca mormăi la rândul său o întrebare.

— Nu, scutură Han din cap, pare un loc de tehnologie joasă. Nu există surse energetice, şi nici transmiţătoare.

— Baze militare? se interesă Lando.

— Dacă sunt, nu le pot detecta.

— Interesant, murmură Lando privind peste umărul lui Mara. N-aş fi zis că Marele Amiral e un tip atât de încrezător.

— Locul a fost destinat să adăpostească un tezaur privat, îi reaminti Mara acid. Nu este o reclamă pentru hardware-ul imperial. Nu existau garnizoane sau centre de comandă, pe care să le fi ocupat Thrawn.

— Deci totul e ascuns în interiorul muntelui? reflectă Han cu glas tare.

— Plus câteva probabile patrule de sol în imediata apropiere a intrării, încuviinţă Mara. Nu vor exista însă escadrile de vânători sau armament greu cu care să ne riposteze.

— Pare o variaţie plăcută, comentă sec Lando.

— Cu condiţia ca Thrawn să nu fi decis stabilirea unor garnizoane proprii, le atrase atenţia Han. Pentru orice eventualitate, tu şi Chewie ar fi bine să activaţi cuartele.

— S-a făcut.

După ieşirea lor, Han cuplă pe un vector general de apropiere, apoi tastă detectarea senzorială.

— Necazuri? întrebă Mara.

— Probabil că nu, o asigură Han urmărind displayurile pe care nu apărea nimic în jurul lor. Pe când ne apropiam, am avut de două ori impresia că am zărit pe cineva furişându-se după noi.

— Şi Calrissian spunea că a văzut ceva, când am schimbat cursul la Obroa-skai, examină femeia cu atenţie displayul. Ar putea fi o navă cu un mod stealth senzorial foarte bun.

— Sau doar o eroare de funcţionare. În ultimul timp, Fabritech-ul ne-a făcut numai necazuri.

Mara se răsuci să privească spre tribord.

— Este posibil să ne fi urmărit cineva de la Coruscant?

— Cine ştia că venim? replică Han. Nu, nu exista nimic acolo. Probabil era doar imaginaţia lui. Cât ai văzut din tezaurul ăsta?

Femeia se întoarse lent şi se uită din nou în faţă, însă purta pe chip o expresie nu tocmai convinsă.

— Doar drumul de la intrare până la sala tronului de la ultimul nivel. Ştiu însă unde este sala cu cilindrii Spaarti.

— Şi generatoarele de energie?

— Nu le-am văzut, dar îmi amintesc c-am auzit că sistemul de răcire folosea un curs de apă de pe versantul nord-estic. Probabil că sala este undeva pe acolo.

Han îşi muşcă uşor buza.

— Iar intrarea principală este prin versantul sud-vestic.

— Singura intrare, îl corectă ea. Pe acolo se intră şi tot pe acolo se iese.

— Am mai auzit asta.

— Acum e adevărat.

— Bine, strânse din umeri bărbatul.

Nu avea nici un rost să discute în contradictoriu în această privinţă. Oricum, până nu găseau realmente locul cu pricina.

Uşa cabinei se deschise şi, privind peste umăr, îl zări pe Luke.

— Am ajuns, puştiule, îi spuse.

— Ştiu, încuviinţă el înaintând şi oprindu-se lângă Mara. M-a anunţat Mara.

Han trase cu coada ochiului spre femeie. Din câte îşi putuse da seama, ea petrecuse tot voiajul evitându-l pe Luke, ceea ce nu era tocmai simplu într-o navă de dimensiunile *Şoimului*. Tânărul îi returnase favoarea în acelaşi mod.

— Chiar aşa?

— Nu-i nici o problemă, îl linişti Luke privind planeta din faţă. Deci asta-i Wayland.

— Da, încuviinţă scurt Mara apoi îşi descheie centura şi trecu pe lângă Luke. Mă-ntorc imediat, anunţă peste umăr şi părăsi cabina.

— Voi doi vă-nţelegeţi de minune, comentă Han după ce uşa se închise în urma ei.

— Ai să râzi, dar ai dreptate, încuviinţă Luke aşezându-se pe scaunul de copilot părăsit de femeie. Ar

fi trebuit să ne fi văzut în *Himera*, când l-am eliberat pe Karrde. Este genul de om pe care-i bine să-l ai alături.

— Cu excepţia momentelor când vrea să-ţi bage un cuţit în spate.

— Sunt gata să-mi asum nişte riscuri, surâse Luke. Cred că este una dintre aiurelile acelea Jedi.

— Nu-i de râs, bombăni Han. Să ştii că ea n-a renunţat la ideea de a te ucide. I-a spus-o lui Leia pe Coruscant.

— Ceea ce mă determină să cred că, de fapt, nu vrea s-o facă, replică tânărul. Oamenii nu obişnuiesc să-şi anunţe în gura mare planurile de asasinare. Mai ales familiei victimei.

— Eşti gata să-ţi pui viaţa în joc pe afirmaţia asta?

Luke ridică imperceptibil din umeri.

— Am şi făcut-o deja.

Şoimul ajunsese deasupra atmosferei exterioare şi calculatorul identificase în sfârşit o probabilă locaţie a Muntelui Tantiss.

— Dacă mi-ai cere părerea, nu-i cel mai bun moment să rişti, comentă Han examinând harta afişată de senzori.

Decise că o apropiere dinspre sud avea să fie cea mai bună, oferindu-le adăpostul pădurii atât pentru asolizare, cât şi pentru drumul până la intrare.

— Ai vreo sugestie? întrebă Luke.

— Bineînţeles, încuviinţă bărbatul modificând cursul spre muntele îndepărtat. O lăsăm în *Şoim*, la locul asolizării.

— Vie?

În alte circumstanţe, se gândi Han, întrebarea n-ar fi fost neapărat ridicolă.

— Sigur că da, replică el. Există destule modalităţi prin care s-o împiedicăm să dea de bucluc.

— Chiar crezi că va fi de acord să stea în urmă?

— N-a zis nimeni că trebuie să-i cerem părerea.

— Nu putem face aşa ceva, clătină Luke din cap. Trebuie să facă lucrul ăsta.

— Care dintre ele? mârâi Han. Atacul instalaţiei de clonare, sau uciderea ta?

— Nu ştiu, murmură tânărul. Poate pe amândouă.

***

Înainte de a se alătura Alianţei Rebele, lui Han nu-i plăcuseră niciodată prea mult pădurile. Ceea ce nu însemna că le-ar fi detestat. Pur şi simplu, pădurile nu reprezentau ceva care să preocupe pe cei mai mulţi contrabandişti. În majoritatea cazurilor, preluările şi livrările se făceau în astroporturi micuţe şi ponosite, ca Mos Eisley sau Abregado-rae; iar în puţinele ocazii când întâlnirea se stabilea într-o pădure, îl lăsai pe client să fie atent la pădure, în timp ce tu erai atent la el. Drept urmare, Han sfârşise prin a avea ideea vagă că toate pădurile semănau între ele.

Perioada petrecută alături de Alianţă îi modificase părerea respectivă. Pe Endor, Corstris, Fedje şi alte zeci de planete, învăţase pe propria sa piele că fiecare pădure era altfel, cu plantele ei, cu animalele ei şi cu dificultăţile generale pentru vizitatorii întâmplători. Altul dintre numeroasele subiecte despre care Alianţa îl învăţase mai multe lucruri decât şi-ar fi dorit să afle.

Pădurea de pe Wayland se potrivea perfect şablonului; iar prima dificultate apăru atunci când trebui să coboare *Şoimul* prin frunzişul des al coronamentului superior, fără să lase o gaură pe care un pilot TIE imperial ar fi trebuit să fie adormit ca să n-o remarce. Mai întâi trebuiau să găsească o breşă în coronament – în cazul acesta, un copac prăbuşit – şi apoi Han să piloteze nava pe o parte, o manevră mult mai păcătoasă într-un câmp gravitaţional planetar decât într-o centură de

asteroizi. Al doilea coronament, despre care nu avusese habar, până ce nu trecuse de primul, a fost a doua dificultate şi Han retezase vârfurile unui şir de arbori mai scunzi, înainte de a stabiliza *Şoimul* şi a asoliza, strivind o mulţime de tufişuri în decursul manevrei.

— Elegantă coborâre, comentă Lando sec frecându-şi umărul pe sub centura de siguranţă, când Han dezactivă elevatoarele repulsor.

— Cel puţin n-am pierdut antena senzorială, replică apăsat prietenul său.

— N-o să uiţi niciodată chestia aia? se strâmbă Lando.

Han ridică din umeri şi tastă algoritmii de căutare a formelor de viaţă. Era momentul să vadă ce-i aştepta prin hăţişuri.

— Ziseseşi că n-o să-i faci nici o zgârietură, îi reaminti el.

— Bine, bine, mormăi Lando. Data viitoare, eu o să distrug generatorul câmpului energetic şi tu o s-o pilotezi în Steaua Morţii.

Gluma nu era însă deloc veselă. Dacă Imperiul punea mâna pe destule din vechile sale resurse, Thrawn ar fi putut încerca să construiască alta dintre blestemăţiile acelea.

— Noi suntem gata, anunţă Luke strecurându-şi capul în cabină. Cum pare?

— Nu prea rău, zise Han privind displayul. Am detectat un grup de animale, dar păstrează distanţa.

— Cât sunt de mari? se interesă Lando aplecându-se peste umărul lui ca să vadă mai bine.

— Şi câte animale sunt în grup? adăugă Luke.

— Vreo cincisprezece. Nimic la care să nu putem face faţă, dacă va fi nevoie. Să-i dăm drumul!

Mara şi Chewbacca aşteptau lângă trapă, cu R2-D2 şi C-3PO, ultimul păstrând o tăcere neobişnuită pentru el.

— Chewie şi cu mine ieşim primii, anunţă Han scoţând blasterul. Voi rămâneţi aici, cu ochii-n patru.

Apăsă comanda şi trapa se deschise, coborând rampa care strivi cu trosnet înnăbuşit frunzele uscate de pe jos. Încercând să privească simultan în toate direcţiile, Han porni pe rampă.

Zări primul animal, înainte să fi ajuns pe sol: cenuşiu, cu pete albe pe spinare, lung de doi metri de la bot şi până la smocul din vârful cozii. Stătea ghemuit la baza ramurii unui copac, urmărindu-l cu ochişorii aidoma unor mărgele. Iar dacă ghearele şi colţii puteau constitui vreun indiciu, era în mod limpede un prădător.

Chewbacca mârâi încetişor de lângă bărbat.

— Da, îl văd, şopti Han. Pe undeva pe-acolo, mai sunt alţi paisprezece.

Wookiee-ul mârâi din nou, gesticulând.

— Ai dreptate, încuviinţă Han privind prădătorul, pare familiar. Seamănă cu panthacurile de pe Mantessa, nu crezi?

Chewbacca ramase pe gânduri, apoi mormăi o negaţie.

— Asta o să vedem mai târziu, decise Han. Luke?

— Aici sunt, răspunse tânărul din navă.

— Tu şi Mara începeţi să coborâţi echipamentul, ordonă Han privind atent prădătorul care nu părea deranjat de sunetul vocilor umane. Începe cu motospeederele. Lando, tu-i acoperi de sus. Fii cu ochii-n patru!

De sus se auziră clicurile şi pocnetele ce anunţau deschiderea limitatoarelor pentru transport ale primelor două motospeedere, apoi zumzetul slab al activării elevatoarelor repulsor.

Şi, cu un trosnet puternic de crengi şi frunze rupte, prădătorul sări.

— Chewie! reuşi Han să strige, înainte ca animalul să-l atace.

Trase, salva blasterului lovi în plin, şi bărbatul izbuti să se aplece, când trupul trecu peste capul său. Chewbacca urla răcnetul wookiee de luptă, rotind proiectorul de săgeţi şi trăgând aproape încontinuu în prădătorii care se năpusteau spre ei din copaci. Dinspre trapa *Şoimului* se auzi un strigăt şi sclipi altă salvă.

Cu coada ochiului, Han întrezări o pereche de gheare îndreptându-se către el mult prea rapid ca să le poată evita.

Ridică braţul în faţă şi duse capul cât putu de mult pe spate. Peste o clipă, prădătorul îl lovi violent, răsturnându-l, şi simţi apăsarea şi durerea sfredelitoare, când ghearele îi străpunseră jacheta de camuflaj...

Pentru ca apoi, pe neaşteptate, greutatea de pe el să dispară. Han coborî braţul la timp ca să vadă animalul sărind pe rampă şi pregătindu-se să intre în *Şoim*. Se răsuci şi trase în el, simultan cu altcineva dinăuntru.

Chewbacca lătră un avertisment. Din poziţia sa întins pe spate, Han se întoarse şi văzu alte trei animale gonind pe sol în direcţia lui. Doborî unul cu două focuri succesive şi rotea blasterul spre al doilea, când în faţa lui apăru brusc o pereche de cizme negre. Prădătorii fură ridicaţi în sus pe o linie înceţoşată de verde strălucitor, apoi se prăbuşiră pe sol.

Rostogolindu-se pe o parte, Han se sculă în picioare şi privi în jur. Luke stătea alături cu sabia Jedi bâzâind activată. De cealaltă parte a rampei, Chewbacca îşi păstrase poziţia verticală, înconjurat de trei animale moarte.

Han plecă ochii la prădătorul mort de lângă el. Acum, când îl putea examina mai bine…

— Atenţie – mai sunt trei acolo, îl avertiză Luke.

Două animale se întrezăreau, pitite în copaci.

— N-o să ne deranjeze. A intrat vreunul în *Şoim*?

— N-a ajuns departe, răspunse Luke. Ce ai făcut ca să-i stârneşti?

— Noi n-am făcut nimic, zise Han punând blasterul în toc. Au intrat în acţiune când tu şi Mara aţi pornit motospeederele.

Chewbacca mormăi a recunoaştere.

— Aşa-i, aprobă Han, acolo ne-am lovit de ei.

— Ce sunt? întrebă Luke.

— Se numesc garrali, vorbi Mara de pe rampă. Fără să dea drumul blasterului din mână, privea corpurile din jurul wookiee-ului. Imperiul îi folosea drept câini de pază, de obicei în apropierea garnizoanelor de lângă păduri, unde nu erau practice patrulele de droizi. Semnalul ultrasonic al elevatoarelor repulsor are o componentă similară celei emise de animalele pe care le vânează. Ii atrage ca un magnet.

— Prin urmare, de aceea ne aşteptau aici, încuviinţă Luke dezactivând sabia.

— Pot auzi elevatoarele repulsor ale unei nave de la câţiva kilometri, adăugă Mara.

Sări de pe rampă, îngenunche lângă unul dintre garralii morţi şi-şi afundă mâna liberă în blana de pe ceafa animalului.

— Dacă au radiobalize, dispecerii din Muntele Tantiss ştiu deja că suntem aici.

— Grozav, mormăi Han, lăsându-se pe vine lângă garralul mort de la picioarele lui. Ce căutăm – o zgardă?

— Probabil, totuşi verifică şi în jurul labelor.

După câteva minute de nesiguranţă, nu găsiră nici o radiobaliză.

— S-ar putea să fie urmaşii grupului care a fost adus pentru protejarea muntelui, comentă Lando.

— Sau poate că asta e planeta lor de baştină, zise Mara. N-am văzut niciodată să fie consemnată pe undeva.

— Oricum, vom avea necazuri, conchise Han împingând leşul de pe rampa *Şoimului* pe solul acoperit cu frunze. Dacă nu putem folosi motospeederele, va trebui să mergem pe jos.

De deasupra se auzi un fluierat electronic discret.

— Scuză-mă, căpitane, rosti C-3PO. Asta este valabil şi pentru R2-D2 şi pentru mine?

— Doar dacă n-aţi învăţat cumva să zburaţi.

— Căpitane, m-am gândit că mai ales R2-D2 nu este tocmai echipat pentru o călătorie prin pădure. Dacă nu poate fi folosită platforma de transport a încărcăturii, poate se aranjează altceva.

— Aranjamentul este că veţi merge pe jos, ca noi toţi, replică sec Han. O discuţie prelungită cu C-3PO nu reprezenta deloc felul în care intenţiona să-şi petreacă ziua. Aţi făcut-o pe Endor, o puteţi face şi aici.

— Pe Endor n-a trebuit să mergem atât de mult, îi reaminti Luke încetişor. Cred că până la munte este un drum de două săptămâni.

— Nu-i nici chiar aşa rău, estimă rapid Han. Nu era aşa rău, dar era destul de rău. Cel mult opt-nouă zile... Poate încă două, dacă întâlnim necazuri pe drum.

— Să fii sigur că vom întâlni, comentă acru Mara aşezându-se pe rampă şi punându-şi blasterul în poală. În privinţa asta, poţi să mă crezi.

— Nu te aştepţi ca băştinaşii să fie ospitalieri? întrebă Lando.

— Mă aştept să ne întâmpine cu arbaletele încordate. Aici există două rase diferite: psadanii şi myneyrshii. Nici una dintre ele nu-i iubea prea mult pe oameni, nici chiar înainte ca Imperiul să fi ocupat Muntele Tantiss.

— Cel puţin, nu vor fi de partea Imperiului, rosti Lando.

— Asta nu mă linişteşte prea mult, se încruntă Mara. Când nu vor fi ei, vor fi animalele de pradă obişnuite. O să fim norocoşi, dacă putem ajunge în douăsprezece-treisprezece zile, nu doar opt-nouă.

Han privi pădurea şi ceva îi atrase atenţia. Ceva mai mult decât neliniştitor...

— Să zicem atunci douăsprezece, încuviinţă el simţind că brusc devenise vital să plece de acolo. Să-i dăm drumul! Lando şi Mara, sortaţi echipamentul pe care-l luăm. Chewie, scoate toate cutiile de raţii din trusele de supravieţuire. Luke, tu şi droizii luaţi-o într-acolo – le indică direcţia – şi vedeţi ce puteţi găsi ca potecă. Poate o albie secată de pârâu... suntem destul de aproape de munte pentru aşa ceva.

— Da, căpitane, încuviinţă C-3PO încântat pornind pe rampă. Hai, R2-D2!

Se auzi un murmur de încuviinţare, iar ceilalţi intrară în navă. Han porni spre rampă, dar Luke îl opri, punându-i mâna pe braţ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încetişor tânărul.

Han arătă din cap către pădure.

— Garralii care ne priveau au dispărut.

— Au plecat toţi o dată?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut plecând.

Luke îşi pipăi sabia laser.

— Crezi că-i o patrulă imperială?

— Sau alte animale de pradă menţionate de Mara. Simţi ceva?

Tânărul inspiră adânc, apoi expiră lent.

— Nu percep nici o prezenţă în apropiere, dar s-ar putea să fie dincolo de raza mea. Crezi că ar trebui să abandonăm misiunea?

Han clătină din cap.

— Dacă o facem, pierdem şansa cea mai bună pe care o vom avea vreodată. După ce imperialii vor afla că le-am descoperit instalaţia de clonare, nu va mai avea sens să pretindă că nu-i decât o planetă nedezvoltată şi anonimă. Până vom reveni cu o forţă de atac, ne vor aştepta cu două flote de distrugătoare.

— Adevărat... şi ai dreptate, dacă au urmărit *Şoimul* până aici, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Expediezi coordonatele spre Coruscant înainte să pornim?

— Nu ştiu, răspunse Han şi privi *Şoimul* care se ridica deasupra lui încercând să nu se gândească la imperialii care aveau să-şi pună din nou labele murdare pe nava sa. Dacă în pădure există o patrulă, nu vom putea niciodată regla transmiţătorul la un fascicul suficient de îngust pentru ca mesajul să nu fie interceptat. În nici un caz după felul în care s-a comportat în ultima vreme.

— Pare riscant, observă Luke. Dacă avem necazuri, nu vor şti unde să trimită unităţile de susţinere.

— Pe de altă parte, îţi garantez necazuri dacă mesajul e interceptat de o patrulă din pădure... Sunt gata să ascult orice alte sugestii.

— Ce-ar fi ca eu să mai rămân aici câteva ore? Dacă până atunci nu apare nici o patrulă, ar trebui să putem emite în siguranţă.

— Nici vorbă! Ar însemna să mergi singur prin pădure şi sunt şanse mai mari de 50 că nu ne vei putea găsi.

— Sunt gata să-mi asum riscul.

— Eu nu, i-o reteză Han. În plus, de fiecare dată când pleci singur, sfârşeşti prin a mă băga în belele.

Luke surâse vinovat.

— Uneori, aşa se pare.

— Ba bine că nu. Haide, pierdem timpul. Porneşte şi caută-ne o potecă.

— Bine, suspină Luke, dar fără să pară necăjit. Poate că ştiuse din capul locului că nu era o idee prea grozavă. Haideţi, C-3PO, R2-D2. Îi dăm drumul.

Prima oră a fost cea mai dificilă. Cărarea aproximativă găsită de R2-D2 se înfunda după mai puţin de o sută de metri într-un desiş de spini, care-i sili să-şi taie drum prin hăţişuri. În felul acela, tulburară nu numai plantele, ci petrecură câteva minute încordate trăgând într-un cuib de creaturi lungi de jumătate de metru, cu şase picioare, care se năpustiseră asupra lor cu ghearele şi dinţii. Din fericire arsenalul respectiv era destinat unor prăzi mult mai mici şi, cu excepţia unei amprente dentare perfecte în piciorul stâng al lui C-3PO, nimeni nu fu rănit înainte de alungarea agresorilor. C-3PO se plânse mai mult decât ar fi avut rost şi poate că sunetele sale atraseră peste câteva minute atacul unui animal cu solzi bruni. Blasterul lui Han nu reuşi să-l oprească şi Luke fu nevoit să-şi utilizeze sabia ca să-l desprindă de pe braţul droidului. C-3PO fu înclinat să geamă cu atât mai mult după aceea şi Han ameninţa că-l va dezactiva, lăsându-l pradă animalelor, când, pe neaşteptate, dădură peste unul dintre pâraiele secate la care speraseră. Pe un teren relativ plat şi degajat de vegetaţie şi fără alte atacuri din partea animalelor, care să-i încetinească, merseră mult mai repede şi când coronamentul frunzelor de deasupra începu să se întunece, semnalând apropierea nopţii, parcurseseră aproape zece kilometri.

— Readuce amintiri minunate, nu-i aşa? comentă Mara sarcastic, scoţându-şi raniţa şi lăsând-o lângă unul dintre tufişurile ce urmau albia pârâiaşului.

— E ca pe Myrkr, încuviinţă Luke folosind sabia ca să reteze altul dintre arbuştii ghimpaţi cu care se familiarizaseră în ultimele ore. Ştii, n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat după plecarea noastră...

— Ce era de aşteptat, răspunse ea. Am şters-o cu doi paşi înaintea AT- AT-urilor lui Thrawn. Oricum, am fost cât pe-aici să fim prinşi, deoarece Karrde a insistat să mai rămânem să tragem cu ochiul.

— De asta ne ajuţi? Fiindcă Thrawn a pus o recompensă pe capul lui Karrde?

— Uite ce-i, Skywalker, mârâi femeia, să stabilim o dată pentru totdeauna o chestie. Eu lucrez pentru Karrde şi Karrde a spus deja că noi rămânem neutri faţă de războiul vostru. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că ştiu câte ceva despre perioada Războiului Clonelor şi nu vreau să văd o gaşcă de duplicate cu feţe încremenite încercând să preia controlul galaxiei. Singurul motiv pentru care voi vă aflaţi aici este faptul că nu pot distruge locul de una singură.

— Am înţeles, încuviinţă Luke.

Tăie al doilea tufiş de spini, apoi dezactivă sabia. Extinzând Forţa, ridică tufişurile de pe sol şi le coborî în albia pârâului.

— Oricum nu va opri ceva care doreşte cu tot dinadinsul să ajungă la noi, decise el studiind bariera improvizată, dar cel puţin îl va încetini.

— Dacă asta ar avea vreun rost, făcu Mara scoţând un baton de concentrate şi rupându-i învelişul. Să sperăm că nu-i unul dintre locurile acelea norocoase, unde toţi prădătorii realmente mari ies numai noaptea.

— Să sperăm că senzorii lui R2-D2 îi pot detecta înainte de a se apropia prea mult.

Tânărul reactivă sabia şi mai tăie două tufişuri, pentru orice eventualitate. Se pregătea s-o închidă, când percepu modificarea subtilă din aura lui Mara. Se întoarse şi o zări privindu-i sabia. Uitase de batonul alimentar, iar pe chip i se citea o expresie stranie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Privirea femeii se feri, aproape vinovată.

— Nimic, murmură ea.

Trase iute cu ochiul spre Luke, după care muşcă furios din baton.

— Bine.

Dezactivând sabia, Luke folosi Forţa ca să amplaseze tufişurile nou tăiate peste celelalte două. Tot nu era cine ştie ce obstacol, hotărî el. Poate că dacă ar fi întins câteva liane între copaci...

— Skywalker...

— Da?

Mara îl fixa cu ochii.

— Trebuie să te întreb ceva. Eşti singurul care ştie. Cum a murit împăratul?

Pentru o clipă, Luke îi studie chipul. În ciuda luminii tot mai palide, putea să vadă durerea din ochii ei; amintirile amare ale vieţii de lux şi viitorului sclipitor ce-i fuseseră răpite la Endor. Totuşi alături de durere exista o hotărâre la fel de intensă. Indiferent cât de mult ar fi durut-o, voia într-adevăr să afle adevărul.

— Împăratul încerca să mă atragă în partea întunecată, spuse el şi amintirile de mult îngropate ieşiră dureros la suprafaţă. În ziua aceea, fusese cât pe aici să moară el, nu împăratul. Aproape că reuşise. Am trimis o lovitură spre el... şi m-am trezit duelându-mă cu Vader. Probabil că a crezut că dacă-l ucid pe Vader în furia mea, voi fi vulnerabil faţă de partea întunecată.

— Dar voi v-aţi aliat împotriva lui, îl acuză Mara cu ochii azvârlind fulgere de mânie. L-aţi atacat... amândoi...

— Stai aşa, protestă tânărul. Eu nu l-am atacat. Nu după acea primă lovitură.

— Ce tot spui? V-am văzut! Amândoi l-aţi atacat cu săbiile de lumină. V-am văzut!

Luke se holbă la ea... şi brusc înţelese. Mara Jade, Mâna Împăratului, care-i putea auzi glasul din orice colţ

al galaxiei. Fusese în contact cu stăpânul ei în clipa morţii acestuia şi văzuse totul.

Atât doar că văzuse greşit.

— Eu nu l-am atacat, repetă el. Era pe punctul să mă ucidă, când Vader l-a prins şi l-a aruncat în puţ. Chiar dacă aş fi vrut, eu n-aş fi putut face nimic... eram încă pe jumătate paralizat de fulgerele cu care mă lovise.

— Cum adică dacă ai fi vrut, pufni ea dispreţuitor. Doar de aceea te-ai dus în Steaua Morţii, nu?

— Nu, clătină Luke din cap. M-am dus să încerc să-l scot pe Vader din partea întunecată a Forţei.

Mara se întoarse cu spatele şi Luke îi percepu clocotul din suflet.

— De ce ar trebui să te cred? şopti ea în cele din urmă.

— De ce te-aş minţi? Nu schimbă faptul că, dacă eu n-aş fi fost acolo, Vader nu s-ar fi întors împotriva lui. Din acest punct de vedere, probabil că eu sunt responsabil pentru moartea lui.

— Exact, tu eşti, încuviinţă răguşit Mara însă după o scurtă ezitare. Şi nu voi uita asta.

Luke aprobă tăcut din cap şi aşteptă următoarele cuvinte ale femeii. Ea nu vorbi însă şi, după un minut, tânărul se întoarse cu atenţia asupra tufişurilor de spini.

— În locul tău, aş înceta cu chestiile alea, rosti Mara dinapoia lui cu un glas redevenit calm şi stăpânit. Dacă un animal mare trece peste ele, nu vom mai avea practic ieşire de aici.

— Ai dreptate, aprobă acceptând atât sugestia cât şi înţelesul dinapoia ei.

Aveau de îndeplinit o misiune şi, până n-o terminau, Mara dorea ca el să rămână în viaţă. Iar după aceea, avea să fie nevoită să-şi confrunte destinul care-i fusese pregătit... sau să-şi aleagă altul.

Dezactivând sabia, Luke trecu pe lângă femeie şi porni spre locul unde se instala tabăra. Era timpul să verifice droizii.

***

Capitolul 17

Uşa sălii Adunării Generale se deschise şi un val de fiinţe şi droizi începu să se reverse pe Marele Coridor, pălăvrăgind în obişnuitul spectru de graiuri diferite. Uitându-se la Winter, în vreme ce se îndreptau către mulţime, Leia încuviinţă din cap.

Venise momentul.

— A mai apărut ceva nou? întrebă ea.

— O continuare neaşteptată la raportul de pe Pantolomin, răspunse Winter privind aparent nepăsătoare prin mulţime. Un vânător de recompense de acolo pretinde că a pătruns în şantierul spaţial de la Ord Trasi şi ne oferă pentru cumpărare informaţii despre noul program de construcţie.

— M-am cam săturat de vânătorii ăştia de recompense, replică Leia încercând să nu se uite în jur. Winter privea şi, cu memoria ei perfectă, avea să şi-i reamintească pe toţi cei care se aflau destul de aproape ca să le audă conversaţia. De ce crede colonelul Derlin că ne putem încrede în el?

— Nici el nu afirmă că ar trebui să ne încredem. Contrabandistul ne-a oferit o informaţie gratuită: trei distrugătoare imperiale vor fi gata într-o lună. Colonelul Derlin l-a însărcinat pe comandantul de brigadă Harleys să conceapă un plan pentru confirmare.

Ieşiseră de acum de pe Marele Coridor, alături de ceilalţi care încă nu se îndreptaseră spre cabinete ori spre alte săli de întruniri.

— Pare periculos, rosti Leia urmând conştiincioasă scenariul pregătit. Sper că n-o să facă doar o survolare.

— Rapoartele nu oferă detalii. Exista totuşi o anexă, în care se solicita eventualul împrumut al unui cargobot de la cineva care întreprinde afaceri cu Imperiul.

Ultimul oficial coti pe un coridor transversal, lăsându-le singure printre tehnicieni, asistenţi, personal administrativ şi alte funcţii mărunte ale guvernării Noii Republici. Leia îi privi rapid şi decise că n-avea rost să mai înceapă alt scenariu pentru ei. Uitându-se la Winter, încuviinţă din cap şi porniră către turbo-lifturi.

Avuseseră nevoie de un loc unde Ghent să poată lucra fără să se ştie şi fără ca măcar un zvon despre proiect să răsufle, iar examinarea planurilor originale ale Palatului descoperise locaţia ideală. O veche incintă pentru generatoare energetice de rezervă, dezafectată şi sigilată cu ani în urmă, înghesuită între birourile Aprovizionare/Intendenţă Sector şi Dispecerat Vânători Stelari, la parter. Leia tăiase cu sabia de lumină o intrare nouă de pe un coridor de serviciu, Bel Iblis îi ajutase cu instalarea cablurilor electrice şi informatice, iar Ghent pregătise programul de decriptare.

Aveau tot ce le trebuia. Mai puţin rezultatele.

Când ajunseră, Ghent stătea în singurul scaun al încăperii, cu picioarele pe masă, şi privea visător în gol. Abia după ce Winter închise uşa, le remarcă prezenţa.

— Ah, salut! făcu el lăsând picioarele pe podea cu un bufnet sec.

— Mai încet, te rog, îi reaminti Leia cu o grimasă. Era posibil ca funcţionarii aflaţi dincolo de pereţii subţiri să atribuie zgomotele auzite vecinilor din biroul alăturat, dar

nu era obligatoriu. Generalul Bel Iblis a adus ultimele transmisiuni?

— Acum o oră, încuviinţă Ghent şoptind aproape inaudibil acum. Le-am spart deja.

Apăsă o tastă şi pe display apăru o serie de mesaje decriptate. Leia veni în spatele scaunului tânărului şi le parcurse. Detalii ale viitoarelor detaşări militare, transcrieri integrale ale unor conversaţii diplomatice la nivel înalt, bârfe din Palat – ca întotdeauna, sursa Delta acoperise întregul domeniu, de la semnificativ la banal.

— Uite una dintre ale noastre, indică Winter.

Leia citi informaţia. Un raport neconfirmat al contrainformaţiilor de pe Bpfassh, sugerând că *Himera* şi navele ei de susţinere fuseseră semnalate lângă Anchoron. Într-adevăr, era unul dintre scenariile lor.

— Câţi l-au auzit pe ăsta? întrebă prinţesa.

— Numai patruzeci şi şapte, răspunse Winter care scria deja pe datapadul lui Ghent. A fost ieri, cu puţin înainte de ora 15, în decursul celei de-a doua sesiuni a Adunării Generale, iar Marele Coridor era destul de pustiu.

Leia încuviinţă din cap şi reveni cu atenţia asupra displayului. Până ce Winter terminase lista, identifică alte două mesaje false. Winter le parcurse, iar Leia mai găsi cinci.

— Se pare că asta-i, conchise când Winter îi întinse lui Ghent primele ei trei liste şi se apucă de restul. Să-i dăm drumul şi să le rulăm pe astea prin filtrul tău.

— S-a făcut, aprobă Ghent aruncând o ultimă privire uluită spre Winter înainte de a reveni la consolă. De trei zile, de când puseseră în aplicare planul, tot nu reuşea să înţeleagă cum îşi putea reaminti toate detaliile din cincizeci de conversaţii distincte a câte un minut fiecare. Bun, ia să vedem. Corelaţii... asta-i! Am redus posibilităţile la o sută douăzeci şi şapte de persoane. În

majoritate, tehnicieni şi administratori. Plus câţiva diplomaţi extraplanetari.

— Nici unul dintre ei nu are probabil acces la tot domeniul acesta de informaţii, clătină Leia din cap. Trebuie să fie cineva situat mult mai sus în structura de comandă...

— Stai aşa, o opri Ghent ridicând un deget. Dacă vrei un rechin, ţi l-am găsit. Consilierul Sian Tevv de Sullust.

— Imposibil, se încruntă Leia spre display. A fost unul dintre primii lideri ai Alianţei Rebele. De fapt, cred că el a adus de partea noastră pe Nien Nunb şi escadrila lui privată de raiduri, după ce Imperiul îi alungase din sistemul Sullust.

— Nu prea cunosc istoria, ridică Ghent din umeri. Ştiu doar că a fost de faţă la cincisprezece dintre momelile ce au fost transmise de sursa Delta.

— Nu poate să fie consilierul Tevv, vorbi Winter continuând să scrie pe datapad. El n-a fost prezent la nici una dintre ultimele şase conversaţii.

— Poate că le-a auzit unul dintre aghiotanţii lui, sugeră Ghent. Nu trebuia să fie acolo în persoană.

— Nu, insistă Winter. Unul dintre aghiotanţii lui a fost prezent, dar numai la una dintre conversaţii. Mai important, consilierul Tevv a fost prezent la două conversaţii de alaltăieri pe care sursa Delta nu le-a transmis. Orele 9:15 şi 14:48.

Ghent apelă listele respective.

— Ai dreptate, confirmă el. Nu m-am gândit să verific şi în direcţia asta. Cred c-ar trebui să îmbunătăţesc programul de sortare.

Uşa improvizată se deschise şi, întorcându-se, Leia îl zări pe Bel Iblis.

— Eram sigur c-o să te găsesc aici, o salută el. Dacă vrei să asişti, suntem gata pentru prima testare a planului Pulbere Stelară.

Era cea mai recentă tentativă de localizare a asteroizilor cu ecrane de invizibilitate lansaţi de Thrawn pe orbita Coruscantului.

— Vin, încuviinţă Leia. Winter, când termini aici, mă găseşti în centrul de comandă.

— Da, înălţimea Ta.

Leia şi generalul ieşiră din încăpere şi porniră pe coridorul de serviciu.

— Aţi găsit ceva? întrebă Bel Iblis.

— Winter rulează de abia lista de ieri. Deocamdată avem cam o sută treizeci de posibilităţi.

— Ţinând seama de personalul din Palat, aş zice că aţi progresat.

— Poate... Îmi dau seama că planul nostru este valid numai dacă sursa Delta este o singură persoană. Dacă-i un grup întreg, s-ar putea să nu-l depistăm în felul ăsta.

— Este posibil, totuşi mi-ar veni greu să cred că avem aşa mulţi trădători printre noi. De fapt, continuă să-mi vină greu să cred că avem măcar unul. Dintotdeauna am considerat că sursa Delta poate să fie un sistem rafinat de înregistrare. Ceva ce Securitatea n-a izbutit pur şi simplu să localizeze deocamdată.

— Am asistat la scanări ale Contrainformaţiilor, zise Leia, şi nu văd cum ar fi putut trece cu vederea ceva.

— Din păcate, nici eu nu pot.

În centrul de comandă, generalul Rieekan şi amiralul Drayson se aflau la consola principală de control.

— Bună ziua, prinţesă, o întâmpină cu gravitate Rieekan. Ai sosit la timp.

Leia ridică ochii spre displayul vizual principal. Un transportor vechi părăsise grupul de nave ce păzea orbita îndepărtată şi cobora precaut către planetă.

— Cât de mult va coborî? întrebă ea.

— Vom începe imediat deasupra câmpului planetar, răspunse Drayson. Post-analiza bătăliei a indicat că

majoritatea asteroizilor cu ecran de invizibilitate vor ajunge pe o orbită joasă.

Leia aprobă din cap. Şi, deoarece aceia ar fi fost cei mai periculoşi în cazul unei deschideri a câmpului, era perfect logic să înceapă de acolo.

Lent, înaintând cu stângăcia nesigură a unei nave telecomandate, transportorul se apropie de câmpul protector al planetei.

— Perfect, încuviinţă Drayson. Control Transport 1, la comanda mea, opreşti propulsia şi lansezi încărcătura. Atenţie... acum!

Pentru o clipă nu se petrecu nimic, apoi, brusc, un nor de praf sclipitor începu să crească la pupa transportorului, învolburându-se leneş în siaj.

— Eretele, anunţă Drayson, activează fasciculul de ioni negativi.

— Tot praful a ieşit din transportor, domnule amiral, raportă un ofiţer.

— Control Transport 1, îndepărtează nava! ordonă Drayson.

— Dar lent, murmură Bel Iblis. Nu dorim jeturi turbionare prin praf.

Drayson îi aruncă o privire iritată.

— Deplasaţi încet şi cu grijă, rosti el fără chef. S-au înregistrat ceva rezultate?

— Foarte evidente, domnule amiral, raportă ofiţerul de la consola senzorilor. Reflecţii între 0,93 şi 0,98 pe toate benzile.

— E bine, încuviinţă Drayson. Staţi cu ochii pe ele. Eretele?

— Gata de acţiune, domnule amiral.

— Lansaţi fasciculul de ioni negativi. Intensitate minimă. Să vedem cum funcţionează.

Leia privi atentă displayul vizual. Particulele tremurătoare de praf începuseră să se strângă laolaltă,

pe măsură ce ionii din propulsia transportorului care se îndepărta creau sarcini electrostatice aleatorii în nor. Cu coada ochiului, distinse linia ceţoasă a unui fascicul de ioni, apărând pe displayul tactic principal şi deplasându-se peste nor. Încărca toate particulele de praf cu aceeaşi polaritate, astfel ca să se respingă reciproc... şi brusc norul de praf ce se condensa se extinse din nou, lăţindu-se peste displayul vizual precum o floare exotică.

— Opriţi focul, ordonă Drayson. Să vedem dacă funcţionează.

Floarea continuă să se desfacă timp de un minut şi Leia se trezi privind concentrată scânteierea ceţoasă. Desigur, nu avea nici un motiv. Ţinând seama de volumul spaţiului cosmic, era extrem de improbabil ca acea primă încărcătură să se nimerească în calea vreunuia dintre asteroizii de pe orbită. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, ea tot n-ar fi putut zări nimic pe displayul vizual. Cu excepţia momentului de colaps, ecranul de invizibilitate părea să devieze perfect razele de lumină şi senzoriale, ceea ce însemna că prin praf nu avea să fie vizibil nici un punct negru.

— Norul începe să se destrame, domnule amiral, raportă ofiţerul de la consola senzorilor. Rata de disipare sub 12.

— Îl împrăştie vântul solar, murmură Rieekan.

— Aşa cum era de aşteptat, îi reaminti Drayson. Control Transport 2, poţi începe lansarea.

Al doilea transportor se desprinse dintre navele de pe orbită şi se îndreptă către suprafaţă.

— În tot cazul, comentă Bel Iblis în şoaptă, aceasta este modalitatea cea mai lentă de a proceda.

— De acord, aprobă Rieekan. Păcat că reţeaua ta CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL s-a pierdut la Svivren. Ne-ar fi fost de mare folos aici.

Leia încuviinţă din cap. Cristalele captatoare de câmp gravitaţional, destinate iniţial pentru focalizare asupra masei navelor în mod stealth senzorial de la mii de kilometri depărtare, ar fi fost ideale pentru aşa ceva.

— Crezusem că Contrainformaţiile aveau o pistă pentru altă reţea.

— Au piste pentru trei reţele, preciză Rieekan. Problema este că toate se găsesc în spaţiul imperial.

— Eu tot nu sunt convins că o reţea CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL ne-ar fi ajutat prea mult, clătină din cap Bel Iblis. Atât de aproape de o planetă, probabil că gravitaţia Coruscantului ar fi acoperit orice rezultate dinspre asteroizi.

— De acord, ar fi fost greu, totuşi înclin să cred că rămâne prima noastră şansă, insistă Rieekan.

Amuţiră în vreme ce, pe displayul vizual, al doilea transportor ajunse în zona ţintă şi repetă procedura primului. Din nou, nimic.

— Vântul solar ne va da multe bătăi de cap, comentă Bel Iblis pe când al treilea transportor îşi începea misiunea. Poate că la următoarea operaţiune ar fi bine să folosim particule mai mari.

— Sau să deplasăm operaţiunea în sine pe faţa neluminată, propuse Rieekan. Cel puţin asta ar reduce din efectul...

— Turbulenţă! strigă ofiţerul de la consola senzorilor. Vector 1-1-7... cu 4-9-2!

Toţi se năpustiră spre consola senzorilor. Chiar la marginea celui de-al doilea nor de praf care continua să se dilate, apăruse o linie portocalie înceţoşată, marcând turbulenţa creată de trecerea asteroidului invizibil.

— Urmăriţi traiectoria, ordonă Drayson. Eretele, deschide focul oricând doreşti.

Pe displayul vizual, linii roşii ţâşniră când turbo-laserele cuirasatului începură să baleieze traiectoria

extrapolată. Leia privi, strângând cu putere spătarul scaunului ofiţerului de la consolă... şi, brusc, apăru: o bucată informă de rocă, plutind lent pe fundalul stelelor.

— Opriţi focul, ordonă Drayson. Bravo, domnilor! În regulă, Credinciosul, este rândul tău. Trimite echipele de tehnicieni...

Se opri. Pe displayul vizual, o reţea de linii subţiri apăruse peste forma masivă a asteroidului. Acestea sclipiră orbitor pentru o clipă, apoi se estompară.

— Anulează ordinul, Credinciosul, mormăi Drayson. Se pare că Marele Amiral nu vrea ca nimeni să-i analizeze jucărioarele.

— Cel puţin am găsit unul dintre ei, interveni Leia. Tot e ceva.

— Aşa-i, încuviinţă sec Rieekan. Au rămas mai puţin de trei sute.

Leia aprobă din cap şi se întoarse, gata de plecare. Operaţiunea avea să dureze destul şi de acum putea să revină la Winter şi Ghent...

— Coliziune! răcni ofiţerul de la consola senzorilor.

Leia se răsuci înapoi. Pe displayul vizual, al treilea transportor se rotea scăpat de sub control, cu pupa zdrobită şi incendiată, iar încărcătura de praf risipindu-se în toate direcţiile.

— Poţi determina traiectoria? întrebă Drayson.

Degetele ofiţerului alergară peste consolă.

— Negativ, datele sunt insuficiente. Se poate estima doar un con probabilistic.

— De acord. Către toate navele: deschideţi focul. Şablon de bombardament, ţinta – conul indicat.

Conul apăruse pe displayul tactic şi salvele turbo-laser începură să se vadă dinspre flota îndepărtată.

— Lărgeşte conul la probabilitate 50, ordonă Drayson. Staţiile de luptă, concentraţi-vă asupra conului exterior. Vreau să găsIţi ţinta!

Încurajarea nu era necesară. Spaţiul de deasupra Coruscantului devenise o furtună de foc, cu salve de turbo-lasere şi torpile protonice străbătând conul probabilistic. Zona ţintă se extinse, pe măsură ce calculatoarele determinau traiectoriile posibile ale asteroidului invizibil, iar navele şi staţiile de luptă îşi orientau tirul corespunzător.

Acolo nu era însă nimic... şi după câteva minute, Drayson fu nevoit să recunoască eşecul.

— Către toate unităţile, rosti el cu glas obosit, încetaţi focul! Nu mai are rost. L-am pierdut...

Se părea că nu era nimic de adăugat. Rămaseră tăcuţi, privind cum transportorul avariat, aflat mult în afara razei de acţiune a razelor de tractare ale flotei, se rotea lent spre câmpul planetar şi distrugerea inevitabilă. Pupa sa zdrobită atinse câmpul şi flăcărilor gazelor de propulsie li se alătură dunga alb-albăstruie clar conturată a legăturilor atomice rupte.

Un fulger scurt, când pupa se rupse... unul mai puternic, când prova lovi câmpul... fragmente de sfărâmături întunecate pe fundalul incendiului, o dată ce fuzelajul se transformă în bucăţi...

Şi finalmente, cu o ultimă pâlpâire de văpăi difuze, nava dispăru.

Leia privi ultimele scântei, parcurgând exerciţiile Jedi pentru calmare şi alungându-şi furia din minte. Dacă îşi permitea luxul urii faţă de Thrawn pentru ceea ce le făcuse, nu avea decât să-şi înceţoşeze propria judecată. Ba mai rău, o asemenea ură însemna un pas periculos spre partea întunecată.

Simţi o mişcare imperceptibilă înapoia umărului şi, întorcându-se, o zări pe Winter. Femeia privea de asemenea displayul vizual, cu ochi îndureraţi.

— Nu s-a întâmplat nimic, o linişti Leia. Nu era nimeni la bord.

— Ştiu, murmură Winter. Mă gândeam la alt transportor pe care l-am văzut distrus aşa, deasupra lui Xyquine. Unul de pasageri...

Inspiră adânc şi Leia percepu efortul evident cu care îşi alungă trecutul permanent viu pentru ea.

— Înălţimea Ta, continuă Winter, aş dori să stăm de vorbă, după ce termini aici.

Prinţesa trecu dincolo de expresia neutră menţinută cu grijă şi-i atinse aura. Veştile nu erau bune.

— Vin chiar acum, îi spuse.

Ieşiră din centrul de comandă şi trecură pe lângă turbo-lifturi, spre coridorul de serviciu şi camera secretă de decriptare. Într-adevăr, veştile nu erau bune.

— Nu se poate, clătină Leia din cap recitind analiza lui Ghent. Ştim că există o scurgere de informaţii din Palat.

— Am verificat înainte, înapoi şi din toate direcţiile, răspunse Ghent. De fiecare dată, am obţinut acelaşi lucru. Am introdus toate persoanele care au auzit şi n-au auzit zvonurile emise de sursa Delta, am introdus toate persoanele care au auzit sau n-au auzit zvonurile care n-au fost emise de sursa Delta şi, de fiecare dată, am obţinut acelaşi rezultat: zero!

Leia tastă o reluare pe datapad şi privi lista numelor reducându-se cu fiecare sortare, până nu mai rămase nici unul.

— Sursa Delta trebuie să fie un grup de persoane, rosti ea.

— Am rulat şi posibilitatea asta, clătină Ghent neajutorat din cap, tot fără succes. Sfârşesc prin a căpăta cel puţin cincisprezece persoane. Securitatea voastră de-aici nu poate fi chiar atât de incompetentă.

— Atunci, sursa Delta selectează ceea ce transmite. Aude multe, dar nu le comunică pe toate.

Tânărul îşi frecă obrazul.

— Poate că asta-i, încuviinţă ezitând. Totuşi, nu ştiu... Sunt unele lucruri de-a dreptul idioate pe care le-a trimis – cel puţin în ultima transmisie, era o chestie despre un cuplu din Arcona care discuta despre numele cu care să-şi boteze copiii. Fie că sursa Delta nu-şi aminteşte prea bine, fie are nişte priorităţi bizare.

Uşa se deschise şi Leia se întoarse şi-l văzu pe Bel Iblis.

— V-am văzut plecând, rosti bărbatul. Aţi găsit ceva?

Fără un cuvânt, Leia îi întinse datapadul. Generalul îl examină rapid, apoi citi cu mai multă atenţie.

— Interesant, comentă în cele din urmă. Ori analiza este eronată, ori memoria lui Winter a început să dea rateuri... ori sursa Delta este printre noi.

— Cum ai dedus asta? întrebă Leia.

— Este clar că nu mai transmite tot ce aude. Probabil că ceva i-a trezit suspiciunile.

Prinţesa se gândi la toate scenariile momeală.

— Nu, nu cred. În nici una dintre ocazii, n-am perceput nici măcar o urmă de suspiciune sau răutate.

— Alternativa, ridică generalul din umeri, este că aici există un întreg cuib de spioni. Deşi, stai puţin – n-ar fi chiar atât de rău pe cât pare. Dacă presupunem că sursa Delta nu şi-a dat seama imediat de momeli, tot am putea folosi datele din primele două zile, pentru a reduce lista suspecţilor la un număr acceptabil.

— Garm, rosti Leia simţind un ghem în stomac, este vorba despre peste o sută de membri de încredere ai Noii Republici. Nu putem să acuzăm de trădare atâţia oameni. Acuzaţiile consilierului Fey'lya împotriva amiralului Ackbar au aruncat şi aşa o umbră neplăcută – asta ar fi ceva de zeci de ori mai mare.

— Ştiu, totuşi nu-i putem îngădui Imperiului să continue să ne asculte secretele. Oferă-mi o alternativă şi o voi accepta.

Leia îşi muşcă buza, gândind cu rapiditate.

— Ce părere ai despre observaţia aceea pe care ai făcut-o când mergeam spre centrul de comandă? întrebă ea. Ai zis că s-ar putea ca sursa Delta să nu fie decât un sistem rafinat de înregistrare.

— Într-un astfel de caz, ar trebui să se găsească pe Marele Coridor, interveni Winter înainte ca Bel Iblis să poată răspunde. Acolo au avut loc toate conversaţiile ce au fost transmise.

— Eşti sigură? se încruntă generalul.

— Absolut toate, încuviinţă Winter.

— Atunci, asta-i, zise Leia simţind primii fiori de surescitare. Cumva, cineva a implantat un sistem de înregistrare în Marele Coridor.

— Nu te pripi, o avertiză Bel Iblis. Ştiu că pare o soluţie simplă, dar nu-i chiar aşa. Sistemele de microfoane au anumite caracteristici bine definite, care sunt bine cunoscute şi pot fi detectate de o scanare competentă făcută de Contrainformaţii.

— Cu condiţia să nu se dezactiveze în momentul scanării, le atrase atenţia Ghent. Am văzut sisteme care procedează aşa.

Bel Iblis clătină din cap.

— În cazul acesta te referi la ceva care deţine cel puţin capacităţi minime de luare a deciziilor. Orice cu un nivel droid de inteligenţă ar...

— Stai aşa! îl opri Ghent aţâţat. Asta-i! Sursa Delta nu-i o persoană, ci un droid.

— Este posibil? se uită Leia spre general.

— Nu ştiu... Desigur, într-un droid se poate implanta un program secundar de spionare. Problema este cum treci programul respectiv prin procedurile de securitate uzuale din Palat, şi după aceea cum eviţi scanările Contrainformaţiilor.

— Ar trebui să fie un droid care să aibă motive întemeiate să se găsească pe Marele Coridor, reflectă Leia cu glas tare. În acelaşi timp, trebuie să poată pleca de acolo fără să atragă atenţia ori de câte ori urmează o scanare.

— Ţinând seama de traficul de nivel ridicat din Marele Coridor, scanările sunt destul de frecvente, încuviinţă Bel Iblis. Ghent, poţi intra în fişierele Securităţii şi să extragi o listă a scanărilor din ultimele trei-patru zile?

— Bineînţeles, totuşi va dura două ore. Asta dacă vreţi să nu-şi dea seama că am trecut pe acolo...

— Ce părere ai? o întrebă Bel Iblis pe Leia.

— În nici un caz nu dorim să se ştie că le-am scotocit fişierele, zise prinţesa. Pe de altă parte, nu dorim nici să-i oferim sursei Delta libertate în Palat...

— Înălţimea Ta, interveni Winter, părerea mea este că dacă scanările sunt atât de frecvente, este suficient să supraveghem Marele Coridor până când se declanşează una şi atunci să vedem ce droizi pleacă.

— Merită încercat, aprobă Bel Iblis. Ghent, tu apucă-te de fişierele Securităţii. Leia şi Winter, haideţi cu mine.

***

— Vin, se auzi murmurul lui Winter din comunicatorul ascuns în palma lui Leia.

— Eşti sigură că-i Securitatea Palatului? întrebă Bel Iblis.

— Da, l-am văzut pe colonelul Bremen dându-le ordine. Au cu ei droizi şi echipamente.

— Asta pare să fie, şopti Leia ridicând discret palma spre gură şi sperând că cei trei kubazi aşezaţi vizavi de ea în cercul conversaţional n-aveau să-i remarce comportamentul straniu. Fiţi atenţi!

Bel Iblis şi Winter încuviinţară încetişor. Coborându-şi mâna înapoi în poală, Leia privi în jur. Aceasta era, într-

adevăr, cea mai bună oportunitate de a depista sursa Delta. O sesiune a Adunării Generale tocmai se terminase şi o întrunire a Consiliului era pe punctul de a începe, astfel că Marele Coridor era ticsit de oficiali cu funcţii înalte, aghiotanţi, asistenţi şi droizi.

Leia ştiuse dintotdeauna că droizii constituiau o prezenţă obişnuită în Palatul Imperial, totuşi, după cum vedea acum cu rapiditate, habar n-avusese cât de mulţi puteau să fie. Din locul în care stătea, zărea destui droizi de protocol 3PO, însoţind grupuri de diplomaţi extraplanetari sau făcând parte din anturajul oficialităţilor din Palat. Plutind deasupra mulţimii pe elevatoare repulsor, droizi de întreţinere SPD curăţau cu atenţie basoreliefurile şi vitraliile ce alternau în lungul pereţilor. Un şir de droizi MSE se strecura pe lângă peretele opus, ferindu-se să nu fie călcaţi în picioare; purtau mesaje prea complexe ca să fie transmise prin sistemul de comunicaţii, sau prea confidenţiale pentru transfer direct de date. Un droid MN-2E îndepărta cu atenţie frunzele moarte ale unui arbust ch'hala verde-purpuriu, vizibil ocazional prin mulţime.

Pe care dintre ei, se întrebă femeia, îl transformase Imperiul în spion?

— Încep, anunţă Winter. Se aliniază pe Coridor...

Dinspre comunicator se auzi un foşnet brusc, cauzat probabil de Winter care acoperise microfonul cu palma. Alte zgomote înfundate şi Leia tocmai se întreba dacă n-ar trebui să se ridice şi să vadă ce se întâmplase, când auzi glasul unui bărbat.

— Consiliera Organa Solo?

— Da, răspunse ea precaut. Cu cine vorbesc?

— Locotenent Machel Kendy din Securitatea Palatului. Doamnă consilier, ştiţi că o a treia persoană are acces la semnalul comunicatorului dumneavoastră?

— Da, locotenente, mulţumesc, îl linişti Leia. Este o discuţie în trei, cu generalul Bel Iblis.

— Am înţeles, rosti Kendy părând uşor dezamăgit. Probabil crezuse că descoperise sursa Delta. Doamnă consilier, va trebui să văîntrerupeţi discuţia pentru câteva minute. Scanăm Marele Coridor şi în zonă nu trebuie să existe transmisii inter-comunicatoare.

— Nici o problemă, încuviinţă femeia. Vom aştepta până ce terminaţi.

Dezactivă comunicatorul şi-l strecură la centură, simţind cum inima

Îi bubuia în urechi. Răsucindu-se în scaun cu un gest nepăsător, se asigură că putea să vadă capătul apropiat al coridorului. Dacă exista un droid spion, acesta s-ar fi grăbit încoace, imediat ce observa echipa de scanare venind dinspre capătul opus.

Deasupra capetelor, droizilor de curăţare li se alăturaseră alţi SPD, deplasându-se prin coridor şi verificând metodic pereţii superiori şi contururile convolute ale plafonului boltit, în căutare de microfoane sau sisteme de înregistrare care ar fi putut fi plasate de la ultima scanare. Exact sub ei, Leia îi vedea pe locotenentul Kendy şi echipa acestuia, trecând printre diplomaţi şi menţinând o linie perfect rectilinie de-a curmezişul coridorului, cu privirile aţintite pe displayurile detectoarelor ţinute pe umeri. Linia ajunse în zona ei, trecu şi continuă fără incidente până la capătul coridorului. Acolo echipa aşteptă, lăsând droizii SPD şi un grup de MSE căţăraţi pe pereţi să-şi termine scanarea şi s-o ajungă. După aceea, dispărură toţi spre cabinetele Consiliului interior.

Asta fusese tot. Marele Coridor fusese scanat, iar rezultatele fuseseră în mod evident negative... şi nici măcar un droid nu fugise din faţa scanării.

O mişcare în lateral îi atrase atenţia prinţesei. Nu era însă decât droidul de întreţinere MN-2E, care se apropia de arbustul ch'hala aflat lângă cercul ei conversaţional. Fluierând şi emiţând clicuri pentru sine, droidul începu să extindă antene delicate printre crenguţe, căutând frunze moarte sau muribunde.

Moarte sau muribunde. Aşa cum era şi ipoteza lor.

Cu un oftat, Leia îşi scoase comunicatorul.

— Winter? Garm?

— Aici, înălţimea Ta, se auzi imediat glasul lui Winter.

— Te ascult, rosti Bel Iblis. Ce s-a întâmplat?

Leia clătină din cap.

— Absolut nimic. Din câte mi-am dat seama, droizii nici măcar n-au tresărit.

Urmă o tăcere scurtă.

— Mda, făcu în cele din urmă Bel Iblis. Ei bine... este posibil ca droidul nostru să nu fi fost aici azi. Trebuie s-o trimitem pe Winter înapoi la Ghent, unde să adauge şi droizi pe listă.

— Tu ce crezi, Winter?

— Pot încerca, rosti şovăitor asistenta. Problema va fi identificarea droizilor specifici. La exterior, toţi droizii de protocol 3PO seamănă perfect între ei.

— O să lucrăm cu orice poţi găsi, aprobă Bel Iblis. Totuşi este aici, undeva în apropiere. O pot simţi.

Leia îşi ţinu răsuflarea, extinzând percepţiile Jedi. Nu deţinea intuiţia de luptător, îndelung exersată şi şlefuită, a generalului, nici aptitudinile Jedi mult mai profunde ale lui Luke, totuşi simţea şi ea. Era ceva legat de Marele Coridor...

— Cred că ai dreptate, spuse ea. Winter, dă-i drumul şi apucă-te de treabă.

— Te însoţesc, zise Bel Iblis. Vreau să văd ce se întâmplă cu planul Pulbere Stelară.

Leia dezactivă comunicatorul şi se lăsă pe spate în scaun. Oboseala şi descurajarea i se infiltrau în minte în ciuda eforturilor de a le alunga. Păruse o idee excelentă să folosească decriptorul lui Ghent pentru a încerca să identifice sursa Delta, dar, cel puţin deocamdată, toate pistele dispăruseră pur şi simplu din faţa ochilor.

Iar timpul se scurgea. Chiar dacă ar fi fost capabili să păstreze secretă munca lui Ghent – ceea ce nu mai era chiar aşa sigur – fiecare tentativă eşuată îi apropiase şi mai mult de ziua inevitabilă în care sursa Delta avea, finalmente, să le observe activitatea şi să-şi întrerupă transmisiile. Iar atunci avea să dispară ultima lor şansă de a identifica spionul imperial din mijlocul lor.

Ceea ce avea să fie un dezastru. Nu din cauza scurgerilor de informaţii în sine, deoarece Contrainformaţiile imperiale sustrăseseră date de la întemeierea Alianţei Rebele, totuşi ei izbutiseră să supravieţuiască.

Infinit mai periculoasă pentru Noua Republică era umbra tot mai extinsă de suspiciune şi neîncredere pe care simpla existenţă a sursei Delta o răspândise deja prin Palat. Acuzaţiile discreditate ale consilierului Fey'lya la adresa amiralului Ackbar demonstraseră deja rezultatele rezervei asupra delicatei coallţii multi-specii care forma Noua Republică. Dacă la nivelul conducerii se descoperea un agent imperial...

De cealaltă parte a cercului conversaţional, kubazii se sculară şi plecară, ocolind arbustul ch'hala şi droidul MN-2E care-l curăţa, şi dispărură în fluxul de fiinţe de pe coridor. Prin spaţiul rămas liber, Leia se pomeni privind droidul, urmărindu-l cum întindea un braţ manipulator cu grijă printre crenguţe, spre un mănunchi de frunze moarte, ciripind în tot acest timp încetişor, pentru sine. Avusese o întâlnire fugară cu un droid imperial de spionaj pe Honoghr, planeta natală a noghrilor, o

întâlnire care s-ar fi putut încheia prin dezastru pentru ea şi genocid pentru rasa noghri. Dacă Bel Iblis avea dreptate şi sursa Delta era, de fapt, doar un droid, iar nu un trădător...

Asta nu-i era totuşi de mare ajutor. Imperiului i-ar fi fost imposibil să infiltreze un droid de spionaj în Palat fără complicitatea uneia sau mai multor fiinţe din interior. În mod invariabil, securitatea examina complet toţi droizii care intrau în Palat, indiferent dacă temporar sau definitiv, şi ştia cu exactitate ce anume să caute. Programele secundare de spionaj camuflate ar fi apărut ca iruperea roşie de pe fundalul configuraţiilor subtile ale arbustului ch'hala...

Leia se încruntă şi privi arbustul, lanţul gândurilor ei întrerupându-se brusc. În timp ce privea, altă pată roşie apăru pe tulpina subţire, expediind spre exterior şi în jurul trunchiului unde circulare tot mai estompate, ce se topiră până la urmă în învolburarea purpurie lină a fundalului. Urmă alt pâlpâit, altul, şi altul, urmărindu-se în jurul tulpinii aidoma cercurilor provocate de o piatră aruncată pe suprafaţa unui lac liniştit. Toate aveau, mai mult sau mai puţin, aceeaşi mărime; toate porneau din acelaşi loc de pe tulpină.

Şi fiecare începea în clipa în care droidul MN-2E emitea un clic.

Brusc, înţelegerea o izbi pe Leia ca un talaz de apă îngheţată. Bâjbâind cu degete tremurătoare la centură, tastă operatorul central.

— Sunt consiliera Organa Solo, se identifică ea. Fă-mi legătura cu colonelul Bremen. Spune-i că am descoperit sursa Delta.

***

Fură nevoiţi să sape aproape opt metri, până îl găsiră: un tub lung şi gros, corodat pe alocuri, pe

jumătate îngropat în partea laterală a rădăcinii arbustului ch'hala, cu o mie de fire-sondă subţiri intrând printr-o parte şi o fibră de transmisie directă ieşind prin capătul opus. Bremen nu fu însă convins decât după încă o oră şi după ce parcurse raportul preliminar.

— Tehnicienii zic că n-au mai văzut niciodată aşa ceva, se adresă şeful securităţii lui Leia, Bel Iblis şi Mon Mothma, stând pe pământul împrăştiat în jurul arbustului ch'hala dezrădăcinat. Aparent însă fenomenul este banal. Orice presiune exercitată asupra scoarţei arbustului ch'hala – inclusiv presiunea undelor sonore – declanşează transformări chimice minore în straturile interioare ale scoarţei.

— Care creează modificările de culoare? întrebă Mon Mothma.

— Exact, încuviinţă Bremen şi făcu o grimasă. În mod evident, modificările configuraţiilor sunt mult prea rapide ca să aibă altă origine decât cea biochimică. Oricum, sondele implantate în tulpină analizează continuu substanţele chimice şi expediază datele spre tubul de la rădăcină. Un modul preia datele chimice, le converteşte în variaţii de presiune şi apoi în unde sonore. Alt modul sortează discuţiile, criptează şi transmite. Asta-i tot.

— Un microfon organic, aprobă din cap Bel Iblis. Fără nici o piesă hardware care să poată fi detectată prin scanare.

— Mai multe microfoane organice, îl corectă Bremen privind semnificativ la şirurile gemene de arbuşti de pe Marele Coridor. Oricum, vom scăpa de ei.

— Ce plan sclipitor! reflectă Mon Mothma. Şi specific împăratului. Dintotdeauna mă întrebasem cum obţinea unele dintre informaţiile pe care le folosea împotriva noastră în Senat. Chiar şi după moarte – clătină ea din cap – se pare că mâna lui poate acţiona împotriva noastră.

— Ei bine, concluzionă Bel Iblis, cel puţin acestui plan i se va pune sfârşit. Colonele, adu o echipă şi scoate toţi copacii!

***

Capitolul 18

În depărtare, mult peste şesul brăzdat, se zări o sclipire de lumină reflectată.

— Vine Mazzic, comentă Karrde.

Gillespee îşi desprinse atenţia de la masa cu gustări şi băuturi şi miji ochii peste zidul năruit al fortăreţei.

— Cineva vine, în tot cazul, aprobă el.

Lăsă din mână paharul şi bruallkiul rece din care muşcase şi-şi şterse palmele pe tunică. După aceea, scoase macro-binoclul şi privi cu atenţie.

— Aşa-i, el este. Ciudat însă... este însoţit de alte două nave.

— Altele două? se încruntă Karrde.

— Uită-te, îi întinse Gillespee macro-binoclul.

Karrde duse dispozitivul la ochi. Într-adevăr erau trei: un iaht spaţial strălucitor şi două nave zvelte, cu aspect ameninţător şi design necunoscut.

— Crezi că vine cu musafiri? făcu Gillespee.

— Acum câteva minute, când a vorbit cu Aves, n-a zis nimic despre musafiri.

Cele două nave de pe flancuri părăsiră formaţia, coborâră spre şes şi dispărură într-una dintre râpele adânci.

— Poate c-ar fi mai bine să verifici.

— Aşa-i, încuviinţă Karrde. Îi restitui lui Gillespee macro-binoclul şi scoase comunicatorul. Aves? Ai identitatea navelor care se apropie?

— Sigur că da, sosi prompt răspunsul. Toate au ID-uri falsificate, dar le-am descifrat ca fiind Curcubeul îndepărtat, Gheara Cerului şi Răpitorul.

Karrde se încruntă nedumerit. Poate că designul nu era familiar, însă numele îi erau binecunoscute. Transportorul personal al lui Mazzic şi doi dintre vânătorii săi.

— Mulţumesc, încuviinţă el.

— Care-i treaba? se interesă Gillespee.

— Doar Mazzic, răspunse Karrde punându-şi comunicatorul la loc.

— Ce-i cu Mazzic? se auzi glasul lui Ferrier.

Karrde se întoarse. Hoţul de nave se afla înapoia lor, la masa cu gustări, cu palma plină de alune pirki prăjite.

— Am zis că vine, repetă el.

— E bine, încuviinţă Ferrier azvârlind o alună în gură şi spărgând-o cu zgomot. Era şi timpul. În sfârşit, o să-nceapă întrunirea asta.

Se îndepărtă, mestecând alte alune, şi-i salută în trecere pe Dravis şi Clyngunn.

— Credeam că nu-l mai doreai aici, murmură Gillespee.

— Nu-l mai doream, clătină Karrde din cap, dar se pare că nu toţi am gândit la fel.

— Vrei să zici că l-a invitat altcineva? se încruntă Gillespee. Cine?

— Nu ştiu, recunoscu Karrde privind spre Ferrier care se apropia de colţul în care se adunase grupul lui Ellor. N-am găsit nici o modalitate prin care să mă interesez, fără să par meschin, suspicios sau superior. Oricum probabil c-a fost fără intenţie. Cineva a presupus că

trebuie să fie implicaţi în continuare toţi cei prezenţi la întâlnirea de pe Trogan.

— Chiar dacă nu figura pe lista invitaţilor?

— Poate că s-a considerat c-a fost o omisiune. Oricum, am crea numai fricţiuni dacă am atrage atenţia asupra ei în momentul ăsta. Deja am impresia că unii sunt nemulţumiţi că, aparent, eu mi-am asumat conducerea operaţiunilor.

Gillespee înghiţi ultima bucăţică de bruallki.

— Poate c-a fost fără intenţie, zise el pe un ton sumbru, dar poate că n-afost...

— O să fim cu ochii-n patru. Dacă Ferrier a făcut un târg cu Imperiul, ne vom putea da seama din timp.

— Sper, mârâi Gillespee şi inspectă masa pentru următoarea sa ţintă. Detest să fug cu stomacul plin.

Karrde zâmbi şi se pregătea să se îndepărteze, când comunicatorul piui. Îl scoase şi-l activă, întorcând în mod automat ochii spre cer.

— Aici Karrde, rosti el.

— Torve, se identifică celălalt şi, din tonul lui, Karrde înţelese că se întâmplase ceva. Poţi să cobori pentru un minut?

— Sigur că da, încuviinţă bărbatul ducând mâna la blaster. Să mai aduc pe cineva?

— Nu-i nevoie, nu dăm o petrecere.

În codul lor, îl anunţa că întăririle se aflau deja pe drum.

— Am înţeles. Vin imediat.

Închise comunicatorul şi-l puse înapoi la centură.

— Necazuri? întrebă Gillespee privindu-l peste marginea paharului.

— Un intrus, răspunse Karrde privind în jurul curţii. Nici unul dintre ceilalţi contrabandişti nu părea să privească în direcţia sa. Fă-mi o favoare şi fii atent ce se-ntâmplă pe-aici.

— Sigur că da. Vrei să mă uit după cineva anume?

Karrde se uită spre Ferrier, care plecase de lângă Ellor şi se îndrepta către Par'tah şi ho'Dineni.

— Asigură-te că Ferrier nu pleacă.

Partea principală a bazei fusese amplasată la trei niveluri sub etajele superioare ale fostei fortăreţe, în ceea ce fuseseră, probabil, bucătăriile şi anexele pregătitoare ale unei gigantice încăperi cu plafon înalt, pesemne o sală de banchete. Karrde Nesupusul se afla adăpostit chiar în sala respectivă – un spaţiu destul de strâmt pentru o navă de dimensiunile sale, dar care oferea dublul avantaj al unei camuflări rezonabile şi al unei posibilităţi de plecare rapide, în cazul în care ar fi devenit necesară. La uşile duble înalte, Karrde îi găsi pe Torve şi cinci dintre membrii echipajului Gheţii înstelate aşteptându-l cu blasterele scoase.

— Raportează, zise el.

— Credem că înăuntru se găseşte cineva, începu Torve încruntat. Chin scosese vornskrii la plimbare în jurul navei şi a văzut o mişcare în penumbrele peretelui sudic.

Peretele cel mai apropiat de rampa lui Karrde Nesupusul, care era coborâtă pe sol.

— Este cineva la bord în clipa de faţă?

— Lachton lucra la consola de comandă secundară. Aves i-a spus să rămână nemişcat pe punte, cu blasterul aţintit spre uşă, până sosim. Chin a luat câţiva oameni din Calea Eterului şi a început să verifice odăile din sud, iar Dankin procedează la fel în nord.

— Asta înseamnă că noi ne vom ocupa de navă, încuviinţă Karrde. Voi – indică doi oameni din Gheaţa înstelată – rămâneţi aici şi păzlţi uşile. Acum, încetişor şi cu atenţie... să-i dăm drumul.

Deschiseră una dintre uşile duble şi pătrunseră în sală. Drept în faţa lor, pupa lui Karrde Nesupusul se

înălţa întunecată; la 150 de metri mai departe, prin peretele spart al fortăreţei puteau fi văzute crâmpeie din cerul albastru de pe Hijarna.

— Ar fi fost mai bine să avem nişte lumină pe aici, mormăi Torve privind în jur.

— Să ştii că, de fapt, nu-i chiar aşa uşor să te ascunzi, îl asigură Karrde scoţându-şi comunicatorul. Dankin, Chin, sunt Karrde. Raportaţi!

— Până acum, nimic în camerele nordice, se auzi glasul lui Dankin. L-am trimis pe Corvis să aducă echipamentul senzorial portabil, dar încă nu s-a întors.

— Nici aici nu-i nimic, căpitane, completă Chin.

— În regulă, vorbi Karrde. Ocolim nava pe la tribord şi ne apropiem de trapa de intrare. Fiţi pregătiţi să ne asiguraţi foc de acoperire, dacă va fi cazul.

Vârî comunicatorul la centură, inspiră profund şi înaintă.

***

Cercetară nava, sala de banchete, şi toate odăile şi magaziile din jurul ei, dar nu găsiră nimic.

— Probabil că mi-am imaginat, recunoscu Chin posac când se adunară cu toţii la piciorul rampei lui Karrde Nesupusul. Îmi pare rău, căpitane. Realmente, îmi pare rău.

— Nu-ţi face reproşuri, răspunse Karrde privind în jurul sălii. Chiar dacă nu găsiseră nimic, continua să încerce o senzaţie stranie. De parcă cineva l-ar fi privit şi ar fi râs în barbă... Am sentimentul că a fost ceva... Torve, eşti sigur că tu şi Lachton aţi controlat bine nava?

— Fiecare metru cubic. Dacă cineva s-a furişat în Karrde Nesupusul, a plecat cu mult timp înainte să fi ajuns noi aici.

— Căpitane, vornskrii n-ar fi buni la adulmecat? întrebă cineva din Gheaţa înstelată.

— Numai dacă am vâna ysalamiri sau Jedi, răspunse Karrde. N-avem ce să mai facem. Se pare că eventualul intrus a şters-o. Este totuşi posibil să-l fi pus pe fugă înainte să fi terminat ceea ce voia să facă. Torve, dublează paza aici. Aves să alerteze şi personalul de cart din Gheaţa înstelată şi Calea Eterului.

— Ce facem cu musafirii de la etaj? întrebă Torve pe când îşi scotea comunicatorul. Îi avertizăm şi pe ei?

— Ce suntem noi, mămicile lor? pufni cineva. Sunt băieţi mari şi-şi pot purta singuri de grijă.

— Sunt convins de asta, îl mustră Karrde cu blândeţe, dar au venit invitaţi de noi. Atâta vreme cât se găsesc sub acoperişul nostru, le asigurăm şi protecţie.

— Asta-l include şi pe cel care l-a trimis pe intrus? întrebă Lachton.

— Depinde ce a fost trimis să facă, răspunse Karrde.

Îşi privi nava şi se gândi că era timpul să revină la invitaţii săi. Mazzic li se alăturase probabil de acum şi Ferrier nu era singurul nerăbdător să înceapă întrunirea.

— Lachton, imediat ce soseşte Corvis cu scanerele, investigaţi complet nava, începând cu blindajul exterior. Este posibil ca vizitatorul să ne fi lăsat un cadou şi nu vreau să plec de-aici c-o baliză de semnalizare sau o bombă de şoc la bord. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt în sala de conferinţe.

Îi lăsă să-şi vadă de treabă, resimţind din nou absenţa lui Mara. Într-una dintre zilele următoare trebuia neapărat să-şi facă timp şi să se întoarcă pe Coruscant, ca s-o recupereze pe ea şi pe Ghent.

Presupunând, desigur, că avea să i se permită s-o facă. Sursele lui de informaţii auziseră un zvon vag şi neconfirmat, potrivit căruia o femeie neidentificată fusese prinsă pe Coruscant, ajutând un comando imperial. Ţinând seama de evidentul dispreţ al lui Mara faţă de Marele Amiral Thrawn, era improbabil ca ea să

ajute vreodată Imperiul. Pe de altă parte, în Noua Republică existau multe persoane care începuseră să dovedească o isterie războinică... şi, graţie trecutului dubios, Mara era un candidat evident pentru asemenea acuzaţii. Cu atât mai multe motive ca s-o ia de pe Coruscant.

Ajunse la terasa din vârf şi văzu că Mazzic sosise într-adevăr. Stătea cu grupul de ho'Dineni, discutând agitat cu Par'tah; la o jumătate de pas de el, se găsea bodyguardul femeie pe care-l avusese şi pe Trogan, străduindu-se să nu bată la ochi.

La fel cum se străduiau cei doi bărbaţi dinapoia ei. Şi cei patru, dispuşi în jurul lor, la câţiva metri mai departe. Şi cei şase aflaţi pe perimetrul terasei.

Karrde se opri sub arcada intrării şi o sonerie de alarmă îi bâzâi încetişor, într-un colţ al minţii. Nu era foarte important că Mazzic venise însoţit de două navete de vânătoare, care să-l protejeze pe drum, dar era cu totul altceva că adusese o echipă întreagă de întăriri la o întâlnire care se dorea amicală. Fie că atacul imperialilor de pe Trogan îi sporise nervozitatea în mod necaracteristic... fie că nu intenţiona ca întâlnirea să rămână chiar aşa de amicală.

— Hei, Karrde, îl strigă Ferrier. Haide-ncoace, să-i dăm drumul o dată!

— Cum să nu, încuviinţă bărbatul abordând un zâmbet larg de gazdă şi trecând de prag. De acum era prea târziu să-şi aducă propriii săi oameni, pentru a echilibra balanţa de forţe. Trebuia doar să spere că Mazzic era pur şi simplu prudent. Salut, Mazzic! Mulţumesc pentru că ai venit.

— Nici o problemă, răspunse Mazzic cu ochi reci şi fără să-i zâmbească.

— Avem pregătite nişte fotolii mai confortabile în altă sală, continuă Karrde arătând spre stânga. Vă propun să mă urmaţi...

— Eu am o idee mai bună, îl întrerupse Mazzic. Ce-ai zice să ţinem întâlnirea asta la bordul lui Karrde Nesupusul?

Karrde se uită la el şi Mazzic îi susţinu privirea, fără ca vreo expresie să i se citească pe chip. Se părea că nu era doar precaut.

— Pot să te întreb de ce doreşti asta? se interesă Karrde.

— Ai ceva de ascuns pe acolo? replică Mazzic.

Karrde îşi îngădui un surâs îngheţat.

— Bineînţeles că am lucruri secrete, încuviinţă el. La fel ca Par'tah, Ellor... sau ca tine. La urma urmelor, suntem concurenţi în acelaşi domeniu.

— Deci nu ne permIţi accesul la bordul lui Karrde Nesupusul?

Karrde îi privi pe rând pe şefii contrabandişti. Gillespee, Dravis şi Clyngunn se încruntau, neînţelegând despre ce putea fi vorba. Chipurile ho'Dinenilor din grupul lui Par'tah erau dificil de citit însă postura ei trăda o nelinişte ciudată. Ellor îi evita complet ochii. Iar Ferrier...

Ferrier rânjea. Nu evident, ci, de fapt, aproape invizibil sub barba deasă. Era însă suficient. Mai mult decât suficient.

În clipa aceea, mult prea târziu, Karrde înţelese. Ceea ce văzuse Chin – şi nici unul dintre ei nu izbutise să vadă – fusese defelul lui Ferrier.

Oamenii lui Mazzic erau aici, iar ai lui Karrde se găseau cu trei nivele mai jos, păzind nava lui şi baza împotriva unui pericol care dispăruse de mult. Şi toţi invitaţii îi aşteptau acum răspunsul.

— Karrde Nesupusul este la un nivel inferior, le spuse. Dacă doriţi să mă urmaţi...

Când ajunseră, Dankin şi Torve discutau la piciorul rampei de intrare în navă.

— Salut, căpitane, rosti Dankin părând surprins. Te putem ajuta cu ceva?

— Nu-i nevoie. Am decis doar să purtăm discuţiile la bordul navei.

— La bordul navei? repetă Dankin scanând rapid grupul şi nefiind deloc încântat de ceea ce vedea. Nu era de mirare: printre şefii contrabandiştilor, aghiotanţi şi bodyguarzi, trupa lui Mazzic se distingea ca o baliză reflectorizantă în toiul nopţii. Îmi pare rău că n-am fost informat, continuă el coborând mâna dreaptă cu un gest nepăsător spre tocul armei.

— A fost o decizie de moment, zise Karrde.

Cu coada ochiului, văzu că restul oamenilor săi din sala de banchete începuse să-şi părăsească poziţiile iniţiale, răspunzând la semnalul discret al lui Dankin şi distribuindu-se în jurul pereţilor...

— Am înţeles, făcu Dankin pe un ton uşor stânjenit. Atât doar că nava nu-i pregătită pentru ceva atât de pretenţios. Ştiţi cum rămăsese în cantină...

— Nu ne interesează decorul, îl întrerupse Mazzic. Dă-te la o parte – avem probleme de rezolvat.

— Sigur că da, înţeleg, încuviinţă Dankin părând chiar mai stânjenit, dar fără să se clintească. Problema este că înăuntru se află chiar acum o echipă de scanare. Rezultatele vor fi afectate, dacă se circulă pe acolo.

— Nu ne interesează, interveni Ferrier. De fapt, cine te crezi tu?

Dankin nu avu ocazia să răspundă la întrebarea aceea. Un iz discret de parfum atinse obrazul lui Karrde şi ţeava dură a unui blaster i se înfipse între coaste.

— A meritat să încerci, Karrde, rosti Mazzic, dar n-a ţinut. Cheamă-i pe toţi. Imediat!

Karrde privi fără grabă peste umăr. Bodyguardul decorativ al lui Mazzic îl fixa cu ochi reci şi foarte profesionali.

— Şi dacă n-o fac?

— Atunci deschidem focul, răspunse sec Mazzic. Chiar acum şi aici.

Restul grupului de contrabandişti se foi în tăcere.

— Vrea cineva să-mi spună ce se-ntâmplă? murmură Gillespee nesigur.

— O să vă zic în interiorul navei, spuse Mazzic fără să-şi ia ochii de la Karrde, dacă vom ajunge vii acolo. Partea asta depinde de gazda noastră.

— Nu-mi voi da oamenii pe mâna ta, vorbi încet Karrde. În nici un caz, nu fără luptă.

— Nu mă interesează oamenii tăi, replică Mazzic. Nici nava, nici organizaţia ta. Este vorba despre o problemă personală între noi doi, în care sunt implicaţi şi ceilalţi tovarăşi ai noştri de breaslă.

— Atunci, să-i dăm drumul, sugeră Dankin. Degajăm un spaţiu, alegeţi-vă armele...

— Nu mă refer la o idioţenie de tipul conflictelor personale, îl întrerupse Mazzic, ci la trădare.

— La ce? exclamă Gillespee. Mazzic...

— Gura! i-o reteză celălalt, fulgerându-l scurt din ochi. Ce zici, Karrde?

Karrde privi încet în jurul grupului. Aici nu existau aliaţi, nici prieteni care să-l susţină ferm împotriva acuzaţiilor fantomă pe care le fabricaseră Mazzic şi Ferrier. Indiferent ce respect ar fi avut pentru el, indiferent ce datorii ar fi avut faţă de el... totul se uitase deja. Aveau să privească, în timp ce inamicii îl doborau... iar apoi fiecare avea să preia o bucată din organizaţia pe care se chinuise atâta s-o construiască.

Până atunci însă oamenii şi celelalte fiinţe de aici continuau să fie asociaţii săi. Şi responsabilitatea sa.

— În cantină nu-i loc decât pentru noi opt, se adresă el cu glas scăzut spre Mazzic. Toţi aghiotanţii, bodyguarzii şi trupa ta vor rămâne aici, afară. Vrei să le ordoni să-mi lase oamenii în pace?

Mazzic îi studie chipul fără grabă, după aceea încuviinţă scurt din cap.

— Atâta timp cât nu sunt provocaţi, nu vor deranja pe nimeni. Shada, ia-i blasterul. Karrde... după tine!

Karrde privi spre Dankin şi Torve şi aprobă tăcut. Fără chef, cei doi se îndepărtară de rampă şi el porni să urce. Urmat îndeaproape de cei pe care sperase cândva să-i coalizeze împotriva Imperiului.

Ar fi trebuit să-şi fi dat seama mai bine...

***

Se instalară în cantina navei. Mazzic îl împinse pe Karrde pe scaunul din colţ şi ceilalţi se aşezară la masă în faţa lui.

— Perfect, rosti Karrde. Suntem aici. Ce facem în continuare?

— Vreau datacardurile tale, zise Mazzic. Pe toate. Vom începe cu cele din cabina ta.

Karrde arătă din cap peste umăr.

— Pe coridor, prima uşă la dreapta.

— Codurile de acces?

— N-am aşa ceva. Eu mă încred în oamenii mei.

Obrazul lui Mazzic zvâcni imperceptibil.

— Ellor, du-te şi adu-le. Şi adu şi două datapaduri.

Fără un cuvânt, duroanul se sculă şi ieşi.

— Cât timp aşteptăm, spuse Karrde în liniştea apăsătoare, v-aş putea prezenta propunerea pentru care v-am invitat aici.

— Ai tupeu, pufni Mazzic, trebuie să recunosc. Tupeu şi stil. Deocamdată tăcem din gură, da?

— Cum doreşti, încuviinţă Karrde privind blasterul îndreptat spre el.

Ellor reveni după un minut, purtând o tavă plină cu datacarduri şi două datapaduri.

— Perfect, zise Mazzic după ce duroanul se aşeză lângă el. Dă-i un datapad lui Par'tah şi treci prin ele. Ştiţi amândoi ce să căutaţi.

— Trebuie să declar din capul locului, anunţă Ellor, că nu-mi place chestia asta.

Sunt de acord, spuse Par'tah şi apendicele capului ei se zbătură aidoma unor şerpi neliniştiţi. *Lupta deschisă împotryva unuy competytor face parte din afacery, dar asta este cu totul altceva.*

— Aici nu-i vorba despre afaceri, preciză Mazzic.

— Bineînţeles că nu, aprobă Karrde. Dintotdeauna, el a zis că nu-l interesează organizaţia mea. Aţi uitat?

— Nu-ncerca să-mi răstălmăceşti vorbele, Karrde, îl preveni Mazzic. Detest asta la fel de mult pe cât detest să fiu dus de nas.

— Nu duc pe nimeni de nas, vorbi încetişor Karrde. Am fost deschis cu voi din capul locului.

— Poate că da. Asta vrem să aflăm.

Karrde privi în jurul mesei, amintindu-şi haosul care se revărsase prin lumea înceţoşată a contrabandei după colapsul organizaţiei lui Jabba Huttul. Toate grupările din galaxie se agitaseră cu disperare pentru a înhăţa o bucăţică, punând mâna pe nave, echipaje şi contracte, uneori luptându-se cu cruzime pentru ele. Mai ales organizaţiile mari profitaseră frumuşel de moartea huttului.

Se întrebă dacă Aves avea să le poată rezista. Aves, şi Mara.

— Aţi găsit ceva? întrebă Mazzic.

Te vom anunţa dacă găsym, replică Par'tah şi tonul ei ascuţit trădă neplăcerea faţă de întreaga situaţie.

Karrde privi spre Mazzic.

— Îmi poţi spune cel puţin ce se presupune că aş fi făcut?

— Da, vreau să aud şi eu, îl susţinu Gillespee.

Mazzic se lăsă pe spate, sprijinindu-şi mâna înarmată pe coapsă.

— E foarte simplu. Se pare că atacul de pe Trogan – când a fost ucis amicul meu Lishma – a fost o înscenare.

— Cum adică înscenare ? întrebă Dravis.

— Aşa cum se aude. Cineva a angajat un locotenent imperial şi trupa lui să ne atace.

Clyngunn mârâi gros.

— Trupele imperiale nu pot fi angajate ca mercenarii.

— Trupa asta a putut, replică Mazzic.

— Cine a spus-o? se strâmbă Gillespee.

Mazzic surâse reţinut.

— Sursa cea mai informată în această privinţă. Marele Amiral Thrawn.

După câteva clipe de tăcere uluită, Dravis îşi regăsi primul glasul.

— I-auzi, i-auzi, făcu el. Şi ţi-a spus-o aşa, din amicIţie?

— M-au capturat investigând prin sistemul Joiol şi m-au adus la bordul *Himerei*, urmă Mazzic ignorându-i sarcasmul. După episodul de la şantierele spaţiale Bilbringi, eram convins că mă va aştepta tot ce poate fi mai rău. Thrawn mi-a spus însă că m-a adus acolo doar pentru ca să clarifice faptul că nimeni dintre imperiali nu ordonase atacul de pe Trogan şi că nu trebuia să-i acuz pentru asta. Apoi m-a lăsat să plec.

— După ce sugerase în treacăt că eu aş fi fost responsabil? pufni Karrde.

— N-a pomenit nimic de tine, dar cine altul ar fi avut de câştigat, dacă noi ne înfuriam pe Imperiu?

— Este vorba despre un Mare Amiral, îi reaminti Karrde. Un Mare Amiral a cărui specialitate sunt strategiile complicate şi doar sugerate. Şi care are interesul personal să mă distrugă.

— Karrde, rânji Mazzic, eu n-am crezut imediat spusele lui Thrawn. De aceea, înainte de a veni aici, mi-am rugat un amic să scotocească prin înregistrările militare imperiale. El mi-a obţinut detaliile complete ale afacerii Trogan.

— Înregistrările imperiale pot fi modificate, îi atrase atenţia Karrde.

— Repet, nu cred în tot ce am auzit. Dar dacă găsim aici celălalt capăt al firului... – ridică uşor blasterul – aş zice c-ar fi dovezi clare.

— Am înţeles, murmură Karrde privind spre Ferrier. Prin urmare, acela fusese rolul defelului. Plantase dovezi pentru Mazzic. Cred că-i prea târziu să menţionez că, cu câteva minute înainte de sosirea ta, am avut un intrus în navă.

— Ce să-ţi zic! pufni Ferrier. Haide, Karrde, e cam târziu!

— Târziu pentru ce? se încruntă Dravis.

— Încearcă să îndrepte bănuielile asupra altuia, făcu dispreţuitor Ferrier. Încearcă să vă facă să credeţi că unul dintre noi i-am fi strecurat datacardul ăla.

— Care datacard? se miră Gillespee. N-am găsit nici un datacard.

— Ba da, rosti încetişor Ellor.

Karrde se uită la el. Chipul plat al lui Ellor era rigid, cu emoţiile indescifrabile, când îşi întinse datapadul spre Mazzic. Acesta îl luă, apoi faţa sa se înăspri de asemenea.

— Deci asta-i, încuviinţă încet şi aşeză datapadul pe masă. Ei bine, bănuiesc că nu mai e nimic de adăugat.

— Stai aşa, obiectă Gillespee. Ar mai fi ceva. Karrde are dreptate în legătură cu intrusul acela... eram cu el la etaj, când a primit alerta.

— Bine, ridică din umeri Mazzic, sunt de acord şi cu pista asta. Spune, Karrde? Ce ai văzut?

Karrde clătină din cap, străduindu-se să nu mai privească în ţeava blasterului.

— Din păcate, nimic. Lui Chin i s-a părut că vede o mişcare lângă navă, dar n-am putut localiza pe nimeni.

— N-am observat prea multe locuri în care s-ar fi putut ascunde cineva, îi atrase atenţia Mazzic.

— În care s-ar fi putut ascunde un om, preciză Karrde. Pe de altă parte, la momentul respectiv nu ne-am gândit la numeroasele umbre din lungul pereţilor şi de lângă uşi.

— Vrei să zici c-ar fi fost năluca mea? interveni Ferrier. Tipic pentru tine, Karrde – arunci câteva aluzii şi-ncerci să bagi subiectu-n ceaţă. Las-o baltă, nu mai ţine!

Karrde se încruntă spre el. Faţa îi era agresivă, dar ochii precauţi... şi brusc îşi dădu seama că greşise în privinţa scenariului. Ferrier şi Mazzic nu acţionau laolaltă. Ferrier singur, probabil urmând directivele lui Thrawn, încerca să-l doboare.

Asta însemna că Mazzic credea realmente că Talon Karrde îi trădase. Prin urmare, mai exista o şansă de a-l convinge de contrariu.

— S-o iau atunci altfel, reveni el cu atenţia către Mazzic. Crezi că aş fi într-adevăr atât de neglijent încât să las mărturia trădării mele aici, unde ar putea fi găsită de oricine?

— Nu ştiai că noi o vom căuta, rosti Ferrier înainte ca Mazzic să fi putut răspunde.

Karrde ridică o sprânceană în direcţia lui.

— Oh, deci acum suntem noi, Ferrier? Eşti avocatul lui Mazzic?

— Nu mai încerca să ne ameţeşti, replică Mazzic. Crezi că Thrawn ar fi depus atâtea eforturi doar pentru ca să te distrugă pe tine? Ar fi putut s-o facă în mod direct, pe Trogan.

— Acolo nu m-ar fi putut atinge nici cu un deget, clătină Karrde din cap. Eraţi toţi prezenţi şi ar fi riscat să-şi ridice în cap toţi contrabandiştii. Nu, în felul ăsta e mult mai bine. Mă distruge pe mine, îmi discreditează avertismentele referitoare la Imperiu şi-şi păstrează bunăvoinţa şi serviciile voastre.

— Nu, clătină Clyngunn din capul său lăţos, Thrawn nu-i ca Vader. El nu şi-ar irosi trupele într-un atac eşuat în mod deliberat.

— Sunt de acord, încuviinţă Karrde. Nici eu nu cred că el a ordonat atacul de pe Trogan. Bănuiesc că altcineva l-a plănuit şi că Thrawn exploatează pur şi simplu situaţia cât poate mai bine.

— Presupun că-ncerci să pui şi asta pe umerii mei, mârâi Ferrier.

— Eu n-am acuzat pe nimeni, îi reaminti Karrde cu blândeţe, dar, ascultându-te, cineva ar putea crede că ai conştiinţa încărcată.

— Iar începe s-o-ntoarcă, pufni Ferrier privind în jurul mesei şi apoi revenind cu ochii spre Karrde. Mai devreme, m-ai acuzat practic pe faţă că năluca mea ţi-a strecurat datacardul în cabină.

— Sugestia a fost a ta, nu a mea, îl privi cu atenţie Karrde. În mod vădit, prezenţa de spirit nu era punctul forte al lui Ferrier şi stresul începea să se vadă. Dacă ar fi putut să mai insiste niţel... Dar pentru că veni vorba, unde este defelul?

— În nava mea, răspunse prompt celălalt. În curtea vestică, alături de celelalte. N-a plecat de acolo, de când am asolizat.

— De ce?

— Cum adică de ce? Este acolo, fiindcă face parte din echipajul meu.

— Nu... de ce nu-i aici, lângă Karrde Nesupusul, cu restul bodyguarzilor?

— Cine a zis c-ar fi bodyguard?

— Eu aşa crezusem, ridică din umeri Karrde. La urma urmelor, pe Trogan asta era.

— Aşa-i, încuviinţă încetişor Gillespee. Stătea lângă zid. Acolo unde i-a putut ataca pe imperiali, când au apărut.

— Aproape ca şi cum ar fi ştiut că vin, completă Karrde.

Ferrier se întunecă la faţă.

— Auzi...

— Ajunge, îl opri Mazzic. Astea nu sunt dovezi, Karrde, şi o ştii prea bine. La urma urmelor, ce ar fi avut Ferrier de câştigat prin înscenarea unui asemenea atac?

— Poate tocmai să ne dovedească faptul că ne poate fi de ajutor, sugeră Karrde. Spera că ne va adormi orice bănuieli am avea asupra relaţiei lui cu Imperiul.

— N-ai decât să-mi răstălmăceşti cuvintele cum doreşti, făcu Ferrier bătând cu degetul în datapadul de lângă Mazzic, dar în datacardul ăsta nu zice că eu l-am angajat pe Kosk şi trupa lui. Zice că tu ai făcut-o. Cred că te-am ascultat suficient...

— Stai o clipă, îl întrerupse Mazzic. De unde ştii ce scrie în datacard?

— Tu ne-ai zis. Ai spus că-i celălalt capăt al...

— N-am pomenit nici o clipă numele locotenentului.

În cameră se făcu brusc tăcere şi chipul lui Ferrier păli înapoia bărbii.

— Ba da.

— Nu, rosti rece Mazzic, n-am făcut-o.

— Nimeni n-a spus numele acela, aprobă Clyngunn.

Ferrier îl fulgeră cu privirea.

— Aţi înnebunit? scuipă el. Toate dovezile îl indică pe Karrde... dar o să-l lăsaţi să vă scape din mână, pentru c-am auzit numele ăsta, Kosk, cine ştie unde? Poate că l-a strigat un soldat de pe Trogan, în timpul luptei... de unde să ştiu?

— Atunci am o întrebare mai simplă, spuse Karrde. Spune-ne de unde ai aflat locul şi data întâlnirii ăsteia. Ţinând seama de faptul că eu nu te-am invitat.

— Nu l-ai invitat? se întoarse spre el Mazzic.

— N-am crezut nici o clipă în el, de când am auzit ce rol a jucat în obţinerea flotei Katana de Thrawn. N-ar fi trebuit să se afle pe Trogan, dacă Gillespee n-ar fi adresat invitaţia aceea practic tuturor.

— Ia zi, Ferrier? se răsti Dravis. Te-a anunţat altcineva dintre noi?

În jurul colţurilor ochilor hoţului apăruseră cute fine.

— Am interceptat transmisiunea spre Mazzic, murmură el. Am decriptat-o şi-am aflat de întâlnire.

— Ai decriptat-o destul de rapid, comentă Gillespee. Am folosit nişte coduri de încriptare bunicele. Cred c-ai păstrat copia mesajului criptat original, nu?

— Nu trebuie să stau şi să vă ascult, sări Ferrier în picioare. Karrde este cel anchetat, nu eu!

— Stai jos, îl invită Mazzic şi brusc blasterul său nu-l mai aţinti pe Karrde.

— El e trădătorul, insistă Ferrier ridicând mâna dreaptă către Karrde. El a...

— Atenţie! strigă Gillespee.

Era însă prea târziu. Agitându-şi braţul drept pentru a le distrage atenţia, mâna stângă a lui Ferrier coborâse în banduliera de pe piept şi acum revenise afară.

Ţinând un detonator termic.

— Toată lumea, mâinile pe masă, mârâi el. Aruncă arma, Mazzic.

Fără grabă, Mazzic puse blasterul pe masă.

— N-ai cum scăpa de-aici, îi spuse. Shada şi oamenii mei se vor bate între ei pentru plăcerea de a-ţi lua gâtul.

— N-o să tragă nici măcar un foc în mine, replică Ferrier luând blasterul. Nălucă, intră!

Uşa cantinei se deschise şi o umbră neagră lunecă tăcut înăuntru. O umbră neagră cu ochi roşii şi o sclipire de colţi lungi şi albi.

Clyngunn emise o înjurătură zehethbrană violentă.

— Deci Karrde a avut dreptate sută la sută. Ne-ai trădat Imperiului!

Ferrier îl ignoră.

— Fii cu ochii pe ei, îi ordonă umbrei întinzându-i blasterul lui Mazzic şi scoţându-l pe al său. Haide, Karrde, noi mergem pe punte!

— Şi dacă te refuz?

— Vă omor pe toţi şi pilotez eu nava. Poate c-ar trebui s-o fac oricum... Probabil că Thrawn mi-ar plăti o recompensă frumuşică pentru capetele voastre.

— Cedez în faţa logicii, se sculă Karrde. Pe-aici.

— Tu pilotezi, indică Ferrier cu blasterul spre consola de navigaţie când ajunseră pe punte, apoi aruncă o privire rapidă pe displayuri. Perfect, mă gândisem eu că ţii nava gata de plecare.

— Care-i destinaţia? întrebă Karrde aşezându-se în scaun.

Prin videcran putea să-i vadă pe unii dintre oamenii săi, care nu aveau habar de prezenţa lui aici, ci-şi menţineau înfruntarea încordată cu grupul lui Mazzic.

— Sus şi afară, arătă Ferrier zidul năruit al fortăreţei din faţă. După aceea, mai vedem.

— Am înţeles.

Karrde apelă raportul stării de pre-lansare cu mâna dreaptă, coborând- o pe cea stângă cu un gest neglijent pe genunchi. Imediat deasupra genunchiului, încastrat în intradosul consolei principale, se afla panoul cu comenzile pentru luminile exterioare ale navei.

— Şi după aceea? întrebă el.

— Tu unde crezi ? replică Ferrier apropiindu-se de consola pentru comunicaţii şi inspectând-o rapid. Părăsim planeta. Ai alte nave pe stand-by?

— Gheaţa înstelată şi Calea Eterului, răspunse Karrde aprinzând şi stingând de trei ori rapid luminile exterioare. De afară, chipuri întrebătoare porniseră să se întoarcă spre ei. Sper că nu-ncerci să ajungi prea departe.

— Ce-i, rânji Ferrier, te temi c-o să-ţi fur preţioasa navă?

— N-o s-o furi, îl privi fix Karrde, pentru că mai întâi o voi distruge.

— Cuvinte mari, pufni Ferrier, din partea unuia care este ameninţat cu arma.

— Nu-i o cacealma, îl avertiză Karrde aprinzând din nou luminile şi riscând o privire nepăsătoare pe videcran.

Zărind pâlpâitul luminos de avertizare şi pe Ferrier cu blasterul îndreptat către el, cei de afară pricepuseră probabil ce se întâmpla. Aşa cel puţin spera Karrde. În caz contrar, plecarea neanunţată a navei ar fi declanşat probabil un schimb de focuri între cele două grupuri.

— Sigur că nu, chicoti Ferrier trântindu-se în scaunul copilotului. Relaxează-te, nu trebuie să fii un erou. Mi-ar plăcea să te scap de Karrde Nesupusul, dar ştiu că n-are rost să-ncerc să pilotez o navă ca asta cu jumătate de echipaj. Nu, n-o să faci decât să mă duci la nava mea. Noi o s-o ştergem de aici şi-o să ne dăm la fund, până se linişteşte treaba. Privi din nou spre displayuri şi încuviinţă din cap: Perfect, dă-i drumul!

Sperând că totul va fi bine, Karrde activă elevatoarele repulsor şi deplasă nava uşor înainte, aşteptându-se pe jumătate la un baraj de salve de blastere din partea aghiotanţilor şi bodyguarzilor de afară. Nimeni nu trase însă nici măcar un foc, în vreme ce se strecură cu grijă prin deschizătura neregulată din stâncă şi se ridică în văzduh.

— Mda, au şters-o cu toţii de acolo, comentă nepăsător Ferrier. Probabil că se grăbesc la navele lor, ca să ne poată urmări.

— Nu pari îngrijorat în privinţa asta.

— N-am motive. Este suficient să ajung la nava mea niţel înaintea lor. Poţi face asta, nu?

— O să mă străduiesc, privi Karrde blasterul aţintit spre el.

Ajunseră fără probleme. Chiar pe când Karrde Nesupusul cobora pe platoul de rocă fisurată de lângă o navă de susţinere corelliană modificată, ceilalţi începuseră să apară de sub arcadele ce duceau către părţile principale ale fortăreţei, la două minute distanţă.

— Ştiam c-o poţi face, îl felicită Ferrier sarcastic apoi se ridică şi activă intercomul. Nălucă? Şterge-o! Am plecat de-aici.

Nu primi nici un răspuns.

— Nălucă? M-auzi?

— N-o să mai audă nimic o vreme, hurui glasul lui Clyngunn. Dacă vrei să-ţi iei defelul, va trebui să-l cari în spate.

— Cretinul! pocni Ferrier contactul intercomul. Trebuia să-mi dau seama şi să nu mă-ncred într-o nălucă idioată. Ba chiar ar fi trebuit să vă ucid pe toţi din capul locului.

— Poate că da, zise Karrde şi indică din bărbie spre bodyguarzii care se apropiau. Nu cred că mai poţi corija greşeala asta.

— Va trebui s-o fac mai târziu, totuşi m-aş putea ocupa acum de tine.

— Asta dacă doreşti să murim împreună, rânji Karrde şi se deplasă puţin în lateral, pentru a-şi dezvălui palma stângă care apăsa unul dintre comutatoarele de pe panoul ascuns. Ţi-am zis deja, prefer să distrug nava decât s-o las pe mâinile tale.

Pentru câteva clipe, crezu că Ferrier va încerca s-o facă oricum. Apoi, cu evidentă lipsă de chef, hoţul întoarse blasterul către consola de comandă a navei şi trase două focuri în ea.

— Rămâne pe-altă dată, Karrde.

Se apropie de uşa punţii, o deschise şi aruncă o privire rapidă afară, după care ieşi.

Karrde inspiră adânc, apoi expiră lent. Ridică mâna de pe comutatorul de lumini pe care-l apăsase şi se sculă din scaun. Peste cincisprezece secunde, îl zări pe Ferrier pe videcran, sprintând singur spre nava sa.

Întinzându-se peste gaura sfârâitoare din consolă, activă intercomul.

— Sunt Karrde, anunţă el. Puteţi să ieşiţi, Ferrier a plecat. Aveţi nevoie de ajutor sau asistenţă medicală cu prizonierul?

— Nu, la ambele întrebări, se auzi glasul lui Gillespee. Defelii or fi pricepuţi la furişat, dar n-au talente de paznici. Deci Ferrier l-a abandonat pur şi simplu?

— Nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui. În exterior, nava lui Ferrier se ridica pe elevatoarele repulsor, rotindu-se spre vest. Acum decolează. Anunţă-i pe toţi să nu iasă din navă – probabil c-a plănuit ceva ca să nu pornim în urmărire.

Avusese dreptate. Nu terminase de vorbit, când nava corelliană ejectă un container în văzduh. Urmă un fulger luminos şi cerul explodă într-un hăţiş de plasă metalică, care se dilată cu iuţeală. Plasa se extinse peste toată

curtea şi coborî spre sol, declanşând scântei în contactul cu navele de acolo.

— O plasă Conner, vorbi Dravis dinapoia sa. Un truc tipic pentru hoţii de nave.

Karrde se întoarse. Dravis, Par'tah şi Mazzic intraseră în cabină şi priveau pe videcran la nava care se îndepărta.

— Avem destui oameni afară, le reaminti. Nu le va lua mult timp s-o dezamorseze.

Nu trebuye lăsat să scape, insistă Par'tah făcând un gest ho'Dinean de dispreţ către nava corelliană.

— Nu va scăpa, o asigură Karrde.

Nava de susţinere gonea peste şes la rasul solului, rămânând în afara razei de foc a navelor prinse în plasă.

— Gheaţa înstelată şi Calea Eterului, continuă el, sunt pe poziţie, la nord şi la sud. Dar, ţinând seama de circumstanţe – se întoarse la Mazzic şi ridică o sprânceană – cred că tu ar trebui să ai cinstea.

— Mulţumesc, surâse scurt Mazzic şi-şi scoase comunicatorul. Griv, Amber. O navă de susţinere se îndreaptă spre voi. Doborâţi-o.

Karrde privi afară. Nava lui Ferrier ajunsese de acum aproape de orizont şi începuse urcuşul vertical către spaţiu... În timp ce se uita, cei doi vânători ai lui Mazzic apărură din ascunzători şi porniră în urmărire.

— Cred că-ţi datorez scuze, rosti Mazzic de lângă el.

— Nu-i nevoie, clătină Karrde din cap, dar nu uita ce s-a întâmplat. Să ţii minte în ce fel lucrează Marele Amiral Thrawn şi să nu uiţi ce-nseamnă pentru el oamenii ca noi.

— Nu te teme, n-o să uit.

— Bine. În cazul ăsta, să-i punem pe toţi la treabă să dezactiveze plasa – sunt sigur că preferaţi s-o ştergeţi de pe Hijarna înainte ca Imperiul să-şi dea seama că planul i-a eşuat.

În depărtare, imediat deasupra orizontului, licări un fulger scurt.

— Şi cât timp îi aşteptăm să termine, continuă Karrde, v-aş face o propunere.

***

Capitolul 19

În regulă, îi spuse Han lui Lando pipăind muchia piciorului stâng al lui R2-D2 în căutarea unei prize mai bune. Fii gata!

Droidul ciripi ceva.

— Îţi reaminteşte să fii atent, traduse C-3PO agitându-se suficient de departe de ei ca să nu fie muştruluit. Nu uita că ultima dată...

— Nu l-am scăpat cu intenţie, mârâi Han. Dacă vrea să-l aştepte pe Luke, n-are decât.

R2-D2 fluieră din nou.

— Spune că nu va fi necesar, rosti C-3PO afectat. În mod implicit, se încrede în voi.

— Mă bucur s-aud asta.

Din păcate, Han nu găsise nici o priză mai potrivită de unde să apuce. Într-o bună zi, trebuia să sesizeze compania Industrial Automaton în legătură cu asta.

— Gata, Lando, ridică!

Acţionară împreună şi, cu o efort resimţit de Han în tot spatele, droidul fu ridicat şi eliberat din hăţişul de rădăcini în care-şi încurcase, nu se ştie cum, rolele.

— Asta a fost, icni Lando când îi dădură drumul, mai mult sau mai puţin delicat, pe solul şi stratul de frunze din albia secată. Ai păţit ceva?

De data aceasta, explicaţia dură mai mult.

— Spune că, aparent, deteriorările au fost minime, explică C-3PO. În majoritate, de natură cosmetică.

— Altfel spus, rugineşte, mormăi Han frecându-şi spinarea şi răsucindu-se să privească îndărăt.

La cinci metri mai departe, Luke se folosea de sabia laser ca să reteze cu atenţie vălul gros de liane care bloca drumul. Lângă el, Chewbacca şi

Mara erau ghemuiţi, cu armele scoase, gata să tragă în creaturile cu aspect de şerpi, care se revărsau câteodată în valuri, când le atingeau vizuinile. Ca şi în cazul celorlalte pericole de pe Wayland, şi pe acesta îl descoperiseră prin confruntare directă.

Lando se apropie de Han, îndepărtându-şi de pe mâini câteva fragmente din rădăcinile acide ale arborilor.

— Plăcut loc, nu crezi? comentă el.

— Ar fi trebuit să fi adus *Şoimul* mai aproape, bombăni Han. Sau să-l fi apropiat mai mult, după ce am descoperit că nu putem folosi motospeederele.

— În cazul ăsta era posibil ca acum să ne ferim de patrulele imperiale, în loc să ne luptăm cu acizii rădăcinilor şi şerpii de liane. În ceea ce mă priveşte, prefer alternativa asta.

— Aici cred că ai dreptate.

Undeva în apropiere răsună un fluierat complicat, urmat de un răspuns aproape identic. Han privi în direcţia respectivă, dar nu putu distinge nimic printre tufişuri, liane şi două niveluri de arbori.

— Nu mi s-a părut un prădător, observă Lando.

— S-ar putea, răspunse Han privind peste umăr, spre locul unde C-3PO îi vorbea liniştitor lui R2-D2 în timp ce-i inspecta cele mai recente arsuri de acid. Hei, micuţule! Pune-ţi scanerele la treabă!

Ascultător, R2-D2 îşi extinse antena micuţă şi începu s-o rotească în toate direcţiile. Vreme de un minut, fluieră încetişor pentru sine, apoi ciripi ceva.

— Spune că pe o rază de douăzeci de metri nu sunt animale mari, anunţă C-3PO. Mai departe...

— Nu poate detecta prin vegetaţie, încheie Han dialogul care începuse să-i devină familiar. Mulţumesc!

R2-D2 îşi retrase senzorii şi reluă discuţia cu C-3PO.

— Unde crezi c-au dispărut cu toţii? întrebă Lando.

— Prădătorii? Habar n-am. Poate acolo unde s-au dus şi băştinaşii.

Lando privi în jur şi expiră încetişor printre dinţi.

— Nu-mi place deloc. De acum, ar trebui să ştie că suntem aici. Ce aşteaptă?

— Poate că Mara s-a înşelat în privinţa lor, sugeră Han fără convingere. Poate că Imperiul s-a plictisit să mai împartă planeta cu altcineva şi i-a lichidat pe toţi.

— Este o ipoteză liniştitoare, totuşi nu explică motivul pentru care prădătorii ne ignoră de două zile şi jumătate.

— Aşa-i, încuviinţă Han.

Se gândi că prietenul lui avea dreptate; ceva îi spiona din pădure. O simţea până în adâncul măruntaielor. Ceva... sau cineva.

— Poate că aceia care au plecat după prima înfruntare i-au anunţat pe ceilalţi să ne lase în pace.

— Chestiile alea erau mai idioate ca melcii spaţiali, pufni Lando, şi-o ştii prea bine.

— Am emis şi eu o ipoteză, strânse din umeri Han.

În faţa lor, strălucirea verzuie dispăru, anunţând că Luke dezactivase sabia.

— Pare liber, îi anunţă tânărul. L-aţi eliberat pe R2-D2?

— Da, n-a păţit nimic, i se alătură Han. Ceva şerpi?

— Nu şi de data asta, răspunse Luke, apoi arătă cu sabia unul dintre arborii de pe malul albiei. Se pare c-am scăpat de puţin să ne mai luptăm cu nişte păsări-gheare.

Han privi atent în direcţia indicată. Pe una dintre ramurile inferioare ale copacului se vedea alt cuib din lut

şi iarbă de mărimea unui platou. C-3PO atinsese unul dintre ele cu o zi în urmă şi Chewbacca încă îşi mai tămăduia tăieturile cu care se alesese în braţul stâng, înainte ca ei să reuşească să împuşte sau să reteze toate păsările de pradă ce ţâşniseră dinăuntru.

— Nu-l atinge, îl preveni pe tânăr.

— Stai liniştit, e pustiu, îl asigură Luke împingându-l cu vârful sabiei. Probabil că l-au părăsit.

— Mda, făcu Han încet apropiindu-se un pas de cuib. Aşa-i.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, se strădui Han să sune cât mai firesc. Nu s-a întâmplat nimic. De ce? înapoia lui Luke, Chewbacca mârâi adânc în fundul gâtlejului. Să-i dăm drumul, urmă el înainte ca Luke să poată rosti ceva. Vreau să mai mergem niţel înainte de a se întuneca. Luke, Mara şi droizii, luaţi-o în faţă. Chewie şi cu mine rămânem în ariergardă.

Luke nu fusese păcălit – i se citea limpede pe chip – totuşi se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Bine. Haide, C-3PO!

Porniră prin albia secată cu C-3PO plângându-se întruna ca de obicei; Lando îl privi şi el mirat pe Han, însă îi urmă fără comentarii.

De alături, Chewbacca mugi o întrebare.

— Vom afla ce s-a întâmplat cu păsările-gheară, aia o să facem, îi explică Han privind cuibul care nu părea stricat, aşa cum ar fi trebuit să fie dacă l-ar fi atacat un animal de pradă. Tu eşti cel care poate mirosi carnea proaspătă de la zece metri cu vântul în spate. Dă-i drumul!

Aptitudinile de vânător ale wookiee-ului nu avură nevoie de prea mult timp. Una dintre păsări zăcea lângă un tufiş, de cealaltă parte a copacului, cu aripile întinse şi ţepene. Era moartă.

— Ce crezi? întrebă Han când Chewbacca o ridică grijuliu. Vreun prădător?

Chewbacca mârâi o negaţie. Ghearele lui de căţărător ieşiră din teci, testând o pată brun-întunecat de sub aripa stângă. Găsi o tăietură şi strecură cu delicateţe o singură gheară înăuntru.

Apoi scoase un mormăit.

— Eşti sigur c-a fost un cuţit? se încruntă Han privind rana. N-a fost o gheară?

Wookiee-ul mîrrîii din nou, subliniind faptul evident că, dacă pasărea ar fi fost ucisă de un animal de pradă, n-ar mai fi rămas decât penele şi oasele.

— Aşa-i comentă Han acru după ce Chewbacca aruncă pasărea moartă. S-a zis cu speranţa că băştinaşii n-ar fi în preajmă. Ba chiar, ar trebui să fie destul de aproape.

Chewbacca mormăi întrebarea evidentă.

— Habar n-am, recunoscu Han. Poate continuă să ne observe. Sau poate aşteaptă să le sosească întăriri.

Wookiee-ul gesticulă spre pasărea-gheară şi Han privi din nou. Avea dreptate: după locul rănii, aripile păsării fuseseră deschise în momentul morţii. Prin urmare, fusese ucisă în zbor. Dintr-o singură lovitură.

— Ai dreptate, aprobă el, n-o să aibă nevoie de întăriri. Haide, să-i ajungem din urmă pe ceilalţi.

***

Solo dorise să nu se oprească decât la căderea întunericului, dar după altă poticnire a droidului lui Skywalker într-o încâlceală de liane acide, renunţă şi anunţă popasul.

— Ce se aude? întrebă Mara, când Skywalker îşi lăsă raniţa lângă a ei şi-şi relaxă muşchii umerilor. Va trebui să-l ducem în cârcă?

— Nu cred, răspunse Skywalker şi privi peste umăr către Calrissian şi wookie, care îl aşezaseră pe R2 pe o parte şi-i meştereau rolele. Chewie crede că-l poate repara.

— Ar fi trebuit să-l schimbi cu ceva care n-a fost proiectat să se deplaseze doar pe suprafeţe netede de metal.

— Uneori regret că n-am făcut-o, încuviinţă Skywalker aşezându-se lângă ea, totuşi, privind în ansamblu, se descurcă destul de bine. Trebuia să-l fi văzut cât de mult a mers prin deşertul de pe Tatooine în prima noapte după ce l-am achizIţionat.

Mara se uită dincolo de droizi, spre locul unde Solo îşi instalase culcuşul şi privea atent pădurea din jur.

— Îmi spui ce ţi-a povestit Solo acolo, sau este ceva ce nu trebuie să ştiu?

— El şi Chewie au găsit o pasăre-gheară din cuibul cel gol, răspunse Skywalker. Cel de lângă al doilea desiş de liane pe care a trebuit să-l tăiem azi. Fusese ucisă cu o singură lovitură de cuţit.

Mara înghiţi un nod, amintindu-şi unele dintre istoriile pe care le auzise când fusese cu împăratul acolo.

— Probabil, myneyrshii, murmură ea. Se zice că au adus lupta cu cuţitul la rangul de artă.

— Au vreo atitudine, indiferent care, faţă de Imperiu?

— V-am mai zis – nu le plac oamenii. Începând cu cei care au venit aici în calitate de colonişti, cu mult înainte ca împăratul să fi descoperit planeta.

Se uită la Skywalker, dar acesta privea în gol, cu fruntea încreţită într-o cută de încruntare.

Mara inspiră adânc şi extinse Forţa cât putu de mult. Zgomotele şi mirosurile pădurii se strecurară în mintea ei, întreţesându-se în configuraţia generală a vieţii din jur. Arbori, tufişuri, animale şi păsări...

Şi acolo, la marginea conştiinţei, exista o altă minte. Neumană, indescifrabilă... totuşi o minte.

— Sunt patru, şopti Skywalker. Ba nu, cinci.

Mara se încruntă, concentrându-se asupra percepţiei. Avea dreptate, erau mai multe minţi, totuşi nu izbutea să separe diversele componente de percepţia generală.

— Încearcă să cauţi abaterile, murmură Skywalker. Modurile în care minţile diferă între ele. Asta-i calea cea mai bună pentru a le separa.

Femeia încercă şi, spre surpriza ei uşor nemulţumită, descoperi că avusese dreptate. Era şi a doua minte... şi a treia...

Apoi, pe neaşteptate, dispărură toate. Se uită nedumerită la Skywalker.

— Nu ştiu, vorbi el încet menţinându-şi concentrarea. A fost un val emoţional, după care s-au întors şi au plecat.

— Poate că nu ştiau că suntem aici, sugeră şovăielnic Mara.

Ştia însă prea bine că era cu totul improbabil. Ţinând seama de răgetele wookiee-ului la fiecare animal care-i ataca şi de plânsetele permanente ale droidului de protocol, ar fi fost de mirare ca întreaga planetă să nu fi ştiut de prezenţa lor.

— Ştiau, clătină Skywalker din cap. De fapt, sunt aproape sigur că veneau direct spre noi, când au fost... Aş fi zis că au fost speriaţi, totuşi nu mi se pare logic.

Mara examină coronamentul dublu de deasupra capetelor.

— Să fi fost o patrulă imperială?

— În nici un caz! Aş şti dacă în jurul nostru se află alţi oameni.

— Utilă deprindere, mormăi Mara.

— Simplă chestiune de antrenament.

Femeia îl privi cu coada ochiului. Glasul lui avusese un ton bizar.

— Ce vrei să zici?

— Nimic. Atât doar că... Mă gândisem la gemenii lui Leia. Într-o bună zi, va trebui să-i antrenez.

— Nu ştii când să începi?

— De fapt, dădu el din cap, nu ştiu dacă voi putea realmente s-o fac.

— Ce-i de făcut? ridică ea din umeri. Îi înveţi cum să audă minţile, cum să deplaseze obiecte şi să folosească sabia de lumină. La fel ai făcut şi cu sora ta, nu?

— Da, însă pe atunci credeam că la asta se rezumă instruirea Jedi. În realitate, nu-i decât primul pas. Ei trebuie să fie puternici cu Forţa, iar o dată cu puterea aceea vine şi responsabilitatea. Cum să-i învăţ asta? Cum să-i învăţ înţelepciunea şi mila, şi cum să nu abuzeze de puterea dobândită?

Mara îi studie profilul, în timp ce scruta pădurea. Nu fuseseră simple cuvinte aruncate în vânt, ci el vorbise cu toată seriozitatea. În mod limpede era o latură a eroicului, nobilului şi infailibilului Jedi pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Cum poţi învăţa pe cineva chestiile astea? repetă ea. Presupun că, în mare parte, prin exemplu personal.

El căzu pe gânduri, apoi încuviinţă fără tragere de inimă.

— Aşa cred. Câtă instruire Jedi ţi-a dat ţie împăratul?

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

— Ajunge, rosti ea scurt alungându-şi sunetul cuvintelor din minte şi încercând să înăbuşe fulgerul reflex de ură ce le însoţea. M-a învăţat lucrurile de bază. De ce întrebi? Căutai înţelepciunea şi compasiunea?

— Nu..., ezită Skywalker. Dar dacă tot mai avem câteva zile până ajungem la Muntele Tantiss, poate fi o

idee bună să le revedem împreună. Mă gândeam la un fel de curs de reîmprospătare a cunoştinţelor.

Mara îl privi şi simţi un fior de gheaţă prin tot corpul. Skywalker vorbea prea degajat...

— Ai întrevăzut ceva în viitorul nostru? întrebă suspicioasă.

— Nu tocmai, răspunse el după altă scurtă şovăială. Doar câteva imagini lipsite de sens. Cred însă că ar fi bine să fii cât mai capabilă cu Forţa înainte de a intra acolo.

Mara îşi îndepărtă privirea de la el.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

— Vei fi acolo, îi reaminti. De ce ar trebui să fiu eu capabilă cu Forţa?

— Pentru scopul în care te va chema destinul, răspunse Skywalker cu glas încet, dar ferm. Mai avem aproape o oră până la apus. Să-ncepem!

***

Wedge se strecură la locul său pe lunga banchetă semicirculară, alături de ceilalţi comandanţi de escadrile de vânătoare, privind în acelaşi timp prin centrul de comandă din crucişătorul spaţial. Se adunaseră deja destul de mulţi şi continuau să mai vină. Indiferent ce plan ar fi avut Ackbar, era vorba despre ceva de proporţii.

— Salut, Wedge, mormăi cineva aşezându-se lângă el. Nu m-aşteptam să te găsesc aici.

Wedge îşi privi surprins interlocutorul. Pash Cracken, fiul legendarului general Airen Cracken şi unul dintre cei mai buni comandanţi de interceptori.

— Aş putea zice acelaşi lucru despre tine, Pash, replică el. Crezusem că eşti prin Sectorul Atrivis, cântând cântece de leagăn centrului de comunicaţii Inelul Exterior.

— Ai rămas în urmă, mormăi Pash posac. Generis a căzut acum trei zile.

Wedge se holbă la el.

— N-auzisem, se scuză. Cât de rău a fost?

— Destul... Am pierdut tot centrul de comunicaţii, mai mult sau mai puţin intact, şi majoritatea depourilor de aprovizionare pentru flota Sectorului. Partea să-i zicem bună este că nu le-am lăsat nici o navă funcţionabilă, iar pe drumul de ieşire, am izbutit să provocăm destule necazuri, încât să-i permitem generalului Kryll s-o ia pe Travia Chan şi oamenii ei de sub botul imperialilor.

— Asta e totuşi ceva. Cu ce v-au învins – prin tactică sau prin superioritate numerică?

— Ambele, se strâmbă Pash. Nu cred că Thrawn a fost personal acolo, dar în tot cazul el a plănuit atacul. Trebuie să-ţi zic, Wedge, că clonele lui sunt chestiile cele mai scârboase cu care-am avut de-a face. Parcă te-ai lupta cu trupele de şoc: aceeaşi hotărâre turbată, acelaşi sânge rece şi precizie de maşini în luptă. Singura diferenţă este că acum sunt peste tot, nu numai în misiunile de maximă importanţă.

— Mie-mi zici? în primul asalt de la Qat Chrystac, a trebuit să ne luptăm cu două escadrile de TIE pilotaţi de clone. Au făcut nişte chestii de care nu credeam că TIE ar fi în stare.

— Generalul Kryll crede că Thrawn îşi alege oamenii cei mai buni pentru şabloanele de clonare.

— Ar fi prost să facă altceva. Ce-i cu Varth? A scăpat?

— Nu ştiu. În timpul retragerii, am pierdut contactul cu el. Sper c-a reuşit să răzbată prin cealaltă parte a cleştelui şi s-a alăturat unităţilor de la Fedje sau Ketaris.

Wedge se gândi la cele câteva ocazii când se confruntase cu comandantul de brigadă Varth pe teme legate de piese de schimb sau mecanici de întreţinere. Individul era un tiran dezagreabil şi caustic, având doar

talentul, care anula orice altceva, de a intra cu vânătorii săi în situaţii complet dezechilibrate şi de a-i aduce înapoi nevătămaţi.

— O să reuşească, zise el. E prea încăpăţânat ca să moară doar pentru satisfacţia Imperiului.

— Poate că da, făcu Pash, apoi arătă spre centrul încăperii. Se pare că-ncepem.

Rumoarea conversaţiilor din jur se stinse şi Wedge reveni cu direcţia la masa holografică din centru. Amiralul Ackbar se afla acolo, flancat de generalul Crix Madine şi de colonelul Bren Derlin.

— Bună ziua, domnilor ofiţeri ai Noii Republici, îi salută Ackbar cu gravitate şi ochii săi mari se rotiră pentru a cuprinde întregul centru de comandă. Nu trebuie să reamintesc nici unuia dintre voi că, în ultimele săptămâni, războiul nostru împotriva resturilor Imperiului s-a modificat din ceea ce numeam cândva un exerciţiu de curăţire într-o bătălie pentru supravieţuire. Deţinem deocamdată avantajul resurselor şi personalului, dar, chiar în timp ce vă vorbesc, avantajul acesta se găseşte în pericol. Mai puţin tangibile, dar nu mai puţin serioase, sunt modalităţile prin care Marele Amiral Thrawn caută să ne submineze dârzenia şi moralul. Este momentul să arătăm din nou Imperiului aceste aspecte ale puterii noastre. Generale Madine, ai cuvântul!

— Cred că aţi fost deja informaţi despre noul tip de asediu pe care imperialii l-au ridicat în jurul Coruscantului, începu Madine lovindu-şi uşor de palmă indicatorul luminos. S-au înregistrat unele progrese în eliminarea asteroizilor invizibili, totuşi soluţia reală pentru această problemă este un cristal captator de câmp gravitaţional. Am primit misiunea de a captura unul.

— Sună distractiv, comentă Pash.

— Taci, şopti Wedge.

— Contrainformaţiile au localizat trei cristale, continuă Madine, şi toate se găsesc în spaţiul controlat de imperiali. Cel mai uşor de abordat ar fi cel de la Tangrene, care ajută la apărarea noii baze Ubictorat pe care imperialii o amplasează acolo. Există foarte multe nave de transport şi construcţie, dar relativ puţine nave de luptă. Am reuşit să înfiltrăm câţiva dintre oamenii noştri în echipajele cargoboturilor şi ei au raportat că locul poate fi atacat în orice clipă.

— Parc-ar fi Endor, comentă cineva de pe bancheta din faţa lui Wedge. Cum putem fi siguri că nu-i o cursă?

— În realitate, surâse Madine, suntem convinşi că exact asta este. De aceea, vom ataca aici.

Atinse un comutator. Holo-proiectorul se ridică din centrul mesei şi deasupra lui, în aer, apăru o imagine schematică.

— Şantierul spaţial Bilbringi, zise generalul. Ştiu ce gândiţi: este mare, este bine apărat... În numele Galaxiei, ce intenţionează statul-major? Răspunsul e simplu: este mare, este bine apărat... şi este ultimul loc în care imperialii ne-ar aştepta să atacăm.

— În plus, adăugă Ackbar, dacă învingem, le vom afecta grav capacitatea de construire a navelor. Şi vom anula credinţa în continuă creştere conform căreia Marele Amiral Thrawn este infailibil.

Ceea ce presupunea, desigur, că Thrawn putea fi învins. Wedge se gândi să sublinieze asta, apoi renunţă. Oricum, probabil că toţi cei prezenţi gândeau acelaşi lucru.

— Operaţiunea va consta din două etape, reluă Madine. În nici un caz nu dorim să-i dezamăgim pe imperialii care ne-au întins cursa de la Tangrene, aşa încât colonelul Derlin se va ocupa de crearea iluziei că sistemul acela este într-adevăr ţinta noastră. În acest

timp, amiralul Ackbar şi cu mine vom organiza atacul real asupra lui Bilbringi. Există întrebări?

După câteva clipe de tăcere, Pash ridică braţul.

— Ce se întâmplă dacă imperialii anticipează atacul împotriva lui Bilbringi şi nu observă pregătirile pentru Tangrene?

Madine surâse subţire.

— Ne vor dezamăgi teribil. În regulă, domnilor, avem de organizat o forţă de atac. Să trecem la treabă!

***

Dormitorul era întunecat, cald şi tăcut, auzindu-se numai murmurele nocturne slabe ale Oraşului Imperial de dincolo de ferestre, precum şi sunetele mai discrete dinspre gemenii care dormeau în partea opusă a încăperii. Ascultând şi inspirând izurile familiare ale locuinţei, Leia privi tavanul şi se întrebă ce anume o trezise.

— Ai nevoie de ceva, Lady Vader? se auzi o şoaptă noghri din umbrele de lângă uşă.

— Nu, Mobvekhar, mulţumesc, răspunse ea. Nu făcuse nici un zgomot, dar probabil că îi simţise modificarea de ritm a respiraţiei. Scuză-mă, n-am vrut să te tulbur.

— Nu m-ai tulburat, o asigură noghriul. Te îngrijorează ceva?

— Nu ştiu, răspunse prinţesa simţind că amintirea respectivă îi revine. A fost... nu tocmai un vis, ci mai degrabă o străfulgerare subconştientă de intuiţie. Un fragment de puzzle, căutându-şi locul.

— Ştii care fragment?

Leia clătină din cap.

— Nu ştiu nici măcar despre care puzzle poate fi vorba.

— Are vreo legătură cu asediul pietrelor din cer? Sau cu misiunea consortului tău şi a fiului lui Vader?

— Nu sunt sigură, se încruntă ea concentrată.

Rulă tehnicile de amplificare a memoriei pe termen scurt învăţate de la Luke. Treptat, imaginile pe jumătate amintite din vis începură să se focalizeze...

— Era vorba despre ceva spus de Luke. Ba nu! Ceva spus de Mara. Ceva ce-a făcut Luke. Toate astea se potrivesc cumva laolaltă. Nu ştiu cum... dar ştiu că este important.

— Atunci vei găsi răspunsul, spuse cu fermitate Mobvekhar. Eşti Lady Vader. Mal'ary'ush a Lordului Vader. Vei reuşi în orice ţi-ai propune.

Leia surâse în beznă. Nu erau doar simple cuvinte de liniştire. Mobvekhar şi ceilalţi noghri credeau cu adevărat asta.

— Mulţumesc, spuse ea.

Inspiră profund şi simţi cum îi renaşte energia. Da, avea să reuşească! Fie şi pentru simplul motiv de a justifica încrederea pe care şi-o puseseră noghrii în ea.

Percepu din partea cealaltă a încăperii agitaţia şi foamea ce semnalau că gemenii se vor trezi în scurt timp. Întinzându-se pe lângă sabia Jedi pe jumătate ascunsă sub pernă, femeia îşi îmbrăcă halatul. Indiferent care ar fi fost fragmentul important de puzzle peste care dăduse, avea să aştepte până dimineaţă.

***

Capitolul 20

Ultima navă rebelă supravieţuitoare pâlpâise în pseudo-mişcare şi dispăruse în hiperspaţiu... şi după o bătălie de treizeci de ore, inima Sectorului Kanchen era, în sfârşit, a lor.

— Revocă statutul de bătălie al flotei, căpitane, ordonă Thrawn cu glas mulţumit de lângă videcranul lateral. Desfăşurare pentru bombardament planetar, iar căpitanul Harbid să transmită termenii de capitulare guvernului Xa Fel.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon tastând ordinul.

Thrawn se răsuci pe jumătate spre el.

— Şi trimite un alt mesaj către toate navele: Felicitări!

Pellaeon zâmbi. Da, Marele Amiral ştia într-adevăr cum să-şi conducă oamenii.

Când expedie mesajul, o luminiţă se aprinse pe consolă: un raport tocmai primit de la decriptare. Îl parcurse rapid...

— Raport de la Tangrene? se interesă Thrawn, continuând să privească spre planeta neajutorată care se întindea sub ei.

— Da, domnule amiral. Rebelii au mai trimis două cargoboturi în sistem. Scanările de la distanţă sugerează că pe drum au descărcat ceva în sistemul exterior, dar Contrainformaţiile n-au izbutit deocamdată să localizeze ori să identifice desanturile.

— Ordonă-le să nici nu încerce, clătină din cap Thrawn. Nu dorim să ne speriem prada.

Pellaeon încuviinţă, minunându-se din nou de abilitatea Marelui Amiral de a-şi descifra oponenţii. Până acum douăzeci de ore, ar fi fost gata să jure că rebelii nu vor avea îndrăzneala de a angaja atâtea forţe într-o bătălie, doar pentru a obţine o reţea de CRISTAL

CAPTATOR GRAVITAŢIONAL-uri. Se părea că aveau s-o facă.

— Se înregistrează de asemenea rapoarte ale unor nave rebele apărând discret în zona Tangrene, adăugă el reluând parcurgerea raportului. Nave de război, vânători spaţiali, vehicule de susţinere... toate tipurile.

— Bine, spuse Thrawn.

Totuşi felul în care-şi încleştase mâinile la spate trăda o anumită preocupare şi nemulţumire.

Pe consola lui Pellaeon apăru un mesaj: guvernul Xa Fel acceptase termenii lui Harbid.

— Raport de la Capul Morţii, domnule amiral, rosti el. Xa Fel a capitulat.

— Nimic surprinzător. Informează-l pe căpitanul Harbid că se va ocupa de desanturi şi de dispunerea trupelor. Căpitane, până la preluarea sigură a defensivelor planetare, reconfigurează flota în formaţiune de apărare.

— Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon continuând să se încrunte. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, răspunse încet Thrawn. Căpitane, voi fi în cabina mea de comandă. Vino acolo peste o oră.

Se răsuci şi-i surâse rigid.

— Poate că până atunci voi avea un răspuns la întrebarea ta.

***

Gillespee termină de citit şi-i întinse datapadul lui Mazzic.

— Nu-ncetezi să mă uimeşti, Karrde, spuse el cu glas abia audibil peste zgomotul de fundal al localului. Oricum, în numele spaţiului, de unde dezgropi chestiile astea?

— De pe-aici, răspunse Karrde rotind mâna vag. De pe-aici...

— Asta nu-mi spune nici cât un scuipat de mynock, se plânse Gillespee.

— Cred că nici nu intenţiona, replică Mazzic sec întinzând datapadul lui Karrde. De acord, este foarte interesant. Întrebarea e dacă putem avea încredere în chestia asta.

— Informaţia în sine este de încredere, încuviinţă Karrde. Desigur, interpretarea mea rămâne deschisă întrebărilor.

— Nu ştiu, clătină din cap Mazzic, mi se pare o acţiune cam disperată.

— Eu n-aş folosi chiar termenul ăsta. Să spunem, mai degrabă, că este o revenire la tactica îndrăzneaţă pentru care Alianţa Rebelă şi-a câştigat renumele. Eu unul cred că o asemenea acţiune trebuia încercată mult mai devreme – au îngăduit să fie împinşi în defensivă mai mult decât ar fi trebuit.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că, dacă nu vor avea succes, vor pierde o mulţime de nave, atrase atenţia Mazzic. Dacă am da crezare cifrelor pe care ni le-ai arătat, ar fi vorba de aproape două flote întregi de Sector.

— Perfect adevărat. Însă dacă izbutesc, repurtează o victorie majoră împotriva lui Thrawn şi o creştere pe măsură a moralului. Ca să nu mai amintesc de reţeaua CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL.

— Da, asta-i altă chestie, interveni Gillespee. De fapt, pentru ce le trebuie CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL-urile?

— Bănuiesc că are o legătură cu motivul pentru care Coruscantul a fost închis în ultimele zile traficului civil, răspunse Karrde. Asta-i tot ce ştiu.

Mazzic se lăsă pe spate în scaun şi-l fixă cu o privire speculativă.

— Să ignorăm deocamdată motivele pentru care au nevoie de ele. Ce propui tu să facem?

— Mi se pare, începu Karrde, că Noua Republică este realmente disperată să pună mâna pe CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL-uri. Dacă-i gata să lupte pentru o reţea, bănuiesc că va fi cu atât mai doritoare să plătească pentru una.

— Pare rezonabil, încuviinţă Mazzic. Prin urmare, ce-ar trebui să facem – să ne strecurăm în Tangrene, înainte ca ei să ajungă acolo?

— Nu tocmai, clătină Karrde din cap. M-am gândit că dacă toţi sunt ocupaţi să lupte la Tangrene, am putea şterpeli reţeaua din Bilbringi.

Zâmbetul lui Mazzic dispăru.

— Cred că glumeşti...

— Ideea nu-i tocmai rea, interveni Gillespee rotind paharul cu ultimele rămăşiţe de băutură. Ne furişăm înainte de începerea atacului, înhăţăm CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL-urile şi-o ştergem.

— Prin jumătate din flota imperială? pufni Mazzic. Fiţi serioşi – eu am văzut puterea de foc de care dispun acolo.

— Mă îndoiesc că vor avea mai mult de o brumă defensivă, opină Karrde. Desigur, dacă nu cumva crezi în mod serios că Thrawn nu va anticipa şi nu se va pregăti pentru atacul Noii Republici asupra lui Tangrene.

— De acord, încuviinţă Mazzic. Nu-şi poate permite ca Noua Republică să înregistreze o victorie acolo, aşa-i?

— În nici un caz la Tangrene. Este locul în care generalul Bel Iblis i-a mai lovit o dată.

Mazzic mormăi şi-şi trase din nou datapadul în faţă. Karrde îl lăsă să recitească informaţia şi analiza, şi examinăfără grabă interiorul localului. Lângă intrarea principală, Aves şi Faughn, aghiotantul lui Gillespee, stăteau împreună la o masă, reuşind să nu atragă deloc

atenţia asupra lor. În apropierea uşii din spate, bodyguardul lui Mazzic, Shada, juca rolul unei prostituate care se târguia cu Dankin şi Torve, scena fiind convingător urmărită şi comentată de Rappapor şi Oshay, alţi doi oameni ai lui Gillespee. Prin local, existau alte trei mese cu întăriri suplimentare, gata oricând să acţioneze. De data aceasta, nici unul dintre ei nu dorea să rişte intervenţii imperiale.

— Nu va fi uşor, îl preveni Mazzic în cele din urmă. Thrawn s-a înfuriat pe raidul nostru anterior. Probabil că întregul dispozitiv de securitate a fost refăcut.

— Cu atât mai bine, aprobă Karrde, fiindcă ei încă nu ştiu ce breşe are. Intri cu mine sau nu?

Mazzic mai privi o dată datapadul.

— Aş putea să intru, mormăi el, dar numai dacă poţi obţine o confirmare asupra datei atacului de la Tangrene. Când atacăm Bilbringi, vreau ca Thrawn să nu se afle nici măcar la o sută de ani-lumină în preajmă.

— Asta n-ar fi o problemă. Ştim sistemele în care Noua Republică îşi mobilizează forţele. Voi trimite oameni de-ai mei să investigheze şi să vadă ce se poate afla.

— Şi dacă nu obţin nimic?

— Oricum trebuie să-l pun pe Ghent să ne treacă pe statul lor de plată, zâmbi Karrde. Atâta timp cât se află în sistem, ar putea să tragă cu ochiul şi prin planurile lor de luptă.

Pentru o clipă, Mazzic îl privi neînţelegător, apoi, brusc, încruntătura dispăru şi chicoti.

— Ştii, Karrde, încă n-am mai văzut pe nimeni care să joace la două capete aşa cum o faci tu. Bine, intru cu tine!

— Mă bucur. Gillespee?

— Eu am văzut deja clonele lui Thrawn în acţiune, îi reaminti mohorât Gillespee. Sigur că intru. În plus, dacă

învingem, poate că-mi iau înapoi terenurile de pe Ukio pe care mi le-a furat Imperiul.

— O să-ţi pun o vorbă bună pe lângă Noua Republică, promise Karrde. Atunci, aşa rămâne. Plec spre Coruscant, dar îl las pe Aves să coordoneze partea mea din grupul de atac. El o să vă dea planul de operaţii.

— Pare în regulă, spuse Mazzic şi se sculară cu toţi în picioare. Ştii, Karrde, sper că voi apuca să trăiesc ziua în care Noua Republică va afla ce faci tu. Indiferent dacă îţi vor da o medalie, sau te vor executa, va fi un spectacol pe cinste.

— Eu însumi sper să trăiesc ziua aceea, zâmbi Karrde. La revedere, domnilor, ne vedem la Bilbringi!

***

Salva verde-strălucitor de turbo-laser coborî dinspre distrugătorul înceţoşat din depărtare. Se sparse de câmpul invizibil de energie, apoi reapăru puţin mai departe, continuând...

— Stop! ordonă amiralul Drayson.

Înregistrarea încremeni, reflecţia spectrală de foc turbo-laser părând oarecum artificială în stop-cadru pe displayul principal.

— Îmi cer scuze pentru calitatea imaginii, spuse Drayson şi se apropie ca s-o atingă cu indicatorul luminos. Înregistrările prin macro-binoclu nu pot fi amplificate oricât de mult, deoarece algoritmii nu mai funcţionează după un anumit punct. Cu toate acestea, cred că putem vedea ce se întâmplă. În realitate, salva distrugătorului nu străpunge câmpul planetar al lui Ukio. Ceea ce pare a fi aceeaşi salvă este în realitate o alta, trasă de pe o navă cu ecran de invizibilitate din interiorul câmpului.

Leia se încruntă spre imaginea neclară. Ei nu i se părea chiar atât de evident.

— E sigur?

— Absolut, încuviinţă Drayson şi atinse indicatorul luminos de spaţiul dintre salva deviată şi focul verde ce continua aproape imediat sub ea. Avem date spectrale şi energetice despre fasciculele însele, dar de fapt interstiţiul acesta este dovada care ne trebuie. El reprezintă a doua navă – după dimensiuni, pare a fi un crucişător uşor Clasa Carrack.

Coborî indicatorul şi privi în jurul mesei.

— Cu alte cuvinte, noua super-armă a Imperiului nu este nimic altceva decât o înşelăciune foarte ingenioasă.

Leiaîşi aminti de discuţia avută cu amiralul Ackbar pe vremea când acesta era consemnat la domiciliu sub acuzaţia de trădare.

— Ackbar ne-a avertizat odată pe Han şi pe mine că un Mare Amiral va găsi modalităţi de folosire a unui ecran de invizibilitate împotriva noastră.

— Nu cred că va exista cineva care să te contrazică, încuviinţă Drayson. Oricum, manevra poate fi dejucată de acum înainte. Vom alerta toate forţele planetare că, la o nouă tentativă similară din partea Imperiului, este suficientă dirijarea unui foc concentrat asupra punctului prin care salvele de turbo-laser par să străpungă câmpul.

— Înşelăciune sau nu, a fost impresionant, comentă Bel Iblis. PozIţionarea şi sincronizarea au fost perfecte. Ce crezi, Leia, este vorba despre acel Jedi nebun de care s-a ciocnit Luke pe Jomark?

— Nu cred că poate fi vreo îndoială, răspunse ea cuprinsă de un fior. Am mai văzut deja genul acesta de coordonare între unităţile de luptă şi în campaniile anterioare ale lui Thrawn. De la Mara, ştim de asemenea că Thrawn şi C'baoth lucrează împreună.

Menţionarea numelui lui Mara fusese o greşeală. Cei din jurul mesei se foiră stânjeniţi şi atmosfera se răci considerabil. Cu toţii auziseră raţionamentul lui Leia

privind decizia ei unilaterală de a o elibera pe Mara şi nici unul nu fusese încântat.

Bel Iblis întrerupse primul tăcerea stingheritoare.

— Amirale, de unde provine această înregistrare prin macro-binoclu?

— De la contrabandistul Talon Karrde, răspunse Drayson şi privi semnificativ spre Leia. Alt străin care a venit aici oferind informaţii valoroase ce nu ne-au adus nici un câştig.

— Nu-i corect, se burzului Leia. N-a fost vina lui Karrde că noi am pierdut flota Katana.

Privi la consilierul Fey'lya, care stătea tăcut la masă, continuându-şi autopedepsirea bothană. Dacă Fey'lya n-ar fi făcut tentativa aceea nebunească de preluare a puterii...

— N-a fost vina nimănui, adăugă ea revenind cu privirea la Drayson.

Eliberă în sfârşit ultimele urme de resentiment faţă de Fey'lya şi le

Îngădui să dispară. Recunoaşterea eşecului său era deja paralizantă pentru bothan. Leia nu putea permite ca furia de mult stinsă s-o paralizeze şi pe ea.

— Cred că Leia vrea să ne spună, interveni Bel Iblis, că fără ajutorul lui Karrde am fi pierdut mai mult decât flota Katana. Indiferent ce părere aveţi despre contrabandişti în general sau despre Karrde în particular, îi suntem îndatoraţi.

— Interesant că spui asta, generale, remarcă sec Drayson. Karrde pare să simtă în acelaşi fel. În schimbul acestei înregistrări şi a altor informaţii minore, a apelat în mod destul de liber la un cont special al Noii Republici. Se uită din nou la Leia. Un cont care se pare că a fost stabilit de fratele consilierei Organa Solo.

Comandorul Sesfan, reprezentantul lui Ackbar în Consiliu, îşi rostogoli uriaşi ochii mon calamarieni spre prinţesă.

— Jedi Skywalker a autorizat plătirea unui contrabandist? întrebă el uimit.

— Exact, confirmă Drayson. Bineînţeles, fără să aibă nici o autorizaţie în acest sens. Vom închide imediat contul.

— Nu veţi face asta, se auzi glasul liniştit al lui Mon Mothma din capul mesei. Indiferent dacă Talon Karrde se declară sau nu în mod oficial de partea noastră, este limpede că doreşte să ne ajute. Asta face să merite să-l susţinem.

— Dar este un contrabandist, obiectă Sesfan.

— La fel a fost şi Han, îi reaminti Leia. La fel şi Lando Calrissian, cândva. Ambii au devenit generali.

— După ce ni s-au alăturat, preciză Sesfan. Karrde nu a luat o asemenea decizie.

— Nu contează, zise Mon Mothma cu aceeaşi voce liniştită, dar îndărătul căreia se ghicea acum duritatea oţelului. Avem nevoie de toţi aliaţii pe care-i putem obţine. Oficiali sau nu.

— Cu condiţia să nu fie o înscenare, mormăi sumbru Drayson. Poate că doreşte să ne obţină încrederea prin lucruri de felul acestei înregistrări prin macro-binoclu, pentru ca ulterior să ne alimenteze cu informaţii false. Iar între timp, profită financiar din plin.

— Va trebui pur şi simplu să ne asigurăm că putem sesiza o astfel de duplicitate, încuviinţă Mon Mothma. Nu cred totuşi că se va întâmpla aşa. Luke Skywalker este Jedi... şi el se încrede în acest Karrde. Acum însă trebuie să ne concentrăm asupra acelor părţi de destin care sunt în mâinile noastre. Amirale Drayson, care este ultimul raport despre operaţiunea Bilbringi?

Drayson scoase un datacard şi-l inseră în fanta displayului. În aceeaşi clipă, Leia auzi lângă ea un bip slab de comunicator. Winter scoase dispozitivul de la centură şi răspunse în şoaptă. Prinţesa nu auzi răspunsul, dar simţi modificarea bruscă a aurei asistentei ei.

— Necazuri? murmură ea.

— Se poate puţină atenţie? rosti poate cam tare Drayson.

Leia reveni cu ochii la el, simţind că se învăpăiază la faţă, iar Winter îşi împinse scaunul spre înapoi şi porni către uşă. Drayson o fulgeră cu privirea, apoi decise că nu merita să invoce obişnuita regulă a confidenţialităţii încăperii. Uşa se deschise la atingerea lui Winter şi o persoană nevăzută îi strecură un datacard în mână. Uşa se închise la loc...

— Ei bine? întrebă amiralul. Era cu adevărat ceva ce nu mai putea să aştepte?

— Sunt sigură că putea să mai aştepte, replică sec Winter privindu-l pe Drayson cu o căutătură dezarmantă în timp ce revenea la locul ei. Pentru înălţimea Ta, îi întinse datacardul lui Leia. Coordonatele planetei Wayland.

Un murmur de surpriză străbătu încăperea.

— Destul de rapid, comentă Drayson suspicios. Avusesem impresia că planeta va fi mult mai greu de găsit.

Leia strânse din umeri, căutând să-şi alunge propriul fior de tulburare. Aceea fusese şi impresia ei.

— Se pare că n-a fost aşa, îi răspunse.

— Arată-ni-le, rosti Mon Mothma.

Leia introduse datacardul în fantă şi tastă afişarea vizuală. Pe displayul principal apăru o hartă de Sector, cu denumirile familiare alăturate câtorva stele. În centru, înconjurat de un grup de stele ne-etichetate, unul dintre

sisteme pâlpâia roşu. În partea inferioară a hărţii exista o listă scurtă de date planetare şi câteva linii de text.

— Deci aceasta e vizuina împăratului, murmură Bel Iblis aplecându-se în faţă ca s-o studieze mai bine. Dintotdeauna mă întrebasem unde ascundea toate flecuşteţele acelea interesante ce păreau să dispară miraculos din depozitele şi magaziile oficiale.

— Dacă informaţia este cu adevărat corectă, bombăni Drayson.

— Bănuiesc că poţi confirma că informaţia provine de la căpitanul Solo, privi Mon Mothma spre Winter.

— Nu tocmai, ezită Winter.

— Cum adică nu tocmai ? se încruntă Leia. Este de la Luke?

Un muşchi zvâcni în obrazul femeii.

— Pot doar să spun că sursa este demnă de crezare.

În sală se lăsă tăcere.

— Demnă de crezare, repetă Mon Mothma.

— Exact.

Mon Mothma se uită spre Leia.

— Consiliul nu este obişnuit să i se ascundă informaţii. Doresc să ştiu de unde provin coordonatele acestea.

— Îmi pare rău, răspunse încetişor Winter, dar nu este secretul meu pentru ca să vi-l pot spune.

— Dar al cui este?

— Nu vă pot spune nici asta.

Chipul lui Mon Mothma se întunecă.

— Cel puţin deocamdată este lipsit de importanţă, interveni Bel Iblis înainte ca ea să poată replica. Indiferent dacă planeta este sau nu centrul de clonare, noi nu putem acţiona în nici un fel până la terminarea operaţiunii Bilbringi.

— Nu trimitem întăriri? se întoarse Leia către el.

— Imposibil, mormăi Sesfan clătinând din capul masiv. Toate navele şi personalul disponibil sunt deja alocate atacului Bilbringi. Şi aşa prea multe regiuni şi sisteme au rămas necorespunzător protejate.

— Mai ales că nici nu ştim dacă locul acesta este cel corect, adăugă Drayson. Poate la fel de bine să fie o capcană imperială.

— Nu este o capcană, insistă Leia. Mara nu mai lucrează pentru Imperiu.

— Eşti singura care poate depune mărturie în această...

— Şi acest aspect este lipsit de importanţă, se auzi glasul lui Bel Iblis întrerupând discuţia care se încinsese. Leia, priveşte partea de jos a hărţii – textul afirmă că până în prezent asolizarea lor n-a fost detectată. Chiar doreşti să periclităm elementul de surpriză, trimiţând altă navă după ei?

Femeia simţi o gheară în stomac. Din păcate, generalul avea dreptate.

— Atunci poate că ar trebui amânat atacul Bilbringi, rosti Fey'lya.

Leia se întoarse spre el, vag conştientă că toţi cei de la masă o imitară.

Era practic prima dată când bothanul vorbea la o întrunire a Consiliului, după ce tentativa sa de preluare a puterii eşuase jalnic lângă flota Katana.

— Mă tem că aşa ceva nu se poate lua în discuţie, consilier Fey'lya, răspunse Mon Mothma. Pe lângă pregătirile ce ar trebui abandonate, este absolut imperativ să scăpăm de asteroizii invizibili ce atârnă deasupra capetelor noastre.

— De ce? întrebă Fey'lya şi un val undui prin blana de pe ceafa sa, coborând pe umeri. Câmpul planetar ne protejează. Avem suficiente rezerve pentru multe luni şi mijloace de comunicare complete cu restul Noii

Republici. Să fie vorba pur şi simplu despre teama de a părea slabi şi neajutoraţi?

— Aparenţele şi percepţiile sunt importante pentru Noua Republică, îi reaminti Mon Mothma, iar asta este perfect normal. Imperiul conduce prin forţă şi ameninţări – noi conducem prin însufleţire şi exemplu direct. Nu putem îngădui să fim percepuţi ca tremurând aici pentru vieţile noastre.

— Situaţia actuală depăşeşte nivelul aparenţelor şi percepţiilor, insistă Fey'lya şi blana i se turti pe ceafă. Bothanii îl cunosc pe împărat – îi cunosc dorinţele şi ambiţiile, poate mai bine decât toţi cei care nu i-au fost aliaţi şi slujitori. În ascunzătoarea aceea există lucruri ce nu mai trebuie să vadă niciodată lumina zilei. Arme şi dispozitive pe care Thrawn le va găsi într-o bună zi şi le va folosi împotriva noastră, dacă nu-l împiedicăm.

— O vom face, îl asigură Mon Mothma, şi chiar foarte curând. Dar nu înainte de a distruge şantierele Bilbringi şi de a obţine o reţea CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL.

— Cum rămâne atunci cu căpitanul Solo şi cu fratele consilierei Organa Solo?

Liniile din jurul gurii lui Mon Mothma se înăspriră. În ciuda logicii militare rigide, Leia vedea că nici ei nu-i plăcea să-i abandoneze acolo.

— În clipa de faţă, tot ce putem face pentru ei este să ne urmăm planurile, rosti încetişor. Să atragem atenţia Marelui Amiral asupra presupusului nostru atac de la Tangrene. Se uită la Drayson: Amirale, eram pe punctul de a-l discuta...

Drayson se apropie din nou de display.

— Voi începe cu stadiul curent al pregătirilor pentru simularea de la Tangrene, rosti el activându-şi indicatorul luminos.

Leia trase cu coada ochiului spre Fey'lya şi spre semnele de agitaţie, evidente pe chipul bothanului şi în mişcările blănii sale. Ce anume din Muntele Tantiss, se întrebă, îl înspăimânta la gândul că ar putea cădea în mâinile lui Thrawn?

Poate că era mai bine nici să nu ştie...

***

Pellaeon pătrunse în anticamera slab luminată a cabinei de comandă a lui Thrawn şi privi în jur. Rukh se afla pe acolo pe undeva, aşteptând să-şi pună în aplicare şicanările noghri. Făcu un pas spre uşa cabinei, mai făcu unul...

Simţi un curent slab de aer pe ceafă şi se răsuci fulgerător, cu braţele ridicându-se instantaneu în postura pe jumătate amintită din cursurile de autoapărare din Academie.

Nu era nimeni. Căpitanul privi din nou în jur, căutând locul unde s-ar fi putut ascunde noghriul...

— Căpitane Pellaeon, toarse glasul familiar înapoia sa.

Se răsuci iarăşi. Nici de data aceasta nu era nimeni, dar chiar pe când cerceta cu privirea pereţii, căutând ascunzişuri inexistente, Rukh apăru îndărătul său.

— Eşti aşteptat, rosti noghriul indicând cu cuţitul său subţire de asasin către uşa principală.

Pellaeon îl fulgeră cu privirea. Într-o bună zi, îşi promise el sumbru, avea să-l convingă pe Thrawn că un Mare Amiral al Imperiului nu avea nevoie de un bodyguard arogant să-l protejeze. Iar atunci, avea să încerce o plăcere specială în a-l ucide pe Rukh.

— Mulţumesc, mârâi şi pătrunse în cabina de comandă.

Se aşteptase ca şi de data aceasta încăperea să fie umplută cu obişnuita colecţie eclectică de lucrări de artă

extraterestre, şi nu se înşelase. Exista totuşi o diferenţă minoră; chiar şi ochiul neofit al lui Pellaeon vedea clar că erau reprezentate două stiluri artistice foarte diferite. Erau înşiruite pe pereţi opuşi, iar în centru se găsea un imens holo-display tactic al lui Tangrene.

— Intră, căpitane, rosti Thrawn din cercul dublu de displayuri, când Pellaeon se opri în prag. Ai noutăţi de la Tangrene?

— Rebelii continuă să-şi amplaseze unităţi în poziţii de atac, răspunse Pellaeon strecurându-se printre sculpturi şi displayul tactic. Se furişează nebăgaţi în seamă spre capcana noastră.

— Foarte satisfăcător pentru noi..., încuviinţă Thrawn şi indică în dreapta. Artă de pe Mon Calamari. Ce părere ai?

Pellaeon o privi scurt, apropiindu-se de cercul dublu de displayuri. Părea la fel de respingătoare şi primitivă ca mon calamarienii înşişi.

— Foarte interesantă, zise el cu glas tare.

— Nu-i aşa? Mai ales acele două lucrări – au fost creeate de însuşi amiralul Ackbar.

Căpitanul se uită la sculpturile indicate.

— Nu ştiusem că Ackbar este interesat de artă.

— Doar superficial, îl asigură Thrawn. Acestea au fost realizate cu mai mult timp în urmă, înainte de a se alătura Rebeliunii. Oferă totuşi idei utile asupra caracterului său. Ca şi acestea – adăugă, indicând în stânga. Lucrări de artă, alese cândva în mod personal de adversarul nostru corellian.

Pellaeon le privi interesat. Prin urmare senatorul Bel Iblis le alesese el însuşi?

— De unde provin, din vechiul lui cabinet senatorial?

— Acelea sunt de acolo, arătă Thrawn grupul cel mai apropiat. Astea sunt din locuinţa lui, iar celelalte din nava personală. Contrainformaţiile au găsit înregistrările, mai

mult sau mai puţin accidental, prin datele culese cu ocazia ultimului nostru raid în Obroa-skai. Aşadar, rebelii continuă să avanseze către capcana noastră?

— Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon mulţumit să revină la ceva ce putea să înţeleagă. Am mai primit două rapoarte referitoare la nave de susţinere rebele, care ocupă poziţii la periferia sistemului Draukyze.

— Dar nu făţiş.

— Scuzaţi-mă, domnule amiral, se încruntă Pellaeon, dar n-am înţeles.

— Vreau să spun, rosti Thrawn gânditor, că sunt foarte secretoşi în privinţa pregătirilor. Detaşează în cel mai mare secret agenţi de informaţii şi nave de susţinere de la alte misiuni, deplasează şi re-formează flote de Sector pentru a elibera nave de luptă... acţiuni de felul acesta. Nimic făţiş. Silind mereu Contrainformaţiile imperiale să transpire din greu pentru a pune totul laolaltă.

Ridică privirea spre căpitan şi ochii lui roşii scânteiară în lumina slabă.

— Aproape ca şi cum Tangrene ar fi adevăratul lor obiectiv.

— Vreţi să spuneţi că nu este? se holbă Pellaeon.

— Exact, reveni Thrawn la lucrările de artă.

Pellaeon se uită la holograma lui Tangrene. Contrainformaţiile acordaseră atacului o probabilitate de 94 .

— Dar dacă nu vor ataca Tangrene... atunci unde o vor face?

— În ultimul loc unde ne-am aştepta în mod normal, răspunse Thrawn întinzându-se spre un comutator de pe consolă.

Sistemul Tangrene dispăru, înlocuit de...

Pellaeon simţi că rămâne cu gura căscată.

— Bilbringil Domnule amiral, asta-i...

— O nebunie? arcui Thrawn o sprânceană negru-albăstruie. Bineînţeles! Nebunia oamenilor şi extratereştrilor care au învăţat pe propria lor piele că nu se pot pune cu mine. De aceea, încearcă să utilizeze împotriva mea propria-mi abilitate tactică şi intuiţie. Se prefac că intră în cursa pe care le-am întins-o, bizuindu-se pe faptul că le voi sesiza subtilitatea mişcărilor şi că le voi interpreta ca fiind intenţii reale. Şi în timp ce mă auto-felicit pentru percepţia mea – ridică braţul spre holograma Bilbringi – ei pregătesc adevăratul atac.

Pellaeon se uită la vechile lucrări de artă din cabinetul lui Bel Iblis.

— Domnule amiral, sugeră precaut, poate că ar fi bine să aşteptăm o confirmare înainte de a detaşa forţe din Tangrene. Am putea intensifica activitatea Contrainformaţiilor în regiunea Bilbringi... sau poate că ne-ar putea confirma sursa Delta.

— Din păcate, sursa Delta a fost redusă la tăcere, îl anunţă Thrawn. Nu avem însă nevoie de confirmări. Acesta este planul rebelilor şi nu vom risca să ne dezvăluim bănuielile prin ceva atât de evident cum ar fi sporirea prezenţei Contrainformaţiilor. Ei cred că m-au înşelat. Sarcina noastră principală acum este să ne asigurăm că vor continua s-o creadă.

Surâse sarcastic.

— La urma urmelor, căpitane, nu contează dacă-i zdrobim la Tangrene sau la Bilbringi. Nu contează câtuşi de puţin.

***

Capitolul 21

Forma de spirală deformată a păstăii plutea la un metru şi jumătate în faţa lui Mara, practic sfidând-o s-o doboare. Femeia o privea încruntată, ţinând sabia Jedi a lui Skywalker într-o priză neortodoxă, dar competentă, cu ambele mâini. Deja ratase de două ori şi nu intenţiona să greşească şi a treia oară.

— Nu te grăbi, o preveni Skywalker. Concentrează-te şi lasă Forţa să curgă prin tine. Încearcă să anticipezi mişcarea ţintei.

Îi venea uşor să vorbească, gândi ea iritată, la urma urmelor, el controla păstaia. Aceasta se apropie încă un milimetru, provocând-o...

Şi, brusc, Mara decise că se săturase de jocul acela. Extinzând Forţa, prinse ea însăşi păstaia. Imobilizată pentru o fracţiune de secundă, aceasta mai izbuti o singură tremurătură înainte ca femeia să fandeze, străpungând-o exact în centru.

— Gata, anunţă dezactivând sabia. Am făcut-o!

Se aşteptase ca Skywalker să fie furios. Spre uşoara ei surpriză şi spre mult mai marea iritare, nu era deloc aşa.

— Bravo, îi spuse încurajator. Foarte bine. Nu-i deloc uşor să-ţi divizezi atenţia în felul acesta între două activităţi distincte, fizică şi mentală. Şi ai făcut-o foarte bine.

— Mulţumesc, mormăi ea azvârlind sabia în direcţia tufişurilor.

Arma coti lin prin văzduh, când Skywalker o atrase, pentru a-i poposi în mâna întinsă.

— Am terminat? întrebă Mara.

Skywalker privi peste umăr. Solo şi Calrissian erau aplecaţi asupra droidului de protocol care încetase să se mai plângă de terenul, flora şi fauna de pe Wayland şi acum se văita de prăbuşirea prin învelişul subţire de rocă. Droidul astromec al lui Skywalker se învârtea pe

lângă ei, cu antena senzorială extinsă, emiţând repertoriul său uzual de sunete de autoîncurajare. Câţiva paşi mai departe, wookiee-ul scotocea printr-o raniţă, probabil în căutarea unei scule.

— Cred că mai avem timp pentru câteva exerciţii, decise Skywalker revenind către ea. Tehnica asta a ta e foarte interesantă – Obi-Wan nu m-a învăţat niciodată să folosesc vârful sabiei.

— Filozofia împăratului era să foloseşti orice ai la îndemână, replică Mara.

— Nu mă surprinde, comentă sec Skywalker şi-i întinse sabia. Să-ncercăm altceva.

Extinzând Forţa, Mara smulse sabia din strânsoarea lui slabă, întrebându-se într-o doară ce ar fi făcut Skywalker, dacă ea ar fi încercat mai întâi s-o activeze. Nu era sigură că ar fi putut manipula ceva atât de mic ca un comutator, dar ar fi meritat să încerce, numai pentru a-l vedea cum se fereşte de lamă.

Şi dacă, cu ocazia aceea, l-ar fi ucis în mod accidental...

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

Strânse cu putere sabia de lumină. Nu încă, se adresă cu fermitate vocii. Încă mai am nevoie de el.

— Bine, mârâi ea. Ce facem acum?

Skywalker nu apucă să-i răspundă. Dinapoia lui, droidul astromec porni să fluiere surescitat.

— Ce-i? întrebă Solo, cu blasterul deja în mână.

— Spune că a observat ceva ce merită a fi investigat, acolo, în lateral, traduse droidul de protocol indicând spre stânga. Zice ceva despre nişte liane. Deşi poate că mă-nşel... atâtea stricăciuni provocate de acid...

— Chewie, haide să vedem despre ce-i vorba, îl întrerupse Solo, ridicându-se şi pornind să suie malul puţin abrupt al albiei pârâului.

Skywalker o privi pe Mara.

— Să mergem şi noi, îi spuse.

Nu avură mult de mers. Imediat după primul şir de copaci, ascuns vederii de un tufiş, se afla alt hăţiş de liane asemănător celor pe care le retezaseră în ultimele două zile, pentru a-şi croi drum.

Atât doar că hăţişul acesta fusese deja retezat şi apoi stivuit în lateral, unde semăna cu un morman de funii groase, încâlcite.

— Cred că asta pune capăt speculaţiilor dacă ne ajută cineva, comentă Calrissian studiind un capăt tăiat de liană.

— Ai dreptate, încuviinţă Solo. Nici un animal de pradă nu le-ar fi adunat în felul ăsta.

Wookiee-ul mormăi ceva înfundat şi smulse tufişul din faţa lianelor. Spre surprinderea lui Mara, acesta ieşi cu uşurinţă din sol.

— Şi nici nu s-ar fi sinchisit de camuflaj, adăugă Calrissian când wookiee-ul îi întinse tufişul. Se pare că-i tăiat de cuţit. La fel ca lianele.

— Şi ca pasărea-gheară de ieri, completă Solo morocănos. Luke, simţi ceva musafiri prin jur?

— Am perceput câţiva băştinaşi, răspunse Skywalker, dar niciodată nu se apropie prea mult. Coborî ochii spre droidul de protocol, care-i aştepta neliniştit în albia pârâului. Crezi că poate avea vreo legătură cu droizii?

— Ca pe Endor, pufni Solo, când ewokii ăia îmblăniţi au crezut că C-3PO este un zeu?

— Aşa ceva. S-ar putea să se fi apropiat îndeajuns ca să-l fi auzit fie pe el, fie pe R2-D2.

— Poate că da, făcu Solo privind în jur. Când se apropie?

— De obicei în preajma amurgului. Cel puţin, aşa au făcut până acum.

— Data viitoare când îi simţi, anunţă-mă, zise Solo băgând blasterul în toc şi pornind către albie. Este timpul să schimbăm o vorbă cu ei. Haideţi, să-i dăm drumul!

Întunericul se îndesea şi tabăra se pregătea de culcare, când se ivi firicelul de senzaţii.

— Han? şopti Luke. Au venit.

Han încuviinţă din cap, îl atinse uşor pe Lando pe spinare, apoi scoase blasterul.

— Câţi sunt?

Luke îşi focaliză mintea, străduindu-se să separe părţile distincte ale percepţiei generale.

— Par a fi cinci sau şase, apropiindu-se din direcţia aceea, indică el.

— Numai în primul grup? întrebă Mara.

Primul grup? se încruntă Luke, deschizându-şi iarăşi percepţia. Femeia avea dreptate – în spatele grupului acela, mai venea unul.

— Da, confirmă el. În al doilea grup... tot cinci-şase. Nu sunt sigur, dar s-ar putea să fie o specie diferită de prima.

Han privi spre Lando.

— Ce crezi?

— Nu-mi place, răspunse prietenul său pipăind neliniştit blasterul. Mara, de obicei, cât de bine se înţeleg speciile acestea între ele?

— Nu foarte bine. Când am fost eu aici, existau nişte relaţii, în majoritate comerciale, dar am auzit şi istorii mai vechi despre războaie de lungă durată, implicând trei tabere – cele două rase şi coloniştii.

Chewbacca mârâi sugestia ca extratereştrii să se fi aliat împotriva lor.

— Interesant, făcu o grimasă Han. Ce zici, Luke?

Tânărul îşi focaliză percepţia, dar zadarnic.

— Îmi pare rău, anunţă el. Există o mulţime de sentimente, dar nu am nici un fundament ca să le precizez tipul.

— S-au oprit, rosti Mara încordată de concentrare. Ambele grupuri.

— Eh, făcu Han, asta-i situaţia. Lando şi Mara, rămâneţi şi păzIţi tabăra. Luke şi Chewie, haideţi!

Suiră malul pietros şi pătrunseră în pădure, deplasându-se cât puteau mai tăcut printre tufişuri şi peste frunzele moarte de pe sol.

— Şi-au dat seama că venim? şopti Han peste umăr.

Luke extinse Forţa.

— Nu-mi dau seama, clătină din cap, dar se pare că s-au oprit.

Chewbacca mârâi ceva inteligibil pentru Luke.

— S-ar putea, încuviinţă Han, totuşi mi se pare o prostie să-ţi stabileşti tactica atât de aproape de ţintă.

Apoi, în faţă şi în stânga, Luke întrezări mişcarea unei umbre lângă tulpina groasă a unui copac.

— Atenţie! îi preveni pe ceilalţi şi sabia de lumină se activă cu un zumzet.

În lumina alb-verzuie a lamei, zăriră o siluetă micuţă în veşmânt strâns pe corp şi cu glugă, care se piti înapoia arborelui cu o clipă înainte ca blasterul lui Han să rupă o bucată considerabilă din trunchiul acestuia. Proiectorul de săgeţi al lui Chewbacca trase cu o fracţiune de secundă după Han, sfârtecând copacul în partea opusă. Prin norul de fum şi aşchii, silueta se distinse pentru scurt timp, alergând de la adăpostul distrus cu iuţeală spre alt arbore mai gros. Han îndreptă blasterul către ea, urmărindu-i traiectoria, când un tril straniu răsună în văzduh, aducând cu ciripitul unei duzini de păsări extraterestre...

Şi cu un răget care combina recunoaşterea, înţelegerea şi uşurarea, Chewbacca lovi cu patul

proiectorului său în arma lui Han, făcându-l să-şi rateze ţinta.

— Chewie! răcni bărbatul.

— Nu... are dreptate, îl opri Luke. Brusc, şi el pricepuse totul. Tu, opreşte-te!

Ordinul nu mai era necesar. Silueta întunecată se oprise deja, rămânând neprotejată în loc deschis, cu chip acoperit de glugă, ferit de lumina slabă a sabiei tânărului.

Luke păşii spre ea.

— Sunt Luke Skywalker, vorbi el pe un ton oficial. Fratele lui Leia Organa Solo, fiu al Lordului Vader. Cine eşti?

— Ekhrikhor, clan Bakh'tor, răspunse vocea gravă a noghriului. Te salut, fiu al lui Vader.

***

Luminişul spre care-i conduse Ekhrikhor se afla aproape, la numai douăzeci de metri în direcţia în care Luke pornise iniţial. Într-adevăr, extratereştrii erau acolo: două rase diferite, câte cinci din fiecare, de o parte şi cealaltă a unui buştean gros. În partea apropiată se găseau alţi doi noghri în costume de camuflaj, cu glugile lăsate pe spate. Între cele două grupuri, o sursă luminescentă compactă fusese rezemată de buştean, oferind atâta lumină cât era necesar pentru ca Han să distingă detaliile extratereştrilor mai apropiaţi.

Nu erau deloc încurajatoare. Cei din dreapta erau cu un cap mai înalţi decât noghrii şi cam tot cu un cap mai scunzi decât Han. Acoperiţi cu plăci informe, semănau foarte mult cu nişte stânci mişcătoare. Cei din stânga erau aproape la fel de înalţi precum Chewbacca, aveau câte patru braţe şi piele albăstruie strălucitoare, reamintindu-i lui Han de creatura cafenie pe care o dezlipise de pe C-3PO în prima zi.

— Par prietenoşi, şopti el către Luke pe când se apropiau de ultimul şir de copaci dintre ei şi poieniţă.

— Sunt myneyrshi şi psadani, spuse Ekhrikhor. Doreau să se lupte cu voi.

— Şi i-aţi alungat? întrebă Luke.

— Doreau să se lupte, repetă noghriul. Nu puteam îngădui asta.

Se opriră imediat ce păşiră în luminiş. Printre extratereştri trecu un freamăt ce nu părea deloc prietenos.

— Am senzaţia că nu suntem bineveniţi, rosti Han. Luke?

Tânărul clătină din cap.

— Tot nu pot percepe nimic clar. Despre ce-i vorba, Ekhrikhor?

— Au indicat că doresc să discute cu noi, răspunse noghriul. Poate pentru ca să decidă dacă vor căuta să se lupte cu noi.

Han îi examină cu iuţeală pe extratereştri. Toţi păreau să poarte cuţite şi zări două arcuri, însă nimic mai avansat tehnologic.

— În cazul ăsta, făcu el, ar fi bine să-şi aducă o armată.

— Nu dorim să ne luptăm deloc, dacă o putem evita, îl mustră cu blândeţe Luke. Cum veţi comunica?

— Unul dintre ei a învăţat puţină bazică imperială, când tezaurul a fost construit sub munte, răspunse Ekhrikhor arătând spre myneyrshul cel mai apropiat de sursa luminoasă. El va încerca să fie translator.

— S-ar putea ca noi să ne descurcăm mai bine, ridică Luke din sprâncene către Han. Ce părere ai?

— Merită încercat, încuviinţă acesta şi scoase comunicatorul. Oricum, e momentul ca şi C-3PO să-şi justifice existenţa. Lando?

— Aici sunt. Aţi găsit extratereştrii?

— Mda, plus o surpriză sau două. Trimite-o pe Mara să-l aducă pe C-3PO aici – dacă porneşte în direcţia în care am plecat, o să ne găsească imediat.

— Am înţeles. Eu ce să fac?

— Nu cred că tipii ăştia ne vor da bătăi de cap, zise Han privind din nou extratereştrii. Tu şi R2-D2 rămâneţi acolo şi aveţi grijă de tabără. Ah – dacă vezi nişte indivizi micuţi cu costume de camuflaj şi o mulţime de dinţi, să nu tragi. Sunt de partea noastră.

— Mă bucur, replică sec Lando. Cel puţin, aşa cred. Altceva?

Han se mai uită o dată la grupul de extratereştri care-l fixau cu privirile.

— Ţine-ne pumnii. Suntem pe punctul de a câştiga nişte aliaţi. Dacă nu, ne-aşteaptă numai necazuri pe drum.

— E clar. Mara şi C-3PO au pornit. Baftă!

— Să fie, mormăi Han apoi închise comunicatorul şi-l puse la centură. Sosesc, îl anunţă pe Luke.

— Nu este nevoie să păzească tabăra, spuse Ekhrikhor. Noghrii o vor apăra.

— E-n regulă, făcu Han, şi-aşa suntem destui aici. Aşadar, am avut dreptate. Am fost urmăriţi.

— Da, încuviinţă Ekhrikhor plecând fruntea. Pentru acest subterfugiu, cer iertare, consort al lui Lady Vader. Eu şi alţii nu l-am considerat onorabil, dar Cakhmaim, clan Eikh'mir, a dorit ca prezenţa noastră să fie ascunsă de tine.

— De ce?

Ekhrikhor se plecă din nou.

— Cakhmaim, clan Eikh'mir, a simţit ostilitate din partea ta în casa lui Lady Vader. El a crezut că nu vei fi de acord să accepţi o gardă de noghri, care să te însoţească.

Han se uită spre Luke şi zări încercarea tânărului de a-şi camufla surâsul.

— Ei bine, zise el, data viitoare când te-ntâlneşti cu Cakhmaim, să-i spui că de ani buni nu mai refuz ajutoarele gratuite. Dar atâta vreme cât discutăm despre ostilitate, poţi renunţa la chestia aia cu consortul lui Lady Vader. Spune-mi Han, sau Solo. Sau căpitane. Practic, poţi să-mi spui oricum vrei.

— Poate Han, clan Solo, murmură Luke.

Ekhrikhor se lumină la chip.

— Asta este bine, aprobă el. Îţi cerem iertare, Han, clan Solo.

Han privi iarăşi spre Luke.

— Cred că te-au adoptat, făcu tânărul disimulându-şi alt zâmbet.

— Mda, făcu Han. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

— Puţină afinitate nu strică niciodată, sublinie Luke. Nu uita de Endor.

— Mi-ar fi greu să uit, mârâi bărbatul simţind un tremur al buzei.

Sigur că da, îmblăniţii avuseseră rolul lor în bătălia finală împotriva celei de-a doua Stele a Morţii. Totuşi asta nu schimba faptul că ceremonia sa de acceptare ca membru al tribului Ewok fusese una dintre cele mai ridicole situaţii prin care trecuse vreodată.

Cu toate acestea, ewokii copleşiseră trupele imperiale pur şi simplu prin numărul lor. Pe de altă parte, noghrii...

— Câţi sunteţi? îl întrebă pe Ekhrikhor.

— Opt. Câte doi în faţa, în spatele şi de o parte şi cealaltă a voastră.

Han încuviinţă din cap, simţind fără să vrea respect faţă de fiinţele acelea. Opt noghri, ucigând sau alungând silenţios animalele de pradă şi băştinaşii. Zi şi noapte,

deopotrivă. Şi în acelaşi timp, găsindu-şi timp să le cureţe drumul de necazuri ca păsări-gheară şi şerpi.

Privi din nou la Ekhrikhor. Nu, de data aceasta, procesul de adopţie nu i se părea la fel de ridicol.

De undeva din spate se auzi un târşâit familiar. Han se întoarse şi, peste o secundă, silueta aurie la fel de familiară a lui C-3PO apăru în poiană. Lângă el şi la o jumătate de pas în spate se afla Mara, cu blasterul în mână.

— Stăpâne Luke? întrebă C-3PO cu tonul său obişnuit de uşurare şi nelinişte suprapus afectării.

— Aici sunt, îl anunţă Luke. Ne poţi ajuta cu nişte traduceri?

— Mă voi strădui, aprobă droidul. Aşa cum ştiţi, sunt fluent în peste şase milioane de forme de...

— Văd că i-aţi găsit pe băştinaşi, îl întrerupse Mara cercetând rapid grupul de lângă buştean. Ochii i se opriră apoi asupra lui Ekhrikhor. Plus o mică surpriză, adăugă îndreptând imediat blasterul spre noghri.

— Este în regulă, e un prieten, o asigură Luke întinzându-se către blaster.

— Nu prea cred, făcu ea îndepărtând arma de mâna tânărului. Ei sunt noghri. Lucrează pentru Thrawn.

— Nu-l mai slujim, spuse Ekhrikhor.

— Aşa-i, încuviinţă Luke.

— Poate că da, mormăi ea.

Nu părea deloc încântată, totuşi nu-l mai aţintea pe Ekhrikhor cu blasterul.

De cealaltă parte a luminişului, myneyrshul cel mai apropiat de buştean scoase dintr-o traistă de pe umăr o pasăre-gheară împăiată, decolorată în alb. Bolborosind inaudibil, o aşeză în faţa sa, lângă sursa de lumină.

— Ce-i asta? mârâi Han. Cina?

— Se numeşte satna-chakka, răspunse Ekhrikhor. Este un zălog de pace pe durata acestei întâlniri. Ei sunt gata să înceapă. Tu – droidul C-3PO – vino cu mine.

— Desigur, rosti C-3PO fără să pară încântat de ceea ce-l aştepta. Stăpâne Luke...

— Te însoţesc, îl linişti Luke. Han, Chewie, rămâneţi pe loc.

— Nu te aştepta să mă supăr, comentă Han.

Urmaţi de C-3PO lipsit de chef, Luke şi noghriul porniră spre buştean. Şeful myneyrshilor ridică deasupra capului cele două braţe superioare, cu palmele în interior.

— Bidaesi charaa, rosti el cu un glas surprinzător de melodios. Lyaaunu baaraemaa dukhnu phaeri.

— Anunţă sosirea străinilor, traduse C-3PO. Probabil că se referă la noi. Se teme totuşi că aceştia vor aduce necazuri şi probleme poporului său.

De lângă Han, Chewbacca mârâi un comentariu sarcastic.

— Nu, nu-şi pierd timpul cu discuţii despre timpul probabil, încuviinţă Han. Nici nu se dau în vânt după diplomaţie.

— Aducem speranţă pentru poporul vostru, replică şeful noghrilor. Dacă ne lăsaţi să trecem, vă vom elibera de dominaţia Imperiului.

Droidul traduse, însă melodioasele cuvinte myneyrshi răsunau tot afectate din gura sa, în opinia lui Han. Unul dintre psadanii informi făcu din mână un gest ca de retezare şi rosti ceva ce aducea cu un strigăt slab şi îndepărtat, abundând în consoane.

— Spune că poporul psadan are memorie lungă, traduse C-3PO. Se pare că au mai existat promisiuni în trecut, fără să se fi schimbat ceva.

— Bun venit în lumea reală, mormăi Han.

Luke îi aruncă o privire peste umăr, apoi ceru droidului:

— Roagă-l să ne explice.

C-3PO se supuse, strigând de asemenea spre psadan şi adăugând după aceea o traducere în myneyrshă, ca să-şi demonstreze capacităţile. Răspunsul psadanului dură câteva minute şi pe Han începuseră să-l doară urechile până când termină.

— Ei bine, începu C-3PO lăsând capul pe spate şi adoptând postura profesorală pe care o detesta Han, există multe detalii... dar voi trece deocamdată peste ele – adăugă repede, la o privire aruncată de un noghri. Oamenii colonişti au fost primii invadatori. Ei i-au alungat pe băştinaşi de pe terenurile lor şi au fost opriţi numai atunci când au început să nu le mai funcţioneze arcurile de foc şi păsările de metal... desigur, aceştia sunt termenii folosIţi de el. Mult mai târziu a venit Imperiul, care, după cum ştim, a construit în muntele interzis. A înrobit mulţi băştinaşi pentru această construcţie şi pe alţii i-a alungat de pe pământurile lor. După plecarea constructorilor, a venit cineva care se autointitula Păzitorul, care a căutat de asemenea să-i stăpânească pe băştinaşi. În cele din urmă, a venit un autodeclarat maestru Jedi şi, într-o bătălie care a potopit cerul de lumină, l-a învins pe Păzitor. O vreme, băştinaşii au crezut că vor fi eliberaţi, dar maestrul Jedi i-a adus pe oameni şi pe băştinaşi la el şi i-a silit să trăiască laolaltă sub umbra muntelui interzis. În cele din urmă, Imperiul s-a întors.

C-3PO lăsă din nou capul pe spate.

— După cum se vede, stăpâne Luke, suntem ultimii dintr-un şir lung de invadatori.

— Atât doar că noi nu suntem invadatori, replică tânărul. Suntem aici pentru a-i elibera de conducerea Imperiului.

— Înţeleg asta, stăpâne...
— Ştiu, îl întrerupse Luke. Spune-le lor.
— Ah, da. Desigur.
Începu să traducă.
— Dacă m-ai întreba, n-aş zice c-au păţit mare lucru, şopti Han spre Chewbacca. Imperiul a luat planete întregi de la alte rase.
— Primitivii au întotdeauna reacţia aceasta faţă de vizitatori, zise Mara. De asemenea, obişnuiesc să aibă memorie de lungă durată.
— Mda, poate. Crezi că maestrul Jedi despre care vorbea era amicul tău C'baoth?
— Cine altul? se strâmbă femeia. Probabil că aici l-a descoperit Thrawn.
— Crezi că şi acum e aici? întrebă Han simţind un nod în stomac.
— Nu percep nimic, dar asta nu-nseamnă că nu poate să revină.
Şeful myneyrshilor reîncepuse să vorbească şi Han îşi lăsă privirea să rătăcească prin poieniţă. Oare existau şi alţi myneyrshi şi psadani care urmăreau desfăşurarea întâlnirii? Luke nu pomenise nimic despre eventuale întăriri de rezervă, dar ar fi trebuit să fie nebuni ca să nu le fi adus.
Sau poate că semenii lui Ekhrikhor se ocupaseră deja de aspectul respectiv. Dacă nu se ajungea la nici un rezultat, prezenţa noghrilor s-ar fi putut dovedi salutară.
Myneyrshul încheie discursul.
— Îmi pare rău, stăpâne Luke, se scuză C-3PO. Spune că n-au nici un motiv să presupună că vom diferi de toţi cei despre care a vorbit deja.
— Le înţeleg temerile, încuviinţă tânărul. Întreabă-i în ce fel ne-am putea dovedi bunele intenţii.
C-3PO începu să traducă şi, în clipa aceea, un cot dur al lui Chewbacca izbi umărul lui Han.

— Ce-i? întrebă acesta.

Chewbacca indică spre stânga, cu proiectorul de săgeţi deja ridicat şi urmărind. Bărbatul privi atent...

— Ah-ha!

— Ce-i? făcu Mara.

Han deschise gura, apoi, brusc, nu mai avu timp să-i spună. Prădătorul suplu observat de Chewbacca târându-se pe ramurile copacului se oprise şi se încorda către grupul care discuta.

— Atenţie! răcni el, ridicând blasterul.

Chewbacca fu mai rapid. Cu răgetul wookiee de vânătoare, trase şi săgeata energetică despică animalul aproape în două. Acesta căzu de la înălţime pe frunzele moarte şi rămase nemişcat.

Lângă buştean, grupul de myneyrshi mârâi la unison.

— Atenţie, Chewie, avertiză Han întorcând arma spre extratereştri.

— S-ar putea să fi fost o greşeală, rosti Mara încordată. La discuţiile cu zălog de pace, nu se obişnuieşte să se tragă cu arme de foc.

— Nu se obişnuieşte nici ca participanţii să fie lăsaţi pentru a fi devoraţi, replică Han.

Lângă myneyrshi, cei cinci psadani începuseră să tremure şi Han speră că tovarăşii lui Ekhrikhor acopereau zona.

— C-3PO, zi-le chestia asta!

— Sigur că da, căpitane Solo, încuviinţă droidul pe un ton la fel de neliniştit pe cât se simţea Han. Mulansaar...

Şeful myneyrshilor îl întrerupse cu un gest violent al ambelor braţe stângi.

— Tu! ciripi el într-o bazică destul de inteligibilă şi îndreptă toate patru braţele spre Han. El are arc de foc?

Han se încruntă. Bineînţeles că Chewbacca avea o armă, la fel ca ei toţi. Privi la wookiee... şi brusc înţelese.

— Da, are, răspunse coborând blasterul. Este prietenul nostru. Noi nu avem sclavi, aşa cum avea Imperiul.

C-3PO începuse să traducă, dar myneyrshul discuta deja agitat cu ceilalţi din grupul său.

— Bine lucrat, şopti Mara. Nu mă gândisem la asta. Dar ai dreptate, ultimii wookiee pe care i-au văzut aici trebuie să fi fost sclavi imperiali.

— Să sperăm că va fi un atu, murmură Han.

Discuţia mai continuă câteva minute, în majoritate între myneyrshi şi psadani. C-3PO încercă o vreme să susţină o traducere în direct, dar aceasta degeneră rapid într-o simplă rezumare a elementelor principale. Se părea că myneyrshii începuseră să creadă că era ocazia de a scăpa de oprimare, mai întâi a Imperiului, şi apoi a maestrului Jedi însuşi. Psadanii nu-i agreeau pe imperiali mai mult decât myneyrshii, dar gândul de a-l înfrunta pe C'baoth îi neliniştea.

— Nu vă cerem să luptaţi alături de noi, le zise Luke când reuşi în sfârşit să le atragă din nou atenţia. Lupta este a noastră. Vă cerem doar permisiunea de a călători prin teritoriul vostru spre muntele interzis şi asigurarea că nu ne veţi trăda Imperiului.

C-3PO făcu cele două traduceri şi Han strânse din dinţi, pregătindu-se pentru altă argumentare. Nu avu însă parte de aşa ceva. Şeful myneyrshilor ridică din nou braţele superioare, iar cu cele inferioare luă pasărea-gheară împăiată şi i-o oferi lui Luke.

— Cred că-ţi oferă libera trecere, stăpâne Luke, rosti C-3PO. Deşi s-ar putea să mă înşel – dialectul lor a supravieţuit relativ intact, dar adesea gesturile şi mişcările...

— Mulţumeşte-i în numele nostru, încuviinţă Luke primind pasărea.

Spune-i că le acceptăm ospitalitatea şi că nu le va părea rău că ne-au ajutat.

***

— Domnule general, răsună glasul milităros din intercomul navetei, ajungem pe suprafaţă în câteva minute.

— Mulţumesc, încuviinţă Covell. Închise intercomul şi se răsuci spre celălalt pasager al navetei. Aproape am ajuns.

— Am auzit, zise C'baoth şi amuzamentul se auzi în glasul său şi în mintea lui Covell. Spune-mi, generale, ne aflăm la capătul călătoriei noastre, ori la începutul ei?

— La început, desigur. Călătoria în care ne-am îmbarcat nu are sfârşit.

— Şi ce va fi pentru Marele Amiral Thrawn?

Covell simţi o încruntătură încreţindu-i fruntea. Nu mai auzise întrebarea aceea până atunci, cel puţin nu formulată în felul acela. Dar chiar în vreme ce şovăia, răspunsul îi pătrunse liniştitor în gânduri. Aşa cum o făceau toate răspunsurile acum.

— Este începutul sfârşitului pentru Marele Amiral Thrawn, rosti el.

C'baoth râse încetişor şi amuzamentul undui plăcut prin mintea generalului. Acesta se gândi să întrebe de ce râdea, însă era mai uşor şi mult mai plăcut să se lase pe spate în scaun şi să se bucure de râsete. Oricum, ştia cu precizie ce anume era amuzant.

— Ştii, nu-i aşa? încuviinţă C'baoth din cap. Generale, generale! Ce ironie a sorţii, nu? Din capul locului – de la acea primă întâlnire în oraşul meu – Marele Amiral Thrawn avusese răspunsul la îndemână. Cu toate acestea şi acum este la fel de îndepărtat de înţelegere pe cât a fost atunci.

— Este vorba despre putere, maestre C'baoth? întrebă Covell.

Subiectul era familiar şi şi-ar fi reamintit replicile chiar şi fără să i se şoptească în minte.

— Da, generale, aprobă grav C'baoth. I-am spus din capul locului că adevărata putere nu constă în cucerirea planetelor îndepărtate. Nici în bătălii şi războaie, sau în zdrobirea unor rebeliuni anonime.

Surâse şi ochii lui scânteiară strălucitor în mintea lui Covell.

— Nu, generale, urmă el încetişor. Asta este adevărata putere. Să ţii viaţa altuia în palma ta. Să deţii puterea de a-i alege poteca, gândurile şi sentimentele. Să-i conduci viaţa şi să-i decretezi moartea.

Lent, teatral, C'baoth întinse braţul, cu palma în sus.

— Să-i controlezi sufletul.

— Ceva ce nici chiar împăratul n-a înţeles vreodată, îi reaminti Covell.

Un alt val de plăcere se rostogoli prin mintea lui. Era atât de mulţumitor să-l vadă pe Maestru încântat de jocul său!

— Nici chiar împăratul, încuviinţă C'baoth cu ochii şi gândurile pornind să rătăcească. Pentru el, ca şi pentru Marele Amiral, puterea însemna numai cât de departe în afara fiinţei sale putea ajunge. Şi l-a distrus, aşa cum i-aş fi putut spune c-o va face. Pentru că dacă l-ar fi controlat cu adevărat pe Vader... Clătină din cap. Din multe puncte de vedere, a fost un prost. Dar poate că acela i-a fost destinul. Poate că a fost voinţa Universului ca eu, şi numai eu, să înţeleg. Pentru că numai eu deţin atât puterea, cât şi voinţa de a controla această putere. Primul... dar nu şi ultimul.

Covell aprobă din cap, înghiţind un nod masiv. Nu era plăcut când C'baoth îl lăsa în felul acela, nici chiar pentru

câteva clipe. Mai ales atunci când îl însoţea şi sentimentul straniu de singurătate...

Dar, desigur, Maestrul ştia asta.

— Te doare singurătatea mea, generale? întrebă el, încălzind mintea lui Covell cu alt zâmbet. Bineînţeles că da. Ai răbdare. Va veni clipa când vom fi mulţi. Iar atunci nu vom mai fi niciodată singuri. Fii atent!

Percepu aura îndepărtată, aşa cum le simţea acum pe toate celelalte: filtrată, focalizată şi structurată prin mintea perfectă a Maestrului.

— Vezi, am avut dreptate, urmă C'baoth extinzându-se pentru a examina aura. Sunt aici. Skywalker şi Jade. Zâmbi spre Covell. Ei vor fi primii, generale... primii dintre mulţi. Pentru că ei vor veni la mine şi, după ce le voi arăta adevărata putere, vor înţelege şi ni se vor alătura.

Ochi i i se pierdură din nou în gol; după câte va clipe, continuă gânditor:

— Cred că Jade va fi prima. Skywalker a rezistat o dată şi va rezista din nou, dar cheia spre sufletul lui mă aşteaptă chiar acum în muntele de dedesubt. Jade însă este cu totul altfel. Am văzut-o în meditaţiile mele... am văzut-o venind la mine şi îngenunchind la picioarele mele. Va fi a mea şi Skywalker îi va urma. Într-un fel sau altul.

Surâse încă o dată. Covell zâmbi şi el, fericit de mulţumirea Maestrului şi de gândul la alţii care vor fi acolo să-i încălzească mintea.

Iar apoi, fără nici un avertisment, totul se întunecă. Nu singurătate, nu aşa cum simţise şi în alte rânduri, ci un soi de pustietate...

Treptat, începu să simtă cum capul îi era ridicat cu brutalitate de bărbie. C'baoth era acolo, cumva, privindu-l în ochi.

— Generale! tuna glasul Maestrului.

Şi tunetul acela părea de asemenea straniu. Covell îl putea auzi, fără ca, de fapt, să se găsească acolo. Nu aşa ar fi trebuit să stea lucrurile.

— Mă poţi auzi?

— Vă pot auzi, răspunse Covell cu un glas care i se părea, şi el, ciudat.

Se uită dincolo de chipul lui C'baoth, spre configuraţia interesantă de linii de pe batardou. Apoi se simţi scuturat.

— Uită-te la mine! îi ceru C'baoth.

Covell îl ascultă. Totul continua să fie bizar, deoarece îl putea zări pe Maestru, dar el nu se găsea de fapt acolo.

— Mai sunteţi aici?

Faţa maestrului se modifică. Ceva – se numea oare zâmbet? – o străbătu.

— Da, generale, sunt aici, se auzi glasul îndepărtat. Nu-ţi mai ating mintea, dar continuu să fiu Maestrul şi stăpânul tău. Tu vei continua să mi te supui.

Supunere. Un concept straniu, gândi Covell. Diferit de a face pur şi simplu ceea ce era natural.

— Să mă supun?

— Vei face aşa cum îţi spun eu. Eu îţi voi spune ce să vorbeşti şi tu vei repeta fiecare cuvânt.

— Da, încuviinţă Covell. Dacă voi face aşa, veţi reveni?

— Voi reveni, promise Maestrul. În ciuda trădării Marelui Amiral Thrawn. Cu supunerea ta – făcând ceea ce-ţi voi spune – vom distruge împreună trădarea lui. Şi după aceea nu vom mai fi niciodată despărţIţi.

— Pustiul va dispărea?

— Da. Însă numai dacă vei face aşa cum îţi spun.

Ceilalţi veniră mai târziu. Maestrul rămase permanent alături de el şi Covell spuse toate cuvintele pe care i le spunea Maestrul. Apoi oamenii plecară şi Maestrul plecă de asemenea.

Covell privi peste locul în care-l lăsaseră, privind configuraţiile de linii şi ascultând pustietatea din jur. În cele din urmă, adormi.

***

Un strigăt ciudat de pasăre se auzi în depărtare; instantaneu, tot fundalul sonor al insectelor şi animalelor amuţi. Se părea totuşi că nu era vorba despre un pericol imediat şi, după un minut, sunetele şi activităţile nocturne reîncepură. Modificându-şi poziţia lângă tulpina copacului pe care şi-l alesese, Mara îşi destinse muşchii amorţiţi ai spatelui şi-şi dori ca totul să se termine o dată.

— Nu trebuie să stai trează, se auzi glasul încet al unui noghri înapoia umărului ei. Vom păzi noi.

— Mulţumesc, replică scurt Mara. Dacă vă este totuna, îmi voi face meseria mea.

Noghriul rămase tăcut o clipă.

— Tot nu ai încredere în noi, aşa este?

De fapt, ea nu se gândise prea mult la acest aspect.

— Skywalker are încredere în voi, îi răspunse. Asta nu ajunge?

— Nu căutăm aprobare, zise noghriul, ci doar ocazia de a ne plăti datoria.

Femeia strânse din umeri. Protejaseră tabăra, rezolvaseră problema totdeauna dificilă a primului contact, cu myneyrshii şi psadanii, iar acum reveniseră la apărarea taberei.

— Dacă este o datorie faţă de Noua Republică, aş zice că vă descurcaţi destul de bine, încuviinţă ea. V-aţi dat seama în cele din urmă că Thrawn şi Imperiul v-au manipulat?

Se auzi un clic încet dinspre dinţii aciculari care se încleştaseră.

— Ştiuseşi despre asta?

— Auzisem zvonuri, zise Mara recunoscând cât de periculos era subiectul acela, dar fără să-i pese cu adevărat. Mai degrabă, aduceau cu nişte glume. N-am ştiut niciodată în ce măsură erau adevărate.

— Probabil în totalitate, rosti calm noghriul. Da. Înţeleg felul în care vieţile şi morţile noastre pot fi amuzante pentru cei care ne-au înrobit. Îi vom convinge de contrariu.

Nu era o ură care orbea, nici o duşmănie fanatică, ci doar o hotărâre simplă, glacială. Şi atât de periculoasă pe cât putea să fie.

— Cum o veţi face? întrebă femeia.

— Când va sosi timpul, noghrii se vor ridica împotriva celor care i-au înrobit. Unii pe planetele imperiale, alţii în navele de transport. Şi cinci grupuri vor sosi aici.

Mara se încruntă.

— Ştiaţi de Wayland?

— Nu până nu v-am urmărit aici. Dar acum ştim. Am trimis locaţia celor care aşteaptă pe Coruscant. De acum, ei au trimis-o altora.

— Sunteţi foarte încrezători în voi, aşa-i? pufni ea.

— Misiunile noastre se completează reciproc, o asigură noghriul şi torsul lui grav sună parcă mai implacabil. Voi v-aţi asumat misiunea distrugerii instalaţiilor de clonare. Cu ajutorul fiului lui Vader, nu avem nici o îndoială că veţi reuşi. Noi am ales sarcina de a elimina până şi ultimele urme ale împăratului de pe Wayland.

Probabil că ultimele urme ale împăratului de oriunde. Mara examină ideea în minte, întrebându-se de ce nu părea s-o îndurereze sau revolte. Probabil că era pur şi simplu obosită.

— Mi se pare un proiect ambiţios, preferă să spună. Cine este acest fiu al lui Vader la care v-aşteptaţi să apară şi să ne ajute?

Urmă o tăcere scurtă.

— Fiu lui Vader este deja cu voi, răspunse noghriul părând derutat. Îl slujeşti, aşa cum facem şi noi.

Mara îl privi prin beznă... şi brusc inima păru să-i îngheţe în piept.

— Te referi la... Skywalker!

— Nu ştiai?

Femeia întoarse capul într-o parte, privind către silueta adormită la doar un metru de picioarele ei şi o amorţeală cumplită o invadă. Pe neaşteptate, în cele din urmă, după atâţia ani, ultima piesă a puzzle-ului îşi ocupase locul. Împăratul nu voia ca ea să-l ucidă pe Skywalker pentru sine, ci era un ultim act de răzbunare împotriva tatălui său.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

Şi, pe durata câtorva bătăi de inimă, tot ceea ce Mara crezuse despre propria ei persoană – ura, misiunea, întreaga ei viaţă – se transformă din certitudine în confuzie.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker. Îl vei ucide pe Luke Skywalker. Îl vei ucide pe Luke Skywalker. Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

— Nu, murmură ea spre vocea interioară printre dinţii încleştaţi. Nu în felul acesta. Decizia trebuie să fie a mea. Motivele trebuie să fie ale mele.

Vocea continua însă neabătută. Poate că era alimentată acum de rezistenţa şi de sfidarea ei, sau poate că Forţa mai mare pe care Skywalker i-o dezvoltase în ultimele zile o făcuse mai receptivă.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker. Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

Tu însă eşti cu totul altceva, Mara Jade.

Mara tresări şi mişcarea bruscă o făcu să-şi izbească ceafa de trunchiul arborelui dinapoia ei. Un alt glas, dar acesta nu mai provenea dinlăuntrul ei. Venea dinspre...

Te-am văzut în meditaţiile mele, continuă glasul calm. *Te-am văzut venind la mine şi îngenunchind la picioarele mele. Vei fi a mea şi Skywalker te va urma. Într-un fel sau altul.*

Femeia scutură din cap cu violenţă, încercând să alunge cuvintele şi gândurile. Al doilea glas păru să hohotească, apoi, pe neaşteptate, cuvintele şi râsul dispărură înapoia unei apăsări îndepărtate, dar constante asupra minţii ei. Strângând din dinţi, Mara se împotrivi, împingând în sens opus. În mod vag, auzi glasul hohotind iarăşi de eforturile zadarnice...

Pentru ca deodată, atât de neaşteptat încât simţi că i se taie răsuflarea, apăsarea să dispară.

— Ai păţit ceva? întrebă încet Skywalker.

Mara coborî ochii. Skywalker se ridicase într-un cot şi întorsese chipul, neclar în beznă, către ea.

— Ai auzit şi tu? îl întrebă.

— N-am auzit vreun cuvânt, dar am simţit apăsarea.

Ea ridică privirea spre coronamentul frunzelor de deasupra capetelor.

— Este C'baoth. A venit aici.

— Da, încuviinţă Skywalker şi Mara îi simţi neliniştea din glas.

Nu era de mirare – se confruntase cu maestrul Jedi, pe Jomark, şi aproape că fusese învins.

— Ce facem acum? întrebă ea şi-şi şterse transpiraţia de pe buza superioară cu o mână tremurătoare. Abandonăm misiunea?

Silueta ridică din umeri.

— Cum? Ne aflăm la numai două zile de munte. Ar dura mai mult ca să revenim la *Şoim*.

— Atât doar că imperialii ştiu acum că suntem aici.

— Poate că da, sau poate că nu, rosti încet Skywalker. Contactul s-a întrerupt brusc şi pentru tine?

Mara se încruntă şi, după o clipă, înţelese.

— Crezi că au adus ysalamiri în jurul lui?

— Sau l-au fixat de un cadru cum ai avut tu pe Jomark. Indiferent în ce fel ar sta lucrurile, ar implica faptul că maestrul Jedi este prizonier.

Mara căzu pe gânduri. În cazul acela, C'baoth poate că n-ar fi fost interesat să le spună temnicerilor săi despre invadatorii care se apropiau de munte. Fulgerată de altă idee, îl privi atent pe Skywalker.

— Ştiai că C'baoth o să vină, nu-i aşa? De aceea ai dorit să-mi exersez vechile antrenamente Jedi!

— Nu ştiam că va fi aici, răspunse Skywalker, însă am ştiut că, în cele din urmă, va trebui să-l înfruntăm din nou. A spus-o el însuşi pe Jomark.

Femeia se înfioră. Îngenunchind la picioarele mele...

— Nu vreau să-l înfrunt, Skywalker.

— Nici eu nu vreau, şopti el, dar cred că vom fi nevoiţi.

Oftă, apoi, fără zgomot, dădu pătura într-o parte şi se ridică în picioare.

— Du-te şi culcă-te, îi spuse venind lângă ea. Oricum sunt treaz acum, iar tu ai receptat principala putere a atacului.

— Bine, încuviinţă Mara prea obosită ca să mai obiecteze. Dacă ai nevoie de ajutor, trezeşte-mă.

— Aşa voi face.

Femeia trecu pe lângă Calrissian şi wookiee, ajunse la culcuşul ei şi se întinse. Ultima amintire, înainte de a adormi, fu glasul din fundul minţii.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker...

***

Capitolul 22

Raportul de la Muntele Tantiss sosi în timpul nocturn al navei şi-l aştepta pe Pellaeon, când sosi dimineaţa pe punte. Draklor ajunsese la Wayland cu şase ore în urmă, mai mult sau mai puţin conform graficului, debarcase pasagerii şi părăsise sistemul, îndreptându-se către Valrar, conform ordinelor. Până dimineaţa, conform orei locale, generalul Covell refuzase să preia comanda...

Pellaeon se încruntă. Refuzase să preia comanda? Nu părea deloc stilul lui Covell.

— Domnule căpitan, i se adresă ofiţerul de comunicaţii. Receptăm o holo-transmisie de la colonelul Selid, de pe Wayland. Este marcată foarte urgent.

— Fă-mi legătura la holo-displayul pupa al punţii, ordonă Pellaeon şi se îndreptă într-acolo. Anunţă-l pe Marele Amiral să... nu, revoc comanda, se întrerupse când îi văzu pe Thrawn şi Rukh intrând pe punte.

Thrawn îl zări şi el.

— S-a întâmplat ceva, căpitane?

— Mesaj urgent de pe Wayland, domnule amiral, arătă Pellaeon spre holo-display.

Imaginea unui ofiţer imperial apăruse deja acolo, aşteptând în poziţie regulamentară, şi, în ciuda faptului că avea numai un sfert din înălţimea reală, căpitanul îi putea vedea agitaţia.

— Probabil că-i vorba despre C'baoth, prezise Thrawn înnegurat.

Ajunseră în faţa holo-displayului şi Thrawn încuviinţă din cap spre imagine.

— Colonele Selid, sunt Marele Amiral Thrawn. Raportează!

— Mare Amiral, se încordă şi mai mult Selid, regret să vă anunţ decesul subit al generalului Covell.

Pellaeon simţi că rămâne cu gura căscată.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el.

— Încă nu ştim, domnule căpitan. Se pare că a murit în timpul somnului. Medicii nu şi-au încheiat investigaţiile, dar până acum sugerează doar că porţiuni extinse din creierul lui Covell au încetat pur şi simplu să mai funcţioneze.

— Celulele cerebrale nu încetează pur şi simplu să mai funcţioneze, colonele, interveni Thrawn. Trebuie să existe un motiv.

Selid păru că tresare.

— Da, Mare Amiral. Îmi pare rău, n-am vrut să mă exprim aşa.

— Ştiu asta, îl linişti Thrawn. Ce se întâmplă cu restul pasagerilor?

— Medicii îi investighează chiar acum şi deocamdată nu s-au observat probleme. Mai precis, îi investighează pe cei care se mai află în garnizoană. Trupele generalului Covell – compania care a sosit în Draklor împreună cu el – fuseseră deja dispersate în exteriorul muntelui, la momentul decesului.

— Întreaga companie? se încruntă Pellaeon. De ce?

— Nu ştiu, domnule căpitan. Ordinele au fost date de generalul Covell după convocare, înainte de a muri.

— Poate că ar fi mai bine să auzim povestea de la început, colonele, îl întrerupse Thrawn. Relatează-mi totul.

— Da, Mare Amiral, încuviinţă Selid regăsindu-şi stăpânirea de sine. Generalul Covell şi ceilalţi au asolizat cu naveta, aproximativ acum şase ore. Am încercat să-i predau comanda garnizoanei, dar a refuzat. După aceea a insistat să discute în privat cu trupele lui într-una dintre popotele ofiţerilor.

— Care trupe? întrebă Thrawn. Din întreaga garnizoană?

— Nu, Mare Amiral, doar cele care îl însoţiseră din Draklor. A spus că avea să le dea nişte ordine speciale.

Pellaeon privi spre Thrawn.

— Ar fi trebuit să aibă timp destul pentru ordine speciale la bordul navei.

— Corect, încuviinţă Marele Amiral.

— Poate că a fost ideea lui C'baoth, domnule căpitan, sugeră Selid. El l-a însoţit pe general din clipa în care au coborât din navetă. Murmura ceva tot timpul.

— Într-adevăr? făcu Thrawn gânditor. Glasul îi era calm, totuşi înapoia lui exista ceva care-l înfioră pe Pellaeon. Unde este acum maestrul C'baoth?

— În vechiul apartament regal al împăratului. Generalul Covell a insistat să fie cazat acolo.

— Acolo este în afara influenţei ysalamirilor? murmură Pellaeon.

— Mă îndoiesc, clătină Thrawn din cap. Conform calculelor mele, bula lipsită de Forţă ar trebui să acopere tot muntele şi o parte din suprafaţa din jur. Ce s-a întâmplat după aceea, colonele?

— Generalul a stat de vorbă cincisprezece minute cu trupele. Când a ieşit, mi-a spus că le transmisese ordine secrete provenite direct de la dumneavoastră, Mare Amiral, şi că nu trebuia să intervin.

— Apoi au părăsit muntele?

— După ce au luat explozivi şi echipament de campanie din arsenal. Mai exact, au mai rămas două ore în garnizoană înainte de a pleca. Generalul a spus că s-au familiarizat cu locurile. După ce au plecat, C'baoth l-a însoţit pe general la apartamentul său, apoi doi soldaţi din trupele mele de şoc l-au escortat pe el însuşi la apartamentul regal. Am ordonat programul nocturn

standard pentru garnizoană – şi asta a fost tot. Azi dimineaţă, ordonanţa l-a găsit pe general mort.

— Aşadar, C'baoth n-a fost cu Covell în momentul morţii? întrebă Thrawn.

— Nu, Mare Amiral. Pe de altă parte, medicii cred că generalul n-a mai trăit mult timp după plecarea lui.

— Iar până atunci nu-l părăsise pe general.

— Aşa este, Mare Amiral.

Pellaeon trase cu ochiul spre Thrawn. Marele Amiral privea în gol, iar ochii roşu-sclipitori mijiseră la dimensiunile unor fante.

— Spune-mi, colonele, care a fost impresia ta despre generalul Covell?

— Păi... Selid şovăi. Mare Amiral, trebuie să recunosc că am fost puţin dezamăgit.

— De ce?

— Nu era aşa cum mă aşteptasem, răspunse Selid pe un ton vădit stingherit. Pellaeon nu-l putea învinui: criticarea unui ofiţer de grad superior în faţa altuia constituia o încălcare serioasă a etichetei militare. Mai ales între arme diferite. Părea... distant ar trebui să spun. A lăsat să se înţeleagă că măsurile mele de securitate sunt inadecvate şi că va opera unele modificări importante, dar n-a vrut să-mi spună despre ce era vorba. De fapt, a vorbit prea puţin cu mine cât timp a fost aici. Şi nu numai cu mine – a fost laconic şi cu ceilalţi ofiţeri care au încercat să discute cu el. Desigur, era privilegiul său, şi poate că era obosit. Totuşi n-a părut să corespundă cu ceea ce auzisem despre reputaţia lui.

— În nici un caz, încuviinţă Thrawn. Colonele, holo-displayul din vechea sala a tronului împăratului mai este operaţional?

— Da, Mare Amiral, dar C'baoth poate să nu fie acolo.

— Va fi, replică Thrawn rece. Fă-mi legătura cu el.

— Da, Mare Amiral.

Imaginea lui Selid dispăru, substituită de simbolul pauzei de procesare.

— Credeţi că C'baoth i-a făcut ceva lui Covell? întrebă încet Pellaeon.

— Nu văd altă explicaţie plauzibilă. Bănuiesc că iubitul nostru maestru Jedi încerca să preia controlul minţii lui Covell, poate chiar înlocuindu-i sectoare întregi cu mintea sa. Când au ajuns la bula ysalamirilor şi a pierdut contactul acela direct, din Covell n-a mai rămas îndeajuns ca să-l ţină mult timp în viaţă.

Pellaeon întoarse ochii de la Marele Amiral şi se simţi cuprins de o furie întunecată. Îl avertizase pe Thrawn despre ce ar fi putut face C'baoth. Îl prevenise în repetate rânduri.

— Ce intenţionaţi să faceţi acum?

Simbolul pauzei dispăru înainte ca Thrawn să poată răspunde, dar nu fu înlocuit de obişnuita siluetă la scara 1/4. În locul ei, imaginea uriaşă a chipului lui C'baoth îi fulgeră cu privirea, făcându-l pe Pellaeon să tresară involuntar.

Thrawn nici măcar nu clipi.

— Bună dimineaţa, maestre C'baoth, vorbi el cu glas politicos. Văd că ai descoperit reglajul pentru holograma personală a împăratului.

— Salut, Mare Amiral, răspunse C'baoth rece şi arogant. În felul acesta îmi răsplăteşti munca pusă în slujba ambiţiilor tale? Printr-un act de trădare?

— Dacă poate fi vorba de trădare, este de partea ta, maestre C'baoth. Ce i-ai făcut generalului Covell?

C'baoth ignoră întrebarea.

— Forţa nu-i aşa de uşor de trădat pe cât crezi, replică el. Şi nu uita niciodată, Mare Amiral: Nimicirea mea va însemna nimicirea ta! Am văzut-o.

Se opri, întorcând ochi furioşi de la unul la celălalt. Vreme de câteva secunde, Thrawn rămase tăcut.

— Ai terminat? întrebă în cele din urmă.

C'baoth se încruntă şi succesiunea nesiguranţei şi nervozităţii se distinse cu uşurinţă pe faţa amplificată. În ciuda măreţiei impunătoare pe care o transmitea, era limpede că holograma personală a împăratului avea şi neajunsuri.

— Deocamdată, mârâi el. Ai vreo scuză jalnică pe care să mi-o oferi?

— Nu am nimic să-ţi ofer, maestre C'baoth, zise Thrawn. Tu ai insistat să mergi pe Wayland. Spune-mi acum ce i-ai făcut generalului Covell.

— Mai întâi, redă-mi Forţa.

— Ysalamirii vor rămâne acolo unde sunt. Spune-mi ce i-ai făcut generalului Covell.

Pentru o clipă, cei doi se înfruntară din priviri. Căutătura lui C'baoth cedă prima şi, vreme de un moment, se păru că bătrânul avea să se prăbuşească. Apoi însă bărbia lui zvâcni din nou şi redeveni arogantul maestru Jedi.

— Generalul Covell a fost al meu şi puteam face cu el orice doream. Aşa cum este totul din Imperiul meu.

— Mulţumesc, zise Thrawn. Este tot ce doream să ştiu. Colonele Selid!

Chipul imens dispăru, înlocuit de imaginea miniaturală a lui Selid.

— Da, Mare Amiral.

— Iată instrucţiunile mele. În primul rând, maestrul C'baoth va fi din clipa aceasta pus sub stare de arest. Poate să umble liber în apartamentul regal şi în sala tronului, dar nu va ieşi de acolo. Bineînţeles, vor fi deconectate toate circuitele de comandă de la nivelurile respective. În al doilea rând, vei afla unde anume, cu exactitate, au fost văzute trupele generalului Covell în interiorul muntelui, înainte de a pleca.

— Nu-i putem întreba chiar pe soldaţii respectivi, Mare Amiral? sugeră Selid. Sunt probabil dotaţi cu comunicatoare.

— Nu sunt convins că ne putem încrede în răspunsurile lor. În felul acesta, ajung la al treilea ordin: Nici unul dintre soldaţii care au părăsit muntele în urma ordinelor primite de la generalul Covell nu va mai fi lăsat să intre în garnizoană.

Selid rămase în mod evident cu gura căscată.

— Mare Amiral?

— Ai auzit corect. Un alt transportor va sosi peste câteva zile şi atunci vor fi evacuaţi de pe planetă. Dar în nici un caz nu li se va mai permite să intre în munte.

— Am înţeles, încuviinţă nesigur Selid. Dar... Mare Amiral, ce le voi spune?

— Le poţi spune adevărul. Ordinele lor n-au provenit de la generalul Covell şi nici de la mine, ci de la un trădător al Imperiului. Până ce Contrainformaţiile pot asambla detaliile, toată compania va fi pusă sub suspiciunea de complicitate involuntară la trădare.

Cuvântul păru să atârne greu în faţa lor.

— Am înţeles, vorbi Selid în cele din urmă.

— Perfect, aprobă Thrawn. Desigur, eşti reinstalat în funcţia de comandant al garnizoanei. Ai întrebări?

— Nu, Mare Amiral.

— Succes, colonele!

Silueta dispăru din holo-display.

— Domnule amiral, credeţi că este sigur să-l lăsăm pe C'baoth acolo? întrebă Pellaeon.

— În tot Imperiul nu există un loc mai sigur. Cel puţin, deocamdată...

— Nu înţeleg.

— Utilitatea lui pentru Imperiu se apropie rapid de sfârşit, căpitane, vorbi Thrawn întorcându-se şi pornind spre secţiunea principală a punţii. Cu toate acestea, el

mai are un ultim rol de jucat în consolidarea pe termen lung a puterii noastre.

Se opri la marginea pupa a pasarelei de comandă.

— C'baoth este nebun, căpitane – amândoi suntem de acord în această privinţă. Totuşi nebunia i-a afectat doar mintea. Nu şi trupul.

Pellaeon se holbă la el.

— Sugeraţi să-l clonăm?

— De ce nu? Desigur, nu la Muntele Tantiss, ţinând seama de condiţiile de acolo. De asemenea, în nici un caz cu viteza pe care o permite instalaţia aceea – este perfectă pentru tehnicieni şi piloţi TIE, dar nu pentru un proiect atât de delicat. Nu, mă gândesc să aducem o asemenea clonă la copilărie şi apoi să-i îngăduim o dezvoltare normală până la maturitate, vreme de, să zicem, zece-cincisprezece ani. Bineînţeles, în condiţii corespunzătoare de educaţie şi instruire.

Pellaeon se strădui să-şi adapteze gândirea la vestea primită. Un C'baoth tânăr – sau poate zece, ori douăzeci – care să opereze prin galaxie. Era într-adevăr o idee pentru care avea nevoie de timp ca să o accepte.

— Şi unde aţi plasa această instalaţie secundară de clonare?

— Într-un loc perfect sigur, răspunse Thrawn. Poate chiar pe una dintre planetele din Regiunile Necunoscute, unde l-am slujit cândva pe împărat. Dupăce-i vom zdrobi pe rebeli la Bilbringi, vei instrui Contrainformaţiile să înceapă căutarea unei locaţii corespunzătoare.

Pellaeon simţi buza zvâcnindu-i. Aşa era: periculosul atac fantomatic de la Bilbringi. Concentrat asupra problemei reprezentate de C'baoth, aproape că uitase principala sarcină a zilei. Ca şi rezervele sale în privinţa respectivă.

— Am înţeles. Domnule amiral, sunt nevoit să vă reamintesc că toate dovezile continuă să indice Tangrene ca fiind locul probabil al atacului.

— Cunosc dovezile, căpitane, încuviinţă Thrawn, însă ei vor fi la Bilbringi.

Privi fără grabă în jurul punţii, ochii lui roşu-scânteietori nescăpând nimic. Membrii echipajului ştiau prea bine asta. La toate staţiile, începând de la fosele echipajului şi terminând cu consolele laterale, se înregistrau zgomotele şi mişcările discrete ale oamenilor conştienţi de faptul că erau priviţi de comandantul lor şi de aceea se străduiau să dea tot ce aveau mai bun.

— Şi tot acolo vom fi şi noi, adăugă Marele Amiral. Căpitane, stabileşte cursul spre Bilbringi. Ne vom pregăti să ne aşteptăm musafirii.

***

Wedge termină paharul şi-l puse pe lemnul pătat şi scrijelit al măsuţei, privind în acelaşi timp prin zgomotosul local Mumbri Storve. Locul era la fel de ticsit ca în urmă cu o oră, când venise însoţit de Janson şi Hobbie, însă tipul de consumatori se modificase destul de mult. Majoritatea tinerilor plecase, atât cupluri, cât şi grupuri, fiind înlocuită de indivizi mai vârstnici şi evident mai sordizi. Începuseră să apară cei de la marginea societăţii, ceea ce însemna că era momentul să dispară şi ei.

Camarazii lui din escadrila Vagabond o ştiau de asemenea.

— Îi dăm drumul? întrebă Hobbie, de abia reuşind să se facă auzit prin vacarm.

— Da, încuviinţă Wedge.

Se sculă în picioare şi scotoci prin portofel în căutarea unei monede care să achite ultimul rând. Portofelul său civil – şi detesta realmente obiectele acestea

stânjenitoare. În nici un caz însă n-ar fi putut să bântuie prin oraş purtând uniforma Noii Republici, completă cu emblema distinctivă a escadrilei Vagabond.

Găsi o monedă corespunzătoare şi o aruncă pe centrul mesei, în timp ce prietenii lui se ridicară.

— Încotro? întrebă Janson, rotindu-şi umerii uşor pentru a-şi destinde muşchii spatelui.

— Aş zice înapoi la bază, propuse Wedge.

— În regulă. Mai este puţin până dimineaţă.

Wedge încuviinţă din cap, se întoarse şi porni spre ieşire. Desigur, dimineaţa putea să fie oricât de departe; cu mult înaintea zorilor, ei aveau să părăsească planeta către punctul de rendez-vous ce le fusese atribuit, în vecinătatea sistemului Bilbringi.

Se strecurau printre mesele aglomerate, când un bărbat înalt şi slab îşi împinse scaunul spre înapoi aproape în genunchii lui Wedge şi se ridică, clătinându-se nesigur.

— Ia vezi..., mormăi el şi se întoarse pe jumătate, trecându-şi braţul peste umerii lui Wedge şi lăsându-şi aproape toată greutatea pe el.

— Uşurel, amice, făcu Wedge străduindu-se să-şi menţină echilibrul.

Cu coada ochiului, îl zări pe Janson trecând de cealaltă parte a beţivului şi sprijinindu-l cu un braţ...

— Uşurel e bine, murmură individul fără urmă de împleticeală a limbii şi strânse braţul peste umerii lui Wedge. Noi toţi patru – uşurel, acum, o să-l ajutăm pe bietul beţivan să iasă de-aici.

Wedge se încordă. Urmărit, atacat şi prins... În mai puţin de o secundă, seara relaxantă petrecută în oraş se preschimbase într-o problemă ce putea aduce bucluc. Cu el şi Janson blocaţi în felul acela, doar Hobbie mai putea să recurgă la armă. Iar atacatorul lor se bizuia desigur şi pe ceva întăriri.

Bărbatul înalt simţise probabil încordarea lui Wedge.

— Hei... ia-o-ncet, îl admonestă în şoaptă. Nu mă mai ţii minte, aşa-i?

Wedge se încruntă spre chipul care practic îl atingea. Nu i se părea familiar, dar, pe de altă parte, de la distanţa aceea, probabil că nu şi-ar fi putut recunoaşte propria mamă.

— Ar trebui? murmură el.

Celălalt se mai bălăbăni niţel.

— Mă gândisem eu, pufni cu un ton jignit. Dacă ajuţi pe cineva să atace un distrugător spaţial, n-ar mai trebui să te uite. Mai ales, când o faci în mijlocul neantului.

Wedge miji şi mai mult ochii spre necunoscut, abia dându-şi seama că porniseră către ieşire. În mijlocul neantului...?

Brusc, îşi reaminti. Flota Katana şi oamenii lui Talon Karrde, apărând din senin, pentru a-i ajuta împotriva imperialilor. Iar după aceea, prezentările fugare de la bordul crucişătorului...

— Aves?

— N-a fost prea greu, nu? chicoti celălalt aprobator. Ţi-am zis eu c-o să reuşeşti, dacă-ncerci. Hai acum – încetişor, fără să atragem asupra noastră mai multă atenţie decât ar fi cazul.

Se părea că altă opţiune oricum nu exista, totuşi, chiar în timp ce mergea către uşă, Wedge continuă să privească peste tot, căutând ceva care l-ar fi putut ajuta să iasă din situaţia aceea. Se presupunea că Talon Karrde şi oamenii lui acceptaseră să furnizeze informaţii Noii Republici, dar asta era departe de a le conferi statutul de aliaţi. Iar dacă Imperiul îi ameninţase... sau pur şi simplu îi cumpărase...

Nu zări însă nici o ocazie de evadare, înainte să ajungă la uşă.

— Pe aici, roti Aves abandonând rolul de beţiv şi grăbindu-se pe strada slab luminată şi aproape pustie.

Janson aruncă o privire spre Wedge şi ridică sprâncenele întrebător. Wedge strânse uşor din umeri şi porni după Aves. Putea să fie o capcană, totuşi în punctul acela temerile sale vagi erau înlocuite rapid de simpla curiozitate. Se întâmpla ceva şi dorea să afle despre ce era vorba.

Nu trebui să aştepte prea mult. La două clădiri după Mumbri Storve, Aves coti şi dispăru în nişa întunecată a unei intrări. Wedge îl urmă, aşteptându-se mai degrabă să fie întâmpinat de o jumătate de duzină de blastere. Aves era însă singur.

— Care-i treaba? întrebă pilotul, după ce Janson şi Hobbie i se alăturară.

Aves făcu semn spre stradă.

— Fii atent, îi zise. Dacă nu greşesc... uite-l!

Wedge privi în stradă. Un aqualishean cu chip de morsă trecu repede, azvârlind o privire în direcţia intrării. Pasul îi încetini, aproape insesizabil, dar apoi îşi continuă ritmul iniţial. Depăşi firida intrării...

Se auzi o bufnitură înfundată şi, brusc, aqualisheanul reveni în dreptul lor, silueta sa inertă şi evident inconştientă fiind sprijinită de doi bărbaţi cu chipuri încruntate.

— Necazuri? se interesă Aves.

— Nţ-ţ, făcu unul dintre bărbaţi dându-i drumul fără menajamente aqualisheanului pe sol, în partea din spate a firidei. Sunt mai degrabă afurisIţi decât deştepţi.

— Ăsta a fost destul de deştept, comentă Aves. Uită-te bine la el, Antilles. Poate că data viitoare o să recunoşti un spion imperial, când o să pui laba pe el.

— Un spion imperial? repetă Wedge privind extraterestrul.

— De fapt, preciză Aves, un liber profesionist. La fel de periculos.

Wedge ridică ochii spre el, străduindu-se să menţină o expresie neutră.

— În cazul ăsta, cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc.

Bărbatul care scotocea hainele aqualisheanului pufni zgomotos.

— Aşa mi se pare, încuviinţă Aves. Dacă n-am fi fost noi, aţi fi reprezentat un subiect gras în următorul raport al Contrainformaţiilor imperiale.

— Aşa-i, aprobă Wedge.

Schimbă priviri scurte cu Janson şi Hobbie. De fapt, chiar aceea era ideea de bază. Să-şi joace rolul în a-l convinge pe Marele Amiral Thrawn că următoarea ţintă a Noii Republici continua să fie Tangrene.

— Ce faceţi cu el? îl întrebă pe contrabandist.

— Ne ocupăm noi. Nu te teme, prea repede n-o să mai transmită nici un raport.

Wedge dădu din cap. Munca de o seară făcută complet ţăndări. Pe de altă parte, se bucura să ştie că oamenii lui Karrde continuau să fie de partea lor.

— Mulţumesc încă o dată, spuse cu convingere. Îţi rămân dator.

Aves ridică ochii la el.

— Vrei să-ţi plăteşti datoria chiar acum?

— În ce fel? întrebă precaut Wedge.

— Avem o trebuşoară pe rol, flutură Aves braţul spre cerul înstelat. Ştiu că şi voi aveţi una. Ne-ar fi de mare folos, dacă am putea s-o sincronizăm pe a noastră cu momentul când îl ţineţi pe Thrawn ocupat.

— Ce vrei, se încruntă Wedge, să-ţi spun când se declanşează operaţiunea noastră?

— De ce nu? Ţi-am spus, ştim deja că sunteţi în mobilizare. Repetarea victoriei lui Bel Iblis şi aşa mai departe...

Wedge îşi privi din nou piloţii, întrebându-se dacă ei apreciau la fel de mult ironia situaţiei. O seară întreagă de aluzii aruncate cu subtilitate dispăruse pe tuburile protonice, iar acum li se cerea confirmarea directă a întregii operaţiuni. Echipa de răspândit zvonuri false a colonelului Derlin n-ar fi putut aranja lucrurile mai bine, nici dacă ar fi vrut.

— Îmi pare rău, răspunse fără grabă şi străduindu-se să strecoare un ton de regret real în glas, dar ştii bine că nu-ţi pot spune asta.

— De ce nu? insistă Aves. Ţi-am zis, cunoaştem deja majoritatea amănuntelor. Dacă vrei, ţi-o pot dovedi.

— Nu aici, spuse repede Wedge. ţelul era de a strecura aluzii, nu să fie într-atât de evident încât să dea naştere la suspiciuni. Te poate auzi cineva.

Janson îl atinse pe braţ.

— Domnule, murmură el, ar trebui să ne-ntoarcem. Mai sunt destule de făcut înainte de plecare.

— Ştiu, ştiu, încuviinţă Wedge felicitându-l în gând pe Janson. Uite ce-i, Aves, îţi zic ce-o să fac. Mai rămâi pe-aici o vreme?

— S-ar putea. De ce?

— O să vorbesc cu comandantul meu direct şi o să văd dacă nu pot obţine o dispensă specială pentru tine.

Expresia celuilalt indica destul de clar ce credea despre ideea respectivă.

— Merită o încercare, se mulţumi el să spună cu diplomaţie. Cât de repede îmi poţi da răspunsul?

— Nu ştiu. Şi el este la fel de ocupat ca noi toţi... O să-ncerc să dau de tine într-un fel sau altul, dar dacă nu te caut în următoarele douăzeci şi opt de ore, nu sunt speranţe.

Aves păru că surâde vag, sau poate că fusese doar un joc de umbre pe chipul său.

— Bine, mormăi el, oricum e mai bine decât nimic. Poţi să-mi laşi mesaje la barmanul din localul Dona Laza.

— S-a făcut, aprobă Wedge. Acum trebuie să plecăm. Mulţumesc încă o dată.

Însoţit de ceilalţi piloţi, părăsi firida şi traversă strada. Se îndepărtaseră cu două cvartale, când Hobbie rosti:

— Douăzeci şi opt de ore, da? Inteligent gândit!

— Aşa mi-am spus şi eu, făcu Wedge cu modestie. Dacă am pleca atunci de aici, am ajunge la Tangrene în timp pentru marea bătălie.

— Să sperăm că intenţionează să vândă informaţia asta Imperiului, murmură Janson. Ar fi păcat să fi irosit complet toată seara.

— O s-o vândă, nu-ţi fie teamă, mârâi Hobbie. Doar este contrabandist. La ce altceva să-i fi trebuit?

Wedge reveni cu gândurile la bătălia pentru Katana. Poate că într-adevăr aşa erau Karrde şi oamenii lui: drojdia societăţii, gata oricând să se lase cumpăraţi de cel care oferea mai mult. Cumva însă el nu credea asta.

— O să aflăm în curând, răspunse. Acum, haideţi mai repede. Aşa cum zicea Janson, mai avem destule de făcut.

***

Capitolul 23

Ultima pagină se derulă pe display şi se opri.

Sfârşit sinteză căutare. Următoarea solicitare?

— Anulează, rosti Leia.

Se lăsă pe spate în scaun şi privi pe fereastră. Altă fundătură. La fel precum cea dinainte şi cea dinaintea aceleia. Începea să pară că bibliotecarii Documentării

avuseseră dreptate: dacă în Biblioteca Vechiului Senat mai existau informaţii despre vechile tehnici de clonare, acestea erau îngropate atât de adânc încât nimeni n-avea să le găsească vreodată.

Percepu din partea opusă a camerei un licăr de revenire a conştiinţei. Se sculă, se apropie de leagăn şi-şi privi copiii. Într-adevăr, Jacen se trezise, gângurea pentru sine şi se străduia realmente să-şi studieze degeţelele. Alături, Jaina continua să doarmă, cu buzele plinuţe întredeschise într-atât cât să fluiere uşor la fiecare respiraţie.

— Salut, murmură Leia fiului ei, ridicându-l din leagăn. El îşi abandonă pentru moment examinarea degetelor, înălţă ochii şi-şi etală minunatul surâs ştirb. Mulţumesc foarte mult, îi zâmbi şi Leia, mângâindu-i obrăjorul. Hai să vedem ce se-ntâmplă în lumea cea mare.

Îl duse la fereastră. Sub ei, Oraşul Imperial se afla în plin tumult al mijlocului dimineţii, cu vehicule de sol şi aerospeedere zumzăind în toate direcţiile, aidoma unor insecte cuprinse de frenezie. Dincolo de oraş, spre sud, piscurile încununate de zăpezi ale Munţilor Manarai sclipeau orbitor în soarele matinal. Dincolo de munţi, cerul era albastru profund, lipsit de nori, iar dincolo de cer...

Se înfioră fără să vrea. Dincolo de cer se afla câmpul planetar de energie. Şi asteroizii invizibili şi ucigaşi ai Imperiului.

Jacen bolborosi. Leia coborî ochii şi constată că o studia cu o expresie pe care aproape că şi-o putea imagina ca fiind de îngrijorare.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură apropiindu-l mai mult de ea şi legănându-l uşor. Nu s-a întâmplat nimic. O să-i descoperim şi-o să scăpăm de ei – nu te teme.

Uşa se deschise undeva în spate şi Winter pătrunse cu o tavă flotantă plutind în faţa ei.

— Înălţimea Ta, m-am gândit că poate doreşti o gustare.

— Da, mulţumesc, încuviinţă prinţesa simţind aroma de paricha cu mirodenii dinspre tavă. A fost ceva pe jos?

— Nimic interesant, răspunse Winter apropiind tava de o măsuţă laterală şi începând s-o descarce. De ieri dimineaţă, echipele de căutare n-au mai găsit nici un asteroid. Am înţeles că generalul Bel Iblis a sugerat că s-ar putea să-i fi distrus deja pe toţi.

— Mă îndoiesc că amiralul Drayson crede una ca asta.

— Aşa este, zise Winter. Întinse o cană din care se înălţau aburi şi o aşteptă pe Leia să-l treacă pe Jacen pe un singur braţ. Nici Mon Mothma n-o crede.

Leia aprobă din cap, luând cana. Ca să fie sinceră, nici ea n-o credea. Indiferent cât de costisitoare ar fi fost producerea ecranelor de invizibilitate, nu putea să creadă că Imperiul ar fii făcut atâtea eforturi pentru a lansa mai puţin de şaptezeci de asteroizi. Şi, desigur, era posibil să fie de două ori mai mulţi. Într-un astfel de caz, cei douăzeci şi unu pe care-i găsiseră reprezentau un procentaj neînsemnat.

— Cum merge cercetarea? se interesă Winter, umplând o cană şi pentru sine.

— Prost, fu nevoită Leia să recunoască. Parcă dau numai peste probleme insolvabile. Deşi nu ştiu dacă asta ar trebui să mă surprindă. Specialiştii în documentare ai Consiliului au examinat deja înregistrările şi n-au descoperit nimic.

— Dar tu eşti o Jedi, îi reaminti cealaltă femeie. Ai Forţa de partea ta.

— Se pare că nu destulă. Cel puţin, nu îndeajuns ca să mă îndrept spre arhiva corectă. Desigur, dacă există o

arhivă corectă... Încep să nu mai fiu sigură nici în privinţa asta.

Vreme de câteva clipe, sorbiră în tăcere. Leia savură savoarea uşor condimentată a parichei fierbinţi, extrem de conştientă de faptul că pentru multă vreme putea să fie lipsită de ea. Rădăcinile din care se fabrica băutura erau importate de pe alte planete.

— Ieri am stat de vorbă cu Mobvekhar, rosti Winter după un timp, şi mi-a spus că i-ai pomenit despre nu ştiu ce indiciu. Ceva ce ar fi zis Mara Jade.

— Ceva zis de Mara combinat cu ceva făcut de Luke, încuviinţă Leia. Da, îmi amintesc, şi cred că acolo există o cheie importantă, dar nu-mi pot da seama ce ar fi.

Comunicatorul de la centura ei piui.

— Ştiam că nu poate să dureze, suspină prinţesa lăsând cana. Mon Mothma îi promisese o dimineaţă complet liberă; în mod vădit, promisiunea respectivă avea să fie încălcată. Consiliera Organa Solo, rosti ea în comunicator.

Nu era însă Mon Mothma.

— Doamnă consilier, suntem Comunicaţiile Centrale, se auzi un glas milităros. Imediat lângă linia santinelelor se află cargobotul civil Karrde Nesupusul. Căpitanul insistă să vă vorbească personal. DorIţi să staţi de vorbă cu el, sau îi facem vânt din sistem?

Prin urmare, Karrde venise în cele din urmă să-şi ia oamenii. Sau, poate, auzise zvonurile şi hotărâse să facă el însuşi unele investigaţii în jurul Coruscantului. Indiferent care ar fi fost motivul, se puteau ivi necazuri.

— Mai bine discut eu, încuviinţă.

Un clic uşor o anunţă comutarea legăturii.

— Bună dimineaţa, Karrde, sunt Leia Organa Solo.

— Bună dimineaţa, doamnă consilier, răspunse glasul distant şi perfect modulat al contrabandistului. Mă bucur să vorbim din nou. Bănuiesc că ai primit pachetul meu...

Leia căzu pe gânduri. Ah da – era vorba despre înregistrarea prin macro-binoclu a atacului de la Ukio.

— Da, încuviinţă ea, şi îngăduie-mi să-mi exprim recunoştinţa Noii Republici.

— Recunoştinţa voastră a fost deja exprimată în mod amplu, comentă sec Karrde. Au existat repercursiuni datorate dispoziţiilor de plată?

— Dimpotrivă, deformă niţel adevărul femeia. Vom fi încântaţi să plătim onorarii similare pentru mai multe informaţii de aceeaşi calitate.

— Mă bucur s-aud asta. Pentru că veni vorba, vă interesează ceva de pe piaţa tehnologiei?

Leia clipi repede. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

— Ce fel de tehnologie?

— De tip foarte rar. Transmite-mi autorizaţia de coborâre şi discutăm.

— Mă tem că nu va fi posibil. Tot traficul neesenţial a fost limitat pe Coruscant.

— Doar cel neesenţial?

Prinţesa făcu o grimasă. Aşadar, Karrde auzise zvonurile.

— Ce ai auzit?

— Fel de fel de chestii, dintre care însă numai una mă priveşte cu adevărat. Spune-mi ce-i cu Mara.

— Ce anume?

— Este arestată?

Leia privi spre Winter.

— Karrde, ăsta nu-i un subiect pe care ar trebui să-l discutăm...

— Lasă-mă cu textele, o întrerupse Karrde cu glas devenit pe neaşteptate aspru. Ai o datorie faţă de mine. Mai exact, faţă de ea.

— Ştiu asta, replică Leia adoptând acelaşi ton tăios. Dacă mă laşi să termin – ăsta nu-i un subiect pe care ar trebui să-l discutăm pe un canal deschis.

— Am înţeles. Dacă bărbatul se simţea jenat de greşeală, asta nu se simţi în vocea lui. Să încercăm altceva. Ghent este disponibil?

— E pe-aici, pe undeva.

— Găseşte-l şi adu-l la un terminal cu acces la sistemul de comunicaţii. Spune-i să programeze unul dintre codurile mele de criptare personale – nu contează care anume. În felul acesta, ar trebui să beneficiem de suficientă confidenţialitate.

Leia reflectă rapid. Un asemenea cod ar fi trebuit să elimine cel puţin ocazionalii ascultători din telelalte nave civile aflate în sistem. Dacă putea păcăli şi un droid imperial care se ascundea printre ele era deja altă întrebare.

— Poate fi un început, încuviinţă ea. Mă duc să-l caut.

— Aştept.

Transmisiunea se întrerupse.

— Necazuri? întrebă Winter.

— Probabil.

Prinţesa privi spre Jacen şi simţi o furnicătură stranie în fundul minţii. Apăruse din nou – sentimentul bizar că un fragment esenţial de informaţie se afla în beznă, foarte aproape de ea. Hotărâse deja că-i implica pe Luke şi Mara. Să fi fost implicat şi Karrde?

— A venit pentru Mara... şi nu cred c-o să fie încântat, când va auzi că a plecat. Ai, te rog, grijă de gemeni – trebuie să-l caut pe Ghent şi să mergem la centrul de comandă.

***

Verificările se derulară pe display şi ajunseră la capăt.

— Mi se pare în regulă, spuse Ghent privind ecranul şi făcând o ultimă ajustare a schemei de criptare. Oricum, nu vei pierde mai mult de-o silabă. Dă-i drumul!

— Fii atentă la ce spui, o avertiză Bel Iblis. S-ar putea să existe droizi de spionaj care trag cu urechea şi nu există nici o garanţie că imperialii n-au spart codurile de criptare ale lui Karrde. Nu spune nimic din ceea ce ei nu ştiu deja.

— Am înţeles, încuviinţă femeia. Se aşeză şi atinse tasta indicată de ofiţerul de comunicaţii. Noi suntem gata, Karrde, anunţă ea.

— Şi eu, veni imediat răspunsul. Poate că vocea contrabandistului se auzea ceva mai gros, dar altfel transmisiunea se derula perfect. De ce este Mara arestată?

— Acum câteva săptămâni, începu Leia alegându-şi vorbele cu grijă, un grup de comando imperial a pătruns în Palat. Şeful grupului a indicat-o pe Mara drept complice.

— Este absurd, pufni Karrde.

— Sunt de aceeaşi părere, dar o astfel de acuzaţie trebuie investigată.

— Şi ce au descoperit anchetatorii voştri?

— Ceea ce unii dintre noi ştiam deja. Că Mara a făcut parte, cândva, din anturajul personal al împăratului.

— De asta continuaţi s-o ţineţi arestată? Pentru lucruri pe care s-ar fi putut sau nu să le fi făcut cu ani în urmă?

— Nu ne îngrijorează trecutul ei, răspunse Leia.

Simţea că o treceau toate transpiraţiile. Detesta să-l înşele pe Karrde în felul acela, mai ales după ajutorul pe care li-l oferise. Pe de altă parte, dacă discuţia lor era interceptată de droizi spioni, trebuia să procedeze astfel încât Mara să pară în continuare supusă bănuielilor.

— Unii membri ai Consiliului şi ai conducerii supreme sunt îngrijoraţi în legătură cu loialităţile ei actuale.

— Atunci sunt nişte idioţi, se răsti Karrde. Vreau să vorbesc cu ea.

— Mă tem că nu se poate. Nu i se îngăduie accesul la comunicaţii cu exteriorul.

Din difuzor se auzi un murmur slab; Leia nu-şi putu da seama dacă era un oftat sau o eroare de decodificare.

— Spune-mi de ce nu pot asoliza, urmă Karrde. Am auzit zvonurile... acum vreau să ştiu adevărul.

Leia privi spre Bel Iblis. Pe faţa generalului apăruse o expresie nemulţumită, totuşi încuviinţă din cap fără chef.

— Adevărul este că suntem asediaţi, rosti femeia. Marele Amiral a plasat pe orbita Coruscantului mai mulţi asteroizi dotaţi cu ecrane de invizibilitate. Nu ştim care le sunt orbitele şi nici măcar câţi sunt. Până nu-i vom găsi şi distruge pe toţi, câmpul planetar trebuie să rămână activat.

— Aha, murmură Karrde. Interesant... Auzisem despre raidul Imperiului, dar nici o vorbă despre asteroizi. Majoritatea zvonurilor sugerau doar că aţi suferit pierderi majore şi că încercaţi să muşamalizaţi totul.

— Pare exact genul de zvon care ar fi fost lansat de Thrawn, mormăi Bel Iblis. O mică subminare a moralului nostru, pentru a se distra între două atacuri.

— Este expert în toate aspectele războiului, aprobă Karrde pe un ton care lui Leia îi sună ciudat. Câţi asteroizi aţi găsit până acum? Presupun că aţi început să-i căutaţi...

— Am găsit şi distrus douăzeci şi unu. Asta înseamnă douăzeci şi doi de asteroizi, punându-l la socoteală şi pe cel pe care imperialii l-au distrus ca să nu cadă în mâinile noastre. Totuşi datele tactice arată că ar fi putut lansa 287.

Karrde rămase tăcut o vreme.

— N-ar însemna totuşi foarte mult pentru volumul de spaţiu implicat. Eu sunt dispus să-mi asum riscul.

— Nu ne făceam griji în legătură cu tine, interveni Bel Iblis, ci despre ceea ce s-ar putea întâmpla cu Coruscantul dacă un asteroid cu raza de patruzeci de metri ar trece dincolo de câmp şi ar lovi suprafaţa planetei.

— N-am nevoie decât de o anulare de cinci secunde a câmpului.

— Nu-l întrerupem nici măcar pentru o secundă, răspunse Leia cu fermitate. Îmi pare rău.

Dinspre difuzor se auzi alt sunet neclar.

— În cazul ăsta, bănuiesc că n-am de ales decât să fac un târg. Ai zis mai devreme că sunteţi gata să plătiţi pentru informaţii. Perfect! Am ceva de care voi aveţi nevoie, iar pentru informaţia respectivă vă cer câteva minute cu Mara.

Leia se încruntă spre Bel Iblis, care o privi la fel de nedumerit. Nici el nu ştia ce intenţiona Karrde. Evident era doar faptul că nu-i puteau permite să stea de vorbă cu Mara.

— Nu-ţi pot promite nimic, zise femeia. Spune-mi informaţia şi voi căuta să fiu cât mai corectă.

Se lăsă tăcere; contrabandistul părea să fi căzut pe gânduri.

— Bănuiesc că va fi oricum cea mai bună ofertă pe care o s-o capăt, murmură el în cele din urmă. Fie! Puteţi să întrerupeţi câmpul de energie oricând doriţi. Nu mai există nici un asteroid.

Leia se holbă spre difuzor.

— Poftim?!

— M-ai auzit. Nu mai sunt asteroizi. Thrawn v-a lăsat douăzeci şi doi, iar voi aţi distrus douăzeci şi doi. Asediul s-a încheiat.

— De unde ştii? făcu Bel Iblis.

— Am fost la Bilbringi la scurt timp înaintea atacului Imperiului, răspunse Karrde, şi am observat un grup de douăzeci şi doi de asteroizi la care se lucra. Desigur, în momentul respectiv habar n-aveam ce intenţiona Imperiul cu ei.

— Ai făcut vreo înregistrare a lor?

— Am datele senzorilor din Karrde Nesupusul. Dacă sunteţi pregătiţi, vi le transfer.

— Dă-i drumul.

Ledul alimentării cu date se aprinse şi Leia ridică ochii spre displayul vizual principal. Într-adevăr era interiorul şantierului spaţial Bilbringi – îl recunoscu din survolările de recunoaştere ale Noii Republici. Iar în centru, înconjuraţi de vehicule de susţinere şi lucrători în costume de întreţinere...

— Are dreptate, murmură Bel Iblis. Sunt douăzeci şi doi.

— Asta nu înseamnă că nu pot să fie mai mulţi, domnule general, atrase atenţia ofiţerul de la consola de comunicaţii. Poate că au mai încărcat un grup de la Ord Trasi sau de la Yaga Minor.

— Nu, clătină din cap Bel Iblis. În afară de problemele logistice implicate, nu mi-l pot imagina pe Thrawn extinzându-şi tehnologia de invizibilitate mai mult decât ar fi necesar. Ultimul lucru pe care şi-l poate permite este ca noi să punem mâna pe un model funcţional.

— Sau chiar pe o citire de sistem, încuviinţă Karrde. Dacă descoperiţi o slăbiciune, unul dintre principalele lui avantaje asupra voastră va dispărea. Perfect, eu m-am ţinut de cuvânt şi v-am furnizat informaţia. E rândul vostru.

Leia privi neajutorată la Bel Iblis.

— Ce doreşti să vorbeşti cu Mara? întrebă generalul.

— Unul dintre aspectele cel mai neplăcute atunci când eşti închis este sentimentul de abandonare, replică sec Karrde. Bănuiesc că Mara îl simte – eu unul ştiu că l-am simţit atunci când am fost musafir fără să vreau la bordul *Himerei*. Vreau s-o anunţ – în persoană – că n-am uitat-o.

— Leia, murmură Bel Iblis, ce facem?

Ea se uită spre general, auzind cuvintele, dar fără să le înregistreze realmente. Asta era, chiar în faţa ochilor – cheia pe care o căutase, întemniţarea lui Karrde la bordul *Himerei*...

— Leia? repetă Bel Iblis, încruntându-se.

— Te-am auzit, îi răspunse cu un glas ce i se păru îndepărtat şi mecanic. Lasă-l să asolizeze.

Generalul privi la ofiţerul de cart.

— Poate c-ar trebui...

— Am zis să-l laşi să asolizeze, se răsti Leia mai energic decât intenţionase. Brusc, piesele puzzle-ului îşi ocupaseră poziţiile... iar imaginea alcătuită era una de potenţial dezastru. Îmi asum responsabilitatea.

Bel Iblis o privi câteva clipe, apoi vorbi încet:

— Karrde, sunt Bel Iblis. Îţi vom oferi o fereastră de cinci secunde. Aşteaptă instrucţiunile pentru asolizare.

— Mulţumesc, zise contrabandistul.

Generalul făcu semn ofiţerului de cart, care încuviinţă şi se apucă de treabă.

— În regulă, reveni Bel Iblis la prinţesă. Ce se-ntâmplă?

Ea inspiră adânc.

— Este vorba despre clone. Ştiu cum le creşte Thrawn atât de repede.

În centrul de comandă se lăsă o linişte absolută.

— Spune-mi.

— În procesul clonării este implicată Forţa, începu Leia. Era evident, chiar bătător la ochi, totuşi ea trecuse

complet cu vederea. Nu înţelegi? Atunci când faci duplicatul exact al unei fiinţe raţionale, între duplicat şi original se stabileşte un soi de rezonanţă naturală prin intermediul Forţei. Iar asta deformează mintea unei clone care a fost crescută prea rapid – mintea nu are timp suficient pentru a se adapta presiunii la care este supusă. Nu se poate adapta, aşa încât cedează.

— Bun, încuviinţă Bel Iblis neconvins pe deplin, şi cum rezolvă Thrawn problema?

— Foarte simplu, răspunse Leia şi un fior îi străbătu tot corpul. Foloseşte ysalamiri ca să blocheze Forţa, îndepărtând-o de cuvele pentru clonare.

Chipul generalului deveni rigid. În cealaltă parte a centrului de comandă, cineva înjură încetişor.

— Cheia a fost salvarea lui Karrde din *Himera*, urmă Leia. Mara mi-a spus că Imperiul a luat cinci-şase mii de ysalamiri din pădurile de pe Myrkr. Cu toate acestea, ysalamirii n-au fost îmbarcaţi în navele de luptă, deoarece, atunci când ea şi Luke s-au dus după Karrde, Luke n-a avut probleme în folosirea Forţei.

— Fiindcă ysalamirii erau pe Wayland, aprobă Bel Iblis. Se uită brusc spre Leia şi aura sa se modifică. Prin urmare, atunci când echipa ajunge la munte...

— Luke va fi neajutorat, şopti femeia. Şi nici măcar n-o va suspecta, decât prea târziu.

Se cutremură din nou, reamintindu-şi visul din noaptea atacului imperial. Luke şi Mara confruntaţi de un Jedi dement şi de o altă ameninţare necunoscută. La momentul acela, se liniştise ştiind că Luke îi va putea percepe prezenţa lui C'baoth pe Wayland şi astfel îl va evita. Dar dacă ysalamirii erau acolo, fratele ei putea cădea drept în mâinile maestrului Jedi.

Ba nu. Va cădea cu siguranţă în mâinile lui. Cumva, în clipa aceea, o ştiu cu certitudine. În noaptea aceea nu fusese un vis, ci o viziune Jedi.

— O să vorbesc cu Mon Mothma, spuse Bel Iblis mohorât. În ciuda asaltului asupra lui Bilbringi, poate că va putea detaşa câteva nave în ajutorul lor.

Se întoarse şi porni grăbit spre ieşire şi turbo-lifturi. Leia îl privi o clipă, ascultând cum centrul de comandă ieşea din transa autoimpusă şi revenea încet la viaţă. Ştia că generalul avea să încerce, dar mai ştia şi că n-avea să reuşească. Mon Mothma, comandorul Sesfan şi Bel Iblis însuşi o declaraseră deja – pur şi simplu, nu existau suficiente resurse disponibile ca să atace simultan Bilbringi şi Wayland. Mai ştia de asemenea că, din păcate, nu toţi membrii Consiliului aveau să creadă că ameninţarea asteroizilor invizibili dispăruse. Cel puţin, nu destul de mulţi ca să voteze anularea atacului de la Bilbringi.

Ceea ce însemna că mai rămăsese o singură persoană care putea pleca în ajutorul soţului şi fratelui ei.

Inspirând adânc, Leia se grăbi după Bel Iblis. Avea multe de făcut înainte de sosirea lui Karrde.

***

Când Karrde ieşi din navă, trei persoane îl aşteptau sub copertina de deasupra tunelului de acces în doc. Karrde le zări din capătul rampei de coborâre şi, în ciuda umbrelor, identifică două dintre ele înainte de a ajunge pe sol: Leia Organa Solo şi Ghent. A treia persoană, aflată în spatele lor, era scundă şi purta mantia grosolană şi cafenie a unui jawa. Contrabandistul nu putea ghici ce căuta acolo un gunoier de deşert... dar când grupul porni spre el şi putu zări mai bine chipul femeii, deveni clar că avea să afle foarte repede.

— Bună dimineaţa, doamnă consilier, o salută el înclinând uşor din cap. Mă bucur să te văd, Ghent! Sper că te-ai făcut util pe-aici.

— Aşa cred, răspunse tânărul foindu-se nervos de pe un picior pe celălalt. Mult prea nervos, chiar pentru el. Cel puţin, aşa mi-au zis.

— Bravo, încuviinţă Karrde întorcându-se spre al treilea membru al grupului. Iar prietenul vostru este...?

— Mobvekhar, clan Hakh'khar, toarse un glas grav.

Karrde reuşi să se abţină să nu facă un pas îndărăt. Indiferent ce s-ar fi ascuns sub mantia aceea, în nici un caz nu era un jawa.

— Bodyguardul meu, explică Organa Solo.

— Aha, aprobă Karrde străduindu-se să-şi ia ochii de la ceea ce era ascuns sub gluga întunecată. Ei bine – indică din mână spre coridorul de acces – nu mergem?

Organa Solo clătină din cap.

— Mara nu-i aici.

Karrde privi la Ghent, care părea chiar şi mai stânjenit.

— Mi-ai spus că este.

— Am recunoscut doar că a fost arestată, urmă Organa Solo. În clipa aceea, nu puteam spune mai multe – era posibil să fim ascultaţi de droizi spioni ai Imperiului.

Contrabandistul încercă să-şi stăpânească iritarea; la urma urmelor, erau toţi de aceeaşi parte a baricadei.

— Unde este Mara?

— Pe o planetă numită Wayland. Împreună cu Luke, Han şi alţii.

Wayland? Karrde nu-şi amintea nici măcar să fi auzit de planeta respectivă.

— Şi ce există pe Wayland care i-a interesat aşa de mult?

— Instalaţia de clonare a Marelui Amiral Thrawn.

— Aţi găsit-o? se holbă Karrde la femeie.

— Nu noi, ci Mara.

Karrde încuviinţă mecanic din cap. Prin urmare, găsiseră, singuri, locul unde erau creeate clonele. Tot

efortul pe care-l depusese în organizarea celorlalte grupuri de contrabandişti dispăruse ca nişte mirodenii Kessel confiscate. Munca... riscul... ca să nu mai amintească de banii cu care plănuise să fie plătiţi.

— Sunteţi siguri că instalaţia este acolo?

— Vom afla destul de repede, răspunse Organa Solo indicând spre nava dinapoia lui. Vreau să plecăm acolo. Imediat.

— De ce?

— Fiindcă expedIţia se află în pericol, fără ca ei s-o ştie deocamdată. Iar dacă se încadrează în graficul pe care ni l-au trimis, avem şansa de a ajunge la ei înainte să fie prea târziu.

— Mi-a povestit totul pe drum, adăugă şovăitor Ghent. Cred c-ar trebui să...

Amuţi, când Karrde îl fulgeră din ochi.

— Doamnă consilier, replică el, îmi sunt simpatici oamenii voştri, dar am şi alte probleme de rezolvat.

— În cazul acesta o abandonezi pe Mara, îi reaminti Organa Solo.

— Nu am nişte sentimente speciale pentru ea – este unul dintre nenumăraţii membri ai organizaţiei mele.

— Şi nu-i suficient?

Pentru o clipă, Karrde tăcu şi o privi pe prinţesă. Aceasta îi susţinu căutătura, silindu-l să admită că încerca o cacealma... şi în ochii ei, Karrde văzu că ştia perfect că era într-adevăr o cacealma. Nu putea pur şi simplu s-o abandoneze pe Mara, tot aşa cum nu i-ar fi putut abandona pe Aves, Dankin sau Chin. În nici un caz, atâta vreme cât putea să întreprindă ceva.

— Nu-i chiar aşa simplu, murmură el. Am responsabilităţi şi faţă de restul oamenilor mei. În clipa de faţă, se pregătesc să lanseze un raid în speranţa de a obţine un cristal captator de câmp gravitaţional, pe care să vi-l vindem.

Un licăr de surprindere trecu peste faţa lui Organa Solo.

— Un cristal captator de câmp gravitaţional...?

— Nu cel pentru care pregătiţi voi atacul, o linişti Karrde. L-am programat însă în acelaşi moment, sperând că asaltul vostru îi va ţine ocupaţi pe imperiali. Trebuie neapărat să fiu acolo.

— Înţeleg, zise Organa Solo decizând aparent să nu întrebe de unde aflase Karrde despre raidul Tangrene. Karrde Nesupusul va fi o piesă absolut indispensabilă în raidul acela?

Contrabandistul se uită la Ghent. Desigur, nava nu era deloc indispensabilă, ţinând seama de oamenii aduşi de Mazzic, Ellor şi ceilalţi în completarea grupului masiv adunat deja de Aves. Problema era că dacă plecau acum – şi, după felul în care vorbea Organa Solo, intenţiona să pornească imediat – nu mai putea să-l trimită pe Ghent să spargă sistemul de calculatoare al Noii Republici şi să deturneze fondurile de care avea nevoie pentru a-i plăti pe ceilalţi.

Doar dacă obţinea banii de altundeva...

— Nu se poate, rosti cu fermitate. Nu-mi pot abandona oamenii, pur şi simplu. Cel puţin, nu fără...

Brusc, extraterestrul înveşmântat în mantie jawa pocni din degete. Karrde se opri în mijlocul frazei, privind fascinat cum creatura pătrunse fără un sunet în coridorul de legătură, cu un cuţit îngust apărut ca prin farmec în mâna sa. Dispăru şi, pentru o clipă, nu se auzi nimic. Bărbatul ridică din sprâncene spre Organa Solo şi primi drept răspuns o strângere din umeri.

Din coridor răsună pe neaşteptate un chiţăit, urmat de zgomote de luptă nevăzută. Karrde scoase blasterul şi se pregăti să tragă orbeşte, când zgomotele încetară la fel de subit. După o clipă, extraterestrul apăru, împingând o siluetă îndoită de mijloc.

Un personaj extrem de cunoscut.

— Ia te uită, exclamă Karrde coborând blasterul, dar fără să-l introducă în toc. Consilierul Fey'lya, dacă nu mă-nşel. Ai ajuns să tragi cu urechea pe la uşi?

— Nu este înarmat, rosti cu voce gravă extraterestrul.

— Atunci dă-i drumul, zise Organa Solo.

Bodyguardul se conformă şi Fey'lya se îndreptă, blana unduindu-i violent pe cap şi trunchi, în vreme ce se străduia să-şi regăsească, măcar parţial, demnitatea.

— Protestez împotriva acestui tratament necuviincios, vorbi el pe un ton mai puţin melodios decât obişnuiau bothanii. Şi nu trăgeam cu urechea! Generalul Bel Iblis m-a informat despre revelaţia consilierei Organa Solo referitor la instalaţia de clonare de pe Wayland. Am venit aici, căpitane Karrde, ca să insist s-o ajuţi pe consiliera Organa Solo în tentativa de a ajunge pe Wayland.

— Eliminând-o în mod foarte convenabil? surâse strâmb Karrde. Nu ştiu de ce, dar am impresia c-am mai parcurs traseul acesta împreună.

Bothanul îşi îndreptă şi mai mult ţinuta.

— Acum nu mai este vorba despre politică. Fără avertismentul ei, este posibil ca echipa de pe Wayland să nu supravieţuiască. Şi fără supravieţuirea ei, tezaurul împăratului nu va fi distrus, iar Marele Amiral îl poate muta într-un loc mai sigur.

Ochii săi violeţi îi fixară pe ai lui Karrde.

— Iar asta ar fi un dezastru. Atât pentru bothani, cât şi pentru întreaga galaxie.

Pentru o clipă, Karrde îl studie, întrebându-se asupra motivului care-l nelinişte pe Fey'lya. Să fi fost vorba despre o armă sau o tehnologie pe care Thrawn nu le descoperise deocamdată? Sau despre ceva mult mai personal? Poate nişte informaţii neplăcute sau

stânjenitoare, fie despre Fey'lya, fie despre rasa bothană în general?

Nu ştia şi bănuia că Fey'lya nu-i va spune.

— Potenţialele dezastre la adresa bothanilor nu mă îngrijorează, îi replică. Cât de mult te îngrijorează pe tine?

Blana de pe umerii lui Fey'lya undui nesigur.

— Ar fi un dezastru şi pentru galaxie, repetă el.

— Asta susţii tu, sublinie Karrde. Repet: Cât de mult te îngrijorează pe tine?

De data aceasta, Fey'lya pricepu mesajul. Ochii i se mijiră şi blana undui cu dispreţ evident.

— Cât de mult ar trebui să mă îngrijoreze?

— Nu te gândi la ceva nerezonabil, îl linişti contrabandistul. Aveam în vedere şaptezeci de mii.

— Şaptezeci de mii? repetă Fey'lya şocat. Dar ce crezi...

— Ăsta-i preţul meu, consiliere, i-o reteză brusc Karrde. Da sau nu. Iar dacă doamna consilier Organa Solo nu se-nşală, nu avem timp de negocieri.

Fey'lya sâsâi ca un animal de pradă încolţit şi furios.

— Nu eşti altceva decât un nemernic de mercenar, mârâi el pe un ton de o răutate pe care Karrde n-o mai auzise din partea unui bothan. Sugi ultimele picături de sânge ale poporului...

— Scuteşte-mă, consiliere! Da sau nu?

Fey'lya şuieră din nou.

— Da.

— Perfect, încuviinţă bărbatul şi se uită la Organa Solo. Contul pe care mi l-a deschis fratele tău mai există?

— Da. Generalul Bel Iblis ştie cum să-l acceseze.

— Poţi depune cei şaptezeci de mii acolo, îi spuse Karrde lui Fey'lya. Şi nu uita că, înainte de a ajunge pe Wayland, o să mă opresc să verific. Asta în cazul în care te gândeşti să baţi în retragere.

— Eu sunt o persoană onorabilă, contrabandistule, mârâi Fey'lya. Spre deosebire de alţi dintre cei de faţă.

— Mă bucur s-aud, chicoti Karrde. În ziua de azi, greu mai găseşti o persoană onorabilă. Doamnă consilier?

Ea inspiră adânc.

— Sunt gata.

***

Părăsiră Coruscantul şi se pregăteau pentru saltul în hiperspaţiu, înainte ca Leia să pună, în sfârşit, întrebarea care o frământase de când suise la bord.

— Ne vom opri într-adevăr să verifici dacă Fey'lya ţi-a transferat banii?

— Când suntem în criză de timp, aşa cum zici? Nici vorbă! Dar Fey'lya nu trebuie să ştie asta.

Femeia îl privi, aşezat la consola de navigaţie a lui Karrde Nesupusul.

— De fapt, banii nu sunt chiar atât de importanţi pentru tine, aşa-i?

— Să nu fii convinsă nici de lucrul ăsta, o sfătui el. Am anumite obligaţii de achitat. Dacă Fey'lya n-ar fi fost de acord să coopereze, atunci ar fi trebuit s-o facă Noua Republică.

— Înţeleg, murmură Leia.

Karrde simţi probabil ceva în glasul ei.

— Vorbesc cât se poate de serios, insistă strâmbându-se în mod neconvingător. Mă aflu aici pentru că se potriveşte cu interesele mele. În nici un caz de dragul războiului vostru.

— Am zis că am înţeles, repetă ea zâmbind uşor.

Cuvintele erau altele, dar expresia de pe chipul contrabandistului fusese aproape identică. Nu mă aflu aici de dragul revoluţiei voastre, şi n-o fac nici pentru tine, prinţeso. Sper că voi fi bine plătit. Pe mine mă interesează capitolul financiar. Aşa sunaseră cuvintele lui

Han după evadarea teribilă din prima Stea a Morţii. Atunci îl crezuse.

Zâmbetul i se destrămă. Atunci, fusese salvată de el şi Luke. Se întrebă dacă avea să ajungă la timp pentru ca, acum, să-i salveze ea.

***

Capitolul 24

Intrarea în Muntele Tantiss era o sclipire metalică, cuibărită sub o proeminenţă stâncoasă acoperită de vegetaţie. Până acolo, de abia vizibilă din vârful dealului pe care se aflau ei, se găsea o poiană în care exista o aşezare micuţă.

— Ce crezi? întrebă Luke.

— Că trebuie să găsim altă cale de acces, răspunse Han aranjându-şi mai bine coatele în covorul de frunze moarte şi străduindu-se să nu clintească macro-binoclul. Avusese dreptate – chiar în faţa uşilor de metal exista un post de gardă cu trupe de şoc. Oricum, niciodată nu-i bine să intri pe uşa din faţă.

Luke îl atinse de două ori pe umăr – semnalul că percepea apropierea cuiva – şi Han încremeni, ascultând. Într-adevăr, prin tufişuri se auzea un zgomot slab de bocanci. Peste un minut, patru soldaţi imperiali în echipament complet de campanie ieşiră dintre copaci, la câţiva metri mai departe pe deal. Trecură pe lângă Luke şi Han, fără măcar să ridice ochii şi dispărură din vedere după alţi câţiva paşi.

— Începe să fie tot mai aglomerat, murmură Han.

— Cred că motivul îl constituie apropierea muntelui, zise Luke. Nu percep nici o indicaţie că ar şti despre prezenţa noastră.

Han mormăi şi-şi mută atenţia asupra aşezării din poiana de sub ei. Cele mai multe case erau scunde şi cu aspect extraterestru; singura care avea dimensiuni mai mari era dispusă într-un spaţiu central deschis, similar unei pieţe. Unghiul de vedere nu era cel mai bun, dar în faţa ei părea să se afle un grup de psadani. Să fi fost vorba despre o întrunire locală?

— Nu văd nici urmă de garnizoană, constată el baleind lent satul cu macro-binoclul. S-ar putea să fie chiar în munte.

— În cazul ăsta, ar fi mai uşor s-o ocolim.

— Mda, încuviinţă Han cu o încruntătură şi reveni cu atenţia spre piaţa aşezării.

Psadanii din piaţă se dispuseseră acum în semicerc, orientându-se către alţi doi bolovani umblători care stăteau cu spatele la clădirea mare. Şi, în mod limpede, numărul lor sporise.

— Necazuri? şopti Luke.

— Nu ştiu, rosti Han încet, apropiind coatele şi sporind amplificarea cu un grad. Acolo jos e o întrunire mare. Doi psadani... dar nu par să vorbească. Ţin doar ceva în mâini.

— Lasă-mă pe mine să-ncerc, se oferi Luke. Există tehnici Jedi de amplificare a vederii. Poate că funcţionează şi la o imagine prin macro-binoclu.

— Dă-i drumul, îi întinse Han dispozitivul.

Miji apoi ochii şi examină cerul. Se zăreau câteva fuioare de nori, totuşi nimic care să prevestească o înrăutăţire a vremii. Până la apus mai rămăseseră probabil două ore, după care lumina avea să mai dăinuie încă vreo jumătate de oră...

— Hm, murmură Luke.

— Ce este?

— Nu sunt tocmai sigur, coborî tânărul macro-binoclul, dar mi se pare că au un datapad.

— Nu ştiusem că folosesc datapaduri..., se uită Han spre aşezare.

— Nici eu, încuviinţă Luke pe un ton straniu.

Han se încruntă. Luke privea muntele cu o expresie bizară pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Muntele, răspunse tânărul scrutând atent masivul din faţă. Este întunecat. Complet.

Întunecat? Han privi cu mai multă atenţie. I se părea un munte perfect obişnuit.

— Despre ce vorbeşti?

— Este întunecat, repetă Luke, la fel ca Myrkr.

Han se uită de la munte la Luke.

— Vrei să zici că nişte ysalamiri anulează Forţa?

— Aşa-l simt, încuviinţă Luke. N-o să ştiu sigur, decât după ce ne vom apropia mai mult.

Privind din nou spre munte, Han simţi un nod în stomac.

— Grozav, mârâi el. Absolut grozav. Ce facem acum?

— Mergem mai departe, ridică din umeri celălalt. Ce altceva putem face?

— Să ne-ntoarcem la *Şoim* şi s-o ştergem. Sau ţii cu tot dinadinsul să intri într-o capcană imperială?

— Nu cred că-i o capcană, clătină din cap gânditor tânărul. Sau, cel puţin, nu-i o capcană pentru noi. Îţi aminteşti că ţi-am zis despre contactul cu C'baoth, că a fost întrerupt în mod brusc?

Han îşi frecă obrazul. Înţelegea perfect ce voia să spună Luke – ysalamirii se aflau acolo pentru C'baoth, nu pentru el.

— Tot nu sunt sigur dacă să fiu de acord, zise în cele din urmă. Crezusem că Thrawn şi C'baoth sunt aliaţi. Aşa afirma Mara.

— Poate că s-au certat, sugeră Luke, sau poate că Thrawn l-a folosit iniţial şi acum nu mai are nevoie de el. Dacă imperialii nu ştiu că noi suntem aici, ysalamirii trebuie să fi fost pregătiţi pentru el.

— La urma urmelor, nu contează prea mult pentru cine au fost pregătiţi. Te vor bloca pe tine, la fel cum îl vor bloca pe C'baoth. Va fi din nou ca pe Myrkr.

— Mara şi cu mine ne-am descurcat bine acolo, îi reaminti tânărul. Ne putem descurca şi aici. Oricum, am ajuns deja prea departe.

Han se strâmbă, dar Luke avea dreptate. O dată ce Imperiul renunţa la camuflarea pe o planetă pustie, şansele erau ca următoarea echipă a Noii Republici să nu reuşească nici măcar să intre în atmosferă.

— O să-i spui lui Mara înainte să ajungem acolo?

— Bineînţeles, dar o s-o fac pe drum. Zic că ar fi bine să-i dăm drumul cât mai este lumină.

— Aşa-i, aprobă Han privind pentru ultima dată prin macro-binoclu înainte de a se scula în picioare. Cu Forţă sau fără, totul cădea pe umerii lor. Haidem!

Ceilalţi îi aşteptau la baza dealului.

— Care-i treaba? întrebă Lando când ajunseră lângă ei.

— Nu ştiu că suntem aici, răspunse Han şi se uită după Mara.

Femeia stătea pe sol, lângă C-3PO şi R2-D2, concentrându-se asupra a cinci pietre care pluteau în aer în faţa ei. Luke o învăţa de câteva zile genul acesta de exerciţii şi Han renunţase în cele din urmă să-l convingă să n-o mai facă. Oricum, în clipa aceasta se părea că lecţiile fuseseră o pierdere de timp.

— Eşti gata să ne duci la intrarea secretă pe care o ştii?

— Sunt gata să încep s-o caut, răspunse ea menţinând pietrele în aer. V-am spus deja, am văzut instalaţia de ventilaţie numai din interiorul muntelui. N-am văzut prizele de aer în sine.

— O să le găsim, o asigură Luke trecând de Han şi apropiindu-se de droizi. Cum merge, C-3PO?

— Destul de bine, mulţumesc, stăpâne Luke, răspunse afectat droidul. Drumul acesta este mai bun decât multe dintre cele dinainte. Alături, R2-D2 ciripi ceva. La fel crede şi R2-D2.

— Nu vă îndrăgostiţi prea mult de el, îi avertiză Mara ridicându-se în picioare şi lăsând finalmente pietrele să cadă pe sol. Probabil că în susul muntelui nu vor exista poteci myneyrshi pe care să le urmăm. Imperiul a descurajat orice activitate a băştinaşilor în preajma tezaurului.

— Nu vă temeţi, îi linişti Luke pe droizi. Noghrii ne vor ajuta să găsim o cărare.

***

— Cargobot Aurul lui Garret, eşti autorizat pentru apropierea finală, răsună glasul energic al dispecerului Bilbringi din difuzorul punţii Căii Eterului. Platforma de andocare 25. Vector rectiliniu, indicat de baliză. Îţi transmit cursul spre platformă.

— Confirmat, rosti Aves introducând cursul care apăruse pe displayul de navigaţie. Ce-i cu câmpurile de securitate?

— Rămâi pe curs şi nu vei avea necazuri, răspunse dispecerul. Abate-te mai mult de cincisprezece metri în orice direcţie şi vei căpăta un şoc zdravăn. După cum arăţi, nu cred că nava mai poate suporta multe şocuri.

Aves se strâmbă la difuzor. Într-o bună zi, avea să se sature realmente de sarcasmele imperiale.

— Mulţumesc, spuse şi întrerupse comunicaţia.

— Este plăcut să lucrezi cu imperialii, nu? chicoti Gillespee de la consola copilotului.

— Îmi place să-mi imaginez ce expresie va avea, când o s-o ştergem de aici cu CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL-urile lor.

— Să sperăm că nu vom fi îndeajuns de aproape ca s-o vedem realmente. Au un sistem de ghidare destul de complicat...

— Nu era aşa înainte de raidul lui Mazzic, răspunse Aves.

Privi prin videcranul frontal. În lungul vectorului său de apropiere, şase generatoare de câmp pluteau liber, definind culoarul aerian indicat de baliză.

— Probabil, continuă, că în felul ăsta opresc navele să se plimbe prin şantier după cum le taie capul.

— Mda. Sper doar că au eliminat toate erorile din sistemul de ghidare.

— Mie-mi spui? Nu vreau să-şi dea seama câte şocuri poate suporta de fapt nava.

Aves îşi examina consola, confirmând vectorul, apoi verifică ora. Flota Noii Republici urma să atace Tangrene peste trei ore. Timp suficient pentru Calea Eterului să andocheze, să descarce condensatorii de siguranţă pentru unde de tractare, special adaptaţi, pe care-i donau cu amabilitate Imperiului, şi să ocupe poziţia de susţinere a tentativei lui Mazzic de a sustrage reţeaua CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL aflată în centrul principal de comandă, cu opt platforme de andocare mai departe.

— Uite-l şi pe Ellor, comentă Gillespee, arătând la tribord.

Aves se uită într-acolo – era într-adevăr Kai Mir, cu Klivering asigurându-i flancul. Îndărătul lor, putea distinge Gheaţa înstelată plutind spre o platformă de andocare din apropierea perimetrului. Aparent, totul mergea ca pe roate.

Deşi cu cineva ca Thrawn, aparenţele nu însemnau mare lucru. Era perfect posibil ca Marele Amiral să fi ştiut deja despre raidul acesta şi să-i aştepte pur şi simplu pe toţi să intre în plasă, înainte ca s-o strângă în jurul lor.

— Ai mai auzit ceva de la Karrde? întrebă Gillespee pe un ton niţel cam nepăsător.

— Nu ne-a abandonat, mârâi Aves. Dacă a zis că are ceva mai important de făcut, atunci are ceva mai important de făcut. Punct!

— Ştiu, răspunse inexpresiv celălalt. Mă gândeam însă că unii vor întreba.

Aves nu-şi ascunse un rictus. Iar o luau de la capăt. Crezuse că demascarea trădării lui Ferrier pe Hijarna lămurise lucrurile o dată pentru totdeauna. Trebuia să-şi fi dat seama că nu putea să fie aşa simplu.

— Eu sunt aici, îi reaminti lui Gillespee. La fel şi Gheaţa Înstelată, Ritmul Zorilor, Ortul lui Lastri, Amanda Roşcata, ...

— Gata, gata, am înţeles, îl opri Gillespee. Nu te enerva pe mine – şi navele mele sunt aici.

— Scuză-mă. Atât doar că m-am plictisit pur şi simplu ca toţi să ne privim mereu cu suspiciune.

— Suntem contrabandişti, ridică din umeri Gillespee, şi am avut destule experienţe în privinţa asta. Personal, mă surprinde că s-a rezistat aşa mult. Tu ce crezi că face?

— Cine, Karrde? Aves clătină din cap. Habar n-am. Dar va fi ceva important.

— Sigur că da. Aia-i baliza de marcaj?

— Aşa se pare. Pregăteşte-te pentru datele cursului. Gata sau nu, îi dăm drumul!

***

Ordinele apărură pe ecranul de comunicaţii al lui Wedge, care le verifică rapid şi deschise frecvenţa privată a escadrilei.

— Escadrila Vagabond, sunt Lider Vagabond. Iată ordinele: intrăm cu primul val, flancând crucişătorul de comandă al amiralului Ackbar. Menţinem poziţia, până la următoarele ordine. Doresc confirmări individuale.

Confirmările sosiră, scurte şi rapide, iar Wedge zâmbi încântat. Ştia că printre membrii statului-major al lui Ackbar existaseră unele nelinişti legate de faptul că zborul lung până la punctul de rendez-vous putea să obosească unităţile care, anterior, avuseseră misiuni de simulare în preajma presupusului punct de salt spre Tangrene. Nu ştia nimic despre alţi piloţi, dar în mod clar escadrila Vagabond era pregătită de luptă.

— Crezi că Thrawn a primit mesajul nostru, Lider Vagabond? se auzi glasul lui Janson.

Mesajul lor...? Ah, da – conversaţia purtată lângă Mumbri Storve, cu Aves, amicul lui Talon Karrde. Cel despre care Hobbie fusese ferm convins că avea să se ducă drept la Contrainformaţiile imperiale.

— Nu ştiu, Vagabond 5. Să fiu sincer, sper că n-a făcut-o.

— Atunci ar însemna că ne-am pierdut timpul degeaba.

— Nu neapărat, îi atrase atenţia Wedge. Nu uita – ne-a spus că aveau o trebuşoară pe care doreau s-o coordoneze cu asaltul nostru. Oricine atacă sau distrage Imperiul ne dă o mână de ajutor.

— Probabil că au planificat vreo livrare de marfă, pufni Vagabond 6. Speră s-o ruleze în timp ce imperialii privesc în altă parte.

Wedge nu răspunse. Luke Skywalker considera că Talon Karrde era în mod discret de partea Noii Republici şi asta era suficient pentru el. Nu avea însă nici o modalitate prin care să-i convingă şi pe ceilalţi în această privinţă. Într-o bună zi, poate, Karrde avea să dorească să acţioneze în mod mai deschis împotriva Imperiului. Până atunci, cel puţin în opinia lui Wedge, toţi cei care nu erau de partea Marelui Amiral ajutau Noua Republică, indiferent dacă o recunoşteau sau nu.

Uneori, chiar, indiferent dacă o ştiau sau nu.

Displayul său de comunicaţii se modifică: conul de avangardă al crucişătoarelor ocupase formaţia de lansare. Era momentul ca şi navele de escortă să le urmeze.

— Atenţiune, escadrila Vagabond, anunţă el, am primit lumina verde! Ne ocupăm locurile.

Mări energia din propulsia X-interceptorului şi se îndreptă către luminile din faţă. Încă două ore şi jumătate, dacă restul flotei menţinea graficul, şi aveau să iasă din hiperspaţiu în imediata apropiere a şantierelor spaţiale Bilbringi.

Păcat, îşi spuse, că nu vor putea vedea expresiile de pe chipurile imperialilor.

***

Ultimele rapoarte din regiunea Tangrene se derulară pe display. Pellaeon le parcurse rapid, mohorându-se tot mai mult. Nu era nici o greşeală – rebelii se aflau tot acolo. Continuau să mobilizeze forţe în zonă, fiind atenţi să nu atragă atenţia asupra lor. Iar peste două ore, dacă extrapolările Contrainformaţiilorerau măcar pe jumătate

corecte, aveau să lanseze un atac asupra unui sistem practic neapărat.

— Lucrează frumuşel, nu-i aşa, căpitane? comentă Thrawn de alături. Una peste alta, spectacolul este foarte convingător.

— Domnule amiral, rosti Pellaeon străduindu-se să păstreze tonul politicos, sugerez cu tot respectul că activitatea rebelilor nu este un spectacol. Acumularea dovezilor indică Tangrene ca fiind ţinta lor probabilă. Câteva unităţi cheie de vânători spaţiali şi nave de luptă s-au asamblat în mod clar în puncte probabile de salt în hiperspaţiu...

— Greşit, căpitane, îl întrerupse sec Thrawn. Asta vor ei să credem, dar nu-i decât o iluzie construită cu grijă. Navele la care te referi au părăsit Sectoarele respective cu patruzeci până la şaptezeci de ore în urmă, lăsând un personal minim cu însemnele şi uniformele de rigoare pentru a ne deruta spionii. Chiar în clipa de faţă, grosul forţei se îndreaptă spre Bilbringi.

— Da, domnule amiral, suspină înfrânt Pellaeon.

Prin urmare, asta era situaţia. Thrawn optase din nou să-i ignore argumentele – şi dovezile-în favoarea unor intuiţii şi impresii nebuloase.

Iar dacă greşea, nu avea să fie pierdută doar baza Ubictoratului de pe Tangrene. O eroare de magnitudinea aceea avea să zguduie încrederea şi elanul întregii maşini de război imperiale.

— Riscăm destinul întregului război, căpitane, rosti încet Thrawn, totuşi riscul nu este atât de mare pe cât se pare că estimezi. Dacă greşesc, vom pierde o bază Ubictorat – desigur, importantă, dar în nici un caz critică. Dar dacă am dreptate – ridică o sprânceană negru-albăstruie – avem şansa reală de a distruge două flote de Sector ale rebelilor. Gândeşte-te ce impact va avea asta asupra actualei balanţe de puteri.

— Da, domnule amiral, încuviinţă disciplinat Pellaeon.

Putea să simtă privirea lui Thrawn asupra sa.

— Nu trebuie să crezi, zise Marele Amiral, dar pregăteşte-te să vezi că ai greşit.

— O sper din toată inima, domnule amiral.

— Bine. Nava amiral este gata?

Pellaeon simţi cum spinarea i se îndreaptă în vechiul reflex al disciplinei militare.

— *Himera* vă aşteaptă comanda, domnule amiral.

— Atunci, pregăteşte flota pentru saltul în hiperspaţiu. Ochii strălucitori sclipiră. Şi pentru bătălie!

***

Pe Muntele Tantiss nu existau poteci, dar, aşa cum prevăzuse Luke, noghrii deţineau o abilitate înnăscută în orientarea pe teren. Avansară remarcabil de rapid, în ciuda droizilor care-i încetineau, şi, înainte ca soarele să coboare înapoia copacilor, ajunseseră la prizele de aer.

Acestea nu erau însă exact aşa cum îşi închipuise Luke.

— Pare mai degrabă o turelă turbo-laser retractabilă decât un sistem de ventilaţie, comentă el spre Han pe măsură ce înaintau precaut printre copaci către plasa groasă din metal şi structura metalică masivă în care era încastrată.

— Îmi aminteşte de buncărul în care a trebuit să intrăm pe Endor, şopti bărbatul. Atât doar că-i acoperită de o plasă. Încetişor- este posibil să aibă detectori anti-intruziune.

În oricare alt loc, Luke ar fi examinat tunelul prin intermediul Forţei. Aici, înconjurat de efectul ysalamirilor, se simţea orb.

Parcă revenise pe Myrkr.

Se uită la Mara, întrebându-se dacă şi ea avea gânduri şi amintiri similare. Poate că da. În ciuda luminii

tot mai slabe, distingea tensiunea de pe faţa ei, neliniştea şi teama care nu existaseră acolo înainte de a pătrunde în bula ysalamirilor.

— Ce facem acum? mârâi ea, azvârlindu-i o privire scurtă şi mânioasă, şi apoi ferindu-şi ochii. Stăm şi aşteptăm să se facă dimineaţă?

Han îndreptase macro-binoclul spre priza de aer.

— Sub consolă, pare să fie un racord de calculator, rosti el. Staţi pe loc – îl duc pe R2-D2 acolo şi încerc să-l conectez.

Chewbacca mormăi un avertisment de alături.

— Unde? murmură bărbatul scoţând blasterul.

Wookiee-ul ridică un braţ, indicând, iarr cu celălalt îşi scoase proiectorul de săgeţi.

Întregul grup încremeni cu armele pregătite... şi atunci Luke auzi pentru prima dată sunetele îndepărtate de blastere. Aprecie că se aflau la câţiva kilometri, probabil undeva mai jos pe munte. Lipsit însă de tehnicile de amplificare Jedi, nu putea fi sigur.

Mult mai aproape răsună un ciripit ca de pasăre.

— Se apropie un grup de myneyrshi, rosti Ekhrikhor ascultând cu atenţie semnalul. Noghrii i-au oprit. Doresc să vină şi să discute.

— Spune-le să rămână pe loc, zise Han ezitând o clipă înainte de a strecura blasterul în toc. Scoase pasărea-gheară satna-chakka dintr-un buzunar al jachetei şi făcu semn spre C-3PO: Haide, Auriule, să vedem ce doresc.

Ekhrikhor murmură un ordin şi un noghri apăru silenţios lângă Han. Chewbacca i se alătură în cealaltă parte şi, urmaţi de C-3PO care protesta neajutorat, dispărură printre copaci.

R2-D2 bolborosi neliniştit, iar capul său în formă de cupolă se roti între Luke şi C-3PO, care se îndepărta.

— N-o să păţească nimic, îl asigură Luke. Han nu va îngădui aşa ceva.

Micuţul droid piui jalnic, exprimându-şi probabil opinia despre

profunzimea sentimentelor lui Han faţă de C-3PO.

— Peste vreun minut, s-ar putea să avem mai multe griji decât sănătatea lui C-3PO, mormăi posac Lando. Mi s-a părut că aud salve de blaster pe munte.

— Şi mie, încuviinţă Mara. Părea că vin dinspre intrarea tezaurului.

Lando privi peste umăr, către impresionanta priză de aer.

— Să vedem dacă putem deschide admisia asta. Cel puţin, vom beneficia de altă direcţie în care să fugim.

Luke se uită la Mara, dar femeia îi evita din nou ochii.

— Bine, aprobă el. Eu o iau înainte şi tu adu-l pe R2-D2.

Se strecură prudent printre copaci, spre priza de aer. Dacă existau dispozitive anti-intruziune, acestea păreau să nu mai funcţioneze. Ajunse fără probleme sub consola metalică şi, cu părul răvăşit de curentul de aer, examină plasa. Din apropiere, putu să vadă că era mai degrabă un grătar masiv, ale cărei bare erau plăci ce se extindeau câţiva centimetri în tunel. O barieră cu adevărat formidabilă, dar nu şi pentru o sabie de lumină.

Auzi paşi şi, întorcându-se, îi zări pe Lando şi R2-D2.

— Racordul este aici, îi arătă droidului mufa din perete. Cuplează-te şi vezi ce poţi afla.

R2-D2 fluieră în semn de încuviinţare şi, ajutat de Lando, traversă terenul accidentat.

— N-o s-o poţi deschide, comentă Mara dinapoia lui.

— R2-D2 o s-o verifice, răspunse Luke privind-o atent. Nu te simţi bine?

Se aşteptase la un comentariu sarcastic, sau cel puţin la o privire încruntată şi de aceea fu complet luat prin surprindere, când femeia întinse braţul şi-l strânse de mână.

— Vreau să-mi promIţi ceva, rosti Mara cu glas scăzut. Indiferent ce ar însemna, nu mă lăsa pe mâna lui C'baoth. Ai înţeles? Nu mă lăsa să mă alătur lui. Chiar dacă ar fi nevoie să mă ucizi.

Luke se holbă spre ea şi un fior de gheaţă îi străbătu tot trupul.

— C'baoth nu te poate sili să i te alături. N-o poate face, dacă nu cooperezi.

— Eşti sigur de asta? Realmente sigur?

Tânărul făcu o grimasă. Existau multe lucruri pe care încă nu le ştia despre Forţă.

— Nu.

— Nici eu, încuviinţă Mara. Asta mă nelinişteşte. Pe Jomark, C'baoth mi-a spus, că mă voi alătura lui. A spus-o din nou, aici, în noaptea când a sosit.

— Poate să fi greşit, sugeră Luke şovăielnic. Sau poate că a minţit.

— Nu vreau să risc, zise ea şi-l strânse şi mai puternic de mână. Nu-l voi sluji, Skywalker. Vreau să-mi promIţi c-o să mă omori, dacă va fi pe punctul s-o facă.

Luke înghiţi un nod uriaş. Chiar şi în absenţa Forţei, putea simţi seriozitatea din glasul femeii. Totuşi ca un Jedi să promită să ucidă pe cineva cu sânge rece...

— Uite ce-ţi promit, rosti el. Indiferent ce se va întâmpla acolo, nu va trebui să-l înfrunţi singură. Voi fi alături de tine, ca să te ajut.

Ea întoarse capul.

— Şi dacă eşti deja mort?

Revenea aşadar la acelaşi subiect – aceeaşi bătălie pe care o ducea în sufletul ei din ziua în care se întâlniseră.

— Nu eşti silită s-o faci, spuse Luke cu glas încet. Împăratul a murit. Glasul pe care-l auzi nu-i decât o amintire pe care ţi-a implantat-o în minte.

— Ştiu asta, se răsti Mara şi o scânteie de foc pâlpâi prin teama rece ca moartea. Crezi că-n felul ăsta îmi vine mai uşor s-o ignor?

— Nu, recunoscu el, dar nu poţi nici să te foloseşti de glasul acela ca de o scuză. Destinul îţi stă în mâinile tale. Nu în ale lui C'baoth şi nici în ale împăratului. În cele din urmă, tu eşti cea care hotărăşte. Ai acest drept... şi această răspundere.

Din pădure răsună zgomot de paşi.

— Grozav, mârâi femeia dând drumul mâinii lui Luke şi retrăgându-se un pas. Fă filozofie dacă vrei, dar nu uita ce ţi-am spus. Se răsuci spre grupul care se apropia: Ce se-ntâmplă, Solo?

— Am căpătat nişte aliaţi, anunţă bărbatul privind aparent încruntat în direcţia lui Luke. Oricum, un fel de aliaţi...

— C-3PO, strigă Lando droidului. Vino aici şi spune-mi de ce-i R2-D2 atât de agitat.

— Imediat, domnule, încuviinţă C-3PO pornind către mufa de calculator.

Luke reveni cu atenţia la Han.

— Cum adică un fel de aliaţi ?

— Este destul de confuz, recunoscu Han, cel puţin în felul în care a tradus C-3PO. Ei nu vor să ne ajute, ci doar să intre şi să se lupte cu imperialii. Ne-au urmat, fiindcă s-au gândit că vom găsi o intrare secretă.

Luke privi grupul de extratereştri tăcuţi, cu patru braţe, care se ridicau mult deasupra noghrilor ce-i păzeau. Toţi purtau patru sau mai multe cuţite şi arbalete – nu cele mai grozave arme împotriva unor soldaţi imperiali în armuri blindate.

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

— Han, îl strigă Lando încetişor înainte ca acesta să fi putut răspunde, vino-ncoace. Cred c-o să te intereseze.

— Ce este? se apropie Han.

— Zi-le, C-3PO, îl îndemnă Lando.

— Se pare că intrarea principală în munte este atacată, rosti C-3PO pe tonul său permanent surprins. R2-D2 a interceptat câteva rapoarte, detaliind mişcările trupelor de pe perimetrul defensiv...

— Cine atacă? întrebă Han.

— Psadani din aşezare, răspunse droidul. Conform rapoartelor de la poartă, înainte de a fi atacat au cerut eliberarea Lordului lor, C'baoth.

Han se întoarse spre Luke:

— Datapadul.

— Pare logic, încuviinţă tânărul. Un mesaj de la C'baoth incitându-i să atace. Mă întreb cum a reuşit să le trimită datapadul.

— Oricum, interveni Mara, se confirmă că maestrul Jedi este închis. Sper că are nişte paznici buni.

— Iartă-mă, stăpâne Luke, rosti C-3PO plecându-şi capul pe un umăr, dar în privinţa datapadului menţionat de căpitanul Solo, cred că a sosit în acelaşi fel ca şi armele. Conform rapoartelor...

— Ce fel de arme? făcu Han.

— Ajungeam imediat la subiectul acesta, rosti C-3PO cu un glas uşor exasperat. Conform rapoartelor de la poartă, atacatorii sunt înarmaţi cu blastere, lansatoare portabile de rachete şi detonatori termici. Dacă dăm crezare rapoartelor, toate sunt modele destul de noi.

— Nu contează de unde le-au obţinut, zise Lando. Principalul este că beneficiem de o diversiune neaşteptată. Să ne folosim de ea, cât mai durează.

Chewbacca mârâi suspicios.

— Ai dreptate, încuviinţă Han uitându-se prin grătarul prizei de aer. Este o coincidenţă incredibil de convenabilă. Totuşi Lando are dreptate, am putea profita de ea.

— Gata, R2-D2, ordonă Lando. Închide-l!

Droidul ciripi în semn de încuviinţare şi braţul i se roti în mufa pentru calculator. Curentul de aer ce lovea chipul lui Luke începu să se diminueze, iar peste un minut se opri complet.

R2-D2 fluieră din nou.

— Toate sistemele de operare pentru această priză au fost decuplate, traduse C-3PO, dar după încheierea ciclului de lucru, barierele anti-praf şi câmpurile propulsoare pot fi reactivate dintr-o locaţie centrală.

— Atunci ar fi bine să nu mai pierdem timpul, rosti Luke şi activă sabia.

Se apropie de grătar şi, din patru tăieturi precise, decupă o uşă.

— Pare pustiu, anunţă Han trecând cu grijă prin grătar şi apropiindu-se de protecţia limitată a peretelui lateral. Ceva mai încolo văd nişte lumini de întreţinere. R2-D2, ai obţinut vreo hartă a nivelului?

Droidul bolborosi repede, intrând la rândul său în tunelul de ventilaţie.

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse C-3PO. Are planurile integrale ale sistemului de ventilaţie, dar alte informaţii despre facilităţile interioare nu erau disponibile la terminalul acela.

— O să găsim şi alte terminale, comentă Lando. Lăsăm pe cineva aici?

— Va rămâne un noghri, toarse Ekhrikhor de lângă cotul lui Han. El va păzi ieşirea.

— Bine, aprobă Han. Să-i dăm drumul.

Parcurseseră cincizeci de metri prin tunel şi se apropiau de prima lumină de întreţinere, înainte ca Luke să observe pe neaşteptate că tăcuţii myneyrshi îi urmaseră.

— Han? murmură el, arătându-i.

— Mda, ştiu. Ce vrei să fac, să le spun să plece acasă?

Luke privi din nou peste umăr. Desigur, avea dreptate. Totuşi cuţite şi arbalete împotriva blasterelor...

— Ekhrikhor?

— Ce porunceşti, fiu al lui Vader?

— Doi dintre oamenii voştri să meargă cu myneyrshii. Să-i călăuzească şi să-i ajute.

— Noi trebuie să te protejăm pe tine, fiu al lui Vader, obiectă Ekhrikhor.

— În felul acesta, o veţi face. Fiecare imperial pe care myneyrshii îl pot anihila va reprezenta unul mai puţin pentru noi. Ei nu vor putea însă scoate pe nimeni din luptă, dacă vor fi ucişi la prima confruntare.

Noghriul scoase un sunet nefericit din adâncul gâtlejului.

— Ascult şi mă supun, rosti el fără chef.

Făcu un gest spre doi noghri şi, privindu-i cum rămân în urmă în tunel, Luke trase cu ochiul la faţa lui Mara în clipa când femeia trecu pe lângă lampa murală. Teama continua să i se citească pe trăsături, dar acum o dubla o hotărâre fermă. Indiferent ce i-ar fi aşteptat, era gata pentru înfruntare.

Tânărul putea doar să spere că şi el era pregătit.

***

— Asta-i, anunţă Karrde şi arătă în faţă, spre muntele ce se înălţa din pădure şi din umbrele îndesite ale amurgului.

— Eşti sigur? întrebă Leia.

Extinse Forţa cât putu de tare şi de mult. Pe Bespin, în decursul evadării nebuneşti din Oraşul Norilor al lui Lando, reuşise să detecteze chemarea lui Luke de la o depărtare la fel de mare. Aici, acum, nu percepea absolut nimic.

— Aici ne conduc indicaţiile navei lor, încuviinţă Karrde. Cu condiţia să nu fi sesizat disimularea lui Ghent

şi să ne fi trimis la o destinaţie falsă pre-programată. Întoarse capul şi o privi peste umăr: Se vede ceva?

— Nu. Leia privi muntele şi simţi un ghem în stomac; după atâtea eforturi şi speranţe, ajunseseră prea târziu. Probabil că sunt deja în interior.

— Atunci o să dea de necazuri, vorbi Ghent de la consola de comunicaţii unde continua să regleze fin falsul său cod de identificare imperial. Dispeceratul zborurilor ne anunţă că la intrare sunt probleme cu băştinaşii şi ne deviază spre o zonă secundară de întreţinere, la zece kilometri nord.

Leia clătină din cap.

— Va trebui să riscăm să-i contactăm.

— E prea periculos, interveni Dankin de la consola copilotului. Dacă ne prind folosind un canal de comunicaţii non-imperial, vor trage în noi mai mult ca sigur.

— Poate că există şi altă cale, se apropie Mobvekhar de Leia. Ekhrikhor, clan Bakh'tor, trebuie să fi lăsat o santinelă în punctul prin care au pătruns în munte. Există un semnal noghri de recunoaştere, care poate fi transmis cu luminile de asolizare.

— Dă-i drumul, încuviinţă Karrde. Dacă garnizoana observă ceva, putem da vina pe defectarea echipamentelor. Chin, Corvis – atenţie la displayuri.

Apropiindu-se de consola lui Dankin, noghriul tastă luminile de asolizare, aprinzându-le şi stingându-le de o duzină de ori. Leia privi cu atenţie videcranul, străduindu-se să vadă tot muntele simultan. Dacă Han şi ceilalţi intraseră în zona de deasupra liniei amurgului...

— Am reperat-o, se auzi glasul lui Corvis dinspre turela turbo-laser. Curs 0-0-3 cu 17.

Leia se uită peste umărul lui Karrde, când coordonatele apărură pe displayul de navigaţie. O luminiţă pâlpâia într-adevăr, slab, dar distinct.

— Sunt acolo, confirmă Mobvekhar.

— Perfect, zise Karrde. Ghent, anunţă dispeceratul că ne îndreptăm spre zona secundară de întreţinere, aşa cum ni s-a ordonat. Doamnă consilier, ar fi bine să iei loc şi să-ţi pui centurile de siguranţă – vom suferi o neaşteptată defectare a elevatoarelor repulsor.

Lui Leia i se părea imposibil ca o navă de dimensiunea lui Karrde Nesupusul să poată asoliza între copaci şi steiurile erodate de piatră. Era însă clar că echipajul mai executase asemenea manevre dificile şi, cu o salvă de turbo-laser trasă cu precizie în ultima secundă, îşi creară loc suficient pentru coborâre.

— Şi acum? întrebă Dankin după ce Karrde declanşă ciclul de încărcare a elevatoarelor repulsor.

Şeful său privi spre prinţesă şi ridică întrebător o sprânceană.

— Eu intru, îl anunţă Leia în mintea căreia continua să se deruleze scena în care Luke şi Mara erau în pericol. Nu trebuie să mă urmaţi.

— Doamna consilier şi cu mine vom merge să-i căutăm prietenii, îi răspunse Karrde lui Dankin desfăcându-şi centurile şi sculându-se de la consolă. Ghent, străduieşte-te să convingi garnizoana că nu avem nevoie de asistenţă.

— Eu ce fac? întrebă Dankin.

— Stai pregătit, pentru cazul în care Ghent nu va fi crezut. Haide, doamnă consilier.

Coborâră de pe rampa lui Karrde Nesupusul, dar noghriul care le răspunsese la semnal nu se zărea nicăieri.

— Unde-i? se încruntă Karrde, privind în jur.

— Aşteaptă, răspunse Mobvekhar.

Duse palma la gură şi emise o fluierătură complicată. Aproape imediat se auzi alt fluierat, care se transformă într-un tril.

— Identitatea ne-a fost confirmată, anunţă Mobvekhar. Ne spune să ne grăbim. Ceilalţi se află la un sfert de oră în faţă.

Un sfert de oră... Leia privi bezna muntelui, luminată doar de stelele îndepărtate. Era prea târziu pentru a-i avertiza, dar poate nu prea târziu ca să-i ajute.

— Haideţi, zise ea, pierdem timpul.

— O clipă, o opri Karrde privind peste umărul ei. Va trebui să aşteptăm pentru... aha!

Femeia se întoarse. De la pupa navei, pe coridor venea spre ei un bărbat de vârstă mijlocie, trăgând două patrupede cu picioare lungi.

— Uite-i, căpitane, rosti el întinzând lesa.

— Mulţumesc, Chin, încuviinţă Karrde şi se aplecă pentru a scărpina animalele înapoia urechilor. Doamnă consilier, nu cred că ai făcut cunoştinţă cu vornskrii mei domesticiţi. Acesta este Drang, iar cel rezervat este Sturm. Pe Myrkr, ei se folosesc de Forţă pentru a-şi vâna prada. Aici o vor folosi pentru a o găsi pe Mara. Aşa-i?

Vornskrii scoaseră un sunet ciudat, ca o combinaţie între un cotcodăcit şi un tors de felină.

— Perfect, urmă Karrde îndreptându-şi spinarea. Acum suntem gata. Putem merge!

***

Capitolul 25

Alarmele continuau să urle în depărtare, când Han privi precaut după colţ. Conform planurilor nivelului pe care le obţinuse R2-D2, acesta era principalul post exterior de monitorizare a defensivei din

sectorul respectiv al garnizoanei. În mod firesc, trebuiau să existe gărzi şi, desigur, gărzile cu pricina trebuia să fie în alertă de luptă.

Avea dreptate în ambele privinţe. La cinci metri mai departe, pe coridorul de intrare, doi soldaţi din trupele de şoc păzeau o uşă blindată masivă. Erau de asemenea suficient de alerţi pentru a observa străinul care-i privea şi pentru a-şi ridica armele în poziţie de tragere.

Mişcarea cea mai inteligentă – pe care ar fi făcut-o orice persoană rezonabilă lipsită de intenţii sinucigaşe – ar fi fost să se retragă îndărătul colţului, înainte să înceapă focul. În loc de aşa ceva, Han se prinse zdravăn de perete cu mâna liberă şi se trase înainte, propulsându-se complet de cealaltă parte a coridorului de intrare. Ajunse acolo cu câţiva milimetri înaintea fulgerelor blaster, lipindu-se de zid în vreme ce salvele rapide smulgeau în urma lui bucăţi din metalul care placa pereţii.

Soldaţii continuau să tragă, când Chewbacca se aplecă după colţul tocmai părăsit de Han şi puse capăt discuţiei cu două săgeţi energetice lansate din proiectorul său.

— Bravo, Chewie, mârâi Han, azvârlind o privire scurtă în urmă şi ieşind pe coridor.

Soldaţii fuseseră într-adevăr scoşi din luptă, lăsând în calea lor numai uşa masivă de metal. Nici aceasta n-ar fi trebuit să le pună probleme deosebite.

— Gata? întrebă bărbatul, ghemuindu-se de o parte a uşii şi ridicând blasterul.

Dincolo de uşă se găsea probabil altă pereche de soldaţi.

— Da, încuviinţă Luke.

Sabia de lumină se activă cu un zumzet şi tăişul verzui strălucitor trecu peste capul lui Han, decupând orizontal metalul gros al uşii blindate. Undeva pe drum

atinse mecanismul intern de deschidere şi, când Luke sfârşi tăietura, partea superioară a uşii tăiate glisă în sus, dispărând în plafon.

Din felul în care trupele de şoc erau întoarse spre uşă, era clar că auziseră lupta scurtă de afară. Era de asemenea clar că nu se aşteptaseră la o apariţie atât de rapidă a atacatorilor. Han împuşcă un soldat pe când de abia îşi înălţa carabina blaster; Luke fandă cu sabia peste jumătatea inferioară a uşii şi-l termină pe celălalt.

Grupul de imperiali de la consolele senzorilor fu de asemenea luat prin surprindere. Tehnicienii bâjbâiau după arme şi căutau să se adăpostească, în vreme ce Han şi Chewbacca acţionau calm şi precis. După o duzină de focuri, încăperea fusese redusă la un morman fumegând de resturi şi sfărâmături.

— Ajunge, decise Han. S-o ştergem înainte să vină întăririle.

Oricum, divizate între atacul băştinaşilor de la intrarea principală şi banda de myneyrshi care acţiona prin garnizoană, forţele imperialilor răspundeau mai puţin prompt. Cei trei intruşi se întoarseră pe coridor, la scara de evacuare şi coborâră trei nivele, în sala pompelor, unde-i lăsaseră pe ceilalţi.

Doi noghri păzeau tăcuţi uşa pe dinăuntru, când Han o deschise.

— Aţi avut probleme? întrebă Lando de undeva din hăţişul de conducte ce părea să ocupe două treimi din sală.

— Nu prea mari, răspunse Han, iar Chewbacca închise şi încuie uşa în urma lor. Totuşi n-aş dori să încerc încă o dată.

— Nu cred că va fi nevoie. Ar trebui să fie destul de convinşi că se pregăteşte un atac aerian masiv.

— Să sperăm, mormăi Han şi se apropie de locul în care prietenul său opera la o consolă de comenzi cu aspect antic.

R2-D2 era cuplat la un capăt al consolei, iar C-3PO se agita nervos în jurul lor ca o doică.

— Echipamente nou-nouţe, nu?

— Ţi-ai dat seama imediat, chicoti Lando. Cred că împăratul a îmbarcat pur şi simplu întregul complex de clonare şi l-a descărcat aici fără să-şi mai bată capul cu el.

R2-D2 fluieră indignat.

— Exact, inclusiv programele, adăugă Lando. Mă pricep niţel la chestiile de-aici, totuşi nu suficient ca să le scot definitiv din funcţiune. Cred că va fi nevoie să folosim explozivi.

— N-am nimic împotrivă. Oricum aş fi detestat să mă fi cocoşat degeaba cu ei până aici. Unde-i Mara?

— Pe-acolo, indică Lando spre altă uşă pe jumătate ascunsă de conducte. În sala principală.

— Haide s-o căutăm, Luke, făcu Han căruia nu-i surâdea ideea de a o lăsa pe femeie să hoinărească singură. Chewie, rămâi cu Lando. Vezi ce merită să aruncăm în aer.

Se apropie de uşă şi o deschise. Dincolo de ea se găsea o galerie circulară, lată, urmând perimetrul unei uriaşe peşteri naturale. Drept înainte, conturată pe fundalul unei instalaţii cilindrice care aducea cu o coloană imensă, coborând din plafon prin centrul sălii, Mara stătea rezemată de balustrada galeriei.

— Aici este? o întrebă Han, privind în jur.

Aproximativ douăzeci de uşi se deschideau pe galerie, la intervale mai mult sau mai puţin regulate, iar patru punţi retractabile se întindeau spre o platformă de lucru ce încercuia coloana centrală. Cu excepţia a doi

noghri care stăteau de pază, nu se zărea nici ţipenie de om.

Locul nu era însă defel tăcut. Un murmur îndepărtat de maşinării şi glasuri se auzea de undeva, punctat de clicuri slabe de relee şi de o pulsaţie ritmică stranie, aidoma unui şuierat. Ca şi cum întreaga peşteră ar fi respirat...

— Aici, confirmă Mara cu glas stins. Veniţi să vedeţi.

Han aruncă o privire către Luke; laolaltă se apropiară de femeie şi priviră dincolo de balustradă.

Peştera era imensă, coborând cel puţin zece nivele sub galeria pe care stăteau. Fusese amenajată ca un amfiteatru, nivelele fiind balcoane circulare dispuse pe perimetru. Fiecare balcon era ceva mai lat decât cel de deasupra, extinzându-se spre centrul peşterii şi lăsând doar un orificiu în jurul coloanei instalaţiei centrale. Peste tot se zăreau conducte: unele uriaşe, ieşind din coloana centrală, altele mai mici, urmând forma balcoanelor, iar altele mici de tot, desprinzându-se din ele şi alimentând cerculeţele metalice dispuse ordonat pe toată suprafaţa balcoanelor şi a podelei.

Mii de cerculeţe. Fiecare dintre ele era capacul unui cilindru Spaarti de clonare.

De lângă Han, Luke emise un sunet răguşit.

— Îmi vine greu să cred, şopti el părând pe jumătate impresionat şi pe jumătate uluit.

— Crede-o, îl sfătui posomorât celălalt.

Scoase macro-binoclul şi-l focaliză asupra podelei principale. Conductele şi ţevile blocau mare parte din vedere, totuşi putea să zărească oameni în uniforme de tehnicieni medicali şi gărzi. Aceştia existau şi pe unele dintre balcoane.

— E o viermuială ca într-un furnicar, comentă el. Trupe de şoc pe podeaua principală... şi numai.

Privi cu coada ochiului la Mara. Chipul femeii era încordat, uitându-se la cuvele de clonare, cu expresia preocupată a cuiva care îşi priveşte trecutul.

— Îţi deşteaptă amintiri? o întrebă.

— Da, răspunse ea. Mai zăbovi în postura aceea o clipă, apoi se îndreptă, adăugând: Cu toate astea, nu-i putem îngădui să mai existe.

— Mă bucur că eşti de acord, făcu Han.

O studie din nou, pe furiş. Acum arăta şi vorbea perfect normal, totuşi sub faţada aceea existau multe necunoscute. Mai rezistă puţin, puştoaico, i se adresă în gând. Numai puţin, da!

— Coloana centrală pare ţinta cea mai bună, comentă el. Ştii ceva despre ea?

— Nu tocmai, zise Mara apoi ezită. S-ar putea însă să existe altă cale. Împăratului nu-i plăcea să lase în urmă lucruri care să fie folosite de alţii. Desigur, dacă putea să aranjeze ceva în privinţa respectivă.

Han se încruntă şi se uită la Luke.

— Te referi la un mecanism de autodistrugere?

— Da, încuviinţă Mara şi privirea preocupată îi reveni în ochi. Dacă ar exista, comanda lui ar fi sus, în sala tronului. M-aş putea duce, să văd.

— Nu ştiu ce să zic, se strâmbă Han.

Examină din nou peştera de clonare. Era cu adevărat un loc uriaş pentru a-l putea distruge doar cu o raniţă de explozivi, iar un comutator de auto-detonare ar fi simplificat considerabil lucrurile. Totuşi ideea de a o lăsa singură pe Mara şi amintirile ei în sala tronului împăratului nu-i surâdea deloc.

— Mulţumesc pentru intenţie, dar nu cred c-ar trebui să umblăm singuri pe-aici.

— O însoţesc eu, se oferi Luke. Are dreptate, merită verificat.

— Nu vor fi probleme, completă Mara. Ceva mai încolo în galerie există un turbo-lift pentru droizii de întreţinere, care ne poate transporta pe majoritatea drumului. Oricum, atenţia imperialilor ar trebui să fie concentrată asupra incidentelor de la intrare.

Han făcu o grimasă.

— Bine, daţi-i drumul, mormăi el. Nu uitaţi să ne anunţaţi înainte să acţionaţi comanda, da?

— N-o să uităm, îl asigură Luke zâmbind. Haide, Mara!

— Unde se duc? întrebă Lando dinapoia lui Han.

— În sala tronului. Ea crede că acolo ar putea să existe un comutator general de autodistrugere. Voi aţi găsit ceva?

— R2-D2 a reuşit să se conecteze la calculatorul principal şi acum caută scheme ale chestiei ăleia.

Arătă spre coloana centrală.

— Nu putem aştepta, decise Han şi se întoarse cu spatele la balustradă în clipa în care Chewbacca îşi făcu apariţia din sala pompelor purtând pe umăr raniţa cu explozivi. Chewie, tu şi Lando treceţi pe o punte şi daţi-i bătaie.

— Am înţeles, încuviinţă Lando privind precaut peste balustradă. Tu ce vrei să faci?

— Să închid accesul aici, îi arătă Han uşile ce se deschideau pe galerie. Noghri lor, veniţi aici!

Cei doi noghri care stătuseră de pază se apropiară silenţios, în vreme ce Lando şi Chewbacca porniră către puntea cea mai apropiată.

— Ordonă, Han, clan Solo, rosti unul dintre ei.

— Tu rămâi aici, se adresă celui mai apropiat, şi fii cu ochii-n patru, iar tu vino să mă ajuţi să blocăm uşile alea. Un foc de blaster în fiecare casetă de comandă ar trebui să rezol ve treaba. Eu pornesc în direcţia asta – tu în cea opusă.

Parcursese cam două treimi din jumătatea sa de cerc, când, acoperind sunetele stranii de respiraţie mecanică din peştera de jos, auzi altceva. Privind în urmă, îl văzu pe C-3PO care-l striga şi-i făcea semne din uşa sălii pompelor.

— Grozav, mârâi el. Lasă-l singur şi, mai devreme sau mai târziu, face o boacănă.

Termină uşa de care se apucase, se răsuci şi porni grăbit spre C-3PO.

— Căpitane Solo! exclamă droidul uşurat, când Han ajunse lângă el. Slavă Creatorului! R2-D2 zice că...

— Ce vrei să faci? se răsti Han. Să ne aduci toată garnizoana pe cap?

— Nici vorbă, căpitane. Dar R2-D2 zice...

— Dacă vrei să-mi spui ceva, vii şi mă cauţi. Ai înţeles?

— Da, căpitane. Dar R2-D2 zice...

— Dacă nu ştii unde mă aflu, îţi foloseşti comunicatorul, împunse Han cu degetul în cilindrul micuţ pe care-l strângea droidul în mână. De asta îl ai. Nu ţipi în gura mare. Ai înţeles?

— Da, căpitane, încuviinţă C-3PO şi răbdarea sa mecanică păru întinsă la maximum. Pot să continuu?

Han suspină. Cam acela fusese tot efectul observaţiilor sale; la fel de bine s-ar fi putut adresa unei banthe.

— Zi despre ce-i vorba.

— Despre stăpânul Luke. Am auzit unul dintre noghri spunând că el şi Mara Jade au pornit spre sala tronului.

— Aşa-i. Şi?

— Căpitane, în cursul investigaţiilor sale, R2-D2 tocmai a aflat că acolo este întemniţat maestrul Jedi Joruus C'baoth.

Han se holbă la el.

— Cum să fie acolo?! Nu-i în centrul de detenţie?

— Nu, căpitane. După cum am spus...

— De ce n-ai zis-o din capul locului? mormăi Han şi activă comunicatorul.

Pentru ca să-l închidă aproape instantaneu.

— Comunicatoarele par să nu poată funcţiona, anunţă C-3PO mulţumit. Am descoperit asta, când am încercat să te contactez.

— Bravo, mârâi Han cu urechile încă ţiuind de pârâituri.

Privi disperat în jur. Luke şi Mara aveau să cadă direct în mâinile lui C'baoth şi nu exista nici o modalitate prin care să-i poată avertiza. Putea totuşi face ceva.

— R2-D2 să caute în continuare schemele alea, i se adresă lui C-3PO punându-şi comunicatorul inutil la centură, şi în acelaşi timp, încercând să vadă dacă nu poate depista sursa bruiajului. Dacă reuşeşte, trimite doi noghri să-i pună capăt. După aceea, du-te la platforma de lucru şi anunţă-i pe Chewie şi Lando unde am plecat.

— Da, căpitane, încuviinţă droidul părând niţel surprins de avalanşa de ordine şi de autoritatea cu care fusese investit, iartă-mă, căpitane, dar unde pleci?

— Tu unde crezi? pufni bărbatul peste umăr.

Porni iute prin galerie, gândindu-se acru că întotdeauna se întâmpla aşa. Indiferent unde ar fi fost sau ce ar fi făcut, sfârşea de fiecare dată alergând după Luke.

Şi se părea tot mai mult că fusese o decizie inspirată să vină şi el pe Wayland.

***

— Bocaporturile sunt etanşate, Aurul lui Garret, anunţă glasul dispecerului. Rămâi în stand-by, pentru a primi datele cursului spre exterior.

— Se confirmă, rosti Aves.

Retrase Calea Eterului de la braţul de andocare şi porni să rotească lent nava. Aici încheiaseră şi se părea că şi ceilalţi terminaseră descărcarea.

— Uite, murmură Gillespee arătând pe videcran. Exact la timp.

— Eşti sigur că-i Mazzic? miji ochii Aves.

— Aproape sigur. Vrei să-ncerc să-l apelez?

Aves strânse din umeri, privind prin şantierul spaţial. Prevăzuseră un cod de criptare bun pentru restul grupului, totuşi n-ar fi fost o idee inteligentă să rişte folosirea lui înainte de a fi fost absolut necesar.

— Mai stai niţel. Aşteaptă până când avem despre ce discuta.

Abia terminase de vorbit şi se dezlănţui iadul.

— Distrugătoare spaţiale! lătră Faughn de la consola de comunicaţii. Se materializează din hiperspaţiu.

— Vectorii? întrebă imediat Gillespee.

— Nu te mai obosi, spuse Aves şi simţi un cuţit rece răsucindu-se prin măruntaie.

Vedea perfect distrugătoarele ce apăreau din hiperspaţiu la periferia şantierului. Urmate de cuirasate, fregatele Lancer, crucişătoarele de atac şi escadrilele TIE. Mai mult de o flotă de asalt completă.

Şi practic toate navele de luptă ale confederaţiei contrabandiştilor se găseau aici. Exact în mijloc.

— Aşadar era o capcană, rosti Gillespee cu un calm glacial.

— Aşa cred, încuviinţă Aves privind flota care se dispunea în formaţie.

O formaţie ce părea însă cumva nelalocul ei.

— Aves, Gillespee, sunt Mazzic, se auzi din difuzor glasul contrabandistului. Se pare totuşi c-am fost vânduţi. Eu nu intenţionez să mă predau. Voi ce aveţi de gând?

— Cred că imperialii merită să piardă cel puţin două distrugătoare pentru chestia asta, încuviinţă Gillespee.

— Aşa m-am gândit şi eu. Păcat că nu-i şi Karrde aici să ne vadă dispărând în glorie.

Mazzic tăcu şi Aves se simţi privit de Gillespee şi Faughn. Ştia că vor merge la moarte, crezând că fuseseră trădaţi de Karrde. Absolut toţi erau convinşi de asta.

— Sunt alături de voi, rosti el încet. Mazzic, dacă doreşti, poţi prelua comanda

— Mulţumesc – intenţionam oricum s-o preiau. Grupaţi-vă, ar fi mai bine să atacăm împreună.

Aves mai privi o dată spre flota imperială... şi brusc pricepu.

— Staţi aşa! strigă. Mazzic... toţi... nu acţionaţi! Forţa de asalt nu-i pentru noi.

— Ce vrei să spui? întrebă Gillespee.

— Uitaţi-vă la crucişătoarele interdictive de acolo. Dincolo de grupul de distrugătoare, le vedeţi? Uitaţi-vă cum sunt poziţionate!

Se lăsă tăcerea, apoi Mazzic înţelese primul.

— Nu-i o configuraţie de încercuire.

— Exact, încuviinţă Gillespee. Uite, al doilea grup este poziţionat şi mai în spate.

— E o configuraţie de prindere în capcană, urmă Mazzic pe un ton stupefiat. Se pregătesc să înhaţe pe cineva din hiperspaţiu şi după aceea să-l ţină pe loc, pentru a-l distruge.

Aves se uită la Gillespee, care-i întoarse căutătura.

— Nu se poate, murmură Gillespee. Doar nu bănuieşti că... Crezusem că trebuia să atace la Tangrene.

— Aşa crezusem şi eu, aprobă mohorât Aves şi cuţitul i se răsuci din nou în măruntaie. Se pare că ne-am înşelat.

— Sau poate s-a înşelat Thrawn, făcu Gillespee. Privi flota imperială şi apoi clătină din cap. Nu, probabil că nu.

— Bun, interveni Mazzic, să nu intrăm în panică. Dacă apar navele Noii Republici, atenţia imperialilor va fi suficient de distrasă. Eu propun să ne păstrăm planul şi să vedem ce se întâmplă.

— Bine, oftă Aves.

Se găseau în mijlocul unei baze imperiale, în toiul unui atac al Noii Republici. Grozav!

— Îţi spun ceva, Aves, comentă Gillespee. Dacă scăpăm de-aici cu faţa curată, o să am o discuţie cu şeful tău.

— Fără comentarii, încuviinţă Aves privind armada imperială. De fapt, cred că s-ar putea să fiu alături de tine.

***

Prudent, Mara scoase capul de pe scara de serviciu şi privi pe coridor. Precauţia era inutilă – nivelul acesta era la fel de pustiu precum fuseseră şi cele trei de sub el.

— În ordine, murmură ea păşind afară.

— Nici aici nu sunt gărzi? se miră Skywalker, alăturându-i-se.

— Ar fi inutile. Exceptând sala tronului şi apartamentele regale, în nivelele de sus nu se găsea nimic important.

— Probabil că situaţia a rămas la fel. Unde este turbo-liftul privat?

— La dreapta şi după colţ, indică femeia.

Mai mult din obişnuinţă decât dintr-o necesitate reală, Mara încercă să meargă cât mai silenţios pe coridor. Ajunse la coridorul transversal şi coti pe el.

La zece metri drept în faţă, doi soldaţi din trupele de şoc păzeau uşa turbo-liftului, cu carabinele blaster deja ridicându-se spre ea.

Ieşită pe jumătate în coridor şi cu momentul de inerţie pornit în direcţia nepotrivită, Mara nu mai putea decât să se arunce pe jos. Plonjă şi în aceeaşi clipă deschise focul. Unul dintre soldaţi fu răsturnat pe spate, cu o flacără erupând din pieptul armurii. A doua carabină ţintea de acum chipul femeii...

Dar tresări instinctiv, când sabia lui Skywalker apăru rotindu-se pe coridor.

Desigur, sabia nu avu un efect distrugător – de la distanţa respectivă şi lipsit de Forţă, Skywalker nu ţintise prea grozav. Reuşise însă să-l distragă pe soldat şi Mara nu avea nevoie de mai mult. În clipa când imperialul se aplecă, ferindu-se de lama rotitoare, femeia îl lovi în plin cu două focuri. Se prăbuşi pe podea şi rămase nemişcat.

— Se pare că nu vor să lase pe nimeni să intre acolo, comentă Skywalker apropiindu-se.

— Aşa-i, încuviinţă Mara ignorând mâna pe care i-o întinsese tânărul şi ridicându-se singură. Haide!

Cabina turbo-liftului fusese blocată la nivelul respectiv, dar Mara avu nevoie de numai un minut ca s-o deblocheze. Panoul de comandă afişa doar patru destinaţii: nivelul la care se aflau ei, hangarul navetelor de salvare, apartamentul regal şi sala tronului. Mara tastă ultima opţiune şi uşa glisa înapoia lor. Călătoria ascendentă fu scurtă – după câteva secunde, uşa din partea opusă a cabinei se deschise. Încordându-se, Mara păşii afară.

În sala tronului împăratului... şi într-un potop de amintiri.

Totul era aşa cum îşi reamintea. Luminile laterale discrete şi penumbra morbidă pe care împăratul o considera atât de stimulatoare pentru meditaţie şi gândire... Porţiunea mai ridicată din capătul îndepărtat al sălii, îngăduindu-i să-i privească de sus pe oaspeţii care suiau pe scară... Videcranele murale din ambele părţi ale

tronului, întunecate acum, ce- i permiteau să urmărească toate mişcările din Imperiul său...

Iar pentru o imagine de ansamblu a Imperiului...

Mara se întoarse spre stânga, privind peste balustradă în uriaşul spaţiu deschis din faţa tronului. Acolo, în beznă, plutea un disc de lumină cu diametrul de douăzeci de metri – reprezentarea galaxiei.

Nu o hologramă standard a galaxiei pe care o putea deţine orice şcoală sau companie comercială. Nici chiar versiunea mult mai precisă care putea fi găsită doar în statele-majore de Sectoare. Holograma aceasta fusese realizată în detalii precise şi absolut unice, cu câte un singur punct luminos exact poziţionat pentru fiecare dintre cele o sută de miliarde de stele din galaxie. Regiunile politice erau delimitate prin tonalităţi subtile de culoare: sistemele din Nucleu, Teritoriile Inelului Exterior, Spaţiul Pustiu, Regiunile Necunoscute. De pe tronul său, împăratul putea manipula imaginea, evidenţiind un Sector specific, localizând un singur sistem, sau urmărind o campanie militară.

Era în aceeaşi măsură o operă de artă şi un instrument de lucru. Marele Amiral Thrawn ar fi fost încântat de ea.

Iar cu gândul acela, amintirile trecutului se estompară, cu regret parcă, transformându-se în realităţile prezentului. Acum la comandă se găsea Thrawn, un individ care dorea să recreeze Imperiul după imaginea sa. Care o dorea îndeajuns de mult pentru ca să dezlănţuie un nou Război al Clonelor, dacă în felul acela îl putea dobândi.

Mara inspiră profund.

— Asta-i, rosti ea şi cuvintele răsunară prin sală, alungând şi mai departe amintirile. Dacă-i aici, trebuie să fie încorporat în tron.

Cu un efort vădit, Skywalker îşi desprinse ochii de la holograma galaxiei.

— Să cercetăm.

Porniră pe galeria de zece metri care ducea de la turbo-lift la secţiunea principală a sălii tronului, mergând pe sub pasarela care traversa peste partea frontală a fosei hologramei şi printre platformele pentru gărzi ce flancau scara. Suind spre nivelul cel mai de sus, Mara trase cu ochiul către platforme, amintindu-şi gărzile imperiale în uniforme roşii, care stătuseră cândva acolo, păzind tăcute. Sub podeaua nivelului superior, vizibilă printre trepte pe măsură ce urcau, zona de monitorizare şi comandă a împăratului era cufundată în beznă şi tăcere. Exceptând holograma galaxiei, se părea că toate sistemele de aici fuseseră dezactivate.

Ajunseră în vârful scării şi porniră spre tronul care era întors cu spătarul la ei, orientat spre peretele de piatră lustruită. Mara îl privi, întrebându-se de ce împăratul îl lăsase cu spatele la galaxia sa, când tronul începu să se rotească.

Femeia îl prinse pe Skywalker de braţ şi ridică blasterul către tron. Jilţul masiv îşi încheie rotirea...

— Aşadar, aţi venit în cele din urmă la mine, vorbi grav Joruus C'baoth privindu-i dintre braţele tronului. Ştiam că o veţi face. Laolaltă vom învăţa galaxia ce înseamnă să-i slujească pe Jedi.

***

Capitolul 26

Ştiam că veţi veni la mine în noaptea asta, urmă C'baoth ridicîndu-se fără grabă de pe tron. Am ştiut că veţi veni, din clipa în care aţi părăsit Coruscantul. De aceea, mi-am trimis în seara asta supuşii ca să-mi atace opresorii.

— Nu era nevoie, răspunse Luke.

Involuntar, făcuse un pas în urmă, când amintirile acelor zile aproape dezastruoase de pe Jomark îi năvăliră iarăşi în minte. C'baoth încercase atunci să-l atragă în mod subtil de partea întunecată a Forţei... iar când dăduse greş, încercase să-l ucidă atât pe el, cât şi pe Mara.

N-avea însă să mai încerce asta din nou. Nu aici. Nu lipsit de Forţă.

— Ba era nevoie, îl contrazise C'baoth. Aveaţi nevoie de o distragere, pentru a intra în temniţa mea. Iar ei, ca toate fiinţele inferioare, aveau nevoie de un ţel. Ce ţel mai bun decât onoarea de a muri în slujba cavalerilor Jedi?

Mara bolborosi ceva nedesluşit.

— Cred c-ai înţeles greşit, replică Luke. Cavalerii Jedi au fost păzitorii păcii. Ei au slujit Vechea Republică, nu pe conducătorii acesteia.

— De aceea, ei şi Vechea Republică au eşuat, Jedi Skywalker, întinse C'baoth un deget spre el. De aceea au eşuat şi de aceea au murit.

— Vechea Republică a durat o mie de generaţii, interveni Mara. Nu mi se pare un eşec.

— Poate că nu, încuviinţă C'baoth cu un dispreţ evident. Sunteţi tineri şi încă nu vedeţi cu limpezime.

— În vreme ce tu vezi, nu-i aşa?

C'baoth îi zâmbi.

— Oh, da, tânăra mea ucenică. Eu văd într-adevăr. Aşa cum veţi vedea şi voi.

— Nu te bizui pe asta, mârâi femeia. N-am venit ca să te eliberăm pe tine.

— Nici Forţa şi nici adevăraţii ei maeştri nu se bizuie pe ceea ce crezi că sunt ţelurile tale, zise bătrânul. Indiferent dacă o ştiaţi sau nu, aţi venit aici la chemarea mea.

— Treaba ta ce crezi, spuse Mara făcându-i semn cu blasterul. Treci acolo!

— Desigur, tânăra mea ucenică, aprobă C'baoth şi făcu trei paşi în direcţia indicată. Are o voinţă foarte puternică, Jedi Skywalker, adăugă spre Luke în vreme ce Mara se apropie precaut de tron şi se aplecă pentru a-i examina tastaturile de pe braţe. Va fi o mare putere în galaxia pe care o vom construi.

— Nu, clătină Luke din cap. Era, poate, ultima lui ocazie de a-l convinge pe maestrul Jedi nebun, aşa cum îl convinsese pe Darth Vader în a doua Stea a Morţii. Nu ai posibilitatea de a construi nimic, maestre C'baoth. Nu eşti pe deplin sănătos. Dar te pot ajuta, dacă mă vei lăsa.

Chipul lui C'baoth se întunecă.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Cum îndrăzneşti măcar să gândeşti asemenea blasfemii despre marele maestru Jedi C'baoth?

— Chiar asta-i problema, vorbi Luke cu blândeţe. Tu nu eşti maestrul Jedi C'baoth, nu cel original. Dovada se găseşte în înregistrările din Katana. Jorus C'baoth a murit cu mulţi ani în urmă, în timpul proiectului Extinderea.

— Totuşi mă aflu aici.

— Da, încuviinţă tânărul. Tu te afli aici, dar nu Jorus C'baoth. Nu eşti decât clona lui.

Întregul corp al lui C'baoth deveni rigid.

— Nu, rosti el. Nu. Nu se poate.

— Este singura explicaţie. Cu siguranţă, te-ai gândit şi tu la ea.

Bătrânul inspiră prelung, cutremurându-se... apoi, pe neaşteptate, dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Fii cu ochii pe el, se răsti Mara privind suspicios peste braţul tronului. A făcut aceeaşi şmecherie şi pe Jomark, ai uitat?

— Fii liniştită, spuse Luke, nu ne poate face nici un rău.

— Skywalker, Skywalker, clătină C'baoth din cap, şi tu? Marele Amiral Thrawn... Noua Republică... şi acum tu? Ce este cu această bruscă fascinaţie faţă de clone şi clonare?

Emise alt hohot de râs, apoi, brusc, deveni grav.

— Marele Amiral Thrawn nu înţelege, Jedi Skywalker,... de fapt, nici unul dintre ei nu înţelege. Adevărata putere a unui Jedi nu stă în aceste trucuri simple de manipulare a materiei şi energiei. Adevărata lui putere stă în faptul că noi singuri dintre toate fiinţele galaxiei dispunem de capacitatea de a ne dezvolta mai presus de noi înşine. De a ne extinde în toate colţurile Universului.

Luke se uită spre Mara şi primi o ridicare din umeri şi o încruntătură nedumerită.

— Nici noi nu înţelegem, spuse el. Despre ce-i vorba?

C'baoth avansă un pas către el.

— Eu am reuşit, Jedi Skywalker, îi şopti cu ochii scânteind în lumina slabă. Cu generalul Covell. Ceva ce nici împăratul n-a făcut vreodată. I-am luat mintea în mâinile mele şi am modelat-o. Am refăcut-o şi am reconstruit-o în propria mea imagine.

Luke se simţi străbătut de un fior de gheaţă.

— Cum adică ai reconstruit-o ?

Bătrânul încuviinţă din cap şi pe buze îi flutură un surâs confidenţial.

— Da, am reconstruit-o. Iar acela a fost doar începutul. Dedesubtul nostru, în adâncurile muntelui,

viitoarea armată de Jedi stă chiar acum pregătită să ne slujească. Ceea ce am făcut cu generalul Covell voi face din nou, şi din nou, şi din nou! Fiindcă Marele Amiral Thrawn nu şi-a dat seama niciodată că armata aceea pe care crede că o creează pentru el îmi este destinată de fapt mie.

Brusc, Luke fu fulgerat de înţelegere. Clonele care se dezvoltau în peştera de jos nu erau identice doar din punct de vedere fizic cu şablonul lor original. Minţile le erau de asemenea identice, sau îndeajuns de apropiate pentru a reprezenta doar variaţii minore ale aceleiaşi configuraţii. Dacă C'baoth putea învăţa cum să modeleze mintea uneia dintre ele, putea face acelaşi lucru tuturor clonelor din grapul respectiv.

Privi din nou la Mara şi văzu că şi ea înţelesese.

— Mai crezi că poate fi salvat? se încruntă femeia.

— Nu am nevoie de nimeni care să mă salveze, Mara Jade, i se adresă C'baoth. Spune-mi, crezi realmente că voi sta cu braţele încrucişate, îngăduindu-i Marelui Amiral Thrawn să mă întemniţeze în felul ăsta?

— N-aş zice că ţi-a cerut permisiunea, replică Mara îndepărtându-se de tron. Aici nu-i ceea ce căutam, Skywalker. Să plecăm.

— Nu v-am îngăduit să plecaţi, vorbi C'baoth cu glas pe neaşteptate răsunător şi maiestuos. Ridică mâna şi Luke văzu că ţinea un cilindru micuţ. şi n-o veţi face.

Mara îşi arătă ostentativ blasterul.

— Nu ne poţi opri cu aşa ceva, zise cu dispreţ prea puţin disimulat. O telecomandă are nevoie un dispozitiv pe care să-l activeze.

— Asta şi face, zâmbi subţire bătrânul. Soldaţii mei au pregătit totul. Înainte de a-i trimite în afara muntelui cu armele şi ordinele pentru supuşii mei.

— Cum să nu, pufni Mara şi se apropie un pas de trepte. Examină atentă plafonul, iar mâna ei stângă

prinse balustrada ce separa secţiunea ridicată a sălii de nivelul inferior. Vrei să te credem pe cuvânt?

— Nu-i nevoie, clătină din cap C'baoth şi apăsă comutatorul.

În fundul minţii lui Luke, ceva îndepărtat şi foarte neuman păru să răcnească în agonie...

Şi pe neaşteptate, în mod imposibil, simţi un val de conştiinţă şi putere care-l umplea. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, sau de parcă ar fi ieşit la lumină dintr-o odaie întunecoasă.

Forţa era din nou cu el.

— Mara! strigă el.

Era însă prea târziu. Blasterul femeii îi fusese deja smuls din mână şi azvârlit de cealaltă parte a sălii; şi chiar în clipa în care Luke sări spre Mara, braţul întins al lui C'baoth erupse într-o strălucire orbitoare de fulgere alb-albastre.

Rafala o izbi pe Mara drept în piept, propulsând-o înapoi şi lovind-o de balustradă.

— Opreşte! răcni Luke, trecând în faţa ei şi activându-şi sabia.

C'baoth îl ignoră şi lansă a doua salvă. Luke devie cea mai mare parte cu lama sabiei, schimonosindu-şi chipul într-un rictus, când restul îi zgudui muşchii. C'baoth lansă încă o rafală, încă una, şi încă una...

Pentru ca apoi, pe neaşteptate, să coboare braţele.

— În nici un caz să nu-mi porunceşti tu mie, Jedi Skywalker, spuse el pe un ton neaşteptat de plângăreţ. Eu sunt stăpânul. Tu eşti slujitorul.

— Nu sunt slujitorul tău, replică Luke retrăgându-se un pas şi azvârlind o privire spre Mara.

Era încă în picioare, dar se agăţase de balustradă. Avea ochii deschişi, însă nu pe deplin conştienţi, iar respiraţia i se auzea sub forma unor gemete înăbuşite printre dinţii încleştaţi. Luke îşi puse mâna liberă pe

umărul ei şi, strâmbând din nas, din cauza izului puternic de ozon, îi cercetă rapid rănile.

— Ba eşti slujitorul meu, rosti C'baoth cu un glas care afişa acum grandoare şi superioritate. La fel ca ea. Las-o, Jedi Skywalker. A avut nevoie de o lecţie, pe care acum a primit-o.

Luke nu-i răspunse. Nici una dintre arsurile femeii nu părea gravă, totuşi muşchii continuau să-i zvâcnească incontrolabil. Extinzându-şi Forţa, încercă să-i atenueze o parte din dureri.

— Ţi-am zis s-o laşi, repetă C'baoth şi vocea lui răsună straniu în sala tronului. Viaţa ei nu se găseşte în pericol. Mai bine, cruţă-ţi puterile pentru încercarea ce te aşteaptă pe tine.

Cu un gest dramatic, ridică un braţ şi indică.

Luke se întoarse şi zări, conturată pe holograma pâlpâitoare a galaxiei, o siluetă înveşmântată în acelaşi tip de mantie cafenie pe care o purta C'baoth. O siluetă cumva familiară.

— Nu există alternativă, tânărul meu Jedi, vorbi C'baoth aproape cu blândeţe. Nu înţelegi? Trebuie să mă slujeşti, altfel nu vom putea salva galaxia de sine însăşi. De aceea, trebuie să înfrunţi moartea şi să ieşi de partea mea... ori să mori, pentru ca altul să-ţi poată lua locul.

Ridică ochii spre silueta întunecată şi-i făcu semn să se apropie.

— Vino, îi spuse, şi înfruntă-ţi destinul.

Silueta avansă către scară şi în acelaşi timp trase de la centură o sabie Jedi. În lumina hologramei din spatele ei, chipul îi era imposibil de distins.

Luke se îndepărtă un pas de Mara şi simţi o presiune stranie şi neplăcută care începuse să-i apese, zumzăind, mintea. Confruntarea deţinea ceva tulburător de familiar. Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se duela cu cineva sau ceva cu care se mai luptase odată...

Brusc, amintirea respectivă îi apăru în minte. Dagobah... instruirea sa de cavaler Jedi... grota părţii întunecate în care-l trimisese Yoda. Scurta lui bătălie, ca prin vis, cu viziunea lui Darth Vader...

Simţi cum i se opreşte respiraţia şi o bănuială teribilă îi cuprinde inima. Nu, silueta care se apropia nu era îndeajuns de înaltă pentru a fi Vader. Atunci cine...?

Silueta ieşi în lumină... şi, prea târziu, Luke îşi aminti cum se sfârşise visul duelului din grota părţii întunecate. Masca-vizor a lui Vader fusese sfărâmată şi dinapoia ei apăruse propriul său chip.

Acelaşi chip care acum îl privea golit de emoţii.

Luke simţi cum se retrage din faţa scării, cu mintea încremenită de şoc şi asaltată de presiunea zumzăitoare.

— Da, Jedi Skywalker, rosti încetişor C'baoth dinapoia lui. El eşti tu. Luke Skywalker, creat din mâna pe care ai lăsat-o în Oraşul Norilor de pe Bespin. Cu sabia Jedi pe care ai pierdut-o acolo.

Luke privi arma din mâna clonei. Într-adevăr, era a lui. Sabia despre care Obi-Wan îi spusese că i-o lăsase tatăl său.

— De ce? reuşi el să articuleze.

— Ca să te aduc la adevărata înţelegere, vorbi grav C'baoth. Şi pentru că destinul tău trebuie împlinit. Într-un fel sau altul, trebuie să mă slujeşti.

Luke îl privi scurt. C'baoth îl urmărea, cu ochii scânteind de speranţă. Şi de nebunie.

Iar în momentul acela, clona Luuke atacă.

Ţâşni în vârful scării, activându-şi sabia şi repezind cu sălbăticie lama alb-albăstruie spre pieptul lui Luke. Tânărul sări într-o parte, blocând asaltul cu propria sa armă. Lamele se izbiră cu o putere ce-l dezechilibră şi aproape îi smulse sabia din mână. Clona îl urmări, cu sabia deja ridicându-se în alt atac; extinzând Forţa, Luke se propulsă înapoi, făcând o tumbă peste cap, trecu

peste balustradă şi ateriză pe una dintre platformele pentru gărzi ce se ridicau de pe nivelul inferior al sălii. Avea nevoie de timp să se gândească, să plănuiască şi să găsească o cale de a depăşi distragerea zumzetului din minte.

Clona nu intenţiona însă să-i ofere acel timp. Apropiindu-se de balustradă, azvârli sabia spre baza platformei pe care stătea Luke. Lovitura nu fu perfectă – probabil că tăişul retezase doar jumătate din bază – dar îndeajuns pentru a înclina brusc platforma. Extinzând Forţa, Luke făcu altă tumbă pe spate, încercând să ajungă la pasarela care trecea peste sala tronului la cinci metri înapoia sa.

Distanţa era însă prea mare, sau mintea lui prea distrasă de zumzet ca să se bizuie corect pe Forţă. Partea din spate a genunchiului său lovi marginea pasarelei şi, în loc să aterizeze în picioare, Luke se răsturnă şi căzu pe ea pe spate.

— Nu am dorit să-ţi fac asta, Jedi Skywalker, se auzi glasul lui C'baoth. Nu o doresc nici acum. Alătură-te mie, lasă-mă să te învăţ. Împreună putem salva galaxia de fiinţele inferioare care o vor distruge.

— Nu, răspunse răguşit tânărul, prinzându-se de o traversă de susţinere şi ridicându-se în capul oaselor.

Se strădui să-şi regăsească suflul. Clona Luke îşi recuperase sabia şi pornise spre el.

Clona... Clona lui... Oare ea cauza presiunea stranie asupra minţii sale? Prezenţa apropiată a unui duplicat exact, care apela el însuşi la Forţă?

Nu ştia răspunsul, tot aşa cum nu ştia motivul pentru care C'baoth îi pusese pe ei doi faţă în faţă. Obi-Wan şi maestrul Yoda îl avertizaseră amândoi că uciderea sub imperiul furiei sau mâniei duce către partea întunecată a Forţei. Oare şi uciderea clonei sale urma să aibă acelaşi efect?

Sau C'baoth se gândise la ceva cu totul diferit? Să se fi gândit că, dacă şi-ar fi ucis propria clonă, Luke ar fi înnebunit?

Indiferent de răspuns, tânărul nu voia să-l afle pe pielea sa. Şi în clipa aceea îşi dădu seama că nici nu era nevoit s-o facă. Putea să coboare prin celălalt capăt al pasarelei, să ajungă la turbo-liftul cu care suiseră în sala tronului şi să evadeze.

Lăsând-o pe Mara aici, singură cu C'baoth.

Ridică ochii. Femeia continua să se sprijine de balustradă. Probabil că încă nu-şi recăpătase pe deplin cunoştinţa. În tot cazul, nu era capabilă de o asemenea cursă.

Strângând din dinţi, Luke se sculă în picioare. Mara îi ceruse – îl implorase – mai bine s-o ucidă decât s-o abandoneze în mâinile lui C'baoth. Lucrul cel mai mărunt pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să rămână cu ea până la sfârşit.

Sfârşitul ei... sau al lui...

***

Explozia răsună din caverna de dedesubt ca un tunet îndepărtat şi în acelaşi timp straniu atenuat.

— Ai auzit, Chewie? întrebă Lando, privind precaut peste marginea platformei de lucru. Crezi c-a explodat ceva de pe-acolo?

Cu mâinile pline de cabluri şi fire pe care le strecura prin păienjenişul grinzilor cu zăbrele ale coloanei centrale, Chewbacca mârâi o corecţie: nu fusese o singură explozie de dimensiuni mari, ci mai multe explozii mici, simultane. Discuri explozive, sau ceva cu putere la fel de redusă.

— Eşti sigur? mormăi Lando neliniştit, examinând cuvele de clonare de pe nivelul imediat inferior lor.

Lui nu i se păruse vreo defecţiune inerentă unei instalaţii. Brusc, se încordă. Fuioare subţiri de fum puteau fi zărite acum, înălţându-se leneş deasupra ţevilor nutritive ce pătrundeau prin partea superioară a cuvelor. Multe fuioare de fum, care păreau că se ridică într-un model regulat. De parcă ar fi explodat ceva în toţi cilindrii Spaarti...

Înapoia lui se auzi un zăngănit metalic. Lando se răsuci şi-l zări pe C-3PO păşind grijuliu de pe punte pe platforma de lucru, cu capul înclinat astfel încât să privească în adâncul cavernei.

— Acela este fum? întrebă droidul, pe un ton care sugera că, de fapt, nu voia să afle răspunsul.

— Mie aşa mi se pare, încuviinţă Lando. Ce cauţi aici?

— Ah... Fără şovăială, droidul îşi desprinse ochii de la spectacolul de dedesubt. R2-D2 a găsit schema pentru coloană, îi întinse un datacard. Sugerează că ar merita investigat cuplorul de flux negativ de pe alimentarea energetică principală.

— O să ţinem seama de asta.

Lando introduse datacardul în datapadul său şi-l dădu lui Chewbacca, privind scurt peste balustrada platformei. El şi Chewbacca nu erau vizibili pe fundalul culorilor întunecate ale coloanei şi al plafonului stâncos al peşterii, aflat la numai doi metri deasupra lor, însă C-3PO sărea în ochi ca o pepită de aur pe un şes de noroi.

— Acum şterge-o de-acolo, şuieră el, până nu te vede cineva.

— Ah, exclamă C-3PO, de asemenea, R2-D2 a localizat sursa bruierii comunicatoarelor din vecinătate. Căpitanul Solo a cerut ca, dacă aflăm asta...

— Bine, îl întrerupse Lando. Zărise oare o mişcare îndărătul cilindrilor Spaarti de la nivelul imediat inferior? îmi amintesc. Tu şi cu R2-D2, daţi-i drumul. Luaţi şi noghriul cu voi.

Droidul păru surprins.

— R2-D2 şi cu mine? Dar...

Cu sunetul unui tauntaun scuipător, o undă circulară, orbitor de albastră, se dilată, ridicându-se de pe balconul de dedesubt.

— Salvă paraiizatoare! răcni Lando, trântindu-se pe platformă şi simţind bubuitul surd al lui Chewbacca, care ateriză lângă el.

A doua salvă paralizantă se dilată, ricoşând din coloană deasupra capului său, chiar în clipa când îşi scoase blasterul.

— C-3PO, şterge-o de-acolo!

Droidul nu mai avea nevoie de îndemnuri.

— Da, domnule, strigă peste umăr dispărând deja peste punte.

Chewbacca mârâi o întrebare.

— De-acolo de undeva, gesticulă Lando cu blasterul. Fii atent, probabil c-o să mai vină şi alţii.

A treia salvă paralizantă lovi inutil intradosul platformei de lucru şi, de data aceasta, Lando zări soldatul care se ascundea înapoia unui cilindru de clonare. Trase de două ori, doborând imperialul şi distrugând cilindrul. Un alt cerc albastru sfârâi, urmat după o fracţiune de secundă de lătratul sec al proiectorului lui Chewbacca.

Lando rânji în barbă. Aveau necazuri, totuşi nu atât de mari pe cât s-ar fi putut. Atâta timp cât se menţineau lângă coloana de echipament vital, imperialii nu cutezau să folosească împotriva lor ceva mai distrugător decât paralizantele. În acelaşi timp, atacatorii înşişi nu aveau nici un fel de acoperire pe balcoane, cu excepţia cuvelor de clonare. Ceea ce însemna că, practic, nu puteau face nimic – era preferabil să nu-şi deranjeze ţintele şi să rişte ca ei, sau echipamentele valoroase, să fie făcuţi bucăţi.

Altă soluţie ar fi fost să suie un nivel şi să tragă asupra lor dintr-un unghi din care nu interferau zăbrelele metalice ale platformei de lucru.

Din partea opusă a coloanei, Chewbacca mârâi scurt: imperialii se retrăgeau.

— Probabil că vor sui, încuviinţă Lando şi privi în jurul nivelului lor, spre uşile aliniate pe galerie.

Păreau destul de rezistente, poate chiar similare cu uşile blindate de pe navele de război. Dacă Han şi noghriul le blocaseră bine, ar fi trebuit să reziste o vreme chiar şi asaltului unui grup decis de trupe de şoc.

Cu excepţia uşii dinspre sala pompelor în care lucrase R2-D2. Han o lăsase probabil deschisă, tocmai pentru ca ei să poată ieşi.

Lando se strâmbă, dar nu avea alternativă. Propti braţul de partea inferioară a balustradei, ţinti atent caseta de comandă a uşii şi trase. Panoul casetei străluci, apoi se boţi şi, pentru două secunde, bărbatul putu să vadă câteva scântei prin fum.

Asta fusese totul. Imperialii nu mai puteau intra. Iar el şi Chewbacca nu mai puteau ieşi…

Rămânând cât mai aplecat, se deplasă în partea opusă a coloanei. Chewbacca revenise deja la treabă, strecurându-şi printre cabluri şi ţevi mâinile acoperite de unsoare; aşezase datapadul pe podea, între picioare.

— Ai făcut vreun progres? se interesă Lando.

Wookiee-ul mormăi şi atinse datapadul cu vârful unui picior, iar Lando privi locul indicat. Era diagrama unei secţiuni a alimentării energetice, arătând un cuplor din care se desprindeau opt ramificaţii.

Deasupra cuplorului era marcat clar un regulator de flux pozitiv.

— Ah-ha, făcu Lando cuprins de o senzaţie nu pe de-a întregul plăcută. Te gândeşti cumva să-l conectezi la cuplorul de flux negativ menţionat de C-3PO?

Drept răspuns, Chewbacca scoase mâna din jungla de cabluri, trăgând cuplorul de flux negativ parţial deconectat.

— Stai aşa, făcu Lando privindu-l îngrijorat. Auzise destule istorii despre ce se întâmpla atunci când conectai un cuplor de flux negativ la un detonator de flux pozitiv, iar utilizarea unui regulator de flux pozitiv în locul detonatorului nu părea cu nimic mai puţin periculoasă. Care-i rolul lui exact?

Wookiee-ul îi explică. Avusese dreptate – regulatorul nu era mai sigur, ci chiar mult mai periculos.

— Eu zic să nu exagerăm, Chewie... Am venit aici să distrugem cilindrii de clonare, nu să dărâmăm totul peste noi.

Chewbacca mormăi insistent.

— Bine, bine, suspină Lando, îl ţinem ca plan de rezervă.

Wookiee-ul încuviinţă şi reveni la treabă. Cu un rictus, Lando lăsă

blasterul din mână şi scoase două încărcături din raniţa cu explozivi. Putea şi el să lucreze, în timp ce se gândea cum vor ieşi prin uşile blindate blocate şi prin coridorul plin de trupe de şoc.

Iar dacă aveau să fie nevoiţi să recurgă la planul de rezervă al lui Chewbacca... În cazul acela, ieşirea ar fi devenit oricum o simplă ipoteză teoretică.

Trase cu o mână de mănunchiurile de cabluri, făcându-şi loc, şi se apucă de muncă.

***

Cronometrul sincron bâzâi, anunţând că mai avea cinci secunde, şi Wedge inspiră adânc. Asta era! întinse mâna spre manetele hiperspaţiale...

Şi brusc cerul pestriţ al hiperspaţiului se estompă în linii stelare şi apoi în stele. În jurul său, se materializă

restul escadrilei Vagabond, – menţinând formaţia; în faţă se puteau distinge configuraţiile distinctive ale luminilor unui şantier spaţial.

Ajunseseră la Bilbringi. Atât doar că ieşiseră din hiperspaţiu prea departe. Ceea ce nu putea să însemne decât...

— Alertă de luptă! anunţă Vagabond 2. Se apropie interceptori TIE – curs 2-9-3 cu 20.

— Toate navele – stare de luptă de urgenţă, se auzi brusc vocea gravă a amiralului Ackbar. Configuraţie defensivă: Comanda Vânătorilor – poziţii de ecranare. Se pare că este o cursă.

— Este în mod sigur, mormăi Wedge în barbă virând strâns la babord şi riscând o privire scurtă spre displayuri.

Bineînţeles, zărea crucişătoarele interdictive care-i smulseseră din hiperspaţiu, la distanţă considerabilă de flotele masive ce începeau să-şi ocupe poziţii de luptă. Şi judecând după felul în care fuseseră amplasate, flota Noii Republici n-avea să dispară prea repede în hiperspaţiu.

Apoi vânătorii TIE ajunseră lângă ei şi nu mai avu timp să se întrebe de ce atacul lor surpriză, plănuit cu atâta grijă, dăduse greş încă înainte de a fi început. Pentru moment, singura întrebare era legată de supravieţuire – câte o navă şi câte un duel, pe rând.

***

Paşii înăbuşIţi dădură colţul aflat la zece metri şi continuară spre el, iar Han, lipit cât putea de mult în nişa prea puţin adâncă a uşii care constituia unica acoperire pe distanţa respectivă, abandonă speranţa vagă că nu va fi zărit şi se pregăti pentru inevitabilul schimb de focuri.

Nu ar fi trebuit să dea colţul. Ba nici n-ar fi trebuit să fie deloc aici. Din frânturile de rapoarte de situaţie pe care reuşise să le afle, trecând pe lângă punctele de

control părăsite, se părea că toţi cei capabili să ţină un blaster se aflau cu douăzeci de nivele mai jos, luptându-se cu băştinaşii care invadaseră garnizoana. Nivelele superioare nu păreau să fie nici măcar ocupate şi, în mod sigur, aici sus nu exista nimic demn de a fi protejat, poate cu excepţia lui C'baoth.

Paşii se apropiau.

Norocul meu, gândi Han iritat, *să dau peste doi dezertori care-şi caută o ascunzătoare.*

Apoi, la cinci metri depărtare, paşii se opriră brusc... şi în tăcerea care urmă, bărbatul auzi un icnet pe jumătate înăbuşit.

Fusese zărit.

Nu mai şovăi. Împingându-se cu putere în uşa dinapoia sa, sări peste coridor, încercând să repete trucul de la corpul de gardă, în măsura în care o putea face fără susţinerea lui Chewbacca. Aici erau mai puţini decât se aşteptase şi mai în lateral decât crezuse, şi pierdu o jumătate de secundă vitală pentru a îndrepta blasterul spre ei...

— Han! strigă Leia. Nu trage!

Surpriza fu atât de mare, încât Han îşi pierdu concentrarea asupra saltului şi se izbi penibil de peretele opus al coridorului. Într-adevăr, era Leia. Mai surprinzător, o însoţea Talon Karrde, care-şi ţinea de lesă cei doi vornskri domesticiţi.

— Ce naiba cauţi aici? se răsti Han.

— Luke are necazuri, gâfâi Leia repezindu-se la el şi îmbrăţişându-l încordată. Este undeva în faţă...

— Ce surpriză iubito, făcu bărbatul reţinând-o de braţ când încercă să se îndepărteze. Linişteşte-te, ştiam de ysalamiri, de când am intrat.

— Asta-i, clătină ea din cap, ysalamirii nu mai acţionează. Forţa a revenit. Chiar în clipa dinainte de a sări tu de acolo.

— C'baoth, şopti Han şi trase o înjurătură. El trebuie s-o fi făcut.

— Da, se înfioră Leia.

Han privi spre Karrde.

— Am fost angajat să distrug tezaurul împăratului, anunţă sec contrabandistul. I-am adus pe Sturm şi Drang pentru a ne ajuta s-o găsim pe Mara.

— Mai e cineva cu voi? o întrebă Han pe Leia.

Femeia clătină din cap.

— Cu trei nivele mai jos, ne-am întâlnit cu o grupă de soldaţi care venea în direcţia asta. Cei doi noghri ai noştri au rămas să-i oprească.

— Oamenii tăi unde sunt? se întoarse Han la Karrde.

— Au rămas în navă. Ne păzesc ieşirea, în cazul în care vom avea şansa s-o mai folosim.

— Aşadar, suntem doar noi, mârâi Han. Fără să dea drumul braţului lui Leia, porni pe coridor. Haideţi! Ei sunt sus, în sala tronului – cunosc drumul.

Pe când alergau, încercă să nu se gândească la ultima confruntare pe care o avusese cu un Jedi al întunericului. În Oraşul Norilor al lui Lando de pe Bespin, când Vader îl torturase şi apoi îl congelase în carbonit.

Cumva, din cele ce-i spusese Luke, nu se aştepta din partea lui C'baoth să fie măcar atât de civilizat.

***

Capitolul 27

Săbiile de lumină sclipiră, alb-albastru lovindu-se de alb-verzui, sfârâind în momentele când se atingeau, retezând metal şi cabluri, atunci când îşi ratau ţinta. Strângând balustrada cu putere şi luptându-se

împotriva clocotului ce-i fierbea prin minte, Mara privi cu o fascinaţie neajutorată duelul din sala tronului. Era aidoma unei inversiuni deformate a ultimei viziuni oribile pe care i-o transmisese împăratul în clipa morţii, cu aproape şase ani în urmă.

Atât doar că de data aceasta, nu împăratul era cel aflat în faţa morţii, ci Skywalker.

Şi nu era o viziune, ci chiar realitatea.

— Priveşte-i cu atenţie, Mara Jade, rosti cu glas aspru, totuşi ciudat de trist C'baoth din capul scărilor. Dacă nu te vei supune de bunăvoie autorităţii mele, într-o bună zi te va aştepta aceeaşi luptă.

Mara îl privi pieziş. C'baoth urmărea duelul pe care-l orchestrase cu o fascinaţie la limita macabrului. Era adevărat, ea îl înfruntase, atunci când îl întâlnise prima dată, pe Jomark. Serviciile pe care i le adusese lui Thrawn îi oferiseră gustul puterii şi, precum împăratul înaintea sa, nu fusese suficient doar să guste.

Dar spre deosebire de împărat, C'baoth n-avea să se mulţumească doar cu stăpânirea lumilor şi armatelor. Imperiul lui urma să aibă o formă mult mai personală – minţi re-formate şi reconstruite potrivit concepţiei sale despre cum trebuia să fie mintea.

Ceea ce însemna că Mara avusese dreptate şi în cealaltă privinţă. C'baoth era nebun de legat.

— Nu este o nebunie să ofer şi altora bogăţia gloriei mele, murmură bătrânul, ci un dar pentru care mulţi ar fi gata să-şi dea viaţa.

— Oricum, îi oferi lui Skywalker o şansă mare în privinţa asta, replică Mara scuturând din cap pentru a-şi limpezi mintea.

Prinsă între propriile ei amintiri, ecoul zumzetului straniu şi apăsător pe care-l recepta dinspre mintea lui Skywalker şi prezenţa copleşitoare a lui C'baoth, aflat la numai doi metri, tentativa de a urma până la capăt un

gând semăna cu încercarea de a pilota un aerospeeder în toiul unui viscol.

Exista însă un şablon mental pe care-l învăţase de la împărat cu mult timp în urmă, un şablon pentru momentele când dorea ca instrucţiunile lui să rămână ascunse chiar şi de Vader. Dacă şi-ar fi putut limpezi mintea într-atât încât să poată apela la el...

Prin clocotul mental, fulgeră un şoc dureros.

— Nu-ncerca să-ţi ascunzi gândurile de mine, Mara Jade, o admonestă C'baoth tăios. Acum eşti a mea şi ucenicul nu trebuie să-şi tăinuiască gândurile de maestru.

— Deci îţi sunt deja ucenică? mârâi Mara, încleştând dinţii în faţa durerii. Se strădui din nou să aplice şablonul şi acum reuşi. Crezusem că mai întâi va trebui să îngenunchez la picioarele tale.

— Îţi baţi joc de viziunea mea, vorbi C'baoth pe un ton sumbru şi iritat. Dar vei îngenunchea într-adevăr.

— Ca şi Skywalker, nu? Presupunând că va reuşi să supravieţuiască...

— Va fi al meu, încuviinţă încrezător C'baoth. La fel ca sora lui şi copiii ei.

— Iar apoi împreună veţi vindeca galaxia, urmă femeia privindu-i chipul şi ascultând clocotul din mintea ei.

Da, se părea că bariera îl oprea pe bătrân. Dacă acum ar fi reuşit să menţină încă puţin intimitatea aceea...

— Mă dezamăgeşti, Mara Jade, clătină C'baoth din cap. Chiar crezi că trebuie să-ţi aud gândurile pentru a-ţi citi inima? Aidoma fiinţelor inferioare din galaxie, cauţi distrugerea mea. O noţiune prostească! împăratul nu te-a învăţat nimic despre destinul nostru?

— Ştiu doar că nu l-a citit prea bine nici pe-al lui, replică Mara ascultându-şi bubuiturile inimii şi uitându-se la maestrul Jedi.

Dacă mintea aceea imprevizibilă decidea că femeia reprezenta un pericol real şi lansa alt atac cu fulgere...

C'baoth surâse şi-şi depărtă braţele de trup.

— Simţi nevoia de a-ţi măsura puterile cu mine, Mara Jade? Apropie-te atunci şi fă-o.

Vreme de două clipe, îl privi aproape ispitită să încerce. Părea bătrân şi neajutorat, iar ea dispunea de bariera mentală şi de cea mai bună instruire în lupta corp la corp fără arme pe care o putuse oferi Imperiul la apogeul său. Ar fi durat numai câteva secunde...

Inspiră profund şi coborî ochii. Nu, nu acum. Nu aşa. Nu cu presiunile şi distragerile rotindu-se prin mintea ei. N-avea să reuşească niciodată.

— Dacă mă ucizi acum, nu voi putea să mai îngenunchez în faţa ta, murmură lăsând umerii să i se gârbovească într-o atitudine de înfrângere.

— Foarte bine, toarse C'baoth. La urma urmelor, ai ceva înţelepciune. Priveşte atunci, şi învaţă.

Mara reveni spre balustradă, dar nu pentru a privi duelul de jos. Undeva pe podeaua aceea se găsea blasterul pe care C'baoth i-l smulsese din mână, imediat după ce scăpase de ysalamirii din munte şi recăpătase Forţa. Dacă-l putea găsi înainte ca bătrânul să-şi dea seama că ea nu cedase de fapt...

De pe pardoseală, Skywalker sări din nou în direcţia pasarelei. Clona anticipase mişcarea şi aruncă sabia în sus, înaintea lui. Lama alb-albastră îl rată cu puţin pe Skywalker, retezând însă aproape complet podeaua pasarelei şi una dintre contrafişele ce o susţineau de plafon. Cu un scrâşnet teribil, metalul tensionat se răsuci sub greutatea lui Skywalker şi cedă.

Tânărul ateriză ghemuit pe un genunchi. Braţul i se întinse şi sabia care cădea spre clonă îşi modifică brusc direcţia, îndreptându-se către mâna sa...

Apoi se opri în aer. Skywalker se încordă, muşchii braţului tensionându-se vizibil în vreme ce extinse mintea.

— Nu în felul acesta, Jedi Skywalker, spuse C'baoth reprobator.

Mara întoarse capul la el şi văzu că întinsese de asemenea braţul spre

sabia de lumină. Pe de altă parte clona rămase nemişcată, parcă ştiind că bătrânul avea să-i ţină partea în duel.

Poate că aşa şi era. Poate că în corpul clonei nu mai rămăsese nimic, decât extensia minţii lui C'baoth.

— Duelul acesta, continuă C'baoth, trebuie să fie pe viaţă şi pe moarte. Armă contra armă, minte contra minte, suflet contra suflet. Altceva nu-ţi va aduce cunoaşterea pe care trebuie s-o ai pentru ca să mă slujeşti cum se cuvine.

Skywalker era într-adevăr foarte bun. Cu strania presiune zumzăitoare în minte, trebuie să fi ştiut că nu putea face faţă puterii lui C'baoth. Mara îi percepu modificarea subtilă a concentrării şi, pe neaşteptate, duse braţul înapoia umărului, lama alb-verzuie aţintindu-se către un punct de pe mânerul celeilalte.

Dar dacă maestrul Jedi nu voia să-l lase pe Skywalker să-şi dezarmeze oponentul, nu dorea nici să-l lase să distrugă arma. Chiar în vreme ce lama cobora şuierând, un obiect micuţ ţâşni din umbre, izbindu-l în umăr şi abătându-i braţul suficient pentru ca tăişul să lovească în gol. Peste o clipă, C'baoth smulsese sabia clonei din strânsoarea mentală a lui Skywalker şi o trimise spre oponentul său. Clona o ridică în gardă; parcă obosit, Skywalker se îndreptă şi se pregăti să continue lupta.

Pentru moment însă Mara nu era interesată de săbiile laser. Pe pardoseala sălii, la doi metri de picioarele lui Skywalker se afla obiectul pe care C'baoth îl propulsase spre el.

Blasterul ei.

Femeia trase cu coada ochiului la C'baoth, întrebându-se dacă o privea. Nu o privea. De fapt, nu se uita la nimic. Ochii lui îşi pierduseră focalizarea, aţintiţi peste sala tronului, cu un surâs copilăros întipărit pe faţă.

— Ea a sosit, zise aproape inaudibil prin vacarmul săbiilor de pe podea. Aşa cum ştiam c-o să facă.

Brusc, se întoarse către Mara:

— Ea a sosit, Mara Jade, arătă bătrânul cu un gest teatral spre turbo- liftul cu care veniseră ei.

Încruntându-se, nesigură dacă să-şi ia ochii de la el, Mara se întoarse. Uşa turbo-liftului se deschise şi Solo ieşi dinăuntru, cu blasterul pregătit. Iar imediat înapoia lui...

Mara simţi că i se opreşte răsuflarea, iar trupul i se încordă. Leia Organa Solo, cu un blaster într-o mână şi o sabie Jedi în cealaltă. Iar îndărătul ei, ţinând lesele cu vornskrii domesticiţi...

Karrde.

Organa Solo? Şi Karrde?

— Leia... Han., plecaţi, le strigă Skywalker peste zgomotele săbiilor când nou-veniţii trecură pe galerie, dincolo de holograma galaxiei, în zona principală a sălii. Este prea pericu...

— Bun venit, noua mea ucenică! strigă C'baoth încântat, acoperindu-i glasul. Vino la mine, Leia Organa Solo. Te voi învăţa adevăratele căi ale Forţei.

Solo intenţiona să ofere cu totul altă lecţie. Ajuns la capătul galeriei, ochi cu blasterul şi trase.

Deşi distras de propriile sale autoamăgiri, un Jedi cu puterile lui C'baoth nu putea fi surprins cu atâta uşurinţă. Cu o iuţeală fulgerătoare, blasterul lui Mara se înălţă de pe pardoseală în calea salvei şi patul i se dezintegră într-o cascadă de scântei. A doua salvă fu blocată similar, iar a treia nimeri acumulatorul blasterului, transformând arma într-un glob de foc impresionant. Solo fu dezarmat înainte să mai poată trage încă o dată.

Iar C'baoth înnebuni.

Răcni un urlet oribil de ură şi trădare ce păru că va incendia aerul sălii. Mara tresări, când sunetul sfredelitor îi asaltă timpanele...

Şi peste o clipă fu cât pe ce să cadă peste balustradă, când o izbi echivalentul de Forţă al urletului.

Nu mai cunoscuse niciodată aşa ceva, nici din partea lui Vader, şi nici chiar din partea împăratului. Asaltul ferocităţii totale, animalice – o pierdere completă a oricărei urme de stăpânire de sine – semăna cu un uragan izbucnit din senin. Talaz după talaz de furie se revărsară peste ea, sfârtecând bariera mentală pe care o crease şi lovindu-i mintea cu un amestec paralizant de ură şi suferinţă. Ca prin ceaţă, Mara îi văzu pe Skywalker şi Organa Solo clătinându-se sub asalt şi auzi vornskrii lui Karrde urlând de durere.

Iar din braţele întinse ale lui C'baoth erupse un şuvoi de fulgere.

Chipul lui Mara se contorsionă într-un rictus, văzându-l pe Solo proiectat înapoi în balustrada din faţa fosei hologramei. Prin pârâiturile fulgerelor, o auzi pe Organa Solo strigând numele soţului ei şi sărind alături de acesta, azvârlind blasterul şi activându-şi sabia la timp pentru a devia cu lama alb-verzuie a treia rafală de fulgere. Brusc, C'baoth îşi mută obiectivul asupra pasarelei deja stricate ce atârna deasupra capetelor lor. Fulgerul ţâşni iarăşi...

Şi cu un trosnet metalic, centrul pasarelei se despică. Pivotând pe ultima contrafişă de sprijin rămasă, se prăbuşi greoi spre Organa Solo.

Ea o zări, sau poate că antrenamentele făcute cu Skywalker o învăţaseră cum să se folosească de Forţă pentru a anticipa primejdiile. Când bucata uriaşă de metal oscilă către ea, lovi în sus cu sabia de lumină, retezând pasarela suficient de mult, pentru ca partea principală să treacă razant pe lângă ea şi Solo, prăvălindu-se în faţa lui Karrde şi a vomskrilor. Nu mai avu însă vreme să se ferească de partea pe care o tăiase. Aceasta o atinse în cap şi umăr, smulgându-i sabia din mână şi trântind-o lângă Solo.

— Leia! urlă Skywalker, privind îngrozit la sora sa.

Brusc, păru că uită de zumzetul ameţitor din minte şi defensiva nesigură de până atunci se transformă într-o ofensivă furioasă. Clona se retrase din faţa asaltului, de abia reuşind să-i pareze loviturile. Sui două trepte către C'baoth, bătând în retragere, apoi sări pe resturile platformei pentru gărzi. Pentru o clipă, Mara crezu că Skywalker avea s-o urmeze şi acolo, ori să reteze baza platformei şi s-o doboare.

Rămas însă la jumătatea scării, cu faţa acoperită de sudoare, Skywalker privi la C'baoth cu o expresie ce trimise fiori pe spinarea lui Mara.

— Doreşti să mă distrugi şi pe mine, Jedi Skywalker? întrebă bătrânul cu glas veninos. Trebuie să-ţi spun că asemenea gânduri sunt prosteşti. Te-aş putea strivi ca pe un gândac sub călcâi.

— Poate că da, gâfâi Skywalker. Dar dac-o vei face, nu vei mai avea niciodată posibilitatea să-mi controlezi mintea.

C'baoth îl studie.

— Ce doreşti?

Skywalker arătă din cap spre Solo şi sora lui.

— Să-i laşi să plece. Pe toţi. Acum. Ochii i se întoarseră la Mara. Şi pe Mara.

— Şi dacă o voi face?

Un muşchi tresări pe obrazul lui Skywalker. Degetul i se mişcă şi, cu un bâzâit scurt, lama sabiei dispăru.

— Lasă-i să plece, vorbi el încet, şi eu voi rămâne.

***

De undeva din apropiere începu un bubuit surd, adăugând un ritm neregulat la răsuflările stranii ce murmurau prin caverna de clonare. O carabină blaster care izbea în metalul masiv, decise Lando, examinând rapid uşile de pe galerie. Deocamdată toate păreau solide, dar ştia că nu aveau să reziste. Soldaţii de afară nu se antrenau şi mai mult ca sigur că trimiseseră deja după încărcături de plastic exploziv.

Din cealaltă parte a coloanei, Chewbacca mormăi un avertisment.

— Eu îmi ţin capul jos, îl asigură Lando privind prin interstiţiul dintre două conducte groase spre labirintul de fire multicolore şi ţevi din interior. Unde naiba-i conexiunea aia cu pompa repulsor?

O localizase în sfârşit şi introducea încărcătura, când piuitul de apel al comunicatorului se auzi pe neaşteptate, urmat peste o fracţiune de secundă de al lui Chewbacca. Încruntându-se şi aşteptându-se pe jumătate să fie un tehnician imperial, care-i descoperise frecvenţa, scoase aparatul.

— Sunt Calrissian, rosti el.

— Ah... generale Calrissian, se auzi glasul precis al lui C-3PO. Văd că R2-D2 a eliminat cu succes bruiajul. Ba chiar surprinzător, ţinând seama de toate problemele pe care a trebuit să le...

— Felicită-l din partea mea, îl întrerupse Lando. Nu era în nici un caz momentul unei discuţii politicoase cu droidul. Altceva?

— Da, noghrii mi-au ordonat să vă întreb dacă nu doriţi să ne întoarcem pentru a vă ajuta.

Bubuitul răsună din nou, mai tare de data aceasta.

— Aş fi vrut eu, suspină Lando, dar n-aveţi cum să ajungeţi la timp.

Bubuitul se auzi iarăşi, iar acum văzu cum uşa din partea opusă

punţii se cutremură sub impact.

— Va trebui să ieşim singuri de aici.

Din cealaltă parte a platformei de lucru, Chewbacca mormăi opinia sa prea puţin entuziastă.

— Totuşi dacă Chewbacca vrea să revenim...

— N-o să ajungeţi la timp, repetă ferm Lando. Spune-le noghrilor că, dacă vor să fie de folos, să meargă în sala tronului, să-l ajute pe Han.

— Este prea târziu pentru asta, interveni alt glas aproape inaudibil.

Lando se încruntă spre comunicator.

— Han?

— Nu, sunt Talon Karrde. Am venit cu consiliera Organa Solo. Suntem în sala tronului…

— Leia este aici? Ce nai…?

— Taci şi-ascultă, îl opri Karrde. Maestrul Jedi al lui Luke – Joruus C'baoth – este şi el aici. I-a prins pe Solo şi pe Organa Solo, iar Skywalker se luptă cu ceea ce pare a fi propria lui clonă. Deocamdată nu mă bagă în seamă... este un fel de înfruntare între ei. Dar o s-o facă, în clipa în care încerc ceva.

— Luke parcă spunea că Forţa e blocată.

— A fost. Cumva, C'baoth şi-a recăpătat-o. Eşti jos la cuvele de clonare?

— Da, deasupra lor. De ce?

— Organa Solo a zis mai devreme că pe acolo ar trebui să existe mulţi ysalamiri, zise Karrde. Dacă poţi scoate câţiva de pe cadrele nutritive şi să-i aduci aici, am putea avea o şansă de a-i opri.

Chewbacca mârâi a jale şi Lando simţi un zvâcnet în obraz. Deci aşa se explicau discurile explozive.

— Este prea târziu şi pentru asta, răspunse el. C'baoth i-a lichidat deja pe toţi.

Comunicatorul amuţi.

— Înţeleg, murmură Karrde în cele din urmă. Măcar aşa se explică. Ai vreo sugestie?

Lando şovăi.

— Nu tocmai. Dacă ne trece ceva prin minte, te anunţăm.

— Mulţumesc, făcu Karrde niţel cam prea sec. Aştept.

Se auzi declicul aparatului său.

— C-3PO, zise Lando, mai eşti pe fir?

— Da.

— Conectează-l din nou pe R2-D2 la calculator. Să facă tot ce poate ca să îndepărteze trupele de priza de aer prin care am intrat noi. După aceea, pornIţi într-acolo cu noghrii.

— Plecăm, domnule? păru uluit C-3PO.

— Exact. Chewie şi cu mine vom fi în urma voastră, aşa că mişcaţi-vă repede, dacă nu vreţi să fiţi călcaţi în picioare. Ar fi bine să-i anunţi şi pe cei doi noghri pe care Luke i-a trimis cu grupul de myneyrshi. Ai reţinut totul?

— Da, domnule. Dar ce se va întâmpla cu stăpânul Luke şi cu ceilalţi?

— Lasă asta în seama mea. Dă-i bătaie!

— Da, domnule, repetă C-3PO şi întrerupse transmisia.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de Chewbacca prin întrebarea firească.

— Nu cred că mai avem de ales, răspunse Lando încruntat. După cum vorbeau Luke şi Mara despre el, C'baoth este cel puţin la fel de periculos pe cât era împăratul. Poate chiar mai periculos. Trebuie să încercăm să aruncăm totul în aer şi să sperăm că în felul ăsta o să scăpăm de el.

Chewbacca mormăi o sugestie.

— Nu putem, clătină Lando din cap, cel puţin, nu până n-o pornim. Dacă-i avertizăm, C'baoth va afla totul. Ar putea beneficia de timpul necesar ca s-o oprească.

Dinspre uşă răsună altă explozie înăbuşită.

— Hai să terminăm o dată, adăugă el ridicând ultima încărcătură de explozivi.

Cu niţel noroc, ar fi putut avea timp să instaleze improvizaţia de rezonanţă aritmică a lui Chewbacca, înainte de intrarea trupelor de şoc. Cu şi mai mult noroc, puteau ieşi vii din cavernă.

Iar cu tot norocul posibil, ar fi descoperit o modalitate prin care să-i avertizeze pe Han şi pe ceilalţi, înainte ca tot tezaurul să fie aruncat în aer.

***

Pentru un moment prelung, sala tronului rămase cufundată în tăcere. Mara se uită la Skywalker, întrebându-se dacă el înţelesese ce zicea. Să se ofere voluntar să stea acolo cu C'baoth...

Privirea lui lunecă din nou pentru o clipă în lateral, pentru a o întâlni pe a lui Mara şi, în pofida zumzetului din mintea sa, ea îi percepu teama. Era pe deplin conştient de ceea ce zisese. Şi, într-adevăr, vorbise serios. Dacă C'baoth i-arfi acceptat oferta, s-ar fi dus la dementul maestru Jedi. S-ar fi sacrificat pentru a-şi salva prietenii.

Inclusiv pe femeia care, odată, promisese că-l va ucide.

Se întoarse cu spatele, nemaiputând să-l privească şi-l zări atunci pe Karrde, pe jumătate ascuns înapoia pasarelei distruse, îngenuncheat între vornskri. Mângâindu-i, vorbindu-le în şoaptă – probabil calmându-i după criza de isterie amplificată de Forţă a lui C'baoth. Privi atentă animalele, dar acestea nu păreau să fi fost rănite.

Probabil că mişcarea capului ei îi atrăsese atenţia lui Karrde. Ridică ochii la ea, cu chip inexpresiv. Continuând să-i mângâie pe vornskri, înclină din cap imperceptibil spre Solo şi Organa Solo. Mara se încruntă şi-i urmări privirea...

Şi încremeni. Lângă secţiunea de pasarelă ce-i acoperea pe jumătate soţia, Solo se mişca. Lent, centimetru cu centimetru, avansa peste podea.

Către blasterul scăpat de Organa Solo.

— Ceri prea mult, Skywalker, îl avertiză C'baoth cu blândeţe. Mara Jade va fi a mea. Trebuie să fie a mea. Este destinul pe care i-l cere Forţa. Nici chiar tu nu te poţi împotrivi.

— Aşa-i, rosti Mara. Se uită la C'baoth şi puse în glas tot sarcasmul pe care reuşea să-l adune. Indiferent de riscuri, trebuia să atragă atenţia asupra ei, împiedicându-l pe bătrân să privească în capătul opus al sălii. Ai uitat că trebuie să îngenunchez la picioarele lui?

— Mă insulţi, Mara Jade, rânji cu răutate C'baoth. Chiar crezi că pot fi păcălit atât de uşor?

Fără să-şi ia ochii de la ea, îndoi un deget...

Iar când mâna lui Solo se întinse spre blaster, acesta lunecă, îndepărtându-se cu o jumătate de metru.

De pe platforma gărzilor se auzi o modificare subtilă a bâzâitului.

— Skywalker – atenţie! strigă Mara.

Skywalker se răsuci, cu sabia activată, şi adoptă postura defensivă. Clona, care-şi regăsise suflul sau

curajul, era deja în plin salt, cu sabia lovind în jos. Cele două lame se ciocniră cu un zgomot şi o putere care-l împinse pe Skywalker îndărăt spre marginea scării. Făcu un pas, se strădui să-şi recâştige echilibrul, apoi îşi dădu drumul să cadă la nivelul inferior.

Mara privi iute la Solo, când clona sări peste margine, în urmărire. Dacă într-adevăr clona era o extensie a minţii lui C'baoth...

Zadarnic. În clipa când Solo încercă să apuce iarăşi arma, aceasta lunecă încă o dată, îndepărtându-se. Indiferent de efortul pe care C'baoth l-ar fi depus pentru duel, în mod limpede îi mai rămăsese destulă concentrare ca să se joace cu prizonierii săi.

— Vezi, Mara Jade? întrebă încetişor bătrânul. Mânia îi trecuse, licărul efemer de amuzament cauzat de jocul cu prizonierii trecuse, şi acum venise momentul să se întoarcă la problema importantă a construirii Imperiului său. Este inevitabil. Eu voi conduce... şi împreună cu Skywalker şi cu sora lui, tu mă vei sluji. Iar laolaltă, vom fi măreţi.

Pe neaşteptate, făcu un pas mare de lângă balustradă spre cealaltă parte a scării. La timp – peste o clipă, Skywalker reapăruse acolo, sărind de pe nivelul inferior al sălii tronului. Ateriză cu spatele la Mara, împleticindu-se o clipă, în vreme ce se lupta să-şi recâştige echilibrul. Urmă altă licărire de lumină, alb-albăstruie de astă dată, a clonei care sări de asemenea peste balustradă, în urmărire, mişcând sabia în arcuri de cerc orizontale şi ucigaşe, pentru a se păzi de atacuri. Skywalker se retrase din calea ei; privind dincolo de el, Mara putu să-l vadă pe C'baoth făcând la rândul său un pas iute înapoi. Clona ateriză şi-l asaltă pe Skywalker, prin aceleaşi mişcări orizontale largi. Skywalker continuă să se retragă, aparent nedându-şi seama că se apropia cu spatele de zidul solid de stâncă.

Un loc în care avea să fie încolţit.

Trecură pe lângă ea şi Mara văzu că, din nou, C'baoth o privea.

— Ţi-am spus deja, Mara Jade, este inevitabil. Iar cu tine şi cu Skywalker alături de mine, fiinţele inferioare din galaxie ne vor înconjura ca frunzele uscate prinse într-un vârtej. Inimile şi sufletele lor vor fi ale noastre.

Se uită de cealaltă parte a sălii şi făcu un gest. Ghemuit înapoia pasarelei distruse, Karrde tresări surprins când blasterul i se ridică din toc şi ţâşni spre C'baoth. La jumătatea drumului, i se alăturară sabia scăpată de Organa Solo şi blasterul pe care Solo se încăpăţâna să-l ajungă.

— La fel ca armele lor insignifiante, adăugă bătrânul.

Întinzând neglijent mâna ca să le primească, reveni cu ochii la duelul care părea că se apropie de final.

Era şansa pe care o aşteptase Mara. Probabil ultima şansă de care urma să beneficieze. Străpungând haosul care-i învăluia mintea, se extinse prin Forţă, focalizându-şi ochii şi mintea spre armele ce zburau către braţul lui C'baoth. Simţi cum controlul lui neglijent cedează...

Şi sabia de lumină a lui Organa Solo se desprinse de lângă blastere, poposind în mâna ei.

C'baoth se răsuci spre ea, iar blasterele căzură, zăngănind pe treptele scării.

— Nu! răcni el, cu chipul contorsionat oribil de teamă, derută şi groază.

Mara îl percepu bâjbâind cu disperare după sabie şi încercând să i-o

smulgă, dar confuz şi înfricoşat; de data aceasta, surpriza nu-i mai era aliată. Dacă-i lăsa timp, avea să-şi revină din şoc, însă femeia nu intenţiona să-i ofere timpul respectiv. Activă sabia şi atacă.

Desigur, probabil că clona o auzise; sunetul distinctiv al sabiei Jedi fusese inevitabil. Dar cu Skywalker lipit cu

spatele de perete, tentaţia de a scăpa mai întâi de unul dintre oponenţi era prea mare. Lovi pentru ultima dată, iar sabia lovi zidul, când Skywalker fandă, strecurându-se sub lamă...

Cu o sclipire orbitoare de elemente electronice spulberate, peretele explodă spre exterior, peste capul lui Skywalker şi direct în faţa clonei.

Skywalker nu se retrăsese oricum spre perete, ci se apropiase de unul dintre videcranele sălii tronului.

Clona răcni – primul sunet pe care Mara şi-l putu reaminti din partea ei – şi se împletici înapoi. Se răsuci către sunetul sabiei femeii, cu chipul contorsionat de furie şi frică, cu ochii încă ameţIţi. Ridică sabia să atace...

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

Ea se strecură pe sub tăişul ucigaş, privindu-l în faţă, Faţa lui Skywalker. Faţa care-i bântuise coşmarele vreme de aproape şase ani. Faţa pe care împăratul îi poruncise s-o distrugă.

Îl vei ucide pe Luke Skywalker.

Şi pentru prima dată de când îl găsise pe Skywalker în X-interceptorul avariat, plutind în derivă în adâncul spaţiului, se lăsă să cedeze înaintea glasului care i se învolbura prin minte. Cu toată puterea, abătu sabia asupra lui şi-l sfârtecă.

Clona se prăbuşi, iar sabia de lumină zăngăni pe podea, alături.

Mara îl privi... şi, când gâfâi, trăgându-şi respiraţia, glasul din fundul minţii ei amuţi.

Se terminase. Ea executase ultimul ordin al împăratului.

Şi era, în sfârşit, liberă.

***

Capitolul 28

Astea par a fi toate, căpitane, zise Thrawn privind pe videcranul punţii spre navele rebele împrăştiate în lungul conurilor gravitaţionale ale crucişătoarelor interdictive. Ordonă Constrângătorului şi Santinelei să părăsească misiunile de capturare şi să revină la poziţiile din linia de demarcare. Către toate navele – pregătiţi-vă pentru angajarea în luptă!

— Da, domnule amiral, rosti Pellaeon şi clătină uluit din cap, pe când tasta ordinele.

Încă o dată, în ciuda copleşitoarelor dovezi contrare, Marele Amiral avusese dreptate. Flota de asalt a rebelilor se afla aici.

Şi probabil că se întrebau, chiar în momentul acesta, ce anume funcţionase greşit în schema lor inteligentă.

— Domnule amiral, mă gândesc că ar fi preferabil să nu le distrugem pe toate, sugeră el. Ar trebui să permitem uneia să revină la Coruscant pentru a-i anunţa în ce măsură au fost depăşIţi la capitolul inteligenţă.

— De acord, căpitane, deşi mă îndoiesc că aceasta le-ar fi interpretarea. Mai degrabă, vor conchide că au fost trădaţi.

— Probabil, încuviinţă Pellaeon privind iute în jurul punţii.

I se păruse că auzise un sunet slab, precum cel al unui lagăr supratensionat, sau poate al cuiva care-şi dregea glasul. Ascultă atent, însă sunetul nu se repetă.

— Deşi asta ar fi de asemenea în avantajul nostru.

— Adevărat, aprobă Thrawn. Să desemnăm ca mesager crucişătorul amiralului Ackbar?

Pellaeon surâse. Ackbar... Cel care de abia supravieţuise acuzaţiilor anterioare aduse de consilierul Fey'lya pentru incompetenţă şi trădare asociate

operaţiunii de la şantierul spaţial Sluis Van. De data aceasta, nu avea să mai fie la fel de norocos.

— O mişcare elegantă, domnule amiral.

— Mulţumesc, căpitane.

Pellaeon privi spre Rukh, care veghea tăcut înapoia scaunului lui Thrawn şi se întrebă dacă noghriul aprecia ironia subtilă a acţiunii. Probabil că nu, ţinând seama de lipsa de rafinament a rasei sale.

În faţă, spaţiul se umplea de fulgerele salvelor laser, pe măsură ce escadrilele de vânătoare începeau să se angajeze în luptă. Instalându-se mai confortabil în scaun, Pellaeon îşi examină displayurile şi se pregăti

pentru bătălie. Pentru bătălie şi pentru victorie.

***

— Atenţie, Lider Vagabond, ai două cozi, se auzi vocea lui Vagabond 2. Vagabond 6?

— Sunt aici, Vagabond 2, confirmă celălalt pilot. La trei, acţiune simultană. Unu, doi...

Încordându-se, Wedge execută o foarfecă laterală cu X-interceptorul. Încercând să-i reproducă manevra şi în acelaşi timp să nu rateze ţinta, cei doi TIE probabil că nici măcar nu văzură X-interceptorii care apărură înapoia lor. După două explozii ce umplură spaţiul de sfărâmături, Wedge era scăpat de urmăritori.

— Mulţumesc, făcu el.

— Pentru puţin. Ce facem în continuare?

— Nu ştiu, recunoscu Wedge şi cercetă rapid câmpul de bătălie.

Deocamdată amiralul Ackbar îşi păstra crucişătoarele în formaţiune de

luptă, dar ţinând seama de felul în care navele periferice de susţinere erau asaltate de imperiali, dintr-o clipă în alta formaţia se putea destrăma în confuzia generală a unei încăierări dezordonate. Caz în care

escadrilele de vânători ar fi rămas practic pe cont propriu, lovind oriunde şi orice puteau.

Aşa cum, de fapt, procedau chiar acum. Esenţial ar fi fost să distrugă ceva realmente important...

Vagabond 2 urmărise probabil acelaşi fir logic.

— Lider Vagabond, mă gândesc că imperialii n-ar fi avut aşa multe nave cu care să ne atace, dacă în acelaşi timp şi-ar fi protejat şi şantierul spaţial.

Wedge miji ochii spre configuraţia de lumini nu foarte îndepărtată. Conturate pe fundalul ei putea distinge contururile întunecate şi ameninţătoare a cel puţin patru staţii de luptă Golan II.

— De acord, zise el, totuşi cred că un singur atac, chiar şi al legendarei escadrile Vagabond, nu i-ar speria prea tare...

— Comandante Antilles, aici Comunicaţiile Centrale ale Flotei, interveni un glas alert. Avem pentru tine un semnal etichetat urgent , cu criptare diplomatică a Noii Republici. Te deranjezi cu el?

Criptare diplomatică? se încruntă Wedge. Tocmai aici?

— Cred că da. Da, transmite-l.

— Am înţeles, domnule.

Urmă un clic...

— Salut, Antilles, rosti sec un glas vag familiar. Mă bucur să ne reîntâlnim.

— Sunt sigur că sentimentul este reciproc, replică nesigur Wedge. Cu cine vorbesc?

— Haide, haide, chicoti celălalt. Ai şi uitat clipele acelea minunate pe care le-am petrecut împreună lângă Mumbri Storve?

Mumbri Storve...?

— Bravo, făcu Aves. Memoria ţi se îmbunătăţeşte considerabil.

— Voi sunteţi destul de greu de uitat. Unde eşti?

— Drept în mijlocul luminilor impresionante din flancul tău, răspunse contrabandistul ironic. Aş vrea să-mi spui de ce aţi atacat aici, şi nu la Tangrene, aşa cum crezusem.

— Iar eu aş vrea să-mi spui care era trebuşoara aceea a voastră, replică Wedge. Ne-am păcălit binişor unul pe celălalt, aşa-i?

— Cum să nu! I-am păcălit pe toţi, mai puţin pe Marele Amiral.

— Mie-mi spui? Aşadar ăsta ce-i? Un apel de complezenţă?

— Poate da, sau poate nu. Peste vreun minut şi jumătate, unii dintre noi vor şterpeli reţeaua CRISTAL CAPTATOR GRAVITAŢIONAL pentru care am venit aici. După aceea, adio şi ne croim drum spre ieşire.

O declarase cu nonşalanţă, ca şi cum ieşirea dintr-un şantier imperial ar fi fost floare la ureche.

— Mult noroc!

— Mulţumesc. Motivul pentru care îţi spun toate astea este că pentru noi nu prea contează în ce direcţie alegem să plecăm. Pe de altă parte, asta ar putea să fie foarte important pentru voi.

Wedge simţi un surâs uşor înflorindu-i în colţul gurii.

— Aşa este, încuviinţă el. Poate că n-ar fi rău dacă aţi ieşi în apropierea staţiilor Golan de-acolo. V-ar fi greu să le şi bombardaţi din trecere?

— Mi se pare un traseu valabil, acceptă Aves. Desigur, situaţia se va înrăutăţi dincolo de perimetru – sunt o grămadă de nave care trag aiurea şi ne-ar putea avaria. Crezi că ar fi posibil să ne oferIţi de acolo o escortă prietenoasă?

Wedge examină luminile şi căzu pe gânduri. Într-adevăr, s-ar fi putut să reuşească. Dacă oamenii lui Aves puteau scoate din luptă măcar una dintre staţiile Golan,

şantierul spaţial ar fi fost deschis unei incursiuni a Noii Republici. Dacă imperialii nu doreau să-l sacrifice, ar fi trebuit să- şi deplaseze o parte a forţelor pentru a închide breşa şi pentru a scoate navele care se înfiltraseră înăuntru.

Iar din punctul de vedere al contrabandiştilor, un influx de nave de război ale Noii Republici, printre care s-ar fi furişat spre exterior, le-ar fi oferit o acoperire mai bună decât în orice alt punct de pe perimetru. Una peste alta, târgul ar fi fost echitabil.

— Batem palma, îl anunţă pe Aves. Lasă-mă două minute, ca să aranjez cu escorta.

— O escortă prietenoasă, nu uita, îi atrase atenţia Aves. Sper că înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg perfect.

TradIţionala ură a mon calamarienilor faţă de contrabandişti şi contrabandă intrase deja în legenda centrelor de comandă şi Wedge nu intenţiona să fie subiect de istorie, tot aşa cum n-o dorea nici Aves. Probabil de aceea contrabandistul i se adresase lui şi nu-şi oferise ajutorul direct lui Ackbar şi comandanţilor flotei.

— Nu-ţi face griji, îl asigură.

— E-n regulă. Hopa – a-nceput dansul pe aici. Mai vorbim!

Difuzorul amuţi.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Vagabond 11.

— Intrăm, confirmă Wedge virând strâns la tribord. Vagabond 2, fă un raport concis Comenzii şi cere susţinere. Nu pomeni numele lui Aves – spune doar că ne coordonăm cu un grup de rezistenţă independent din interiorul şantierului.

— Şi dacă Ackbar nu vrea să rişte? întrebă Vagabond 7.

Wedge privi luminile şantierului spaţial. Şi de data aceasta, ca de atâtea ori în trecut, totul se rezuma la o chestiune de încredere. Încrederea într-un puşti fermier, venit de pe o planetă-deşert de la marginea galaxiei, care să-l conducă în atacul asupra primei Stele a Morţii. Încrederea într-un fost cartofor profesionist, care putea sau nu să aibă experienţă reală de luptă, care să-l conducă în atacul asupra celei de-a doua Stele a Morţii. Şi acum, încrederea într-un contrabandist care putea la fel de bine să-l trădeze pentru un preţ convenabil.

— Nu contează, răspunse el. Cu sau fără sprijin, noi intrăm.

***

Sabia lui Mara scânteie, sfârtecând sălbatic clona Luuke. Clona se prăbuşi, sabia ei zăngăni pe pardoseală, şi rămase nemişcată.

Şi, brusc, presiunea zumzăitoare din mintea lui Luke dispăru.

Se ridică în picioare în faţa videcranului ce continua să scuipe scântei, respirând parcă pentru prima dată aer curat după ore bune. Teribila experienţă se sfârşise în cele din urmă.

— Mulţumesc, îi şopti lui Mara.

Ea se retrase un pas de lângă clona moartă.

— Pentru puţin. Ţi s-a limpezit mintea acum?

Prin urmare fusese capabilă să-i perceapă zumzetul din minte. Chiar fusese curios în privinţa aceea...

— Da, încuviinţă şi inspiră din nou, adânc, aerul minunat de proaspăt. Dar ţie?

Femeia îi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate ironică. Pentru prima dată de când se întâlniseră, putea să vadă că durerea şi duşmănia îi dispăruseră din ochi.

— Am făcut ceea ce el dorea să fac, îi răspunse. S-a terminat.

Luke privi prin sala tronului. Karrde legase lesele vornskrilor de pasarela prăbuşită şi se strecura atent printre sfărâmături. Han se sculase şi o ajuta pe Leia, care continua să fie ameţită, să iasă de sub bucata prăbuşită peste ea.

— Leia, strigă tânărul, cum te simţi?

— N-am păţit nimic grav, doar câteva vânătăi. Haideţi să plecăm de-aici, da?

Luke se întoarse la C'baoth. Bătrânul Jedi privea clona moartă, cu pumnii încleştându-se şi descleştându-se pe lângă corp, cu ochi furioşi, pierduţi şi dementi.

— Da, încuviinţă tânărul. Haide, Mara.

— Dă-i drumul. Vin şi eu imediat.

— Ce ai de gând?

— Tu ce crezi? Vreau să termin treaba. Aşa cum ar fi trebuit să fac pe Jomark.

Încetişor, C'baoth ridică ochii spre ea.

— Vei muri pentru asta, Mara Jade, şopti el şi şoapta aceea sună mai teribil decât orice izbucnire de mânie. Încet şi în chinuri.

Inspirând adânc, încleştă mâinile în pumni în faţa pieptului şi închise ochii.

— O să vedem asta, replică Mara.

Ridică sabia şi porni către el.

Începu ca un uruit îndepărtat, mai degrabă simţit tactil decât auzit realmente. Luke privi în jurul sălii, cu toate simţurile furnicând de premoniţia pericolului. Nu putea să vadă însă nimic anormal. Uruitul spori în intensitate, în tonalitate...

Şi cu o explozie asurzitoare, plafonul de deasupra lui şi a lui Mara colapsă brusc într-o avalanşă de pietre.

— Atenţie! strigă Luke, ridicând braţele pentru a-şi proteja capul şi încercând să sară în lateral.

Cascada de bolovăniş se deplasa însă o dată cu el. Încercă din nou şi de data aceasta fu gata să-şi piardă echilibrul, când piciorul i se agăţă în mormanul de pietre ce se înălţa deja până la gleznă. Erau prea multe şi prea mici ca să le poată prinde cu Forţa şi se revărsau întruna, lovindu-l şi învineţindu-l. Prin praful care se învolbura în jurul lui, o văzu pe Mara păşind sub alt potop, căutând să-şi protejeze capul cu un braţ şi lovind zadarnic cu sabia în pietre. Din capătul celălalt al sălii, Luke îl auzi pe Han răcnind ceva şi bănui că şi cei de acolo erau supuşi aceluiaşi atac.

Stând în picioare neatins de furtunile distrugătoare de piatră pe care le eliberase, C'baoth ridică braţele deasupra capului.

— Eu sunt maestrul Jedi C'baoth! urlă, cu glasul răsunând prin sală şi peste uruitul cascadelor de bolovani. Imperiul... Universul... este al meu!

Luke readuse sabia în postura defensivă, cu simţurile furnicând din nou a pericol. Din nou însă ştiinţa respectivă nu-l ajută prea mult. Rafala de fulgere a lui C'baoth sclipi, izbindu-se de sabia de lumină, şi şocul îl dezechilibră pe tânăr şi-l trânti dureros în genunchi pe bucăţile de stâncă din jur. Chiar pe când se străduia să se ridice, un bolovan venit de sus îl izbi cu putere în tâmplă. Se împletici şi căzu în lateral, pe o mână. Fulgerele scânteiară din nou, trimiţând foc corona prin mormanele de pietre şi străbătându-i corpul cu valuri succesive de agonie. Sabia îi fu smulsă din mână; vag, o zări zburând peste balustradă spre capătul îndepărtat al sălii tronului.

— Opreşte! ţipă Mara. Prin pâcla durerii, Luke văzu că era îngropată până la genunchi în pietre, lovind zadarnic cu sabia, ca şi cum ar fi încercat să le măture. Dacă vrei să ne ucizi, fă-o o dată!

— Răbdare, viitoarea mea ucenică, zise C'baoth şi mijind ochii prin pulberea de piatră, Luke îi zări surâsul visător. Încă nu puteţi să murIţi. Mai întâi să vă duc în sala de clonare a Marelui Amiral.

Sub cascada de rocă, Mara tresări, cu percepţia fulgerată de oroare.

— Cum?

— Am avut viziunea lui Mara Jade îngenunchind în faţa mea, îi

reaminti C'baoth. O Mara Jade... sau alta.

***

— Gata, anunţă Lando atingând comutatorul de activare a ultimei încărcături. Bagă viteză şi s-o ştergem de-aici.

Dinapoia coloanei, Chewbacca mormăi aprobator. Luându-şi blasterul, Lando se ridică şi privi rapid uşile de pe galerie. Deocamdată, era bine. Dacă puteau opri pentru încă două minute trupele de şoc afară, Chewbacca şi el ar fi reuşit să coboare de pe platforma de lucru şi de acolo să iasă pe galeria circulară...

Chewbacca mârâi un avertisment. Ascultând cu atenţie, Lando putu să audă zumzetul slab, tot mai ascuţit, al unul cuplor de flux negativ foarte nemulţumit.

— Grozav, încuviinţă el. Haide!

Păşii pe capătul punţii...

Şi drept în faţa lui, uşa de pe galerie explodă.

— Atenţie! lătră bărbatul aruncându-se pe burtă pe punte şi revărsând foc de blasterîn norul de praf şi sfărâmături care se extinse dinspre locul în care fusese uşa.

Deja, undele albastre sfârâitoare de arme paralizante începuseră să erupă în direcţia lor generală. Dinapoia sa, replică vuietul proiectorului lui Chewbacca. Se spulberase speranţa celor două minute.

Apăsându-şi faţa cu disperare de podeaua din zăbrele metalice, Lando se trezi privind puntea. Puntea şi balustradele ei subţiri, dar robuste, de pe ambele părţi...

Era o nebunie. Dar asta nu-nsemna că n-avea să aibă succes.

— Chewie, vino-ncoace, strigă el.

Se rostogoli pe jumătate şi aruncă o privire rapidă către comenzile punţii încastrate în partea superioară a balustradei platformei de lucru.

Comanda de extensie... acolo! Comanda de retracţie... comanda de oprire de urgenţă...

Puntea se zgudui, când Chewbacca ateriză cu un bubuit lângă el.

— Acoperă-mă!

Apreciind distanţa, se ridică brusc, izbind succesiv comanda de retracţie şi comanda de oprire de urgenţă. Puntea se desprinse de platforma de lucru, apoi se opri, suficient de departe pentru ca mecanismul de blocare să se desprindă.

Chewbacca mârâi o întrebare, când puntea se legănă uşor sub greutatea lor.

— O să vezi, răspunse Lando.

Din ambele părţi se zăriră explozii luminoase, când alte două uşi se dezintegrară.

— Ţine-te bine de stâlpii balustradei şi continuă să tragi. Îi dăm drumul.

Prinzându-se el însuşi zdravăn, ochi atent şi deschise focul.

Dar nu asupra soldaţilor care se revărsau acum pe galerie, ci către capătul opus al punţii, ridicând nori de scântei şi vaporizând secţiuni întregi din podeaua de zăbrele metalice şi din barele de susţinere structurale de sub aceasta. Puntea vibră, legănându-se şi mai tare, pe măsură ce Lando continuă să-i asalteze integritatea structurală. De alături, Chewbacca mârâi o expresie

wookiee brutală, pe care Lando nu-l mai auzise s-o folosească vreodată...

Cu un scrâşnet oribil de metal tensionat, puntea cedă brusc. Conectată de galerie doar prin balustradele încă intacte, pivotă lent în jos. Lando strânse cu putere balustradele ce-şi modificară rapid poziţia din orizontală în verticală...

Cu un impact care aproape că-i desprinse mâinile încleştate, puntea se izbi de balustrada balconului de clonare situat cu trei niveluri mai jos.

— Aici e debarcarea, şuieră Lando. Haide!

Vârând grăbit blasterul în toc, se roti după balustrada punţii care se oprise aproape paralel cu peretele şi sări pe podeaua balconului de clonare. Cu talentele sale arboricole înnăscute, Chewbacca ajunsese acolo cu trei secunde înaintea lui.

Parcurseseră jumătate din distanţa până la uşa de ieşire de pe balcon, strecurându-se printre şirurile de cilindri Spaarti, când coloana centrală explodă.

Încărcăturile detonară primele, aruncând în aer bucăţi de cabluri şi de conducte într-o serie de fulgere globulare orbitoare de jur împrejurul coloanei. Un nor malign de fum, praf şi lichide nutritive vaporizate de explozie se învolbură prin aer, ocultând vederea; din toate părţile porniră să ţâşnească fluide multicolore. Platforma de lucru pe care o părăsiseră cu un minut în urmă se rupse din suporţi şi porni să lunece în josul coloanei, distrugând alte echipamente în cale. În interiorul norului se zări o jerbă de scântei dinspre cablurile scurtcircuitate, urmată de explozii secundare, fiecare sporind ploaia de sfărâmături.

Cu scârţâituri teribile din partea contrafişelor supratensionate şi slăbite, straturile externe ale coloanei începură să se desprindă şi să cadă aproape fără grabă spre exterior.

Peste vacarm, Chewbacca răcni un avertisment.

— Nici eu, strigă Lando. Haide să ieşim de-aici!

Peste zece secunde, năpustindu-se pe lângă singurul paznic care fusese lăsat lângă uşa de ieşire pe coridor, părăsiseră locul. Trecuseră deja de două coridoare transversale, când simţiră vibraţia îndepărtată a coloanei care se prăbuşise pe podeaua peşterii de clonare.

— E-n regulă, gâfâi Lando, oprindu-se şi privind în ambele direcţii ale următorului coridor transversal. R2-D2 făcuse o treabă excelentă cu redistribuirea trupelor; toată zona părea pustie. Ieşirea este pe acolo, îi zise lui Chewbacca scoţându-şi comunicatorul. Îi chemăm pe ceilalţi şi-o ştergem.

Îl apelă pe Han...

Şi tresări, când din comunicator erupse un pârâit asurzitor.

— Han?

— Lando? de abia se auzi glasul prietenului său prin vacarm.

— Eu sunt. Ce se-ntâmplă acolo?

— Nebunul de Jedi dărâmă tavanul peste noi! Leia şi cu mine am găsit o mică acoperire, dar pe Luke şi Mara i-a prins în loc deschis. Voi unde sunteţi?

— Pe lângă caverna de clonare, scrâşni Lando. Dacă rezonanţa aritmică a lui Chewbacca funcţiona, unul dintre reactoarele din munte ar fi trebuit deja să pâlpâie din cauza instabilităţilor. Iar dacă nu ieşeau înainte de explozie.... Venim să vă ajutăm?

— Nu vă deranjaţi, interveni macabru glasul lui Karrde. În faţa turbo- liftului este deja un maldăr de bolovani. Se pare că vom rămâne mult timp aici.

Chewbacca urlă plin de frustrare.

— Las-o baltă, Chewie, oricum nu poţi face nimic, zise Han. Suntem totuşi cu Luke şi Mara – poate că ei îl pot opri.

— Şi dacă nu pot ? întrebă Lando, simţind cum i se strâng măruntaiele ca într-o gheară. Uite care-i treaba, nu aveţi prea mult timp la dispoziţie

— Credem c-am declanşat o rezonanţă aritmică în miezul activ.

— Grozav, comentă Han. Asta-nseamnă că nici C'baoth nu va ieşi de aici.

— Han...

— Nu mai staţi, ieşiţi, îl întrerupse Han. Chewie, a fost grozav, dar dacă nu reuşim să ieşim, cineva trebuie s-o ajute pe Winter să aibă grijă de Jacen şi Jaina. Ai auzit?

— Karrde Nesupusul se află în locul pe unde aţi intrat, adăugă Karrde. Vă aşteaptă.

— Bine, strânse Lando din dinţi. Baftă!

Închise şi strecură comunicatorul înapoi la centură. Han avea dreptate.

— De aici, de jos, nu puteau face nimic împotriva lui C'baoth. Dar cu turbo-laserele lui Karrde Nesupusul şi cu planurile nivelelor obţinute de R2-D2...

— Haide, Chewie, rosti el întorcându-se spre ieşire şi luând-o la fugă. Încă nu s-a terminat.

***

— Poate că-i mai bine, murmură C'baoth privind trist la Luke şi apropiindu-se de el.

Clipind des pentru a-şi îndepărta praful din ochi, tânărul se uită la bătrânul Jedi, silindu-se să alunge durerile ce continuau să-i pulseze prin corp.

Durerile... şi sentimentul teribil al înfrângerii. Îngenuncheat pe podea, îngropat până la brâu în pietrele ce continuau să cadă peste el, se confrunta cu un maestru Jedi dement, care voia să-l ucidă.

Nu! Un Jedi trebuie să acţioneze atunci când este calm. În armonie cu Forţa.

— Maestre C'baoth, ascultă-mă, rosti el. Nu eşti perfect sănătos. Eu ştiu asta. Dar te pot ajuta.

O duzină de expresii se derulă pe faţa lui C'baoth, de parcă ar fi probat diferite emoţii.

— Crezi că mai poţi? întrebă amuzat. Şi de ce ai face asta pentru mine?

— Pentru că ai nevoie de aşa ceva. Şi pentru că noi avem nevoie de tine. Deţii multă putere şi experienţă, pe care le-ai putea folosi pentru binele Noii Republici.

C'baoth pufni.

— Maestrul Jedi Joruus C'baoth nu slujeşte fiinţele inferioare, Jedi Skywalker.

— De ce nu? Toţi marii maeştri Jedi ai Vechii Republici au făcut-o.

— Iar asta a însemnat prăbuşirea lor, ridică bătrânul un deget către el. De aceea, fiinţele inferioare s-au ridicat şi i-au ucis.

— Dar ei n-au...

— Destul! tună C' baoth. Nu contează ce crezi tu că au nevoie fiinţele inferioare de la mine. Eu voi decide asta. Ele vor accepta conducerea mea, sau vor muri. Tu ai avut de ales, Jedi Skywalker – fulgerară ochii lui. Mai mult încă, ai fi putut stăpâni alături de mine. În loc de asta, ai ales moartea.

O picătură de transpiraţie amestecată cu sânge se prelinse pe latura chipului tânărului.

— Dar Mara?

— Mara Jade nu mai este grija ta, clătină din cap C'baoth. Mă voi ocupa de ea mai târziu.

— Ba nu, se răsti Mara. Te vei ocupa de mine acum.

Luke o privi. Pietrele continuau să se reverse peste femeie, dar, spre surprinderea lui, mormanul de bolovani ce o imobilizase până la genunchi dispăruse. Abia acum văzu şi motivul; loviturile ei de sabie nu fuseseră mişcări inutile de măturare, aşa cum crezuse. Mara despicase

adânc podeaua sălii, astfel ca pietrele să se reverse în zona de monitorizare de la nivelul inferior.

Ridicând sabia, ea se năpusti la atac.

C'baoth se răsuci s-o înfrunte, cu chipul schimonosit de furie.

— Nu! urlă el şi, din nou, fulgerele alb-albastre îi pârâiră din vârfurile degetelor.

Mara opri rafala cu sabia de lumină, năvala ei nebunească şovăind în faţa focului corona care ardea de jur împrejur. C'baoth lansă alte două rafale, retrăgându-se spre tron şi peretele solid dinapoia acestuia, încăpăţânată, Mara continua să-l urmeze.

Brusc, cascada de roci de deasupra capului ei încetă. De la marginea mormanului ce-l îngropa pe jumătate pe Luke, pietricele începură să zboare spre C'baoth. Ocolindu-l, se îndreptară direct către chipul femeii. Ea se împletici îndărăt, închizând ochii în faţa grindinei şi ridică umărul drept, încercând s-o devieze.

Strângând din dinţi, Luke căută să ridice bolovanii ce-l apăsau. N-o putea lăsa pe Mara să lupte singură. Zadarnic însă – muşchii îi erau prea slăbIţi după ultimul atac al lui C'baoth. Încercă din nou, oricum, ignorând durerea reînviată în urma efortului. Privi la Mara...

Şi văzu că expresia de pe faţa ei se modifică pe neaşteptate. Se încruntă... apoi auzi şi el. Glasul lui Leia, vorbindu-i în minte...

Ţine ochii închişi, Mara, şi ascultă-mi glasul. Eu pot vedea şi te voi călăuzi.

— Nu! zbieră din nou C'baoth. Nu! Ea este a mea!

Luke privi către celălalt capăt al sălii tronului, întrebându-se în ce fel o să atace C'baoth pentru a o pedepsi pe Leia. Nu se întâmplă însă nimic. Până şi pietrele încetaseră să mai cadă asupra secţiunii de pasarelă sub care se ghemuiseră ceilalţi. Poate că înfruntarea prelungă începuse finalmente să epuizeze

puterea bătrânului şi acesta nu mai putea risca să-şi dividă atenţia. Dincolo de pasarelă, pe jumătate îngropată în rocile care blocau acum accesul la uşa turbo-liftului, Luke zări scânteierea metalică a sabiei sale. Dacă ar fi putut s-o cheme la el şi să recâştige suficientă putere pentru a se alătura luptei duse de Mara...

Apoi îi atrase atenţia altă mişcare. Legaţi de o latură a pasarelei, neatinşi de avalanşa care le atacase stăpânul, vornskrii lui Karrde trăgeau cu disperare de lese.

Dorind să se repeadă spre Mara. Şi spre C'baoth.

Un vornskr sălbatic fusese cât pe-aici s-o ucidă pe Mara în decursul călătoriei lor prin pădurea de pe Myrkr. Părea atunci aproape firesc ca aceştia doi să ajute la salvarea femeii. Sabia se clinti sub chemarea lui Luke, activându-se în clipa în care mintea sa găsi butonul de comandă. Se smulse dintre bolovani, iar lama verde strălucitor ridică scântei pe măsură ce-i atinse. Luke se încordă şi arma se înălţă în aer şi zbură către el.

Iar când ajunse în dreptul pasarelei distruse, coborî în treacăt, tăind lesele vornskrilor.

Desigur, C'baoth îi zări venind. Ajuns acum aproape cu spatele la peretele sălii, îşi schimbă ţinta, expediind o rafală de fulgere spre animalele ce se năpustiseră în susul scării. Unul dintre ele urlă şi căzu pe pardoseală, derapând peste pietrele risipite; celălalt se clătină, dar continuă.

Distragerea fu suficientă pentru Mara. Sări peste pietrele ce continuau să-i bombardeze faţa, parcurgând distanţa rămasă până la C'baoth; când maestrul Jedi reveni, disperat cu braţele întinse spre ea, femeia se lăsă în genunchi şi împunse sălbatic în sus cu sabia. Cu un ultim şi jalnic strigăt, C'baoth se nărui...

Şi aşa cum se întâmplase cu împăratul în Steaua Morţii, energia părţii întunecate a Forţei din el erupse la exterior într-o explozie violentă de foc albastru.

Luke era pregătit. Concentrându-şi ultimele crâmpeie de putere în direcţia efortului respectiv, o prinse pe Mara într-o strânsoare fermă de Forţă, trăgând-o cât putu de repede din faţa izbucnirii de energie. Simţi frontul undei izbindu-l şi percepu uşoara relaxare a tensiunii, atunci când puterea lui Leia se adăugă efortului său.

Apoi, pe neaşteptate, totul se termină.

Vreme de aproape un minut, rămase nemişcat, gâfâind, luptându-se cu pierderea cunoştinţei ce ameninţa să se rostogolească peste el. Ca prin ceaţă, simţi cum pietrele erau îndepărtate din jurul său.

— Ai păţit ceva? întrebă Leia.

Tânărul se sili să deschidă ochii. Acoperită de praf şi vânătăi, sora lui nu arăta mai bine decât se simţea el.

— N-am nimic, îi spuse împingând ultimii bolovani şi mişcându-şi picioarele. Ce-i cu ceilalţi?

— Nu foarte rău, îl prinse ea de braţ pentru a-l ajuta să-şi menţină echilibrul. Totuşi Han are nevoie de tratament medical – a suferit nişte arsuri urâte.

— Ca şi Mara, adăugă Karrde încruntat. Apăru pe trepte, ţinând-o în braţe pe Mara, lipsită de cunoştinţă. Trebuie s-o aducem cât mai repede la bordul lui Karrde Nesupusul.

— Atunci apelează-i pe cei de-acolo, făcu Han care îngenunchease lângă clona Luuke şi o privea. Spune-le să vină şi să ne ia.

— De unde să ne ia? se încruntă Karrde.

Han indică locul unde murise C'baoth.

— Chiar de-aici.

Luke se răsuci şi privi. Puternica detonare a energiei părţii întunecate distrusese capătul acela al sălii tronului. Pereţii şi tavanul erau înnegrite şi acoperite de găuri;

metalul podelei unde stătuse C'baoth era deformat şi pe jumătate topit; tronul însuşi fusese smuls de la locul său şi zăcea fumegând la un metru de bază.

Dincolo de el, printr-o fisură a peretelui, putu zări licărul strălucitor al unei steluţe.

— Aşa-i, încuviinţă el inspirând adânc. Leia?

— Am văzut, spuse prinţesa întinzându-i sabia de lumină şi activând-o pe a ei. Să trecem la treabă.

***

Cele două fregate de asalt ale rebelilor apărură de o parte şi cealaltă a staţiei Golan II, trăgând cu tot armamentul din flanc, înainte de a vira. O secţiune a staţiei de luptă fulgeră orbitor, apoi toate luminile de acolo se stinseră; pe fundalul ei întunecat se putea zări alt val de vânători stelari rebeli care se strecura în şantierul spaţial.

Iar lui Pellaeon îi pierise zâmbetul.

— Nu intra în panică, căpitane, rosti Thrawn; totuşi şi glasul său era mohorât. Deocamdată nu suntem învinşi. Nici vorbă de aşa ceva.

Consola lui Pellaeon piui şi căpitanul o privi...

— Domnule amiral, mesaj prioritar de pe Wayland, anunţă el şi măruntaiele i se chirciră de o premoniţie bruscă şi oribilă.

Wayland... instalaţia de clonare...

— Citeşte-l, căpitane, spuse Thrawn cu o voce periculos de calmă.

— Urmează imediat decriptarea, zise Pellaeon răpăind nerăbdător degetele pe consolă. Lent, mesajul începu să se deruleze pe ecran. Era exact aşa cum se temuse. Muntele este atacat, domnule amiral. Două grupuri diferite de băştinaşi, plus sabotori rebeli... Se întrerupse, încruntându-se neîncrezător. Şi un grup de noghri...

Nu mai apucă să citească restul raportului. Pe neaşteptate, un braţ cu piele cenuşie ţâşni ca din senin, prinzându-i beregata.

Icni şi căzu inert în scaun, cu întregul corp paralizat instantaneu.

— Pentru trădarea poporului noghri de către Imperiu, şopti de lângă el vocea lui Rukh în vreme ce Pellaeon se străduia să-şi recâştige răsuflarea. Am fost trădaţi. Acum ne-am răzbunat.

Se mai auzi doar un foşnet de mişcare şi noghriul dispăru. Continuând să icnească, luptându-se cu inerţia muşchilor amorţiţi, Pellaeon încercă să ridice un braţ spre consola de comandă. Reuşi s-o facă printr-un ultim efort, lovind alarma generală din a treia încercare.

Când ţipătul alarmei răzbătu prin vacarmul dintr-un distrugător spaţial aflat în toiul luptei, reuşi, în cele din urmă, să-şi întoarcă privirea.

Thrawn stătea drept în scaunul său, cu o expresie de calm straniu. În mijlocul pieptului, o pată roşu-întunecat se lăţea pe albul imaculat al uniformei de Mare Amiral. Sclipind în centrul petei era cuţitul de asasin al lui Rukh.

Thrawn mişcă ochii şi, spre uluirea lui Pellaeon, Marele Amiral surâse.

— Totuşi, şopti el aproape inaudibil, a fost o realizare artistică de excepţie.

Zâmbetul îngheţă. La fel şi lumina din ochii săi... şi Thrawn, ultimul Mare Amiral, muri.

— Domnule căpitan, anunţă ofiţerul de comunicaţii când echipa medicală sosi – prea târziu – la fotoliul Marelui Amiral, Nemesis şi *Şoimul Furtunii* solicită ordine. Ce le transmit?

Pellaeon ridică ochii spre videcrane. Spre haosul care irupsese înapoia defensivelor şantierului spaţial care ar fi trebuit să fie perfect apărat... spre necesitatea nebănuită de a-şi divide forţele pentru a-l proteja... spre flota

rebelă, care profita din plin de diversiune. Într-o clipită, Universul se întorsese împotriva lor.

Thrawn ar fi putut totuşi obţine o victorie imperială din situaţia aceasta. Dar el, Pellaeon, nu era Thrawn.

— Mesaj către toate navele, rosti răguşit şi simţi cum cuvintele îi răneau gâtul într-un fel care nu avea nici o legătură cu durerea pulsatoare a atacului trădător al lui Rukh. Pregătiţi-vă de retragere.

***

Capitolul 29

Soarele apusese înapoia unui strat subţire de nori, iar culorile cerului serii începuseră să se estompeze în întunericul atotcuprinzător al nopţii Coruscantului. Rezemată de balustrada de piatră sculptată a terasei din vârful Palatului, ascultând briza nopţii şoptindu-i în urechi, Mara privea luminile şi vehiculele Oraşului Imperial de dedesubt. Fremătau de activitate, totuşi în acelaşi timp transmiteau un sentiment general de pace.

Sau poate că pacea exista în sufletul ei. Indiferent care ar fi fost explicaţia, schimbarea era binevenită.

La douăzeci de metri înapoia ei, uşa de acces pe terasă se deschise. Mara extinse Forţa, dar ştia cine trebuia să fie. Şi avea dreptate.

— Mara? rosti Luke.

— Aici sunt, răspunse ea făcând o grimasă spre oraşul de dedesubt.

Din aura lui, ştia că venise să-i afle răspunsul. Se terminase şi cu pacea sufletească.

— Spectaculos, nu-i aşa? comentă Luke apropiindu-se şi uitându-se peste oraş. Probabil că-ţi trezeşte amintiri…

Ea îl privi răbdător.

— În traducere: Cum te simţi de data asta la întoarcerea acasă? Ştii ceva, Skywalker – dar rămâne numai între noi doi – eşti aproape patetic când încerci să fii subtil. În locul tău, aş renunţa la asta şi m-aş limita la onestitatea de băiat sincer de la ţară.

— Îmi pare rău, murmură el. Probabil că am stat prea mult în preajma lui Han.

— Şi a lui Karrde şi a mea?

— Vrei un răspuns onest de băiat sincer de la ţară?

Mara îi aruncă un surâs pieziş.

— Regret că am pomenit subiectul.

Luke îi răspunse la zâmbet, apoi redeveni serios.

— Aşadar, cum te simţi?

— Straniu. Este ca şi cum aş fi revenit acasă… dar nu-i chiar aşa. Eu n-am stat niciodată aici, ca să privesc pur şi simplu oraşul. De câte ori am fost pe terasă, aşteptam sosirea unui aerospeeder, sau examinam o clădire, sau ceva de felul ăsta. Misiuni pentru împărat. Nu cred că el a văzut vreodată Oraşul Imperial ca fiind alcătuit din oameni şi lumini – pentru el, însemna numai putere şi oportunităţi.

— Probabil că aşa vedea totul, încuviinţă Luke. Apropo de oportunităţi…

Mara se strâmbă. Avusese dreptate – venise aici ca să-i afle răspunsul.

— E ridicol, îi spuse. O ştii şi tu, o ştiu şi eu.

— Karrde nu consideră la fel.

— Karrde este un idealist şi mai îngrozitor decât ai fost tu vreodată! în primul rând, nu va izbuti niciodată să menţină laolaltă coallţia contrabandiştilor pe care a inlţiat-o.

— Poate că nu, totuşi gândeşte-te ce posibilităţi ar exista, dacă va putea. În păturile interlope există o mulţime de persoane de contact şi surse de informaţii la care Noua Republică nu are nici un fel de acces.

— Pentru ce-ţi mai trebuie surse de informaţii? replică Mara. Thrawn este mort, centrul lui de clonare a fost transformat în ruine şi Imperiul se retrage din nou. Aţi câştigat.

— Câştigasem şi la Endor, îi reaminti Luke, totuşi au urmat ani buni de aşa-zise acţiuni de curăţire. Mai sunt încă multe de făcut.

— Orice ai spune, mi se pare lipsit de sens să mă pui pe mine în centrul operaţiunii. Dacă doreşti o persoană de legătură între tine şi contrabandişti, de ce nu apelezi la Karrde?

— Fiindcă el este un contrabandist. Tu erai numai aghiotantul lui.

— Mare diferenţă, pufni Mara.

— Pentru unii, contează. Întregul proces de negociere se bizuie şi pe aparenţe şi imagine, nu numai pe realitate. Oricum, Karrde mi-a spus deja că n-o s-o facă. Acum, după ce vornskrii i s-au vindecat, vrea să se întoarcă la oamenii lui.

— Nu sunt politician, clătină femeia din cap, şi nici diplomată.

— Însă eşti o persoană în care ambele părţi sunt gata să se încreadă. Asta-i cel mai important.

— Tu nu-i cunoşti pe tipii ăştia, Skywalker, se strâmbă ea. Crede-mă, Chewbacca şi cei pe care-i trimIţi să-i mutte pe noghri pe noua lor planetă se vor distra mult mai tare.

El îi atinse mâna.

— O poţi face, Mara. Ştiu asta.

Mara oftă.

— Trebuie să mă gândesc.

— Perfect. Când ai un răspuns, coboară.

— Bine, spuse ea, apoi îl privi cu coada ochiului. Mai era ceva?

— Devii tot mai bună la chestiile astea, surâse Luke.

— Vina este a ta, că m-ai învăţat prea bine. Haide, ce-i?

— Doar asta, scoase el o sabie de lumină din tunică.

— Ce este? se încruntă Mara.

— Vechea mea sabie. Cea pe care am pierdut-o în Oraşul Norilor şi care era cât pe-aici să mă ucidă pe Wayland. Aş dori s-o iei tu.

— Eu? De ce?

— Din mai multe motive, strânse Luke din umeri fără să vrea. Pentru că o merIţi... Pentru că eşti pe cale să devii Jedi şi vei avea nevoie de ea... Dar în primul rând, pentru că vreau să ţi-o dăruiesc.

Încet, aproape împotriva dorinţei sale, Mara luă arma.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. O atinse din nou pe mână. Voi fi în sala de întruniri, cu ceilalţi. Coboară, după ce iei o hotărâre.

Se întoarse şi porni spre uşa terasei. Mara privi din nou luminile oraşului şi simţi în palmă metalul rece al sabiei. Sabia de lumină a lui Luke. Probabil una dintre ultimele lui legături cu trecutul... şi i-o dăruise ei.

Să fi fost un mesaj? Probabil. Aşa cum o spusese de altfel, subtilitatea nu era unul dintre punctele tari ale lui Luke. Dar dacă era un mesaj, îşi irosea timpul degeaba. Ultima ei legătură cu trecutul fusese retezată în sala tronului din Muntele Tantiss.

Trecutul ei se încheiase. Era momentul să-şi vadă de viitor. Iar viitorul acela însemna Noua Republică. Indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Înapoia ei, îl auzi pe Luke deschizând uşa terasei.

— Stai aşa, îl strigă. Vin şi eu.

SFÂRŞIT

THE GRIPPING CONCLUSION TO THE
#1 BESTSELLING SAGA!
STAR
WARS
VOLUME 3 OF A THREE-BOOK CYCLE
THE LAST COMMAND
BY HUGO AWARD–WINNING AUTHOR
TIMOTHY ZAHN

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi

expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie

odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a

înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost

ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei

Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

